Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Worm, P. A.; [af P. A. Worm].
Titel | Title:	Nora Ebbesen, eller Kjøbenhavn paa Vrangen : Original Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : P. A. Worms Enke, [1868]
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-2 i 1 bd. (424, 92 s.) :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57-334

Det Kgl. Bibliotek
130025448384
1947 12/4

Nora Ebbesen,

eller

Kjøbenhavn paa Vrangen.

Original Roman.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af P. A. Worms Enke,
Nørrebrogade Nr. 30.
Trykt i Lund & Jensens Bogtrykkeri.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I.

En hemmelighedsfuld Patient.

Det er Foraar, Græsset spirer, Træerne udfolde deres Knopper, Blomsterne springe ud, Solen skinner og Fuglene synge deres gamle, livsglade Sang om Naturen, der fødes paany.

Ude ved Lyngbyveien, en Miilsvei fra Kjøbenhavn, ligger der et lille Landsted. Huset har kun en Etage og er bygget af røde Steen og omgivet af en stor skyggefuld Have.

Dette Landsted eiedes af en rig Grosserer i Kjøbenhavn. For Øieblikket beboes det af Datteren, som var nødt til at opholde sig her for sin Sundheds Skyld.

Rygtet gik deromkring at den unge Dame ikke var rigtig i Hovedet og denne Antagelse bestykedes ved den Omstændighed at den unge Dame aldrig gik ud og heller aldrig modtog Besøg.

Hendes eneste Selskab var en gammel Pige, der i lang Tid havde tjent hos hendes Fader, Grossereren.

Der var gjort mangfoldige Forsøg paa at faae denne Pige til at fortælle noget nærmere om hendes unge Herskabs Sygdom men hun forstod altid at afspise de Nysgjerrige med nogle henkastede flygtige Bemærkninger.

„Horledes hun har det: Ja det ved Doktoren ikke engang. Det er saadant Noget. —"

Saa standsede hun trak paa Skuldrene og pegede paa Panden.

Dermed maatte alle de Nysgjerrige lade sig nøie.

Vi ville træde ind i denne Have og gjøre den hemmelighedsfulde, unge Dames nærmere Bekjendtskab

Hun sidder i et Lysthuus tæt ved Veien, dog saaledes at hun ikke kan sees af de som passerer denne. Hun sidder paa en Bænk med Haanden under Kinden og stirrer af og til henad Veien, som fører til Kjøbenhavn.

Hun er ung, neppe tyve Aar og overordentlig smuk.

Men hun seer overordentlig bedrøvet og tungsindig ud. Saaledes som hun sidder der, synes det mere sandsynligt at det er hendes Sjæl som er syg snarere end hendes Legeme, hvis hun overhovedet feiler Noget.

Hun synes at være saa optaget af sine egne Tanker at hun slet ikke lægger Mærke til noget Andet. Hun sidder ubevægeligt som en Statue. Det eneste Spor af Liv som mærkes hos hende er at hun af og til udstøder et langt dybt Suk.

Saaledes har hun siddet i Timevis, ikke blot denne Dag, men ogsaa mange af de foregaaende.

Netop som vi føre Læseren ind i Haven, gaaer den gamle Pige tilfældigvis forbi Lysthuset, hvori Damen sidder.

Hun løfter Hovedet iveiret og siger!

„Karen, var det ikke i Dag Md. Knabstrup skulde komme?"

„Jo," svarede Karen.

„Blot hun ikke har glemt det, det er allerede langt oppe paa Dagen," sagde Damen.

„Aah, Frøkenen kan være ganske rolig, den Slags Folk pleie sjeldent at glemme dem de skulle besøge. — Jeg synes jeg hører en Vogn komme rullende, det er maaskee hende."

For at overbevise sig om, at hun ikke havde taget feil, saae Karen nu ned ad Veien. Rigtigt, der kom en Omnibus rullende.

Lidt efter standsede Omnibussen udenfor Huset og en stor tyk, halvgammel Madam steg af, hvorpaa Omnibussen kjørte videre.

Den tykke Madam gik lige henimod Huset og ringede paa den Klokke, som var anbragt ved Siden af den tillukkede Laage.

Den tykkes Dames Navn var Md. Knabstrup og af Stand var hun Gjordemoder.

Karen kom strax og lukkede op.

„Det er vel Md. Knabstrup?“ spurgte hun.

„Ja,“ svarede den Adspurgte.

Karen førte hende nu gjennem Haven ind i Huset, derpaa vendte hun tilbage til Damen, for at underrette hende om, at Md. Knabstrup nu var kommet.

Den unge Dame reiste sig strax op, drog et dybt Suk og gik derpaa langsomt henimod Huset.

Md. Knabstrup haade allerede gjort sig det mageligt. Hun havde taget Hat og Schawl af, lagt en stor Pose, hun havde paa Armen, paa en Stol og sat sig selv i en Sopha.

Da den unge Dame traadte ind, reiste Md. Knabstrup sig halvt op, hilste paa en temmelig familier Maade og sagde:

„Frøken Klik, formoder jeg!“

„Ja,“ sagde Frøkenen, idet hun satte sig ned ligeoverfor Gjordemoderen. „De er blevet mig anbefalet som en meget dyttig og en meget taus Kone, som man kan have Tillid til.“

„Det kan De, Frøken,“ svarede Md. Knabstrup. „Paa min Taushed kan De stole. Herregud, hvad skal den Snakken til, det betaler sig meget bedre at tie stille.“

„De gjætter naturligviis hvorfor jeg har ladet Dem kalde, sagde Frøkenen i en halv frygtsom, halv undseelig Tone.

„Naturligviis,“ svarede Md. Knabstrup med sit sædvanlige Smil, „naturligviis. Man sender sjeldent Bud efter en Gjordemoder, uden man har Brug for hende.“

Frøkenen taug et Par Minutter. Det kostede hende øienskynligt Anstrengelse og Overvindelse at gaae nærmere ind paa Sagen. Endelig sagde hun:

„Men De maa erindre, at jeg befinder mig i en ganske særegen Situation."

„Aah, ikke saa særegen endda," sagde Md. Knabstrup. „Jeg kan godt sætte mig ind i Historien, jeg har Øvelse i den Slags Ting. Man er ung, Blodet er varmt, man seer en ung, smuk Herre. Man kurrer og man næbbes. Den smukke, unge Herre forsvinder, Følgerne kunne ikke mere skjules. Fatter opdager det Hele og bliver saa vred som en Tyrk, men da den første Vrede har sat sig, beslutter han dog for Familiens Æres Skyld, at gjøre alt Muligt for at holde den skete Ulykke hemmelig. Man erklæres for syg, man sendes Landet og man sender Bud efter mig. Er det ikke rigtigt. er det ikke gaaet saaledes til?"

Under denne lange Tale, sad Frøken Klik med nedslagne Øine og saae ned mod Gulvet. Hendes Bryst bevægede sig voldsomt, det var aabenbart at hun led meget ved denne raa Gjengivelse, der i det Væsentlige kun stemmede altfor godt overeens med hendes egen Historie.

Da Md. Knabstrup havde endt, nikkede Frøkenen svagt med Hovedet, men uden at sige Noget.

„Seer De, De indrømmer altsaa selv, at jeg har Ret," vedblev Gjordemoderen. „Det er da forresten ikke Noget at være bedrøvet over, det hændes saamæn Saamange. Om en 5 a 6 Maaneder, saa er den Historie forbi. „Lad os nu engang tale lidt alvorligt om vore Forretninger. De veed jo, jeg er praktidelig og taus, lad os altsaa tale reent ud af Posen. De vil naturligviis have at Barnet skal forsvinde?"

„Forsvinde?" spurgte Frøkenen angst, hvad mener De med det?"

„Hvad jeg mener? Jh jeg mener naturligviis, at det Barn De skal give Livet, skal miste det med det Samme? Det er en meget let Sag at arrangere."

„Nei, for Himlens Skyld nei!" raabte Frøkenen, idet hun, slagen af Rædsel stirrede paa Md. Knabstrup, „hvad er det dog De foreslaaer mig der?"

„Nu, nu, tag blot ikke saa heftigt paa Veie, det var jo blot et Forslag. Vil De ikke gaae ind paa det, nu vel, det

bliver Deres Sag. De har jo Lov til at arrangere Dem, som De selv vil, maaske De selv vil beholde Barnet hos Dem og opdrage det?"

Der laae en saa bidende Spot i de sidste Ord, at Frøkenen uvilkaarligt foer sammen, idet hun svarede:

„Nei, det vil jeg ikke."

„Naa heller ikke. De vil da altsaa skille Dem ved Barnet?"

„Ja, men ikke paa den Maade, De omtalte først."

„Vel, vel, De kan faae det arrangeret ganske som De selv ønsker det, jeg er en Kone, som har Rontine i den Slags Forretninger. Vi skulle altsaa sætte Barnet i Pleie?"

Frøkenen taug et Øieblik, derpaa sagde hun:

„Det er egentlig heller ikke saa ganske min Mening."

„Hvad behager, er det heller ikke Deres Mening?" udbrød Md. Knabstrup forbauset.

„Nei, ikke ganske."

„Men hvad i Alverden mener De da? Det lader næsten til at dette her gaaer over min Forstand."

Med disse Ord saae hun paa Frøkenen, som om hun begyndte at troe at hun ikke var rigtig klog.

„Jeg vil nærmere forklare mig," sagde Frøkenen. Pleiebørn have det sjeldent godt. De blive ikke elskede for deres egen Skyld, men kun for den Fordeel, som man haaber at trække af dem. For en saadan Skjæbne vil jeg nødig udsætte mit Barn."

„Men naar De ikke vil lade det forsvinde, ikke vil beholde det selv og ikke sætte det i Pleie, hvad i Himlens Navn vil De da gjøre?"

„Jeg har en Plan."

„Saa?" sagde Md. Knabstrup der blev stærkere og stærkere i sin Tro paa at hun talte med en Vanvittig."

„Jeg vilde gjerne have mit Barn hen et Sted, hvor jeg var vis paa at idetmindste Een elskede det for sin egen Skyld."

„Det vil blive vanskeligt at finde."

„Hør mig." Hvis man kunde formaae en Kone til at

udgive sig for at være frugtsommelig, en Kone, der var istand til at skuffe endogsaa sin Mand med et saadant Foregivende, hende vilde jeg saa lade faae mit Barn strax efter Fødselen. I et saadant Hvis vilde jeg dog være vis paa at idetmindste Manden vilde elske det, fordi han troede det var hans eget Barn."

„Nu begynder jeg at forstaae Dem," sagde Md. Knabstrup, „nu gaaer der et Lys op for mig. Ideen er slet ikke saa ilde."

„Troer De det vil være muligt at finde en saadan Kone, der vilde være istand til at skuffe endogsaa sin Mand med sin foregivne Tilstand."

„Hm, hm, det er en besynderlig Historie," sagde Md. Knabstrup eftertænkende. „Noget Saadant er endnu aldrig forekommet i min Praxis."

„Troer De det kan lade sig udføre?"

„Ja, jeg veed ikke rigtigt hvad jeg skal sige."

„De maa give mig et bestemt Svar."

„Nuvel da, ja, hvorfor ikke. Jeg har været med til mange besynderlige Historier i mine Dage, hvorfor skulde saa ikke ogsaa denne kunne lykkes."

„De vil altsaa være mig behjælpelig?"

„Naturligviis, — det er jo min Forretning, forudsat at — —"

„Forudsat hvilket?"

„At jeg bliver anstændig betalt for min Uleilighed."

„Det er en Selvfølge."

„Men dette bliver en temmelig dyr Historie; thi den vil koste megen Uleilighed at faae gjennemført," sagde Madam Knabstrup.

„Vær De kun ganske rolig i saa Henseende. Jeg har tilfældigviis en temmelig betydelig Sum Penge til min egen Dispostition," svarede Frøkenen.

Da Madam Knabstrup hørte disse Ord, opklarede et fornøiet Smiil hendes Ansigt.

„Jeg kan altsaa stole paa," vedblev Frøkenen, „at De

vil hjælpe mig at skaffe mit Barn et Hjem paa den Maade, som jeg har sagt?"

„De kan stole derpaa," svarede Madam Knabstrup, idet hun gned sig i Hænderne. „Jeg skal gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, men det er en vanskelig Historie, en overordentlig vanskelig Historie."

„Og De er taus?"

„Som Graven. Troer De ellers jeg vilde have saa meget med den Slags Forretningen at gjøre? De kan troe at dersom jeg vilde skrive mine Memoirer, saa vilde det blive en Historie, som vilde sige Sparto til alle mulige Feuilletonromaner."

„Der er Et endnu jeg maa bede Dem om."

„Og det er?"

„Under ingen Omstændigheder at aabenbare mit Navn til den som modtager mit Barn. Det er ikke alene min Hensigt at ville skaffe mit Barn en saa god Fremtid som det er mig muligt, men jeg vil tillige arrangere mig paa denne Maade for at beskytte mig selv. Kom Barnet i Pleie, saa veed jeg at jeg ikke vilde være stærk nok til aldrig at see det Jeg vilde besøge det, kjærtegne det, ja, jeg føler det, en skjøn Dag vilde jeg trods hele Verdens Latter, Haan og Spot erklære dette Barn for mit. Det er dette jeg vil sikkre mig imod. Naar Barnet faaer virkelige Forældre, idetmindste i juridisk Forstand, hvad vilde det da kunne nytte mig om jeg nogensinde faldt paa at gjøre min Ret til Barnet gjældende?"

Den sidste Halvdeel af denne Tale holdt hun i en eiendommelig lav, bevæget Tone, uden at see paa Md. Knabstrup, og hun talte i det Hele taget paa en Maade, som om hun mere talte til sig selv end til sin Gjæst.

Den sidste Deel af hendes Tale interesserede heller ikke Md. Knabstrup synderligt. Hun tog sig en Priis og saae paa den Talende med en Mine som om hun vilde sige: „Mon Du nu ikke snart skulde være færdig?"

Derpaa gav man sig til nærmere at aftale enkelte Ting

angaaende den omtalte Sag. Da Alt endelig var paa det Rene, sagde Frøkenen:

„Tillad mig at forsyne Dem med Midler til at bestride de foreløbige Udgifter; thi jeg veed at dette er en Sag, som ikke kan arrangeres uden Penge."

„Mange Penge," suplerede Md. Knabstrup.

„Jeg veed det," svarede Frøken Klik.

Derpaa gik hun hen til et lille Skriverbord, som stod i Stuen. Hun trak Skuffen ud, tog to Hundrededalersedler, frem og trykkede dem i Jordemoderens Haand.

Md. Knabstrup modtog dem naturligviis med mange Taksigelser og dybe Reininger. Derpaa tog hun atter sit Shawl og sin Hat paa og den store Taske paa Armen.

Et Øieblik efter hørte man en Omnibus nærme sig ude paa Veien.

„Saa siger jeg Dem foreløbig Farvel og mange Tak, lille Frøken," sagde Md. Knabstrup med sit sødeste Smiil. „De kan være ganske rolig, Tingen skal nok blive ordnet efter Deres Ønske. Jeg skal snart have den Ære at besøge Dem igjen. Farvel og mange Tak."

Derpaa gik hun. Et Øieblik efter sad hun i Omnibussen og rullede tilbage til Kjøbenhavn.

Saasnart Frøkenen var blevet ene, sank hun udmattet om i en Lænestol, idet Taarerne strømmede ud af hendes Øine.

Nogle Øieblikke laae hun saaledes. Hendes Graad var saa heftigt at det næsten var som om hun skulde opløses i Taarer. Efter nogle Minuters Forløb reiste hun sig pludselig i Veiret, derpaa faldt hun paa Knæ og bad — bad saaledes som den beder, der har mistet alt Haab om nogensomhelst jordisk Lykke.

II.

Bag de grønne Jalousier.

Her i Kjøbenhavn gives der visse Gader, hvori der igjen gives visse Huse, hvori Vinduerne ere forsynede med en egen Slags Jalousier, der have en eiendommelig grøn Farve.

Disse Gader og disse Huse skyes saa meget som muligt af anstændige Folk, eller de som ville synes at være det, — idetmindste om Dagen. Om Natten, naar det er mørkt, ja saa er det en ganske anden Sag.

De hylder det gamle Ordsprog: Hvad Øiet ikke seer, det Hjertet ikke rører.

Læseren veed udentvivl uden at vi behøve at forklare os nøiere hvilken Slags Huse det er vi mene.

Det er til et Huus med de ovennævnte eiendommelige Jalousier at vi nu bede Læseren følge os.

Ryst ikke paa Hovedet og kast ikke paa Nakken med en Mine som om vi fornærmede Din Dyd. Det have vi aldeles ikke i Sinde. Tvertimod, vi have lovet Dig at ville vise Dig Kjøbenhavn paa Brangen og det er dette Løfte vi efter bedste Evne ville indfrie.

Altsaa følg os. Vi standser udenfor et Huus, der bestaaer af Stue og to Salsetager.

Stuen og anden Sal er forsynet med de omtalte Jalousier. Paa første Sal hænger der derimod hvide Gardiner af et særdeles agtbart og anstændigt Udseende.

Der boer Husets Eier og det er hos ham vi ville aflægge Visit. Naar vi sige hos ham, da mene vi egentlig her hans Kone, da det er hende som styrer og regjerer det Hele!

Vi træde ind i en meget net meubleret Stue. Der er som sagt hvide Gardiner for Vinduerne, endvidere er der Tæppe paa Gulvet, Sofa, Divanbord, Speile o. s. v. og Ild i Kakkelovnen.

I Sofaen sidder en mager tør Kone. Hun er temmelig høi, Ansigtsfarven er guul og Øinene skarpe og stirrende. Hun gjør i det Hele taget et afgjort frastødende Indtryk paa den, som betragter hende for første Gang.

Denne Dame er Md. Brask, Husets Herskerinde.

Hun sidder som sagt i Sofaen, fordybet i Læsningen af en Roman. Det er den bekjendte og interessante Roman: Skovpigen ved Haraldsted Sø.

Hun er netop naaet til det spændende og hjerterystende Sted, da Heltinden atter er falden i den onde Grev Rosens Vold, da det banker paa Døren.

Hun seer fortrædeligt i Veiret, da hun forstyrres af Bankningen og mumler gnavent:

„Aldrig kan man da have et Øieblik Ro. Altid skal man forstyrres lige paa det interessante Sted. — Kom ind!"

Døren gaaer nu op og vor Bekjendt Md. Knabstrup træder ind med sin meest smilende Mine.

Saasnart Md. Brask fik Øie paa den Indtrædende, svandt hendes Gnavenhed øieblikkelig bort. Hun lagde Bogen fra sig, reiste sig op med et fornøiet Smil og sagde:

„Gud, kjære Md. Knabstrup, hvor det dog er længe siden jeg har seet Dem. Tag Tøiet af, sæt Dem ned og lad os faae en Taar Kaffe."

Hun kaldte nu ud af Døren paa en Pige, der strax kom og fik Ordre til saa hurtigt som muligt at lave Kaffe.

Md. Knabstrup gjorde ingen Indvendinger — naar gjorde vel en Jordemoder Indvendinger mod at drikke Kaffe — men

tog Hat og Shawl af og gjorde sig det mageligt i Sofaen efterat de første Hilsener vare overstaaede.

Ogsaa Md. Brask tog Plads i Sofaen og de vare neppe komne til Sæde begge To før Pigen kom ind med Kaffen.

Saasnart Pigen var gaaet bort, rømmede Md. Knabstrup sig lidt og sagde derefter:

„De har det godt, Md. Brask."

„Aah ja," svarede denne, „jeg kan egentlig ikke klage."

„Men de mangler dog Noget," sagde Md. Knabstrup, idet hun betragtede Md. Brask med et gjennemborende Blik.

„Mangler jeg Noget?" spurgte Md. Brask forundret.

„Javel gjør De det."

„Hvad da."

„Aah stil Dem nu ikke saadan ad, De veed det dog godt selv."

„Nei jeg forsikkrer Dem."

„Aah Snak," sagde Md. Knabstrup, „De mangler min Tro en Lille til at sætte lidt Liv i Huset."

Md. Brask lo høit og sagde:

„Herregud, Md. Knabstrup, De kan dog aldrig glemme Deres Forretning. Jeg en Lille i min Alder, hvor vil De hen?"

„Aah, hvad Alderen angaaer," sagde Md. Knabstrup, idet hun med en dybsindig Mine drak sin Kaffe, „saa har jeg i mine mangeaarige Praxis oplevet de mærkværdigste Ting."

„Lad os tale om noget Andet," sagde Md. Brask, der i Parenthes bemærket aldrig havde kunnet lide Børn.

„Nei, nei," svarede Md. Knabstrup haardnakket, „lad mig blot tale derom. Det er netop derfor jeg er kommen herop i Dag."

„Er De kommet her for at tale om —"

„Om De vil have en Lille, ja jeg er saamænd," sagde Md. Knabstrup roligt.

„Jeg veed slet ikke hvorledes jeg skal blive klog paa Dem i Dag," svarede Md. Brask, der ikke rigtigt vidste om hun skulde blive vred eller troe at hendes Veninde var gaaet fra Forstanden.

„Da skal jeg saamænd snart forklare Dem det Hele," sagde Md. Knabstrup med en vigtig Mine.

Derpaa gav hun sig til at fortælle, hvad Læseren allerede veed af første Kapitel.

Medens hun talte foer der af og til et Smiil over Md Brasks gustne Ansigt. Da Jordemoderen endelig var færdig sagde hun i en betydelig venligere Tone end før:

„Naa saaledes, nu begynder jeg at forstaae Dem, det er forresten en loierlig Historie."

„Ja," svarede Md. Knabstrup, „det kan ikke nægtes at Historien er loierlig, men der er Penge at tjene og det er Hovedtingen. Vil De paatage Dem denne Forretning?"

„Ja," svarede Md. Brask betænksom, „hvorfor skulde jeg ikke ligesaagodt tjene de Penge som en Anden."

„Men," sagde Md. Knabstrup, „husk paa at Deres Mand ikke maa vide Noget af hvad vi have talt om. Det er en Betingelse, og jeg behandler altid mine Kunder honet. Der er Ingen som kan komme og sige at Md. Knabstrup ikke altid har holdt sine Forpligtelser til Punkt og Prikke."

„For den Sags Skyld skal De ikke være bange. Min Mand kan jeg vikle om den lille Finger. Han skal ikke faae det allermindste Nys om Sammenhængen."

„Godt, saa kunne vi altsaa betragte den Sag som afgjort," sagde Md. Knabstrup.

Ja, forudsat at det betaler sig godt."

„Det kan De være ganske rolig for. Naar De faaer 1000 Rd. strax naar Barnet er født og saa et Par hundrede Daler aarlig, saa kan De vel være tilfreds."

„Aa ja, det kan gaae an."

„Godt, saa vil jeg strax underrette Vedkommende om at Sagen er bragt i Orden."

Med disse Ord reiste hun sig og lavede sig til at gaae.

„Men hør," raabte nu Md. Brask, „een Ting endnu maa De dog sige mig."

„Og det er?"

„Hvem er den Frøken?"

„Naa, det vil De vide? Nei, jeg har forpligtet mig til

ikke at aabenbare hendes Navn og jeg er taus som Graven," svarede Md. Knabstrup høitideligt.

„Jeg maa ikke faae at vide, hvem det er?"

„Nei, paa ingen Maade."

„Men saa kan jeg slet ikke indlade mig paa Historien."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi jeg saa slet ikke har nogen Garanti for virkelig at faae de Penge De har lovet mig."

„Herregud, hvor De er mistroisk i Dag. Den første Sum faae De naturligviis udbetalt af mig og de aarlige Summer vil blive Dem udbetalt af et eller andet Handelshuus."

„Naa saaledes," sagde Md. Brask efter et Øiebliks Betænkning, „naa ja, saa kan det lade sig gjøre alligevel. Man kan aldrig være for forsigtig i disse Tider, Folk er saa fulde af Løgn og Ondskab, saa det er en Gru."

Dette gav Md. Knabstrup hende Ret i, og efter endnu at have vexlet nogle Ord, skiltes de to gode Veninder.

Da Md Brask var bleven ene, gik hun flere Gange op og ned ad Gulvet, tænkende paa det selsomme Forslag, der var bleven gjort hende og som hun var gaaet ind paa.

„Det er en brillant Affaire," mumlede hun ved sig selv, „en brillant Affaire, der kan bringe Penge ind, naar man forstaaer at behandle den rigtigt. — Md. Knabstrup behøvede slet ikke at være saa ængstelig for at jeg skulde fortælle min Mand Noget, det Fæ, han vilde fordærve det Hele. — 1000 Rd. strax og 200 om Aaret, det er ikke saa daarligt, men der maa kunne presses mere ud af saadan en Guldfisk, blot man vidste hvem det var — aa, det kan da ikke være saa vanskeligt at opdage det. — Jeg skal nok komme efter det, jeg har jo Tiden for mig."

Medens hun saaledes gaaer op og ned ad Gulvet, fordybet i disse glædelige Betragtninger, ville vi med et Par Ord omtale hendes tidligere Historie.

Hun havde været gift engang tidligere, med Eieren af det Huus, som nu var hendes. Det var en gammel Mand og de havde kun været gift i to Aar da han døde. Hun stod

nu ene og arvede Alt hvad den Gamle efterlod sig, det vil sige Huset og den Forretning som dreves deri. Det var imidlertid ikke godt for hende som Fruentimmer at drive en saadan Forretning alene og hun saae sig derfor om efter et eller andet Mandfolk, der var udrustet med de fornødne Egenskaber til at hun kunde kaare ham til Mand.

Hendes Valg faldt efter nogen Tids Forløb paa hendes nuværende Ægtemage, Hr. Brask.

Han var egentlig Muursvend, men saasnart han var indtraadt i den hellige Ægtestand, bortkastede han Muurskeen og helligede alle sine Kræfter til at hjælpe sin Kone med at bestyre Forretningen.

De havde nu været gifte i tyve Aar og i den Tid kommet taaleligt godt ud af det med hinanden.

Han var nemlig af en blid og bøielig Charakteer. Naar han havde sit gode Udkomme og fik sine reglementerede Smaasnapse, saa brød han sig ikke om at hans Villie ikke var den styrende og ledende i Huset.

Vi bemærkede før at Md. Brask ikke brød sig om Børn — deres Ægteskab havde ogsaa været barnløst. Anderledes var det med Hr. Brask. Den eneste Sky, der fordunklede hans Lykke, det var at der ikke fandtes nogen Brask junior og at der heller ikke var Udsigt til at der vilde komme nogen.

Man tænke sig derfor hans glade Overraskelse, da Md. Brask faa Dage efter i et fortroligt Øieblik fortalte ham at han nu snart kunde vente at blive Fader.

Han tabte Piben af Munden og saae ud som et Menneske, der var faldet lige ned fra Maanen.

„Hvad, hvad siger Du?" spurgte han, uden at turde troe sine egne Øren.

Det var først efter at hans Kone gjentagne Gange havde fortalt det Samme og det Samme at han kunde overtale sig selv til at troe paa sin Lykke som noget Sikkert og Vist.

Da han endelig var fuldt og fast overtydet om at Konen talte Alvor, trak han Frakken paa og gik ud for at aflægge Besøg hos alle sine Venner og Bekjendte.

Hans Mine var saa høitidelig og eiendommelig at det

slog alle hans Bekjendte og foranledigede hans Venner til at spørge om han ikke var rigtig rask.

„Jo tak, jeg er rask nok," svarede han, „men min Kone, tilføiede han saa i en hemmelighedsfuld Tone.

„Er Din Kone syg?"

„Hm, egentlig ikke syg, men De veed jo nok at saadant Noget kan være meget farligt, især i hendes Alder."

Nu gik der et Lys op for Vennen og Brask blev overvældet med Lykønskninger, der gjorde ham fuldstændig lykkelig.

Saaledes vandrede han fra den ene Ven til den anden, og alt som han gik blev han gladere og gladere, det var den stolteste Dag i hans Liv.

Han følte sig kortsagt saa lykkelig som et Menneske vel kunde føle sig. Og havde han ikke Grund dertil? Efter tyve Aars barnløst Ægteskab, opfyldte Himlen nu endelig hans mangeaarige Ønske, hvad kunde han da vel forlange mere?

Han og hans Kone havde til Dagligbrug just ellers ikke ført det allerkjærligste Samliv.

Som vi før bemærkede var Md. Brask Kone i sit Huus og der gaves Øieblikke, hvor Hr. Brasks Værdighed følte sig krænket i den Grad at han fandt det nødvendigt og af en ikke ringe Virkning at sætte sig paa Bagbenene.

Men ethvertsomhelst Forsøg fra hans Side paa at modsætte sig sin Halvdeels huuslige Tyranni, strandede altid paa hendes stærkere Villie. Hun seirede altid og til Gjængjæld søgte han da at drukne sig Sorg i Brændeviinsflasken.

Det vil sige, han var ikke aldeles fordrukken, men han tog sig dog en heel Deel flere Snapse end det strengt taget var nødvendigt om man end betragtede Sagen fra det allerliberaleste Standpunkt.

Dog nok herom. Han undgik fra nu af omhyggeligt at ærgre eller fremkalde nogensomhelst Strid med sin Kone. Han ikke alene selv behandlede hende med en Ømhed, som man ikke skulde have tiltroet ham, men han opfordrede endog alle Andre, som enten besøgte eller havde Forretninger at afgjøre med

hende, at vogte dem saa meget som muligt for at gjøre Støi eller at ærgre hans Kone.

„Jeg maa bede Dem om, ikke at tale for høit og ikke sige hende imod," sagde han ved saadanne Leiligheder med et megetsigende, triumpherende Smiil. „De veed jo nok at under saadanne Omstændigheder kan man aldrig være forsigtig nok."

Saaledes hengik nogen Tid. Da underrettede hans Kone ham pludseligt om at for Fremtiden, indtil Catastrophen var lykkelig og vel overstaaet, maatte hun være alene i Sovekammeret.

Brask maatte saa i den Tid tage tiltakke med at sove paa Sophaen i Dagligstuen. Det var aldeles nødvendigt, sagde hun, thi hun var nu bleven saa svag, at hun ikke kunde taale at blive forstyrret af den allermindste Støi om Natten, det var derfor absolut nødvendigt at hun kom til at ligge ene, det havde Md. Knabstrup befalet hende paa det Allerstrengeste.

Naa, naar Md. Knabstrup havde befalet det, saa var der jo Intet at sige til den Ting.

Hr. Brask fandt det rigtignok ubehageligt, men han maatte finde sig i sin Skjæbne og sove alene inde paa Sophaen i Dagligstuen.

Md. Brasks Omfang begyndte nu kjendeligt at tage til. Uge for Uge blev hun sværere og sværere, og altsom hendes Omfang forøgedes, forstærkedes det glade Smiil paa hendes Ægtefælles Ansigt.

Hans eneste Sorg var at hun ikke skulde komme Noget til. Han bestræbte sig paa det Omhyggeligste for at rydde alle Ubehageligheder afveien for hende, der var kortsagt aldrig existeret en omhyggeligere Ægtefælle end Hr. Brask var i Løbet af denne Tid.

Man skulde troet at al denne Omhyggelighed vilde have gjort et dybt Indtryk paa Md. Brask, men det var ingenlunde Tilfældet. Hun var saa aldeles blottet for blidere Følelser, at hun kaldte Mandens Adfærd for Pjankeri, og trættedes og kjededes overordentligt ved den Forstillelse hun maatte bringe i Anvendelse ligeoverfor Manden.

„Det er næsten ikke til at holde ud!“ sagde hun en Dag til Md. Knabstrup, da de vare ene. „Havde jeg forestilt mig at det havde været saa besværligt, saa troer jeg slet ikke jeg havde indladt mig derpaa. Alle de Klæder jeg maa tage paa for at see før ud, generer mig noget ganske umaneerligt.“

„Tænk paa, hvad der er at tjene!“ sagde Md. Knabstrup. „Nu er det snart paa det Yderste.“

„Men saa faaer man en Skrighals af en Unge i Huset,“ svarede Md. Brask, der denne Dag var i et mindre elskværdigt Humeur.

„Men de faaer ogsaa 1000 Daler strax og siden 200 Daler om Aaret, tænk paa det.“

Dette tænktte hun ogsaa uafladeligt paa, for at styrke sig til den Anstrengelse Forstillelsen kostede hende.

Saaledes gik Uge efter Uge, Maaned efter Maaned. Endelig befalede Md. Knabstrup en skjøn Dag at Md. Brask skulde lægge sig i Sengen.

Md. Brask maatte adlyde, men dette var endnu den haardeste Tour for hende. Hun, som altid var vant til at være i Virksomhed og paa Færde, hun skulde lægge sig i Seng og lade som hun var syg, det var forfærdeligt.

Hr. Brask tænkte ogsaa det var forfærdeligt, thi nu gjaldt det jo Liv eller Død. Havde han været omhyggelig før, saa blev han det nu ti Gange mere.

Endelig, da Md. Brask havde ligget i otte Dage, kom Md. Knabstrup en Aften noget forpustet for at besøge sin Patient.

Hun havde sædvanlig en Pose paa Armen, hvori hun bar sine Instrumenter.

Dersom Hr. Brask havde været en skarp Jagttager, saa vilde han strax have lagt Mærke til at den Pose hun bar denne Aften, var meget større end den hun sædvanlig pleiede at møde med. Men Hr. Brask var ingen skarp Jagttager og derfor bemærkede han heller ikke den omtalte Omstændighed.

„Jeg kom netop forbi,“ sagde Md. Knabstrup, „og saa vilde jeg dog see, hvorledes Deres Kone havde det, det maa vel nu snart være paa det Yderste.“

Og uden at afvente hans Svar, løb hun forbi ham og ind i Sovekammeret, hvor Md. Brask laae i Sengen.

Md. Knabstrup bøiede sig hurtigt ned over Sengen og hviskede:

„Skynd Dem med at begynde og jamre Dem. — Naa, kjære Md. Brask," tilsøiede hun derpaa høit, „hvorledes have vi det saa iaften?"

En langtrukken, ynkelig Stønnen var hele Svaret.

„Naa, er det saaledes fat, saa var det jo en Gnds Lykke jeg kom," sagde Md. Knabstrup, idet hun med tilsyneladende Opmærksomhed betragtede sin Patient.

Atter svaredes hun af en langtrukken Stønnen fra Md. Brask.

Hr. Brask, der blev alvorlig forskrækket, da han hørte disse Klageraab, kom for at erfare, hvorledes det var fat.

Md. Knabstrup stoppede ham imidlertid i Farten. Hun stødte ham ind igjen i Dagligstuen og skreg:

„Værsaagod og bliv inde hos Dem selv, dette her er ikke Noget for Mandfolk at see paa!"

Dermed smækkede hun Døren i for Næsen af ham, og dreiede endog Nøglen.

Saasnart dette var gjort vendte hun sig om til Md. Brask og sagde:

„Saa, giv Dem nu bare dygtig, saa skal jeg vise Dem Noget."

Med disse Ord tog hun sin store Pose, som hun meget forsigtigt havde lagt paa en Stol, aabnede den og tog Noget frem af den.

Dette Noget var et Svøvelsebarn, der befandt sig i bedste Velgaaende.

„Kan De see," sagde Md. Knabstrup, idet hun tog Barnet med begge Hænder og viste det til Md. Brask. „Kan De see, er det ikke en sød Unge?"

Md. Brask, der som vi forhen have bemærket, slet ikke brød sig om Børn, gjorde en Bemærkning om at den var saa ækel rød.

„Ja, det er da ikke saa underligt," svarede Jordemodere

„thi den velsignede Unge er heller ikke mere end tre Timer gammel. — Men for Guds Skyld, bedste Md. Brask, glem endelig ikke at jamre Dem."

Md. Brask efterkom øieblikkelig Ordren og gav et meget anstændigt Brøl fra sig.

Md. Knabstrup lagde nu omhyggeligt Barnet fra sig paa Sengen.

Derpaa fremtog hun en Brevtaske, som hun havde skjult paa Brystet, aabnede den og fremtog 10 Hundrededalersedler.

„See her," sagde hun, „kjender De disse brune Fugle?"

Md. Brask reiste sig hurtigt op i Sengen og greb efter Pengene.

„De ere saamænd ærligt fortjente," sagde hun.

„For Guds Skyld, tal ikke saa høit," sagde Madam Knabstrup, idet hun rakte hende Pengene, „tal ikke saa høit, husk paa at De er Patient."

Md. Brask greb Pengene med Ivrighed og lagde sig igjen ned i Sengen, idet hun udstødte et langtrukket ynkeligt Klageraab.

„Det var nu Pengene," sagde Md. Knabstrup. „Seer De, her er et Beviis. Naar De med det henvender Dem til Handelshuset Æ., saa udbetaler det Dem en Summa af 200 Rd. om Aaret. Værsaagod!"

Hun rakte nu Md. Brask Papiret, og hun greb det med den samme Iver, som hun havde grebet efter Hundrededalersedlerne et Øieblik i Forveien. Hun var saa egenkjærlig at hun end ikke med et Ord spurgte efter det nyfødte Barns Moders eller om hvorledes hun havde det.

„Nu er det nok bedst at vi give os til at spille vor Comedie saa naturligt, som muligt," sagde Jordemoderen. „Skrig nu bare dygtig, saa skal jeg nok sørge for Resten."

Medens Md. Brask jamrede sig efter bedste Evne, gik Md. Knabstrup hen til Døren, aabnede den paa Klem og raabte ud om varmt Vand, Camferdraaber, Børnetøi osv. og satte i det hele taget Huset i saa stor Bevægelse som muligt, uden dog at tillade nogen Moderskjæl at komme ind i Sovekammeret.

Hr. Brask gik op og ned ad Gulvet i Dagligstuen med lange Skridt.

Dette var det høitideligste Øieblik i hans Liv. Aldrig nogensinde før havde han følt sig saa opfyldt af spændt Forventning, som nu.

Øieblikket var der, han skulde være Fader.

Han saae allerede i Aanden sig selv sidde og vugge den Lille paa Knæerne. Det blev naturligviis en Dreng. Han vilde kalde ham Cajus, Cæsar Napoleon, det var Navne, der kunde gjøre Effekt.

Hvergang hans Kone udstødte et Klageraab, gik det ham til Hjerte, som om han gjennemboredes af en Dolk. Aldrig nogensinde havde han følt saameget for Nogen, som han i dette Øieblik følte for sin Kone.

Saaledes gaaer det, man spilder i Reglen sin Kjærlighed paa Uværdige.

Tiden faldt den gode Hr. Brask saare lang, medens han saaledes, opfyldt paa eengang af Ængstelse og de gladeste Forhaabninger, spadserede frem og tilbage i Dagligstuen.

„Herregud, hvor det dog varer længe," mumlede han af og til, „Du gode Gud, nu giver hun sig igjen."

Hvergang der blev et Øieblik's Stilhed inde i Sovekammeret, lagde Hr. Brask Øret til Døren, for om muligt at komme paa det Rene med Sagernes Stilling.

Han hørte dog Intet; thi hvergang han havde staaet et Øieblik ved Døren, begyndte hans Kone at jamre sig paany.

Det varede flere Timer, thi Md. Knabstrup var en samvittighedsfuld Kone og naar hun engang indlod sig paa Noget saa gjorde hun det tilgavns.

Hun vilde ikke paa nogen Maade tillade sin Patient at ophøre med sit Komediespil, før det kunde gaae an med den meest glimrende Anstand.

Endelig hørte Hr. Brask en anden Stemme inde fra Sovekammeret end sin Kones.

Det var en spæd, skrigende Barnestemme.

Hr. Brask foer i Veiret af Glæde og trak Veiret betydeligt lettere, end han havde gjort i det sidste Par Timer.

Han var lige ved at udstøde et høit Glædesskrig, men saa kom han pludseligt til at tænke paa at hans Kone vel neppe kunde taale et saadant Spektakel, og derfor lod han det være.

„Ha, der er han!" mumlede han, „der er Cajus, Cæsar Napoleon."

Havde han været utaalmodig før, saa blev han det nu mere.

Han var nærved at sprænges af Utaalmodighed efter at Døren til Sovekammeret skulde blive aabnet, at han kunde faae Barnet at see.

„Herregud," tænkte han ved sig selv, „hvor det dog varer længe inden de kan faae den lille Cajus, Cæsar Napoleon svøbt. Jeg er vis paa at aldrig har et Menneske været saa længe om at svøbe et Barn, som denne Jordemoder derinde."

Endelig gik Døren op.

Hr. Brask foer øieblikkelig hen imod den og mødte Jordemoderen paa Halvveien.

Hun bar en lille Bylt paa sine Arme.

Denne Bylt var Barnet, som hun havde bragt i Posen.

„Gratulerer, Hr. Brask!" raabte Md. Knabstrup.

„Tak, tak!" sagde Hr. Brask, der ikke rigtigt vidste hvorledes han skulde forholde sig i denne Situation, der var saa aldeles ny for ham.

„See blot her," sagde Jordemoderen, idet hun holdt Barnet ud mod den lykkelige Fader, „den deiligste Unge af Verden, og baade Moder og Barn befinde sig vel."

„O, kom her," sagde Brask, „lad mig løfte paa det lille Noer."

Med disse Ord tog han Barnet fra Md. Knabstrup og gav sig til at dandse rundt i Stuen med det.

„Ja, det er en velsignet Unge," vedblev Jordemoderen, „det er et af største og stærkeste Børn jeg nogensinde har seet. Sikke Arme og sikke Kinder!"

„Ja, det er en Kjærnekarl!" raabte Brask, „rigtig en Kjærnekarl! det er en velsignet Cajus Cæsar Napoleon!"

„Hvad? Hvad siger De?"

„Jeg siger han skal hedde Cajus Cæsar Napoleon."

„Nei, det skal Barnet rigtignok ikke hedde."

„Saa, og hvorfor ikke."

„Fordi det er umuligt."

„Umuligt."

„Ja, aldeles umuligt."

„Hvorfor? Jeg har da Lov til at kalde mit Barn hvad jeg vil," sagde Hr. Brask med Stolthed.

„Ja, men De har ved Gud ikke Lov til at give Pigebørn Drengenavne," svarede Md. Knabstrup.

„Det vil jeg jo heller ikke. Jeg vil bare kalde min Søn Cajus Cæsar Napoleon."

„Ja, men De har jo ingen Søn."

„Er det da en Pige?" spurgte Hr. Brask forbauset.

„Ja."

„Saa det er en Pige," sagde Brask i en nedslagen Tone og gav sig til at betragte Barnet med fornyet Opmærksomhed, som om han ikke rigtig kunde troe at det skulde være en Pige. „Er det virkelig en Pige?"

„Ja, det veed Gud det er!"

„Naa, ja, ja da, man maa jo finde sig i sin Skjæbne, endskjøndt jeg havde jo rigtignok hellere seet at det havde været en Dreng," sagde Brask, idet han kyssede Barnet og gav det tilbage til Jordemoderen. „Men Herregud, hvad skulle vi nu kalde hende?"

„Aa, det komme vi nok ud af," meente Md. Knabstrup.

„Hvorledes har min Kone det?"

„Udmærket, De kan gjerne gaae ind til hende."

Dette lod Hr. Brask sig ikke sige to Gange, men skyndte sig ind for at see til sin Kone.

Hun befandt sig efter Omstændighederne mærkværdigt vel, til sin omhyggelige Ægtefælles store Glæde.

Vi ville ikke udmale denne Scene videre. Uagtet Hr. Brask var blevet skuffet i sit Haab om at faae en Søn, som han kunde kalde Cajus Cæsar Napoleon, saa fandt han sig

dog i Omstændighederne og var meget tilfreds med den lille Pige, da et Par Dage var gaaet.

Fjorten Dage efter Barnets Fødsel skulde det da i Kirke og døbes, og den værdige Hr. Brask havde gjort sig al optænkelig Umage for at finde et passende og velklingede Navn til det. Efter megen Møie og megen Granskning blev han endelig staaende ved følgende tre Navne:

Arabelline Viktorie Brillantine.

Disse tre Navne troede han kunde tilfredsstille alle de Fordringer man kunde stille til et glimrende Navn.

Hr. Brask havde nu imidlertid altid Uheld med sine Navne, lod det til, thi hans Kone satte sig paa det Bestemteste imod at de af ham foreslaaede Navne bleve bragte til Anvendelse.

„Barnet skal hedde Eleonora Ebbesen Brask," sagde Md. Brask, „og dermed Basta!"

„Men Herregud, Mutter, Ebbesen er jo et Efternavn," indvendte Manden.

„Ligemeget, jeg har nu engang sat mig i Hovedet at hun skal hedde saaledes. Hvorfor skulde Folk desuden ikke ligesaagodt kunne have to Efternavne, som to Fornavne," sagde Madamen. „Jeg vil have det og saa er det nok."

Naar Madamen talte i denne Tone, saa vidste Hr. Brask at det ikke kunde nytte ham en Smule at komme med Indsigelser. Følgelig taug han som en klog General og Barnet blev altsaa døbt:

Eleonora Ebbesen Brask.

III.

Familieforhold.

Hvorfor skulde Barnet nu netop hedde saaledes?

Læseren har vel allerede gjættet at det ikke var nogen Grille af Md. Brask, der interesserede sig altfor lidt for den Lille til at hun for hendes Skyld skulde finde det Umagen værdt at anvende noget Magtsprog angaaende en saa ubetydelig Ting, som hvad Barnet skulde hedde.

Det var ifølge et bestemt udtalt Ønske af Barnets Moder, Frøken Klik, at den lille Pige kom til at hedde saaledes.

Ebbesen, det var hans Navn, han som havde gjort hende saa ulykkelig og som hun dog aldrig kunde glemme.

Hans Navn skulde hun bære, det var Frøken Kliks bestemte Befaling. Desuden skulde hun hedde Eleonora, det var hendes, Moderens, Navn.

Af Begivenhederne, som vi have fortalt i andet Kapitel, har Læseren naturligvis sluttet sig til, hvad der er foregaaet i Landstedet ude ved Lyngbyveien, vi behøve altsaa ikke videre at omtale det.

Kun en Ting ville vi bemærke.

Frøken Klik skilte sig ikke ved sit Barn uden at det kostede hende stor, overmaade stor Overvindelse. Havde Md. Knabstrup ikke saa hurtigt som muligt taget Barnet fra hendes Øine, saa er det et meget stort Spørgsmaal om hun havde havt Kraft nok til at give Afkald paa det for stedse.

Ja, endog efter at Barnet var borte, gaves der Øieblikke, hvor hun fristedes til at fordre det tilbage.

Dog, det var for seent, Barnet var ikke mere hendes, hun havde ingen Ret mere til at fordre det tilbage.

Hun, som selv havde indrettet det saaledes, deels for at Barnet skulde faae det bedre end et almindeligt Pleiebarn og deels for at afskjære sig selv enhver Mulighed til at blotte sin Svaghed for Verden, hun savnede næsten Kraft til at udføre sin egen Beslutning.

Havde Md. Knabstrup ikke været en saa bestemt og energisk Kone, der modsatte sig enhver Svaghed fra sin Patients Side, saa er det høist sandsynligt at Frøken Klik havde foretrukket en storartet, offentlig Skandale, fremfor Skilsmissen fra sit Barn.

Skridtet var engang gjort, det stod ikke mere til at ændre, men hvad hun led ved Adskillelsen fra sit Barn, det er mere end nogen Pen er istand til at give en Forestilling om.

Tre Uger efter at Barnet var kommet til Verden, var Frøken Klik fuldstændig helbredet og vendte atter tilbage til sin Faders Huus.

Det var naturligviis en Selvfølge at Md. Knabstrup blev mere end rigeligt belønnet for sin Uleilighed.

Frøken Kliks Moder var død, kun hendes Fader levede endnu. Det var med en Følelse af dyb Ydmygelse at hun atter betraadte det faderlige Huus.

Ingen i Huset uden hendes Fader og Huuslægen, en gammel Professor, havde imidlertid nogen Anelse om hvad den egentlige Grund var til Frøkenens lange Fraværelse.

Det var en Nervesvækkelse, som kun et længere Ophold i Landluften kunde helbrede, hed det sig.

Frøkenen blev atter modtaget med megen Glæde af alle

fine Venner og Bekjendte. Det var ikke Alle tilskikket saa heldig at gaae en saa farlig Sygdom igjennem.

Og Huuslægen, den gamle Professor, han modtog mange Complimenter og Lykønskninger for den heldige Cuur, han saaledes havde fuldbragt.

Saaledes gaaer det til i Verden!

Dog, vi foregribe Fortællingens Begivenheder. Saasnart Frøken Klik var kommen hjem, lod hendes Fader hende vide at han ønskede at tale med hende.

Det var i en Stemning, som lettere kan føles end beskrives at Datteren adlød denne Begjæring.

Hvilket Gjensyn var ikke det hun gik imøde!

Den gamle Grosserer Klik var bekjendt som en særdeles hæderlig Forretningsmand. Alt hvad han paatog sig, opfyldte han til Punkt og Prikke og var i det Hele taget en meget bestemt og tillige streng Mand.

I det Øieblik Datteren træder ind til ham, sidder han i sin Lænestol foran et Skriverbord, hvorpaa der ligger en heel Deel Breve.

Han er en høi, temmelig fær Mand, godt oppe i de Halvtreds. Hans Haar og Bakkenbarter ere graa, men hans Holdning er rank og hele hans Udseende tyder paa at han er en kraftig Natur.

Da Datteren traadte ind af Døren gjorde han en Bevægelse med Haanden til Tegn paa at hun skulde sætte sig ned ved Siden af ham.

Hun adlød med nedslagne Øine og uden at sige et Ord.

„Det er altsaa nu Enden paa Historien," sagde Grosseren, „Skandalen er undgaaet og Ingen har mindste Nys om hvad der er skeet uden de faae Personer, hvis Medvidende var aldeles nødvendigt og paa hvis Taushed vi ubetinget kunne stole.

Her gjorde han en Pause, men Datteren svarede ikke et Ord.

„Dit Rygte er frelst og Barnet er der sørget for saa godt, som det paa nogen mulig Maade lod sig gjøre, det er Altsammen skeet efter dit eget Ønske. Jeg har blot kaldt

Dig herned for at lade Dig vide at jeg nu betragter den hele Sag, som død og begravet. De Forpligtelser jeg er gaaet ind paa med Hensyn til Barnet, vil jeg trolig holde, men Eet forlanger jeg af Dig, og det er: at Du aldrig med en Stavelse hentyder til hvad der er skeet, ikke med et Ord omtaler Barnet eller dets Fader. De maa Begge være som døde for Dig — ja, mere end døde, de maa være, som om de aldrig havde existeret. Lover Du mig det?"

Frøken Klik nikkede svagt.

Grosseereren syntes ikke at være tilfreds med dette pantomimiske Samtykke; han vedblev derfor i en temmelig haard Tone:

„Ja eller nei!"

„Ja," svarede Frøken Klik endelig sagte.

„Godt," sagde Grosseereren, idet han reiste sig op, „saa betragte vi altsaa den Sag, som ordnet. Reen Aftale det er det Sikkreste i alle Tilfælde i Livet. Jeg lover Dig paa min Side at jeg heller aldrig vil bebreide Dig, hvad der er skeet, ja aldrig hentyde dertil blot med et eneste Ord. Ligesom Du i Verdens Øine staaer reen og uplettet, saaledes skal Du altid for mig forblive min egen kjære Datter — min eneste, lad derfor ikke denne Sky træde imellem os."

Med disse Ord aabnede han sine Arme og omfavnede sin Datter hjerteligt.

Da de skiltes ad vare Faderens Øine vaade og Datteren fældede Taarer i Strømmevis. —

Hvem var Barnets Fader og hvorledes var denne Skandale skeet.

Derfor ville vi nu i Korthed gjøre Læseren Rede.

Frøken Klik var en Aften paa Kunstnerkarneval med sin Fader. Der fik hun Øie paa en ung Mand i Ridderdragt, der var saa smuk og straalende, som hun endnu aldrig havde seet Nogen.

Saasnart hun havde seet ham, havde hun ikke Øie for Andre eller Andet den hele Aften.

Hvad var vel hele det prægtigt oplyste Lokale, alle de elegante Toiletter imod ham, ham den unge Ridder, saa ung

og saa smuk, som hun aldrig havde forestillet sig Nogen kunde være, end ikke i sine Drømme.

At see ham var en Lykke, at tale med ham maatte være Salighed.

Men ak, hun kjendte ham ikke!

Da skete det efter Demaskeringen at hun med sin Fader engang stod tæt ved den fortryllende unge Ridder og slugte ham med sine Blikke, aldeles uden at lægge Mærke til at en gammel Herre i Domino trængte sig hen til hendes Fader, før hun hørte ham sige:

„Maa jeg præsentere Dem min Søn, som nylig er kommet hjem fra Paris, hvor han har opholdt sig et Par Aar!"

Den gamle Herre i Dominoen var en Forretningsven af Grosserer Klik. Hans Navn var Ebbesen.

„Det skal være mig en Fornøielse," sagde den gamle Grosserer Klik.

Frøkenen saae nu at den unge smukke Ridder, paa et Vink af den gamle Domino pludseligt kom hen til hende og hendes Fader.

Hun var saa glad at hun neppe kunde troe paa sin egen Lykke, da hendes Fader et Øieblik efter præsenterede ham for hende, som den unge Hr. Alfred Ebbesen.

Behøve vi at fortælle at de et Par Minuter efter dandsede sammen og at de vedblevе dermed hele Natten, indtil de Gamle endelig bleve utaalmodige og længtes efter at komme hjem.

Hun sov ikke den Nat, hun havde saa at sige ikke Øie eller Øre for Nogetsomhelst, uden Erindringen om ham.

Det følger af sig selv at han gjorde Visit hos Grosserer Klik og det følger af sig selv at han var velseet der, især af den unge Frøken.

De havde øieblikkelig forstaaet hinanden og med dette Kjærlighedens ubegribelige Instinkt vidste de altid at indrette det saaledes at de kunde faae Leilighed til at tale ubemærket sammen.

De Leiligheder, der kunde findes hjemme vare dog kun

faa og forbundne med Farer. Man maatte altsaa see til om man ikke kunde mødes ude.

Man kan hvad man vil, især naar man er forelsket og derfor lykkedes det ogsaa let Frøkenen at skuffe sin Fader med Hensyn til hendes hyppige Fraværelse fra Hjemmet.

Frøken Klik fik pludselig Lyst til at studere Engelsk. Hun tog Timer hos en bekjendt Lærerinde, sagde hun.

Men Sandheden var at hun aldrig saae Lærerinden, disse Timer benyttedes udelukkende til Sammenkomster med Alfred Ebbesen.

Men kan man spørge hvortil skulde al denne Hemmelighed føre? Hvorfor bar de ikke deres Kjærlighed tilskue for hele Verden, deres Forældre havde dog vistnok neppe havt Noget derimod.

Sandt nok, men denne Fremgangsmaade vilde have lignet tusinde andre dagligdags Forlovelser. Frøkenen havde en romantisk Sindsretning og Hemmelighedsfuldheden ydede blot Kjærligheden en ny Tillokkelse.

Dette Forhold varede i nogle Maaneder. Da hændte det en skjøn Dag at Frøken Klik ikke fandt sin Alfred paa det aftalte Sted.

Hun ventede og ventede, men der kom Ingen. Hvad kunde da vel være hændet ham, mon han skulde være blevet syg? Hun kunde ikke tænke sig at noget Andet kunde afholde ham fra at komme.

Fuld af Angest og Uro vendte hun hjem igjen. Det var første Gang han havde udeblevet, og denne Omstændighed fyldte hende med en Smerte, som hun ikke selv kunde forklare sig.

„Maaskee han aflægger Visit hjemme i Dag," tænkte hun.

Hun satte sig hen til Pianoet og anslog nogle vilde Akkorder for at forslaae Tiden. Men hun kunde ikke løsrive sine Tanker saa meget fra den Elskede at hun var istand til at spille Noget.

Fortrædeligt reiste hun sig op igjen, gik hen til Vinduet og saae ud — saae om han ikke snart kom.

Men han kom ikke.

Langsomt og dræbende sneg Dagen sig hen. Hvorfor kom han ikke, hvad var der vel hændet.

Ved Middagsbordet kom endelig Forklaringen.

Faderen og Datteren spiste nu sammen. Efter at have talt lidt om Veiret, Theatret og hvad der ellers almindeligt er Conversationsthemaet, sagde den Gamle pludseligt:

„Det er sandt, nu har Du mistet en af Dine Venner."

Der gik en Anelse, ligesom en kold Gysen gjennem Frøkenen, da hun svarede:

„En af mine Venner?"

„Javel, og det endda een som det lod til Du syntes meget godt om."

„Hvem kan det være."

„Gjæt?"

„Det kan jeg ikke."

„Du gjorde Bekjendtskab med ham paa Kunstnerkarnevalet," sagde den Gamle.

„Alfred Ebbesen!" raabte nu Frøkenen uvilkaarlig idet hun tillige greben af Angest for at Faderen skulde have opdaget det Forhold de stode i til hinanden.

„Ja," sagde den Gamle, „han kommer her ikke mere."

„Hvorfor?"

„Fordi han er reist."

„Reist?"

„Ja."

„Hvorhen?"

„Til Amerika, tænker jeg," sagde den Gamle i en ligegyldig Tone, „der skal jo alle Dogenichter hen, naar de have gjort Knuder herhjemme."

Frøken Klik blev greben af en saadan Angest og Bevægelse at hun neppe kunde holde sig opreist paa Stolen. Gjort Knuder? Hvad vilde det dog sige? Hvad havde han gjort. Det varede flere Minuter inden hun kom sig saavidt at hun kunde spørge:

„Til Amerika, men hvorfor er han reist saa langt bort?"

Fordi han helst maatte see at komme saa langt bort som muligt."

„Men hvad er der da i Veien?"

„Der er bare det i Veien at han har levet som et galt Menneske. Han har spillet uhyre Summer bort, som han ikke kunde betale; han har saa grebet til det fortvivlede Middel at skrive falske Vexler, det er blevet opdaget og han havde altsaa ikke Andet at gjøre end at stikke af, og det har han gjort, vi faae ham vistnok aldrig at see mere," sagde den Gamle i en ligegyldig Tone.

Frøkenen hørte ikke mere, hun besvimede.

„Herregud, hvad de Fruentimmer ere for nogle Tosser," sagde den gamle Grosserer ærgerligt, „de tage sig Alting saa heftigt, og det ovenikjøbet Ting, som slet ikke kommer dem ved."

Han skulde snart komme ud af sin Vildfarelse.

Frøkenen blev bragt i Seng og Lægen blev kaldet. Hun havde faaet et Anfald af Hjernebetændelse, som holdt hende fængslet til Sengen i flere Uger.

Da Hjernebetændelsen var forbi, viste der sig imidlertid andre Symptomer, som ikke kunde skjules for Lægen.

Hun maatte gaae til Bekjendelse og den gamle Professor maatte være hendes Talsmand hos Faderen.

Det var en stormende Scene, som nu paafulgte, en Scene, som vi ikke ville beskrive i dens Enkeltheder.

Den gamle Grosserers Indskydelse var at jage Datteren bort og overgive hende til Skam og Skjændsel. Men denne grusomme Beslutning husede han blot et Øieblik, det varede ikke længe før han laante Øre til den gamle Professors Raad.

Hvorpaa dette Raad gik ud, veed Læseren allerede af det Foregaaende.

Skinnet var frelst og det var jo det Væsentlige.

Een Betingelse havde dog den gamle Grosserer stillet sin Datter. Hun maatte aldrig besøge sit Barn, aldrig see det og aldrig give sig tilkjende for det.

Den Maade Sagen var bleven ordnet paa, gav ham en temmelig Garanti for at Sligt ikke vilde skee.

Men Moderhjertet kunde dog ikke fornægte sig. Da hun var kommen op efter sin Nedkomst vandrede hun ofte forbi Brask Huus og saae op til Vinduerne paa første Sal, for at

see om ikke tilfældigviis En eller Anden skulde staae der med Barnet paa Armen.

Gaae derop turde hun ikke. Ved den Maade hun havde bortgivet sit Barn havde hun selv gjort sig dette umuligt. Der var mangen Time, da hun bittert fortrød at hun var gaaet ind paa dette Arrangement, men hvad kunde det hjælpe nu, der var Intet derved at gjøre.

Hvad meente hun om Alfred Ebbesen, hans Gjerninger og hans Flugt?

Hadede hun ham? Nei, med den blinde Kjærligheds Halsstarrighed søgte hun ved sig selv at undskylde baade hvad han havde gjort imod hende og Andre. Hvor tidt tager Verden ikke feil, hvor ondskabsfulde ere Menneskene, kunde han ikke have havt Fjender, som havde lokket og forført ham og som bagefter glædede sig over hans Fald.

Saaledes tænkte hun. I hendes Hjerte boede endnu Billedet af ham, som havde dræbt hendes Lykke. Hun elskede ham endnu, elskede ham som En, hun var vis paa Verden gjorde Uret. Hun var overbeviist om at han en Dag vilde vende tilbage og holde Dom over sine Fjender og da — ja da, vilde hun atter være lykkelig.

Det syntes imidlertid som om hendes glade Forhaabninger ikke havde synderlig stor Udsigt til at realiseres; thi Alfred Ebbesen lod ikke høre fra sig. Der gik Aar, men hverken hans Fader eller Frøken Klik hørte det Mindste fra ham.

„Han kommer nok en Dag," tænkte Frøken Klik alligevel.

Det kunde man kalde trofast Kjærlighed.

VI.

Noras første Barndom.

Vi have nu gjort Rede for vor Heltindes Familieforhold, vi ville nu skride til at beskjæftige os med hende selv.

Som Læseren vil erindre blev hun døbt Eleonora, men da dette Navn var for langt til Dagligbrug, forkortede man det til Nora.

Om hendes første Aar er naturligviis ikke synderligt at fortælle. Hvilke Hændelser oplever vel et lille, nyfødt Barn?

Hun blev naturligviis opammet med Flaske. Md. Brask havde saare gyldig Grund til ikke at give Die.

Denne Omstændighed var en Kilde til stor Ærgrelse for den værdige Hr. Brask, som ofte sagde:

Dette Flaskevæsen duer ikke for Børn. Der er hverken Saft eller Kraft i den forfalskede Mælk. Jeg kan heller ikke begribe hvorfor Du ikke selv kan give Die saaledes som alle andre Folk."

Han elskede nemlig Barnet høit, ja han mere end elskede det, han ligefrem forgudede det.

Hans værdige Ægtehalvdeel svarede imidlertid kun med en gnavsen Brummen og mumlede at det var Noget, som

Mandfolk aldeles ikke forstod sig paa. I det Hele taget var det høiest dumt af Mandfolkene at blande sig i Fruentimmernes Affære, Noget som kun falde saadanne dumme Nathuer ind som Hr. Brask, men hun havde allerede i længere Tid lagt Mærke til at han gjorde Alt muligt hvad der stod i hans Magt for at gjøre hende Livet saa suurt som muligt og vilde ærgre hende ihjel, og dersom han vilde vedblive at fremture paa den Maade han havde begyndt i den sidste Tid, saa vilde dette Resultat naturligviis heller ikke længe lade vente paa sig.

Ligeoverfor en saadan Tordentale var den stakkels Hr. Brask aldeles værgeløs. Han hørte paa den uden at sige et Muk og saa gik han hen for at slukke sin Sorg i Flasken.

Md. Brask holdt ikke af Barnet, dertil gjorde det altfor megen Støi og Uro, men ikke desmindre sørgede hun samvittighedsfuldt for det. Det gjorde hun som hun vilde have opfyldt enhver anden Pligt hun havde paataget sig og ved hvis Opfyldelse hun kunde tjene nogle Penge.

Penge, det var hendes Alt, Hun levede kun for dem, tænkte kun paa dem og drømte kun om dem.

Hun skjulte omhyggeligt for sin Mand den Tilvæxt i hendes Indtægter, som Antagelsen af Barnet havde forskaffet hende. Hun pugede og pugede Pengene sammen, det var som allerede sagt, det Eneste hvorfor hun levede.

Barnet voxede og trivedes. Det var smukt, livligt og muntert og en stadig Kilde til Glæde for Hr. Brask, medens hans Ægtehalvdeel betragtede det med fuldstændig Ligegyldighed.

Saaledes hengik sex Aar, uden at der foregik nogen væsentlig Forandring i den lille Familie.

Hvert Aar paa en bestemt Dag havde Md. Brask henvendt sig paa Grosserer Kliks Kontor og hver Gang var den bestemte Sum hun skulde hæve efter sin Anviisning bleven udbetalt paa det Nøiagtigste.

Fem Aar havde hun hævet sine 200 Rd. og nu nærmede sig den Dag, da hun skulde hæve den for sjette Gang.

Da hændte det en Morgen, som hun sad og læste Avisen at hendes Øine faldt paa følgende Artikel:

Selvmord.

En af vort driftigste og meest anseete Handlende, Grosserer Klik har iaftes aflivet sig ved Gift. Motivet dertil skal være foranlediget ved ødelagte Formuesomstændigheder, foranledigede ved uforsigtige Spekulationer. Den Afdødes eneste Datter siges paa samme Tid at være sporløst forsvunden, og der er saaledes Grund til at antage at hun ligeledes har begaaet Selvmord.

Md. Brask var nær besvimet, da hun læste dette. Hun maatte læse det tre Gange igjennem, før hun kunde troe sine egne Øine.

Grosserer Klik har taget Gift, hans Formuesomstændigheder ødelagte og Datteren sporløst forsvunden, — hvad vilde der under disse Omstændigheder blive af de 200 Rd. hun skulde have om Aaret?

Det var i en høist feberagtig Spænding at hun afventede den Dag, hun skulde henvende sig paa Kontoret for at faae Pengene udbetalt.

Endelig kom den, med bankende Hjerte gik hun derhen. Hendes Gang var forgjæves. Grossererens Bo var fallit, der fandt ingen Udbetalinger Sted mere.

Det var et Tordenslag. Ikke flere Penge! Altsaa skulde hun nu for Fremtiden have Byrden af Barnet uden at faae den ringeste Erstatning derfor. Udgift istedetfor Indtægt, det var mere end hun kunde bære.

Hun vaklede hjem som en Beruset. Da hun kom hjem, spurgte Brask bekymret:

„Men Herregud, hvad feiler Dig, Du seer saa bleg og forvirret ud?"

„Intet," svarede Md. Brask svagt.

„Ja Moder, Du er daarlig, det kan lille Nora see," sagde Barnet.

Det var som der foer en elektrisk Strømning gjennem Madammen da hun hørte det uskyldige Barns Røst.

Hun kastede et Blik fuldt af Afsky paa den Lille og raabte:

„Skaf hende bort, skaf hende bort!"

„Hvad? hvad?" spurgte Hr. Brask, der ikke forstod hende rigtigt.

„Bort, bort med hende, jeg kan ikke taale at see hende for mine Øine!" raabte Madamen igjen.

„Men Herregud, Mutter, hvordan har Du dog fat paa det idag," begyndte Hr. Brask.

„Gjør, som jeg siger. Bæk med Ungen, eller jeg gjør en Ulykke paa hende."

„Men lille søde Moder, hvad har jeg dog gjort Dig?" sagde Nora grædende, idet hun angst krøb sammen i en Krog.

„Ti Barn, bort fra mine Øine!"

Der var noget saa forfærdeligt Vildt og Ulykkespaaende i hendes Øine da hun sagde disse Ord, at Barnet gav sig til at skrige høit, medens Hr. Brask blev ganske forskrækket.

Han tog Barnet ved Haanden og sagde:

„Kom Barn, gaae ind i det andet Værelse, din Moder er bleven syg."

Hun fulgte ham villigt ind i Sideværelset, hvor det snart lykkedes ham at stille Barnets Forskrækkelse ved Hjælp af Kager og Sukkergodt.

Derpaa vendte han tilbage til sin Kone. Hun laae udstrakt i en Lænestol, ubevægelig med vildt rullende Øine.

„Mutter," begyndte han, „Mutter, hvad er der paa Færde med Dig, er Du syg?"

Hun hørte ham sienshynlig ikke. Hun laae ubevægelig medens Øinene fik et vildere og vildere Udtryk.

Brask blev forskrækket og troede hun havde faaet et Slagtilfælde. Han hentede hurtigt noget Vand og stænkede hende i Ansigtet dermed.

Dette gjorde ingen anden Forandring end at hun udstødte nogle høse Lyder, hvorpaa hun raabte vildt:

„Jeg er bedraget! Man har bedraget mig — jeg er en fattig Kone og nu har man ovenikjøbet bedraget mig!"

Brask blev i de første Øieblikke fuldstændig lammet af Forfærdelse og vidste ikke hvad han skulde gjøre.

Efter et Øiebliks Forløb vedblev Konen:

„Jeg er snydt for 200 Daler om Aaret — jeg er en fattig Kone! — Oh, den forbandede Unge!"

„Hun er gal, hun er gaaet fra Forstanden," mumlede Brask endelig. „Gud maa da vide, hvad der er gaaet hende imod."

Han kom sig nu hurtig igjen efter sin Forskrækkelse, sørgede for at Konen blev bragt i Seng, hvorpaa der øieblikkeligt blev sendt Bud efter en Dokter.

Doktoren kom strax og undersøgte Patienten omhyggeligt. Da han var færdig hermed rystede han paa Hovedet.

„Er der Fare?" spurgte Brask ængstelig, thi han holdt i Grunden meget af sin Kone.

„Ja, svarede Dokteren alvorligt.

„Hvad feiler hun?"

„En Hjernerystelse, sandsynligviis foranledige af en Sindsbevægelse."

„Og det er farligt?"

„Ja."

„Meget farligt?"

„Ogsaa det, ja det er meget farligt."

„Det er da ikke — ikke — dødeligt?" spurgte Brask angst.

„Min kjære Mand," svarede Doktoren, „af de Patienter der er saaledes angreben som Deres Kone, døe de ni af ti. For Gud er jo imidlertid Intet umuligt. Vi maa haabe det Bedste, saalænge der er Liv, er der Haab."

Derpaa gav han sine Anviisninger om, hvorledes Patienten skulde behandles og gik.

Naar en Dokter udtaler sig saaledes, som denne havde gjort, saa kan man gjerne vædde Ti mod Een paa at Patienten er dødsdømt. Det vidste Hr. Brask meget godt og han var derfor meget bedrøvet.

Han gjorde Alt hvad der stod i hans Magt, for saa meget som muligt at lindre Patientens Lidelser. Alle Doktorens Forskrifter bleve fulgte paa det Omhyggeligste og han vaagede ved hendes Leie baade Dag og Nat.

Hun vedblev at fantesere, hun vedblev at tale vildt om et Barn, om sin Fattigdom og om Penge hun var blevet bedraget for.

„Gud veed, hvad alt det dumme Tøi skal betyde, som hun ligger der og snakker," tænkte Brask ved sig selv, „der er ikke sund Menneskeforstand deri. — Aah, nu prøvler jeg selv med, troer jeg. Naar hun kunde tale med sund Menneskeforstand, saa var hun jo ikke gaaet fra Forstanden."

Endelig, den tredie Dags Aften, syntes Anfaldet at blive svagere, hun saae ikke mere saa vildt og hun nød endog nogle faae Øieblikkes Søvn.

„Gudskelov," tænkte Brask, jeg troer, der er en Forandring. Naar hun nu kan sove en god Stund, saa vil hun være betydelig bedre, naar hun vaagner."

Hun sov imidlertid ikke længe. Et Kvarteer efter vaagnede hun. Hun saae nu imidlertid langt roligere ud. Hun saae sig om og da hun fik Øie paa Brask, som sad ved Siden af hendes Seng, syntes hun at kjende ham, thi hun sagde i en temmelig rolig Tone.

„Brask, Brask, er det Dig?"

„Ja, hvem skulde det vel ellers være. Hvorledes har Du det nu?"

„Bedre, meget bedre."

„Det glæder mig. Læg Dig nu ned og see at fald i Søvn igjen."

„Nei, nei, jeg kan ikke sove."

„Hvorfor?"

„Der er noget, som tynger paa min Sjæl."

„Saa!" sagde Brask bedrøvet, thi han troede, at hun atter begyndte at tale vildt. „Det skal Du ikke tænke paa nu. Sov nu, saa tale vi Imorgen om det Øvrige."

„Nei, nei," svarede hans Kone, idet hun reiste sig op i Sengen, „imorgen vil det være forsilde!"

„Forfilde?"

„Ja i Morgen vil jeg være død."

„Tal nu ikke saaledes, i Morgen vil Du være rask igjen. Du er jo allerede nu meget bedre."

Det var hun paa en vis Maade ogsaa, thi hun havde for et Øieblik gjenvundet Brugen af sin Forstand.

Dette Øieblik vilde hun benytte til at aabenbare sin Mand at hun havde udgivet et fremmed Barn for hans. Nei, i hendes sidste Øieblikke, som hun følte det var, tyngede Bevidstheden om hendes Brøde paa hende som en Blyvægt.

„Nei, nei," vedblev Md. Brask efter et Øiebliks Taushed, „min sidste Time er nær, jeg føler det altfor godt. Hør mig, jeg har en Hemmelighed at aabenbare Dig, men Du maa i Forveien love at Du vil tilgive mig, lov mig det."

„Hvad Du end har at aabenbare mig saa er det tilgivet," sagde Brask rørt, thi han var en godhjertet Mand."

„Sværg det ved Din Sjæls Salighed?"

„Jo, jeg sværger ved Alt hvad Du vil, tal blot, dersom det kan lette Din Sjæl," svarede Manden.

„Om det kan lette, det vil det," svarede Md. Brask idet hun lagde Haanden paa Hjertet og traf Veiret dybt. „Viid — —"

I dette Øieblik gik Døren op og Md. Knabstrup traadte ind med et smilende Ansigt.

„Naa det glæder mig at see at Patienten er bedre," sagde hun, idet hun traadte ind, „De seer jo ganske vel ud i Dag, om et Par Dage er De nok paa Benene igjen!"

Synet af Md. Knabstrup virkede ingenlunde heldbringende paa Parienten. Fornuftens momentone Tilbagekomst var forbi med det Samme. Md. Brask knyttede Hænderne krampagtigt, Øinene rullede igjen saa vildt som tidligere i hendes Hoved, medens hun med en Stemme, der bævede af Angst og Forfærdelse, raabte:

„Der er hun, det er hende, Fristeren! Vee, vee over hende!"

Md. Knabstrup blev lidt ubehagelig berørt af denne Mod-

tagelse, men som en Kone der var vant til den Slags Optrin fattede hun sig snart og sagde:

„Men hvad er det, jeg troede at den gode Md. Brask atter havde faaet sin Fornuft igjen."

„Ak nei," svarede Hr Brask, „det var saamænd ikke saa vel. Hun saae ganske fornuftig ud for et Øieblik siden, men hun talte dog sadan noget underligt Tøi. Hun sagde hun havde en Hemmelighed at aabenbare, men jeg maatte sværge ved min Sjæls Salighed at jeg vilde tilgive hende i hvad det end var hun vilde betroe mig. — Dumt Tøi, det har ikke været Andet end Vildelse det Hele."

„Naturligviis," svarede Md. Knabstrup, „det har ikke været Andet, stakkels Md. Brask."

Det sidste sagde hun i en yderst medlidende Tone. Ved sig selv tænkte hun imidlertid:

„Det var en Guds Lykke jeg kom i rette Tid. Havde hun givet sig til at fortælle hele Historien, det havde været en nydelig Redelighed. — Det er nok det Bedste at jeg bliver her for at passe paa at der ikke gjøres Dumheder."

Og det gjorde hun. Hun satte sig ved Siden af den Syges Seng, for at pleie sin kjære Væninde, som hun sagde, men i Virkeligheden for at oppebie Dødsøieblikket, og hvis det skulde gjøres nødvendigt at forhindre hende fra at aabenbare Hemmeligheden.

„Thi man kan aldrig være forsigtig nok med saadanne Torskehoveder, naar de ere paa deres Yderste," mumlede hun ved sig selv.

Hun behøvede imidlertid ikke at vente længe. Md. Brask udstødte det ene vilde Udraab efter det andet, om en Hemmelighed og om Bedrag og om Penge hun var blevet narret fra. Hun laae vel saaledes en god Time, da reiste hun sig igjen pludseligt overende og raabte:

„Jeg er bedraget, skjændigt bedraget!"

Derpaa faldt hun tilbage i Sengen igjen. Hendes Ansigt fortrak sig paa en rædselsfuld Maade nogle Minuter, hvorpaa hun trak et dybt Suk og blev liggende stille.

Hun havde udstridt, hun var død.

Md. Knabstrup bøiede sig ned over hende for at lytte til hendes Aandedræt. Der var Intet at høre. Et Minut efter sagde hun til Brask:

„Deres Kone er død, Fred være med hende, hun var en from Sjæl!"

Derpaa gned hun sine Øine som om hun græd, medens hun i Virkeligheden tænkte:

„Gudskelov, hun er borte, saa forraader hun da ingen Hemmelighed mere."

Den stakkels Hr. Brask derimod græd for Alvor. Hun sørgede som et Barn og var aldeles utrøstelig.

Ogsaa Nora græd, da man fortalte hende at hendes Moder var død, hun græd saaledes som Børn altid græde, naar de miste deres Moder, mere af Angst og Skræk end af Sorg over hvad de have tabt.

V.

En Forandring.

Hr. Brask og den lille Nora trøstede sig imidlertid snart over Tabet af den Afdøde.

For Hr. Brask var det noget ganske Nyt at være Herre i Huset og Nora fik ikke nær saamange Skjænd som hun tidligere havde været vant til i Md. Brask's Tid.

Der fandtes en heel Deel Penge, nogle 1000 Daler efter Madamen, hvilke Hr. Brask naturligviis arvede tillemed Eiendommen, hvori han boede.

Desuden vedblev han naturligviis at fortsætte den samme Forretning som hans Kone havde drevet.

Men som tidligere fortalt, Hr. Brask var meget drikfældig. Tidligere, saalænge hans Kone levede og kunde holde ham i Tømme, da yttrede det sig endda ikke saa slemt, men nu, da hun borte gav han atter sine Lidenskaber frit Spillerum.

Hertil bidrog ogsaa de mange Penge, han paa eengang kom i Besiddelse af, en heel Deel. Det syntes ham at være en kongelig Fornøielse at kunne gaae ud med Lommerne fulde af Penge, vandre fra det ene Værtshuus til det Andet og traktere Alle og Enhver, som havde Lyst til at drikke med ham.

Det følger af sig selv at denne Fremgangsmaade skaffede ham en heel Deel Venner, mange flere end han havde godt af. Det varede heller ikke længe før Orgierne forflyttedes fra Værtshusene hjem til hans egen Stue. Hvorfor skulde man gaae ud for at drikke, det var jo meget nemmere at gjøre det hjemme.

Hver Aften havde han saaledes Fremmede. Der blev spillet og drukket og sunget men fremfor Alt drukket.

Og naar saa Lystigheden havde naaet en vis Høide, saa følte man Trang til kvindeligt Selskab, man inviterede derfor Damerne i Stuen og paa anden Sal til at komme og deeltage i Lystigheden.

Det var naturligviis Noget som disse Damer ikke afsloge og hvad Lystigheden ikke havde været vild og støiende før, det blev den efter deres Ankomst. Man spøgede, man loe, man improviserede et Bal, hvori der kun dandsedes en eneste Dands: Cancan.

Men hvorledes gik det nu den lille Nora under al denne Staahai?

Hun sad i en Krog og saae til. Naar saa Damerne kom op, morede de sig med at helde Punsch og Viin i den Lille, indtil hun døddrukken maatte bæres i Seng.

„Hun har godt af at vænnes til i Tide:" raabte de.

Og naar saa Barnet var bragt i Seng, gik Lystigheden vildere for sig end nogensinde før.

„Thi," sagde Damerne, „det var saa generet at have saadan en Unge til at sidde og gloe paa sig."

Saaledes tilbragte Hr. Brask sine Dage eller rettere sine Aftener, thi Dagene tilbragte han i Reglen med at sove ud efter Aftenens Anstrengelser.

Et saadant Liv koster naturligviis mange Penge og naar man er saa svag ovenikjøbet at laane Contanter til sine Svirebrødre saa skal der næsten Fortunatusses Pung til at holde det ud i Længden.

Hr. Brask havde imidlertid ikke Fortunatus's Pung, og derfor holdt han det heller ikke ud.

Da et Aarstid var gaaet paa den ovenfor beskrevne Maade

opdagede Hr. Brask pludseligt til sin store Forskrækkelse at de Penge han havde arvet efter sin Kone, vare brugte op.

Det var en ubehagelig Opdagelse, men Brask var allerede saa slovet paa Sjæl og Legeme at han i Grunden ikke gjorde sig Tingen rigtig klar.

Det var netop dobbelt ubehageligt den Morgenstund han opdagede Kassens Tomhed, thi han havde indbudt sine Venner til et Extragilde samme Aften.

Og nu havde han ingen Penge!

Han sad sig ned ved Vinduet, støttede Hovedet paa Haanden og grublede:

Sørgede han over sin egen Daarlighed?

Beklagede han sin Letsindighed hvormed han havde forødt de arvede Penge?

Nei, det gjorde han ikke, dertil var han allerede for svækket. Han var nu blevet saa vant til Nydelse at det var ham utaaleligt at maatte give Slip paa den Suus og Duus, hvori han havde levet i det sidste Aar.

Det var dette, der var Kilden til hans Sorg, dette og intet Andet.

Som han sad saaledes og grublede, gik Døren op, og en af hans „Venner" kom for at besøge ham.

Denne Ven var en Jøde. Hans Navn var Efraim og af Stand var han Pantelaaner.

Han havde desuden endnu en Forretning og den var heller ikke saa daarlig, han udleiede Dameklæder.

„Goddag min Ven," sagde Efraim.

„Goddag," svarede Brask i en trodsig Tone.

„Hvad er der i Veien, jeg synes Du seer saa modfalden ud. Er det et Ansigt at møde med, naar man skal have Gilde om Aftenen."

„Gilde? Jeg er bange for at der ikke bliver Noget af Gildet."

„Ikke Noget af, hvorfor?"

„Aah, hvorfor?" svarede Brask ærgerlig.

„Javel, hvorfor?" vedblev Jøden. „har Du maaskee fat-

tet den store Beslutning for Fremtiden at ville leve som et Dydsmonster."

„Gjør Du Nar af mig?"

„Nei saagu gjør jeg ei, men jeg kan Fanden tage mig ikke begribe hvad der gaaer af Dig? Ud med Sproget. Har Du maaskee ingen Penge?"

„Og om det nu var Tilfældet?"

„Saa er det sgu da ikke Noget at sørge for," svarede Jøden.

„Ikke det?"

„Nei, naar man ingen Penge har, saa skaffer man nogle."

„Men hvor Fanden skal jeg skaffe dem fra."

„Aah, det er s'gu meget let," sagde Jøden.

„Saa?"

„Javel, det er den ringeste Ting af Verden. Dette Huus er jo Dit?"

„Javel er det det?"

„Og der staaer nok ingen Prioriteter i? sælg det."

„Nei, det gjør jeg ikke?"

„Nuvel, saa tag et Laan op i Kassen, saa faaer Du jo Penge."

„Tage et Laan op i Kassen," sagde Hr. Brask ligesom tvivlende paa at Nogen vilde indlade sig paa Sligt; thi hans Begrebsevner, som altid havde været svage vare blevne end yderligere svækkede ved den sidste Tids vilde Liv.

„Ja vel, det sagde jeg."

„Troer Du Nogen vil indlade sig paa det?"

„Ja, hvorfor ikke? Der indestaaer jo ingen Prioriteter i den?"

„Nei, slet ingen."

„Nuvel, saa kan Du sagtens faae Penge," sagde Efraim, „saa har Du jo ingen Nød."

Hr. Brasks Aasyn opklaredes øiensynligt. Dog rystede han lidt paa Hovedet og sagde:

„Men hvorledes bærer man sig ad med saadant Noget?"

„Aah, det er den letteste Sag af Verden."

„Hvem skal man henvende sig til?"

„Ja," sagde Efraim, idet han tilsyneladende saae sig om „saadan lige paa en Studs kan det jo være vanskeligt nok. — Hør, veed Du hvad," tilføiede han derpaa ligesom om han pludseligt havde faaet en Idee, „jeg kan maaskee gjøre Dig en Tjeneste."

„Saa?" sagde Brask.

„Ja," svarede Efraim. „Jeg befatter mig rigtignok ellers ikke med den Slags Forretninger, men naar jeg kan gjøre Dig en Tjeneste dermed, saa vil jeg gjerne selv laane Dig Pengene."

„Vil Du?" sagde Brask.

„Ja, hvad gjør man ikke for at hjælpe en Ven," sagde Efraim idet han tog sig en Priis, „hvad gjør man ikke for en Ven."

„Hvormeget vil Du da laane mig?"

„Aah, jeg tænker af et Par tusind Daler vel foreløbig kan hjælpe Dig."

Efter endnu nogen Snakken frem og tilbage blev Handelen sluttet. Brask fik Pengene og udstedte derfor til Gjengjæld en Panteobligation til Joden.

Brask havde altsaa atter Penge og det gamle, vilde Liv begyndte naturligviis paany. Et halvt Aar efter var han atter i Forlegenhed. Efraim hjalp ham igjen med den samme Beredvilligheed mod at Brask udstedte en ny Panteobligation.

„Det er en prægtig Ven jeg har der," tænkte Brask, „lad nu Nogen komme og sige at Jøderne ikke ere skikkelige Folk."

Denne nye Forstærkning varede heller ikke længe. Nogle Maaneder efter var Brask atter i Forlegenhed.

Atter tyede han til sin Ven Efraim for at faae Hjælp, men dennegang trak Joden paa Skuldrene, klagede over de daarlige Tider, over Pengenes Sjeldenhed osv.

„Huset kan jeg s'gu ikke laane Dig en Skilling mere paa," sagde han. „Jeg har omtrent allerede laant Dig mere paa det end det er værd."

„Min Herregud," sagde Brask fortvivlet, „hvad skal jeg da gjøre?"

„Ja, jeg veed ikke," sagde Efraim, „det er vanskeligt, meget vanskeligt at opdrive Penge nu for Tiden."

Derpaa faldt han tilsyneladende i Tanker, hvorpaa han sagde:

„Det er det Samme, for at gjøre Dig en Tjeneste, saa vil jeg endnu engang laane Dig nogle Penge paa dit Indbo."

Brask, der som sagt var aldeles sløvet og ikke istand til at indsee, at han ilede sin Ruin imøde med stærke Skridt, gjorde et Hop af Glæde og raabte:

„Du er dog min Ven, min sande Ven, min eneste Hjælper i Nøden?"

En halv Time efter havde Brask udstedt en Panteobligation, som vandrede over i hans sande Vens Lomme.

Men denne Forstærkning fik endnu hurtigere Ende end de forrige. Atter klagede han sin Nød for Efraim og bad ham om at skaffe Penge.

Dennegang var den sande Ven imidlertid slet ikke beredvillig. Han anstillede sig særdeles forbauset og sagde:

„Du vil have flere Penge af mig?"

„Ja, det hører Du jo."

„Det forbauser mig!"

„Saa?" sagde Brask ogsaa forbauset.

„Ja, det gjør det rigtignok. Jeg kom op til Dig i et ganske andet Ærinde," sagde Jøden.

„Saa, og hvilket da?"

„Veed Du det ikke?"

„Nei, det veed Gud jeg ikke gjør!"

„Har Du da glemt at Du har udstedt nogle Obligationer til mig?"

„Nei, det husker jeg godt."

„Det glæder mig, men det forundrer mig da saameget mere at Du slet ikke har betalt mig mine Renter," sagde Jøden.

„Renter?" spurgte Brask, der kun havde en saare dunkel Idee om hvad Renter var for Noget.

„Ja, Renter. Jeg er en fattig Mand, som har laant

Dig mine Penge for at gjøre Dig en Tjeneste dermed. Jeg kan ikke være tjent med at give Slip paa mine Renter. De ere allerede forfaldne for adskillige Dage siden."

Det Hele var slet ikke Brask synderligt klart.

Kun saameget forstod han at Jøden vilde have Penge af ham, hvilket han i Grunden fandt var Noget, som stred imod Naturens sædvanlige Orden.

Efter lang Snakken frem og tilbage lod Jøden sig endelig bevæge til foreløbig at give Henstand med Renterne, ja endog til at forstrække Brask endnu engang med nogle faa Penge.

„Men disse ere de sidste Penge jeg laaner Dig," sagde Jøden, „jeg er en fattig Mand, meget fattig og kan ikke staae ved uafladeligt at gjøre Dig Tjenester. Du maa nu opfylde de Forpligtelser Du i dine Forskrivninger er gaaet ind paa ligeoverfor mig, da jeg ellers maa gribe til andre Midler for at komme til min Ret. Husk vel paa det, nu har jeg advaret Dig, saa har jeg min Samvittighed fri, saa at jeg kan see Gud og hver Mand frit og lige i Ansigtet.

Da han sagde disse Ord bestræbte han sig for at antage et fromt og andægtigt Udseende, hvilket Experiment klædte ham meget ilde.

Derpaa gik han.

Fra den Dag satte han ikke mere sin Fod i Hr. Brasks Huus.

Hvad skulde den værdige Hr. Efraim vel ogsaa gjøre der nu? Frugten var ifærd med at modnes og naar den var skikket til at plukkes var det jo tidsnok at komme.

Det forundrede rigtignok Hr. Brask at han i flere Maaneder ikke saae Noget til „sin sande Ven", men i den Suus og Duus hvori han levede tænkte han ikke videre derover.

Desto mere forundrede det ham, da han en skjøn Dag modtog Besøg af nogle af Rettens Folk.

De forelæste ham med en høist vigtig Mine Noget af et stort Stykke Papir, medens Brask maabende stod og hørte til, uden at forstaae mere deraf end af en Kats Mjauen.

Derefter paafulgte nogle flere Formaliteter, der vare Brask ligesaa ubegribelige, som de foregaaende, hvorefter de gik, efter at have paalagt ham at møde en bestemt Dag og Time paa et bestemt Sted.

Der paafulgte nu nogle Dage fulde af Forvirring og Engstelse paa Hr. Brasks Side.

Møder i Retten og Consultationer i Retten afløse hinanden og gjorde den stakkels Brask mere og mere forvirret.

Hvad der ikke kunde blive den stakkels Hr. Brask aldeles klart var at han ved de af ham udstedte Obligationer aldeles havde givet sig i sin Ven Jødens Vold.

Han havde ikke opfyldt sine Forpligtelser, og hvad han skyldte Jøden, idetmindste paa Papiret, oversteg langt hvad han eiede.

Det er Følgen af ikke at læse de Panteobligationer, som man er letsindig nok til at underskrive.

Der paafulgte nu en heel Deel for den stakkels Brask aldeles gaadefulde retslige Processer, hvorpaa Enden blev at man en skjøn Dag underrettede ham om at han havde at flytte bort fra Huus og Hjem, da det Hele ikke længere tilhørte ham, men derimod hans gode Ven Efraim.

Man var imidlertid saa menneskekjærlig at man gav ham en Frist af otte Dage til at ordne sine Anliggender.

Otte Dage til at ordne sine Anliggender i, det var næsten altfor lang Tid, især i Betragtning af at han aldeles Intet havde at ordne.

Det Hele var og blev imidlertid en Gaade for den fordrukne Brask.

Han skulde gaae fra det Hele, det vidste han, men hvorfor og hvorhen, det var Noget, som han ikke begreb og som han, sandt at sige, heller ikke brød sig synderligt om at begribe.

Naar han saae paa den lille Nora foer der dog en Smerte gjennem hans Bryst. Han elskede dette Barn som sin Diesteen, hvor skulde han skaffe hende et Hjem, han, som ikke selv havde noget, naar han om otte Dage skulde drage ud af det Sted, han havde arvet efter sin Kone.

„Stakkels Barn," sagde han til hende, „vi maa gaae bort herfra, men hvor skal jeg dog finde et Sted, hvor Du kan være?"

Kjærligheden til Barnet var den eneste gode og klare Følelse, som endnu ikke var udslukt i hans Bryst.

Naar han talte saaledes med bevæget Stemme og af lutter Rørelse gav sig til at græde, saa græd lille Nora ogsaa. Hun forstod vel egentlig slet ikke hvad der var paa Færde, men at der var noget Galt, mærkede hun godt, uagtet hun ikke vidste Grunden dertil.

Det Mærkværdigste ved det Hele var at Brask ikke begreb at Efraim havde været hans værste Fjende.

„Det er ikke Efraims Skyld at det gaaer, som det gaaer," sagde han. „Uagtet han er en Jøde er han en stikkelig Fyr og min sande Ven. Han har hjulpet mig saalænge han kunde. Det er disse forbandede Prokuratorer, som have faaet fat paa Tingen og nu med djævelsk Vold og Magt vil gjøre mig ulykkelig."

Man kan derfor let forstaae at da en af disse forbandede Prokuratorer kom til ham med Tilbud fra Efraim om at denne vilde tage den lille Nora til sig, at Brask modtog det med Glæde.

„Det er det, jeg altid har sagt, Efraim er en nobel Fyr, uagtet han er en Jøde. Nu da jeg er saa ulykkelig at han ikke kan hjælpe mig mere, saa tænker han dog paa Barnet. Det er overordentlig smukt af ham."

Da han nu spurgte den lille Nora, som nu var over syv Aar gammel, om hun ikke nok vilde blive hos Efraim, begyndte hun at græde, men da det første Anfald af Bedrøvelse var forbi, sagde hun at det vilde hun gjerne.

Hun var nemlig kommet til at tænke paa at hun henne hos Efraim, som hun havde besøgt flere Gange, havde seet saa mange deilige Kjoler og glimrende Ting. Det maatte jo være rart hver Dag at kunne see Sligt, ja maaskee endog ved Leilighed faae Noget deraf.

Det var Forsængelighedens Dæmon, som allerede var vaagnet i hende.

„Nuvel," sagde Prokuratoren, „naar De samtykker i at skille Dem ved Barnet, saa er det min Clients Ønske at jeg skulde bringe det til ham strax."

„Strax?" sagde Brask.

„Ja," svarede Prokuratoren.

„Vil Du følge med den fremmede Herre?" spurgte Brask.

„Ja," sagde Nora, som hele Tiden tænkte paa de deilige Kjoler og de glimrende Ting, som hun holdt saameget af.

„Nu, i Guds Navn," sagde Brask, „saa gaae da!"

Barnets Tøi blev nu pakket sammen og tilligemed Nora selv anbragt i Prokuratorens Vogn, som holdt udenfor.

Afskeden var let baade paa Faderens og Barnets Side. Faderen trøstede sig med at nu var Barnet jo forsørget og at han kunde besøge det saa tidt det skulde være, og den lille Nora vidste slet ikke hvad det dreiede sig om.

Brask's Haab om at besøge Barnet naar han havde Lyst, gik heller ikke i Opfyldelse.

Han gik et Par Gange hen til Efraim for at see til Nora og „sin sande Ven", men hvergang blev han af Pigen modtaget med den Besked at der ikke var Nogen hjemme, som kunde modtage ham.

Han fandt rigtignok at det var lidt underligt, men tænkte ikke videre derom og slukkede som sædvanligt sine feilslagne Forhaabninger i Brændevinsflasken.

„Det er et slet Subjekt denne Brask," sagde Efraim til sine Venner og Bekjendte, „et meget slet Subjekt. Han har nu drukket Alting op, hvad hans Kone efterlod ham, Rub og Stub er væk. Det er af pure Menneskekjærlighed at jeg har taget den Lille til mig, men jeg vil ved Gud ikke have den fordrukne Gamles Rend paa mine Døre."

Den Menneskekjærlighed som han pralede af, var just ikke saa ganske reen. Hovedgrunden hvorfor han havde taget Nora til sig, var egentlig den at Folk over denne menneskekjærlige Handling skulde glemme den Deel han havde i Brask's Ødelæggelse.

Og saa kortsynene ere Menneskene at dette virkeligt ogsaa for den største Deel blev Tilfældet.

Desuden havde han endnu en Grund til og denne Grund var at Nora tegnede til at blive overordentlig smuk.

„Hun voxer sig smukkere og smukkere," tænkte han, „hvad vil hun ikke blive, naar hun er fuldvoxet. En smuk ung Pige er en Vare som en klog Mand kan bringe ud til mange Penge."

Saaledes hang det sammen med Hr. Efraims Menneskekjærlighed.

Hvad Brask angaaer, han tænkte slet ikke paa den Frist af 8 Dage, som var sat ham, men han levede ubekymret som sædvaligt, uden at tænke paa den Dag i Morgen.

Efraim vilde dog ikke selv kaste ham ud af Huset. Han vilde heller ikke selv drive den Forretning, som i mange Aar var drevet der. Han leiede det Hele ud og overlod til de nye Leiere selv at blive færdige med Brask, paa den Maade de bedst kunde.

Og de nye Folk var heller ikke raadvilde.

De toge udenvidere Politiets Hjælp og kastede Hr. Brask paa Gaden.

Han havde nogle Penge hos sig og saalænge disse varede tilbragte han sin Tid med at gaae omkring fra det ene Værtshuus til det andet, men da hændte det en skjøn Aften at han ikke kunde betale de Drikkevarer, hvori han havde drukket sig en Perial. Værten gjorde da kort Proces og kastede ham ud. I nogen Tid ravede han omkring paa Gaderne, indtil han endelig døddrukken faldt om i en Rendesteen.

Nu samlede Politiet ham op og bragte ham paa Stationen og da han havde sovet Rusen ud og ikke kunde gjøre Rede for at han havde nogle Subsistentsmidler, satte det ham paa Ladegaarden.

Det var en ubehagelig Skjæbnens Omvexling, men ogsaa paa Ladegaarden kan der faaes Øl og Brændevin og det var dog altid en Trøst i hans uheldige Skjæbne. End ikke da faldt det ham ind at betragte Joden Efraim anderledes end som sin Ven og Velgjører. Skylden for sin Ruin tilskrev

han udelukkende Prokuratorerne, som paa en eller anden Maade havde blandet sig i hans Affairer.

„Vogt Jer for Prokuratorerne," sagde han ofte til sine Kammerater, „thi de kunde bringe Ens bedste Venner til at blive Ens Fjender, og at bringe skikkelige Folk paa Ladegaarden, det er deres største Fornøielse, det veed jeg af egen sørgelig Erfaring, ak ja!"

VI.

Hos Efraim. — Skolegang. — Flugt.

Jøden havde altsaa to Grunde, hvorfor han havde taget Barnet til sig. Først vilde han omgive sig selv med en vis Nimbus af Menneskekjærlighed og dernæst vilde han spekulere i hendes tilkommende Skjønhed.

Han havde ingen Børn, han var alene med sin Kone.

De boede i en Kjælder og havde Laanekontor. Mod haandfaaet Pant og anstændige eller rettere sagt uanstændige Renter, udlaante han større og mindre Summer til Hversomhelst.

Desuden drev han en storartet Udleiningsforretning. Han leiede Klædningsstykker ud til de Damer, som leve bag de grønne Jalousier.

Hos ham kunde de faae Alt at leie, ligefra det unævnelige Klædningsstykke, som bæres inderst paa Kroppen indtil en Fingerring eller en Brosche.

Det er en Forretning som smider af sig; thi de omtalte Damer er saare sjeldent godt forsynede med Garderobestykker og ere nødte til leie det Meste de have paa.

Og de Conditioner hvormed slige Sager leies ud ere ingenlunde billige. For en nogenlunde ordentlig Kjole gives saaledes 3 Mark daglig i Leie — det vil sige i Løbet af et Aar, saaer en saadan Klædeudleier sig en Kjole, der høiest har kostet 12 eller 15 Daler, 128 Rd. i Leie, eller med andre Ord, han forrenter sin Capital med henved 1000 Procent.

For en Ring, der naturligviis er ægte og som fra ny har kostet et Par Mark saaes 8 Skilling i Leie om Dagen. Det er over en Snees Daler om Aaret, som ikke er en Tremark værdt.

I samme Forhold betales naturligviis alle de øvrige Gjenstande, som udleies. Det er en af de mest indbringende Forretninger som existerer.

Læseren kan altsaa begribe at den gode Efraim samlede sig Penge, mange Penge, men det gik ham, som de fleste Andre, jo flere han fik, jo flere vilde han have.

Hans Kone var ganske af samme Charakteer som han selv. Det var i saa Henseende et sjeldent lykkeligt Ægteskab. Penge, det var deres Alt, at faae fat i dem var deres eneste Formaal her i Livet.

Efraim boede som sagt i en Kjælder. I det forreste Værelse var Varelageret. I Vinduerne vare udstillede en Mængde forskjellige Gjenstande i broget Forvirring og rundt om paa Væggene hang fuldt af Klæder, som vare mere eller mindre nye.

Værelset ved Siden af „Boutiken", som Efraim og hans Kone selv kaldte det forreste Rum, var baade Sovekammer og Dagligstue.

Møblerne bestode af en Mængde forskjellige ueensartede Gjenstande, der vare kjøbte paa mange forskjellige Auktioner. Der fandtes ikke to Stykker Bohave, som var gjort i en og samme Stiil, hvilket gav Værelset et underligt, pulterkammeragtigt Udseende — en Omstændighed, der i høi Grad tiltalte den lille Nora.

Saadanne Møbler og saamange forskjellige Ting var hun ikke vant til at bevæge sig imellem. Det morede hende at

see paa alle disse Sager, og at lege med dem, kortsagt hun følte sig meget tilfreds i sit nye Hjem.

Efraim og Kone vare ogsaa meget venlige imod hende. Det smukke, livlige Barn morede dem med sin Leg og sine mange Spørgsmaal om alle de nye Ting hun saae hos dem.

Nora var igrunden ikke bedrøvet over den Forandring der var skeet. Hernede var der saameget som fængslede hendes Opmærksomhed og bragte hende til at glemme hendes tidligere Hjem.

Engang imellem spurgte hun dog?

„Hvor er Fader henne?"

„Din Fader, han boer i en stor Gaard, og har det godt," sagde Jøden saa med et underligt Smiil.

„Hvorfor kommer han aldrig og seer til mig?"

„Han har ingen Tid. — Men det skal Du ikke tænke paa. Nu er jeg jo Din Fader og af mig faaer Du noget mere Stads end Du har faaet nogensinde før."

Da en Maanedstid var gaaet, tænkte Nora da heller ikke synderligt mere paa den stakkels Brask.

Da hun havde været et halvt Aarstid hos den værdige Jøde, blev hun sat i en Skole. Og det var en god Skole, thi Jøden tænkte som saa:

„Smuk bliver hun, det kan Enhver see. Naar hun saa tillige faaer Kundskaber og Dannelse og Talenter — Abrahams Gud, hvad kan der saa ikke gjøres ud af hende med Tiden."

Nora kunde nok lide at gaae i Skole. Det var jo morsomt at komme sammen med saa mange andre Børn. Dog havde Skolegangen ogsaa sine Gjenvordigheder. Den første Dag hun kom i Skole, underkastede hendes tilkommende Kammerater hende de uundgaaelige Spørgsmaal:

„Hvad hedder Du?"

„Nora."

„Hvad mere?"

„Ebbesen, Brask."

„Hvad er Din Fader?"

„Han handler med gamle Møbler og Klæder."

„Og hvad hedder han?"

„Han hedder Efraim."

„Saa er han jo en Jøde."

„Ja," svarede Nora ganske troskyldigt.

„Uf, saa er Du jo en Jødetøs!" raabte den, der havde gjort alle disse Spørgsmaal. Det var en lille raffineret tiaars Pige, med et Par mørke, spillende Øine og brune Haar, der i lange Krøller hang ned ad Nakken paa hende. „Hører I hvad hun figer?" raabte hun derpaa til de Andre, „hendes Fader hedder Efraim. Hun er en Jødetøs. En rigtig Jødetøs!"

Nora protesterede paa det høitideligste mod denne Benævnelse, men det hjalp ikke. De andre Børn syntes at det var saa morsomt at de kunde kalde hende for en Jødetøs, saa de vilde paa ingen Maade laane Øre til hvad hun fortalte om at Efraim ikke var hendes rigtige Fader, men boede i en stor Gaard og havde saa meget at bestille.

„Du er en Jødetøs," sagde de Andre og derved blev det.

Nora kom naturligviis grædende hjem og fortalte hvad de andre Smaapiger kaldte hende for.

„Det skal Du ikke bryde Dig om," sagde Efraim. „Det er bare Misundelse af de Andre. De veed meget godt at Jøderne have flere Penge end de Christne, og derfor ere de misundelige paa dem."

Denne Forklaring tilfredsstillede dog ikke Nora ganske. Hun kunde ikke finde at der laae noget Behageligt i at blive kaldt for en Jødetøs, enten det saa skete af Misundelse eller ei.

„Naar Du nu gaaer i Skole i Morgen," sagde Efraim, „ja saa skal Du faae en heel Deel Sukkergodt med. Det skal Du traktere Dine Kammerater med, saa skal Du see, saa glemmer de nok at kalde Dig en Jøde."

Dette Middel hjælp ogsaa forsaavidt at Nora blev meget populær i Skolen for et Par Dage. Saa blev hun mere bekjendt med dem og saa gik det bedre. Den første Ladning Sukkergodt efterfulgtes efterhaanden af flere og bidrog mægtigt til at gjøre hende afholdt af Kammeraterne. Men dog alligevel sagde de, saasnart der kom en eller anden Kurre paa Traaden:

„Din Jødetøs!“

Efterhaanden som Tiden gik, blev hun imidlertid mere og mere vant til denne Benævnelse, og tilsidst gavnede den hende ikke synderligt mere.

Hendes Liv gled ellers stille og eensformigt hen og hun følte sig meget tilfreds i sit nye Hjem. Da hun ikke saae Noget til Brask, glemte hun ham snart og vænnede sig til at betragte Jødeparret som sine Forældre.

Efraim blev ikke skuffet i sin Anstrengelse om at den lille Nora skulde voxe sig smukkere og smukkere. Efterhaanden som hun voxede, voxede hendes Skjønhed med og Jøden glædede sig derover.

„Jeo faaer s'gu nok mine udlagte Penge igjen,“ tænkte han ved sig selv, „jeg faaer dem nok igjen med Renter, naar hun bliver stor og Herrerne begynde at løbe efter hende.“

Et Barn paa en 8 a 10 Aar oplever sjeldent Noget, som det er værdt at lægge synderligt Mærke til. Saaledes gik det ogsaa vor Nora. Den ene Dag gik som den anden, uden at der var synderlig Forskjel paa dem.

Vi ville derfor springe over et Tidsrum af nogle Aar og give os til at berette en Begivenhed som indtraf, da Nora var henved elleve Aar gammel.

Paa den Tid var der kommet et stort Beriderselskab til Kjøbenhavn, som gav Forestillinger paa Vesterbroes Theater. Selskabets Præstationer gjorde megen Lykke og enhver Kjøbenhavner, som havde 3 Mk. i Lommen at affee paa en Billet, maatte ud og see dem. De vare kortsagt komne i Mode.

Den almindelige Begeistring naaede endog ned til vor Ven Efraim i hans Kjælder. Han indlod sig sjældent paa at nyde saadanne Fornøielser som Comedier og Beriderforestillinger, det var for dyrt, sagde han, for en fattig Mand, men disse mageløse Beridere besluttede han dog at gaae ud og see.

„I Aften vil vi gjøre os en glad Aften,“ sagde han om Morgenen til sin Kone og Nora. „Vi ville gaae ud og see paa Beriderne.“

Dette Tilbud blev modtaget med Glæde, især af Nora,

som aldrig før havde seet Beridere. Hun fik næsten Hjertebanken ved Tanken om den Fornøielse hun skulde have om Aftenen og tænkte ikke paa Andet hele Dagen.

Da hun var kommet hjem fra Skolen, saae hun uafladelig paa Klokken, den gik hende altfor langsom. Havde hun tordet saa havde hun gjerne stillet Viserne fremad, endskjøndt Tiden derfor dog ikke var gaaet hurtigere.

Endelig var Klokken da saamange at man skulde gaae. Nora hoppede foran fuldstændig opfyldt af Tanken om den Glæde, som ventede hende, saaledes som det er Tilfældet med alle Børn.

De kom just ikke til at sidde paa de bedste Pladser, oppe til Balkonen havde Fatter Efraim taget Billetter, andre Steder var det for dyrt for den stakkels Mand.

Men de sadde dog saaledes at de tydeligt kunde overse hele Cirkus.

Endelig begyndte da Forestillingen. Musikken spillede op og en prægtig Hest med en deilig Dame paa Ryggen kom galoperende ind. Damen dandsede Hesten, svingede med Flag, og drapperede sig med Skjærf og Guirlander og endte tilsidst med at springe gjennem store Tøndebaand.

Da hun red ud, kom andre Herrer og Damer ind og gjorde det ene Kunststykke mere vidunderligt end det Andet. Ja, der var endog Børn, ganske smaae Piger og Drenge, der dandsede og gjorde Kunster paa Hesten ligesaa færdigt og ligesaa smukt som de Store.

Publikum klappede og raabte Bravo efter ethvert Nummer, ja et Par af Kunstnerne tilkastede man endog Buketter. Den ene af disse Lykkelige, som modtog disse Hædersbevisninger, var en lille Dreng, der omtrent kunde være paa Alder med Nora og som især udmærkede sig ved sin Skjønhed og ved sin Dristighed.

Han havde langt gult Haar, som i Lokker hang ned over Skuldrene paa ham og holdtes sammen over Panden af et straalende Guldbaand.

Denne Dreng var især alle Damernes og Herrernes

Yndling. Hvergang han viste sig modtoges han med tordnende Bifaldsraab og med en Regn af Buketter.

Nora syntes aldrig hun havde seet Noget saa smukt som denne Dreng. Englene, hvorom hun havde lært i Skolen, kunde umuligt være smukkere.

Nora havde i det Hele taget aldrig moret sig saa godt som denne Aften. Der var Noget i alt dette, som tiltalte hende overordentligt. Det var derfor med et dybt Suk hun reiste sig op for at følge hjem med de Gamle da det Hele var forbi.

„Naa, hvorledes har Du moret Dig?" spurgte Efraim paa Hjemveien.

„Deiligt!" lød Svaret.

Men hun var ikke i Stemning til at tale meget. Hvad hun havde seet og hørt denne Aften, havde grebet hende saa overordentligt at det beskjæftigede alle hendes Tanker. Indtrykket hun havde faaet havde været saa stærkt og voldsomt at hun savnede Ord til at udtrykke det.

Hun sov ikke den Nat.

Drengen med de deilige Lokker og det glimrende Guldbaand om Panden stod uafladeligt for hendes Blik. — Hvor maatte han ikke være lykkelig, han som tildeltes Mængdens Beundringsraab og til hvem de kastede Buketter.

Hun laae og tænkte paa hvor deiligt det maatte være at komme til at tale med denne Dreng. Hvor meget maatte han ikke have at fortælle, han var jo kommet saa langveis fra.

Den lille Drengs Skikkelse antog i hendes Indbildningskraft en saadan Størrelse at han overskyggede alle de Andre hun havde seet. Alt hvad der ellers var foregaaet denne Aften, alt det glemte hun, blot for at tænke paa ham, den smukke lille Dreng.

Det var Kjærligheden i sin første, primitive Skikkelse, saaledes som den undertiden kan optræde hos tidligt udviklede Børn.

Man leer af saadanne Barnagtigheder, som vi kalde dem, men mon vi ikke gjøre Uret deri?

Lidenskaben kan optræde med den samme Styrke hos

Barnet som hos den Voxne, og hos Barnet er den endnu mere kvalfuld og fortærende end i den senere Alder, fordi Evnen til dens Tilfredsstillelse fattes.

Nora laae som sagt hele Natten og tænkte paa ham og paa hvorledes hun skulde faae ham at see igjen.

Navnlig det sidste Punkt beskjæftigede hendes Fantasi. Hendes Plejefader vilde neppe spendere flere Billetter, dertil var han for nærig, det vidste hun godt, og alene kunde hun jo ikke komme derud.

Men see ham maatte hun, det følte hun var en absolut Nødvendighed, see ham maatte hun, hvis hun ikke skulde sørge sig ihjel.

Men hvorledes skulde hun bære sig ad?

Hun tænkte og tænkte saa at hendes lille Hjerne var nærved at briste. Hun skjulte sit Ansigt i Dynerne og græd sagte af Fortvivlelse over at det ikke vilde lykkes hende at finde paa Noget.

Men Kjærligheden er opfindsom den lod heller ikke Nora i Stikken uden Hjælp.

Henad Morgenstunden, da hun næsten var aldeles fortvivlet og næsten kunde ikke græde mere, opklaredes pludselig hendes Ansigt, hun tørrede Taarerne bort og blev pludselig roligere.

Hun havde faaet en Idee!

Det var en vild, eventyrlig og fantastisk Idee, men hun syntes det var ganske fortræffeligt.

Da hun havde faaet denne Idee, blev hun forholdsvis roligere, og faldt i Søvn. Næste Dag vilde hun jo realisere sin Plan. Næste Dag vilde skaffe hende hendes Ønskes Opfyldelse.

Hun faldt som sagt forholdsvis rolig i Søvn. I Drømme beskjæftigede hun sig med de samme Tanker, som havde beskjæftiget hende vaagende og da hun atter vaagnede om Morgenen, var hendes Beslutning om muligt endnu fastere end den havde været om Aftenen, da hun fattede den.

Hendes Plejeforældre kunde ikke mærke Noget paa hende,

tilsyneladende var hun ganske som sædvanlig, men inde i hendes lille Hjerte brusede og gjærede det som i en Vulkan.

Hun gik i Skole som sædvanligt. Havde Jøden lagt Mærke dertil, saa vilde han have seet at Nora tøvede lidt længere end sædvanligt inden hun gik og at hun saae sig om paa en ganske besynderlig Maade.

Men Jøden lagde ikke Mærke dertil og ahnede altsaa Intet.

Da Klokken blev 3 og Nora ventedes hjem fra Skole, gik det ene Kvarteer efter det Andet, men Nora kom ikke.

Klokken blev 4 men Nora var endnu stedse borte.

„Hvad mon der dog kan være i Veien med Pigebarnet," sagde Efraim, „hvor kan hun dog blive af, hun pleier jo aldrig at blive saalænge borte. Bare hun ikke er kommet til Skade."

Der blev sendt Bud op i Skolen for at spørge om hun havde været der og hvorfor hun ikke var kommet hjem til sædvanlig Tid.

Budet kom igjen med den Besked at Nora havde været i Skole som sædvanligt, men at hun havde bedt om at maatte gaae hjem Klokken 12, hvilket hun ogsaa havde faaet Lov til.

Denne Besked forbausede naturligviis Efraim i høi Grad. Hvorfor havde hun bedt om at maatte gaae hjem Klokken 12 og hvor var hun gaaet hen.

Hr. Efraim kunde ikke løse denne Gaade. Han trak derfor Frakken paa og gik ud i Byen for om muligt at indhente Underretninger, der kunde bringe ham paa Sporet.

Thi han vilde ikke miste Nora igjen. Hun var blevet ham kjær saaledes som Nogen eller Noget kunde blive ham kjær, naar det gav ham Udsigt til i Tiden at blive frugtbringende — og han haabede og ventede jo med Sikkerhed paa at Noras Skjønhed engang skulde bære Frugt for ham, deilige, gyldne Frugter.

VII.

Hos Beriderne.

Vi ville nu bede Læseren om at følge os ud til et Gjæstgiversted paa Vesterbroe.

Vi træde ind i et temmeligt stort Værelse paa første Sal i Sidehuset. Vi sagde at Værelset var temmeligt stort, men dets Høide stod slet ikke i Forhold til dets Fladerum, hvilken Omstændighed gav det et meget skummelt Udseende.

I dette Værelse boede Direkteuren for det i forrige Kapitel omtalte Beriderselskab tilligemed sin Familie.

Hans Navn var Bantoni.

Familien bestod af ham selv, en stor, svær Mand paa et halvthundrede Aar med et barsk Udseende. Hans Kone kunde omtrent være syrgetyve Aar gammel. Hun maatte i sin Tid have været meget smuk, men var nu stærkt paa Retour.

Dernæst var der to Sønner, unge Mennesker paa tyve og toogtyve Aar. Den Ældste, Baldrian, var Parforceryt-ter, medens den Yngste, Adriano, var Selskabets Clown.

Vi træde ind til dem ved Middagstid, hele Familien sidder samlet rundt om et Bord ifærd med at spise til Middag.

Maaltidet er kun tarveligt. Det bestaaer af stegt Flæsk

og Kartofler. Flæsket har man for Sparsommelighedens Skyld stegt i Kakkelovnen, hvis Aarsag hele Værelset er opfyldt af en stærk Stegelugt.

Familiens Medlemmer udmærke sig heller ikke synderligt ved Elegance i Klædedragt.

Direkteuren sidder tilbords i hvide Tricot, Ridestøvler og Skjorteærmer. Direkteurens Frue er iført et Klædebon, hvis Form og Farve det er umuligt at bestemme, det er nærmest en Mellemting mellem en Mantille og en Kongekaabe. Dets Farve har sandsynligviis engang i Tiden været rød, men er forlængst gaaet over til at blive mørkebrunn. Dette mærkværdige Klædningsstykke er nemlig et Stykke, som er udskudt af Selskabets Garderobe paa Grund af Alderdom.

Hvad Sønnerne angaaer, da synes de ikke at have andre Klædningsstykker paa end en Skjorte og et Par Benklæder, samt en rød Hue med Kvast i paa Hovedet.

Hele Værelset har ogsaa et temmeligt uryddeligt og uordentligt Udseende. Hist og her ligge forskjellige Garderobesager og paa et Par Snore under Loftet har man hængt noget Linned og nogle Tricot op til Tørring.

Det tarvelige Maaltid synes at blive fortæret med en glimrende Appetit. Den Eneste, der ikke lader til at være ganske tilfreds er Direkteurens Frue.

„Ak, hvilket Liv, hvilken Levemaade," udbrød hun i et eiendommeligt fordærvet Sprog, som er alle omreisende Kunstnere egent. De reise gjennem saa mange forskjellige Lande, opsnappe lidt af hvert Lands Sprog og glemme tilsidst at tale deres Modersmaal nogenlunde reent. „Da var det anderledes i mine yngre Dage. Stegt Flæsk og Kartofler, hvilken Føde!"

„Ja, hvad skal man gjøre," svarede hendes Ægtehalvdeel, „man maa lade sig nøie med hvad man faaer."

„Ak," vedblev hans Frue. „Tiderne blive slettere og slettere. I mine yngre Dage, da kappedes Herrerne om at fylde mig med Champagne og med de lækkreste Retter. Kom nu!"

„Herregud, dengang var Du ogsaa ung," svarede Direkteuren, „og det gjør en forbandet Forskjel."

„Jeg er da ikke meget gammel endnu, det skulde jeg mene," sagde Fru Bantoni meget stødt. „Det er ikke min Skyld at jeg ikke bliver saa feteret som før, det er blot Tiderne, som gaaer tilbage. Folk har ikke mere Sands for det Skjønne."

„Nei, især ikke naar det begynder at gaae i Frø," mumlede hendes Mand, dog i en saa lav Tone at hans Kone ikke hørte det, hvilket var meget heldigt for ham.

„Naar jeg seer mig i Speilet," vedblev Fruen, „saa seer jeg jo tydeligt at jeg endnu er ligesaa smuk som jeg altid har været. Jeg bærer min Alder mærkværdigt godt. — Men Du er en Barbar, Du under ikke Din Kone den Lykke hun endnu kunde gjøre hos Publikum. Hvorfor maa jeg ikke mere ride Solonummer, hvorfor skal jeg udelukkende lade mig nøie med at vise mig i Quadrillerne? — Hvad, svar mig! — Nei, Du svarer ikke, det er ogsaa det Fornuftigste Du kan gjøre, for jeg veed meget godt, hvorfor Du altid lader de unge Beridersker vise sig paa min Bekostning. — O, jeg er en ulykkelig Kone, et sandt Offer!"

Hr. Bantoni indskrænkede sig til at svare paa denne Tale med en Skuldertrækning. Han var en af de sjeldne Direkteurer, som ikke tage Hensyn til Slægtskab. Hans Kone gjorde ikke mere Lykke i store Solonummere, det vidste han og han var altfor klog til at bringe sin Huusfred et Offer som muligt kunde have Publikums Ugunst tilfølge. Hans Kone var ikke klog nok til at indsee at Manden i Grunden havde Ret og derfor fyldte hun hver Dag hans Øre med sine Bebreidelser.

Han taalte den imidlertid med en filosofisk Rolighed som han havde havt god Leilighed til at øve og uddanne i flere Aar.

Sønnerne brøde sig heller ikke om hendes Beklagelser. Baldrian vedblev at spise, som om han ikke havde faaet Mad i fjorten Dage. Adriano, Clownen derimod, han sprang op og stillede sig paa Hovedet paa Kanten af Stolen, idet han raabte:

„Hou, Hou! Mutter, lad nu det være godt, lad os nu faae noget Morsomt!"

Fru Bantoni vendte sig om med en ærgerlig Mine og havde aabenbart i Sinde at give sin Pade et Rap paa Siden af Hovedet, da det i det Samme bankede paa Døren.

Adriano sprang hurtigt ned og satte sig igjen paa Stolen, medens hans Fru Moder søgte at rette sig lidt paa det ovenomtalte, unævnelige Klædningsstykke. Hr. Bantoni sprang op, satte begge Armene i Siden og raabte med tordnende Stemme:

„Kom ind!"

Døren aabnedes og en lille Pige traadte frygtsomt ind.

Den lille Pige var Nora.

Den Idee hun havde faaet gik hverken ud paa mere eller mindre end paa at see at blive antaget ved Beriderselskabet.

Saa vilde hun jo hver Dag være sammen med ham.

Det var derfor hun havde bedt om at maatte gaae fra Skolen Klokken tolv. Hun beregnede meget rigtigt at hvis hun ventede som sædvanligt til Skoletiden var forbi, saa vilde hendes Kammerater lægge Mærke til at hun ikke gik den sædvanlige Vei, og de vilde vistnok finde det paafaldende og maaskee endog forhindre hende i hendes Forsæts Udførelse.

Hun fik altsaa Lov Klokken tolv og ilede lige ud til Vesterbroes Theater. Som vi vide traf hun ikke Direktøren der. Hun blev henviist til hans Bopæl, og der er der vi træffe hende nu.

Nora saae sig forundret om. Det Syn, som Værelset frembød, svarede saa lidt til hvad hun havde ventet, at hun forblev stum af Forbauselse.

„Goddag," sagde Direktøren.

„Goddag," svarede Nora.

„Hvad søger Du, lille Pige her?" spurgte Direktøren i en mærkværdig Blanding af Fransk, Tydsk og Dansk, hvilken Blanding han imidlertid selv ansaae for udmærket Dansk. Spurgte man ham om han kunde tale Dansk, svarede han altid ufortrødent i det meest barbariske Klaudervælsk!

„Som en Indfødt, Herre, som en Indfødt, jeg skal have den Ære at sige Dem at jeg er et stort Sproggeni."

Uagtet Mandens store Sproggeni, var det dog ikke Nora muligt strax at forstaae ham; hun svarede derfor:

„Hvadbehager?"

„Jeg spørger om hvad Du vil her, lille Pige?"

„Jeg vilde spørge om det ikke er her Direktøren for Beriderselskabet boer," sagde Nora ængsteligt, thi Hr. Bantoni saae meget bister ud.

„Du vil tale med Direktøren?"

„Ja."

„Saa tal da, det er mig. Jeg er den berømte Direktør Bantoni, som har bereist hele den gamle og den nye Verden med sit berømte Selskab."

Denne Ramse, som Direktøren havde til Vane altid at ramse op, naar han skulde præsentere sig selv, og hvoraf Nora kun forstod det Halve, gjorde hende endnu mere ængstelig end hun var iforveien.

„De er altsaa Direktøren?" sagde hun.

„Javel, javel, hvad vil Du?"

„Jeg vilde — jeg vilde — jeg vilde," begyndte Nora, der endnu ikke rigtigt havde samlet Mod til at komme frem med sit Ærinde.

„Naa, hvad er det saa?" sagde Hr. Bantoni noget utaalmodigt. „Jeg forstaaer Dansk saa godt som en Indfødt, men jeg vilde, jeg vilde, jeg vilde, det betyder Ingenting, det kan jeg ikke forstaae. Tal tydeligt mit Barn, tal tydeligt!"

„Jeg vilde gjerne spørge —

„Spørge? Om hvad.

„Om —

„Nu, ud med det."

„Om De ikke skulde have Brug for en lille Pige ved Deres Selskab," sagde Nora, der nu pludseligt tog Mod til sig.

„Naa, nu fik Du Munden paa Gang. Skjøndt jeg forstaaer Dansk som en Indfødt, saa maa jeg dog bede Dig om at sige det engang endnu, thi Du taler saa urimeligt hurtigt."

Nora gjentog nu sin Begjæring.

„Ah, saaledes, Du vil være Kunstnerinde?"

Nora nikkede.

„Hun seer godt ud, hun vil blive overordentlig smuk med Tiden," sagde han til sin Kone, „jeg troer næsten der er Forretninger at gjøre med hende."

„Nutidens Herrer have ikke mere Sands for Skjønhed," brummede hans Frue gnavent.

„Hun seer ikke dum eller ubehændig ud," vedblev Direkteuren, „der kan bestemt blive Noget af hende."

Han betragtede hende nogle Minutter meget opmærksomt omtrent ligesom han vilde betragte en Hest han stod i Færd med at kjøbe. Da han var færdig med denne Undersøgelse, som faldt ud til Noras Fordeel, sagde han:

„Løbet bort hjemmefra, formoder jeg?"

Nora nikkede.

„Tænkte det nok, gammel Historie. Bryder mig aldrig om det. Hvorfor passer Fatter og Mutter ikke paa deres Glutter. Kommer Nogen løbende til mig, saa tager jeg imod dem, hvis jeg kan bruge dem. Hvor gammel?"

Nora sagde sin Alder.

„Hm, hm, temmelig gammel, temmelig gammel, men smuk, Satans smuk, bliver smukkere jo længere jeg seer paa hende. Gaae en Gang op og ned ad Gulvet."

Nora adlød rigtignok ikke uden en Følelse af Undseelse.

„Gratiøse Bevægelser, det kan ikke nægtes," vedblev Direkteuren som om han talte til sig selv. „Smuk og gratiøse Bevægelser, hun kan gjøre Carriere. Hun er rigtignok temmelig gammel til at blive nogen Rytterske af første Rang, men det er ogsaa ligemeget. Publikum løber meget før efter et Par smukke Been og et Par lynende Øine, end efter den allerkunstigste Skolerytterske, naar hun er lige op og ned som et Kosteskaft som man siger saa træffende paa Dansk."

„Hvad hedder Du min Pige?" spurgte han efter et Øieblik's Forløb.

Nora nævnede sit fulde Navn.

„Eleonora! Bravo, det er et udmærket Navn, det vil tage sig ganske superbt ud paa Plakaten. Et smukt Navn, det er en saare væsentlig Sag i en Forretning."

„Troer De saa De kan bruge mig?“ vovede Nora endelig at spørge.

„Vi kunne jo forsøge det, vi kunne forsøge det,“ sagde Bantoni naadigt, „jeg tænker nok der kan blive Noget af Dig med Tiden, naar vi først faaer Dig dresseret lidt. — Jeg syntes Du talte om at Du var løbet bort hjemmefra?“

Nora nikkede.

„Ja, saa er det vel bedst at Du bliver her med det Samme. Værsaagod, tag Du saa Tøiet af og gjør Dig det mageligt.“

Nora tog nu Hat og Kaabe af og satte sig hen i en Krog paa en Stol.

„Forelsbig,“ sagde nu Direkteuren til sin Kone, „kunne vi da bruge hende som en Cupido eller saadant Noget i Tableauer. Vi have i lang Tid trængt til saadan en lille Pige, der saae lidt ordentlig ud.“

Baade hans Frue og Sønnerne vare enige med ham i at Nora med Held kunde afbenyttes paa den af ham omtalte Maade.

Hvad tænkte nu Nora paa, medens hun sad der paa Stolen i Krogen?

Havde hun gjort dette Skridt, fordi hun følte en overordentlig brændende Lyst til at blive Kunstberiderske? Tænkte hun paa de Bifaldsraab og de Blomsterbouketter, hun med Tiden vilde indhøste paa denne luftige Bane?

Nei, hun tænkte aldeles ikke derpaa. Hun tænkte blot paa ham, Drengen med de lyse flagrende Lokker og det prægtige Guldbaand om Panden, og hun sad og tænkte paa om han ikke boede hos Direkteuren, eller om han ikke besøgte ham saa at hun snart kunde faae ham at see.

Da Hr. Bantoni havde talt lidt med sin Kone og sine Sønner, gav han sig ifærd med at gjøre Toilette. De hvide Tricot og Ridestøvlerne beholdt han paa, dertil iførte han sig endnu hvid Vest, hvidt Halstørklæde og blaa Kjole med blanke Knapper. Det Hele kronedes af en høi sort Hat, som med et vist kjækt Sving sattes paa tre Haar.

Da han var færdig med disse Forberedelser, saae han

sig med et velbehageligt Smil i et Stump Speilglas som hang paa Væggen. Derpaa dreiede han sig rundt paa Hælen og sagde i en hvidskende Tone til sin Kone og til Sønnerne:

„Det er naturligvis en Selvfølge at hun maa behandles efter „Systemet".“

De Andre nikkede samtykkende.

Hr. Bantoni nikkede ogsaa med et tilfreds Smil, hvorpaa han gik sin Vei. Han skulde hen og tilride en Skolehest.

Hvad forstod Hr. Bantoni ved at Nora skulde behandles efter „Systemet".

Han meente dermed at Nora skulde behandles saaledes som han havde for Skik at behandle alle sine andre Elever.

Fremgangsmaaden var denne. Det hændte ofte i de forskjellige Byer han drog igjennem at halvvoxne Børn løb bort hjemmefra og kom til ham, fordi de havde faaet Lyst til at blive Beridere. Naar disse Børn saae nette og opvakte ud, tog Hr. Bantoni altid imod dem. Men i den samme By, hvor de vare fra, begyndte han aldrig for Alvor paa deres Uddannelse. Eleven kunde let tabe Lysten og faae i Sinde at løbe fra ham igjen og i det Tilfælde det var en lovende Elev, vilde dette jo altid være et ubehageligt Tilfælde. Derfor behandlede han altid sine tilløbende Elever med den største Venlighed og Mildhed, saalænge han var i deres Fødeby. Først naar de kom til den næste By, tog han Skeen i en anden Haand, thi saa var det jo saa godt som umuligt for Eleven igjen at unddrage sig hans Herredømme.

Det er naturligvis en Selvfølge at han ogsaa sørgede for at de saaledes tilløbende Elever holdtes saa meget som muligt under Laas og Lukke i deres Fødeby. Kom de paa Gaden kunde der let finde ubehagelige Gjenkjendelser Sted og Politiet kunde saa gjerne faae i Sinde at vilde blande sig i Sagen.

Der var kun 4 Dage til at Hr. Bantoni og hans Selskab skulde afreise. I de Dage behandledes Nora meget venligt og hun følte sig overmaade tilfreds i sit nye Hjem.

Det eneste, der forundrede hende var at hun ikke maatte komme ud og at hun endnu ikke havde faaet ham at see, for

hvis Skyld hun havde forladt sit Hjem. Men hun trøstede sig med Tanken om at det kun vilde vare 4 korte Dage. Naar de kom til den næste By, vilde Hr. Bantoni ikke længere have Grund til at holde hende indespærret, og saa vilde Alt blive godt.

VIII.

Kunstnerliv.

Selskabet skulde reise til Malmø.

Henad Middagstid satte Direkteuren med Familie og Nora sig op i en Droske og kjørte hen til Dampskibets Afgangsplads.

Bantoni gik ombord med sit Følge med samme Mine som en General, der er ifærd med at stille sig i Spidsen for sin Armee. Han nikkede til høire og venstre med en høist naadig og nedladende Mine.

Selskabet var ikke saa lille, det talte henved en Snees Personer, foruden Direkteuren og hans Familie, af begge Kjøn og eens Alder.

Naar de talte, skete det altid i det eiendommelige Klauderdansk, som vi allerede engang have omtalt og hvis væsentlige Bestandeel var Tydsk.

Nora havde i Skolen lært saameget Tydsk at hun saa nogenlunde kunde forstaae hvad der blev talt. De fire Dages Ophold i Direkteurens Huus, hvor hun ikke havde hørt andet Sprog end det samme Klaudervælsk havde ogsaa hjulpet en heel Deel.

„Ah, det er den unge, lille Pige,"

„Det er Skjønheden?"

„Det er hende, som Direkteuren venter saa meget af."

Saaledes mumledes der rundt omkring, idet de kastede speidende og undersøgende Blikke paa Nora.

Nogle gik endogsaa hen til Nora og talte med hende, spurgte hende om hvor gammel hun var, hvad hun hed osv.

Nora svarede kun meget adspredt paa alle disse Spørgsmaal. Hendes Tanker vare ganske andre Steder henne.

Hendes Øine fore uroligt omkring fra den ene Ende af Skibet til den anden, og søgte ham, Drengen med de lange Lokker.

Hun kunde ikke faae Øie paa ham. Der var flere Drenge, en tre fire Stykker, men Nora syntes ikke at den hun meente kunde være Nogen af dem.

De havde Alle sort Haar. Nei, der var dog Een af dem som havde langt guult Haar — men var det umuligt, det kunde være ham.

Han saae saa bleg, mager og indfalden ud, at han næsten lignede en Skygge.

Og dog, jo længere hun saae paa ham, desto mere syntes hun alligevel at det maatte være ham.

Var det alligevel virkeligt muligt. Kunde det være den samme Dreng som saae saa smuk ud ved Lys!

Og dog, hun havde ofte hørt tale om at ved Lys og i et Theater saae Folk ganske anderledes ud end om Dagen.

Men saa stærk en Forandring havde hun rigtignok aldrig tænkt sig mulig.

Men det kunde jo være at hans visne Udseende glemtes naar man talte med ham, tænkte Nora. Hun tog derfor Mod

til sig og gik hen til Drengen, som sad ene for sig selv i en Krog af Dækket, heelt adskilt fra de Andre.

Hun spurgte ham ganske ligefremt om det var ham hun havde seet ride den Aften og som havde faaet saa meget Bifald og saa mange Blomsterbuketter.

Da han hørte Nora tale, havde han ikke lagt Mærke til at hun var gaaet hen til ham, foer han op ligesom af en Drøm. Han stirrede forundret paa hende og sagde:

„Hvad siger Du?"

Nora gjentog sine Ord.

„Ja vel er det mig," sagde han haardt og skarpt. „Hvad saa?"

Der var noget saa koldt og uvenligt i de faae Ord han sagde at det virkede meget ubehageligt paa Nora. Hun taug et Par Sekunder og yttrede dernæst Noget om at det maatte være deiligt saaledes at være Gjenstand for Alles Beundring.

„Troer Du?" sagde Drengen, idet han saae vist paa Nora.

Nora nikkede.

„Du er Ny iblandt os," vedblev Drengen, i sin haarde skarpe Tone. „Du veed endnu ikke hvad det er for et Liv. O, hvor jeg hader det Hele. Direkteuren, Publikum, Buketterne, Bifaldsraabene, Alt, Alt hader jeg — og Dig med," tilføiede han vildt.

Nora forskrækkedes. Saaledes havde hun slet ikke tænkt sig ham. Men dog vedblev hun at føle en brændende Interesse for ham. Hans vilde haarde Tone stødte hende ikke, den gjorde hende snarere ondt.

„Hvorfor hader Du mig?" spurge hun.

„Hvorfor?" sagde han, idet han fæstede sine brændende Øine paa hende.

„Ja, hvorfor, Du har dog aldrig seet mig før."

„Seet Dig eller ikke seet Dig, det er ligemeget. Jeg hader alle Menneskene — alle Mennesker uden Undtagelse."

„Men hvorfor dog, det maa Du ikke."

„Og hvorfor maa jeg ikke. Menneskene have ikke gjort mig Andet end Ondt, skal jeg da ikke have Lov til at hade dem?"

„Men jeg har jo aldrig gjort Dig noget Ondt, hvorfor vil Du da hade mig?“

„Fordi Du nok vil komme til at gjøre mig Ondt, ligesom alle de Andre. Jeg har endnu aldrig truffet paa et Menneske, som ikke har gjort mig ondt, hvorfor skulde Du være en Undtagelse?“

Der var noget saa Vildt og Fortvivlet i denne Drengs Udtalelser, at det kun svarede lidt til hans Alder. Hans Øine brændte med en uhyggelig feberagtig Flamme og hans Bryst bevægede sig voldsomt medens han talte. Hans sidste Ord virkede saa stærkt paa Nora at hun brast i Graad.

Et vildt Smil foer over Drengens Ansigt medens han saae paa hende og sagde:

„Græd, græd, det gjør mig godt at see Andre græde. Jeg har selv grædt saa tidt at jeg ikke kan mere nu. At see Graad i Andres Øine, det er nu min eneste Glæde. O, dersom jeg kunde bringe hele Verden til at græde, da vilde jeg være lykkelig?“

Nora sagde ikke mere, men vedblev at græde i Stilhed, medens Drengen vedblev at see paa hende med en eiendommelig, uhyggelig og vild Glæde.

Drengen var til at undskylde. Han var ikke ond af Naturen, men han var syg. Han led af Brystsyge. Han var Søn af en Adelsmand i Syd-Tydskland. Zigeunere havde stjaalet ham og solgt ham til Hr. Bantoni. Dengang var han kun fem Aar gammel, men dog gammel nok til at bevare Erindringen om det glimrende Slot hvori hans første Barndom henrandt. Bantoni havde opdraget ham til Kunstberider efter sit eget „System“, det vil sige med en ubøielig og ubarmhjertig Strenghed, Drengen, der aldrig havde været af nogen stærk Natur, blev ængstelig, brystsvag. Hermed fulgte den Pirrelighed i Charakteren, som vi ovenfor have seet en Prøve paa.

Veiret var godt, Søen var rolig og Reisen gik hurtigt og heldig. Da man steg i Land i Malmø, standsede Nora sin Graad. Hun vilde ikke vise nogen Anden sine Taarer.

Vilde Nogen vel være istand til at forstaae hende, vilde man ikke lee hende ud?

Der skulde gives Forestilling endnu samme Aften. Da man var kommet i Land, var der altsaa blot Tid til at tage Logierne, der vare bestilte i Forveien i Besiddelse, nyde et Maaltid Mad og derpaa at begive sig til Cirkus for at forberede sig til Forestillingen.

Der var opslaaet en stor Cirkus af Bræder, Nora fulgte derhen med Hr. Bantoni.

Han førte hende ind i Garderoben, hvor et Par Damer allerede sad og klædte sig paa.

„Nu maa Du begynde at gjøre Gavn," sagde Direkteuren til hende i en Tone, der var langt mere barsk end han nogensinde før havde benyttet til hende. „Saalænge indtil Du kan komme frem for Publikum, maa Du hjælpe Damerne med deres Paaklæding. Det er i det Hele taget mit Princip at Enhver maa søge at gjøre sig saa nyttigt som muligt og her er saamænd nok at tage Haand i. Desuden vil jeg bede Dig lægge Mærke til at den som er stridig eller uvillig kan jeg prægtigt vænne af med saadanne Nykker. Jeg har et udmærket Middel dertil."

For at give sine Ord mere Eftertryk svang han sin Ridepidsk tre Gange i Luften idet hans Ansigt antog et uhyggeligt, uheldsvangert Udtryk.

Nora følte sig slet ikke vel tilmode ved at høre paa denne Tale. Der var Noget baade i Ordene og Tonen, hvori de bleve sagte, som oprørte hende. Dog, der var jo Intet derved at gjøre. Hun maatte jo nu finde sig i sin Skjæbne og søge at gjøre sig saa nyttig som muligt.

Hr. Bantoni foer frem og tilbage og gav sine Ordrer med høi, befalende Stemme.

Endelig blev Klokken saamange at Publikum begyndte at forsamles i Lokalet. Besøget lod ikke til at blive synderligt glimrende, Folk kom Een efter Een, men det fyldte ikke synderligt i Huset.

Da Klokken manglede fem Minuter i Syv, vare de halve Pladser endnu ikke besatte.

Direkteuren, der hele Dagen havde været i daarligt Humeur, blev endnu mere opirret ved dette Syn. Han foer frem og tilbage i Garderoben, svingede med Ridepidsken og raabte:

„Fordømt Hul, man er kommet til, det lader ikke til at de have den allermindste Sands for Kunsten her. Fordømte Kram."

Vanskelig havde han været hele Dagen, men nu var han komplet utaalelig. Ingen kunde gjøre ham Noget tilpas. Alle bleve mere eller mindre trakterede med knublede Ord.

Hele Selskabet var nu forsamlet i Garderoben, fuldt paaklædt til at vise sig for Publikum. Drengen med de gule Lokker var der ogsaa, men hvilken Forandring var der ikke foregaaet med ham. Sminke og Udstopning havde atter gjort ham til det vidunderligt smukke Væsen, som i saa høi Grad havde vakt Noras Beundring.

„Men det klæder Dig godt," sagde Nora troskyldig til ham.

„Finder Du," sagde Drengen spottende. „Synes Du bedre om mig nu, end i mine egne Klæder?"

„Ja," sagde Nora oprigtigt og ligefrem.

„Hahaha!" lo han vildt og spottende. „Hahaha, saa er Du altsaa ikke et Haar bedre end de Andre. I elske Skinnet, det sidste tomme Skin. Alt er falsk paa mig, Farve, Fyldighed, det Hele ligetil det Smiil hvormed jeg takker Publikum for dets Bifaldsraab. Der er Løgn og Falskhed i det Hele. Jeg seer rask og blomstrende ud, men det er ogsaa Løgn, jeg er syg, jeg bærer Døden i mit Hjerte!"

„O tal ikke saaledes!" sagde Nora.

I det samme begyndte Orchesteret at spille op. Der blev nu endmere travlt inde i Garderoben med at gjøre de sidste Forberedelser før man skulde frem for Publikum.

„Lad mig nu see De gjør Deres Bedste, Allesammen," sagde Direkteuren i en Tone, der ikke var fri for at være truende, „lad mig nu see at De gjør Deres Bedste, De vide ligesaagodt som jeg, hvormeget det kommer an paa at vi gjør Lykke den allerførste Aften."

Ouverturen hørte nu op. Direkteuren gav et Tegn og Orchesteret begyndte at spille et andet Nummer. Fire Damer

paa smukke, hvide Heste fore nu ind paa Cirkus og rede en Kvadrille.

De gjorde deres Sager udmærket, men Publikum syntes at være aldeles uimodtageligt. Ikke en Haand rørte sig for at give Bifald tilkjende.

Bantoni blev rasende. Han stampede i Gulvet og raabte idet han svang sin Ridepidsk:

„Hvad Fanden gaaer der af dem! Ikke saameget som et eneste Klap. Det er for galt!"

Næste Nummer skulde udføres af den guldhaarede Dreng. Han farer ind paa Cirkus i Galop og Direkteuren stillede sig Midten uafladelig knaldende med Pidsken.

Begyndelsen af Nummeret gik overmaade godt, men Publikum var og forblev uimodtagelig, ikke en Haand rørte sig. Om dette satte Drengen i daarligt Humeur eller om det var et Uheld, nok at fortælle henimod Slutningen af Nummeret gjorde han et Feiltrin og styrtede ned af Hesten.

Bantoni knaldede med Pidsken, stampede i Jorden og raabte rasende:

„Op, op igjen!"

Men Drengen reiste sig ikke, han blev liggende ubevægelig.

Nogle andre Beridere styrtede nu ind i Cirkus og bare den bevidstløse Dreng ind i Garderoben,

Direkteuren fulgte fnysende bag efter, idet han svang sin Pidsk.

„Satan i Helvede!" raabte han rasende idet han næsten skummede af Raseri, „den allerførste Aften at komme med saadanne Kunster! Det skal jeg nok vænne Dig af med!"

Med disse Ord gav han sig til at bearbeide den ulykkelige Drengs Rygstykker med sin Pidsk.

„Det er Ondskab!" raabte han. „Det er ikke Andet end Ondskab. Men jeg skal nok pille de Nykker ud af ham!"

Det ene Slag fulgte det Andet, indtil Drengen udstødte et langt gjennemtrængende Skrig og saae sig forvildet omkring.

Fru Bantoni styrtede nu til. Hun forestillede sin Mand at det var høist ufornuftigt nu at give sin Vrede Luft. Publikum sad jo og ventede. Han kunde straffe Drengen siden.

Dette gjorde Virkning paa Direkteuren. Han befalede nu at Drengen skulde lægges hen i en Krog paa nogle gamle Garderobestykker og at Forestillingen ufortøvet skulde fortsættes.

Da der atter var blevet lidt Rolighed i Garderoben listede Nora sig sagte hen til den syge Drengs Leie.

Hvert Pidskeslag den barbariske Direkteur havde givet ham, var gaaet ligesom et Dolkestik gjennem hendes Hjerte.

„Hvorledes har Du det?" hvidskede hun blidt.

Drengen slog Øinene op og saae ligesaa fortvivlet paa hende.

„Hvorfor spørger Du om det?"

„Fordi det gjør mig ondt for Dig."

„Hvor kan det gjøre Dig ondt for mig? Hvad bryder Du Dig om enten man slaaer mig ihjel eller ei," sagde Drengen med svag Stemme.

„Du maa ikke tale saadan," sagde Nora, idet hun brast i Graad, „det gjør mig altid ondt naar jeg seer Nogen lide."

Drengen saae atter vist paa hende. Det var som om der foregik en Forandring i hans Indre, det Haarde og Skarpe svandt bort af hans Ansigt. Det var første Gang i hans Liv at Nogen var kommet ham imøde med Venlighed. Det var noget saa Nyt og Fremmed for ham at han ikke rigtig vidste om han turde tro derpaa.

„Er der ikke Noget Du vil have?" sagde Nora, „kan jeg ikke gjøre Noget for Dig?"

„Giv mig lidt Vand," sagde Drengen, hvis Stemme blev svagere og svagere.

Nora hentede hurtigt det Forlangte. Han drak det med Begjærlighed og udstødte derpaa et dybt Suk.

„Føler Du Smerter?" spurgte Nora.

„Ja," svarede Drengen mildere end før, „i mit Bryst. Jeg har længe været syg. Jeg har ikke maattet raadspørge nogen Doctor, fordi Bantoni var bange for at han skulde opdage at min Sygdom skriver sig fra Mishandling."

„Hvad er det Du dog siger?" sagde Nora.

„Sandhed," svarede Drengen, „Du veed ikke i hvilke Hænder Du er faldet. Iformiddags da jeg første Gang saae

Dig paa Skibet, da glædede jeg mig over at der nu var kommet en Ny, som jeg kunde faae at see lide de samme Lidelser som jeg har lidt. Men nu, da Du har været saa god imod mig og saa venlig, nu huser jeg ikke saadanne Tanker længere, det maa man jo heller ikke gjøre naar man skal til at døe."

„Men Du maa ikke døe," afbrød Nora ham.

„Men jeg døer dog alligevel. Jeg føler altfor godt at jeg kun har faae Minutter at leve i," sagde Drengen, idet Stemmen var nærved at svigte ham. „Giv mig lidt Vand."

Nora gav ham det, hun vidste ikke hvad hun skulde sige eller gjøre for at trøste ham, og selv var hun saa forfærdelig angst.

„Der er sprunget Noget inde i mit Bryst," vedblev Drengen efter en Pause, „jeg kan neppe tale mere. — O, hvor det smerter."

Han laae nu nogle Øieblikke stille. Nora sad stille og græd ved hans Side, hun kunde ikke tale for Angest.

Saaledes gik nogle Minuter, medens Musikken lød inde fra Cirkus og Beriderne i travl Færden løb frem og tilbage uden at offre en Tanke paa Drengen som laae døende i Krogen.

Da reiste Drengen sig pludseligt overende. Han strakte Hænderne ud og hvidskede kort:

„Er Du der?"

„Jo," hvidskede Nora hulkende.

„Kom endnu nærmere," vedblev Drengen, „tag min Haand, jeg kan ikke see Dig mere, det fortner for mine Øine."

Nora gjorde som han ønskede og greb hans Haand.

„Du har været god og venlig imod mig," sagde nu Drengen med bristende Stemme, „god og venlig som ingen Anden har været det. Jeg vil til Gjengjæld give Dig et godt Raad —"

Her standsede han for at drage Aande og samle Kræfter til hvad han havde at sige.

„Hvad vil Du fortælle mig?" hvidskede Nora grædende og ængstelig.

Drengen samlede nu sin sidste Kraft og sagde vildt og heftigt men med brusten Stemme:

„Fly, fly bort herfra, saa hurtigt Du kan, ellers vil det gaae Dig ligesom mig!"

Han sank nu tilbage paa sit Leie. Et Par Minuter laae han der og trak Veiret med et uhyre Besvær. Derpaa reiste han sig igjen halvt op og sagde med bristende, døende Stemme:

„Lov mig at Du vil flygte. Lov mig det!"

„Jo, jo!" stammede Nora.

„Er det Sandhed, at Du vil. Siig det endnu engang."

„Ja, jeg skal flygte saasnart jeg kan," hvidskede Nora, der havde meget ondt ved at faae Ordene frem.

„Godt, saa dør jeg rolig. Farvel!"

Han faldt nu atter træt tilbage paa Leiet. Aandedrættet blev rallende og Øinene bristede.

To Minuter efter var han død.

Nora sad badet i Taarer med den Dødes Haand i Sin, medens Orchesteret derude spillede en lystig Dandsemelodi.

Saaledes mødes Modsætningerne her i Livet.

IX.

Fortvivlelse. — Flugt.

Forestillingen gik sin Gang. Drengen skulde ikke træde mere op den Aften og derfor var der Ingen, som tænkte paa ham før Forestillingen var forbi og Personalet skulde gaae hjem.

Det var Direkteuren, som først tænkte paa ham.

„Hvorledes har Drengen det?“ raabte han idet han var ifærd med at gaae.

En svag Hulken henne fra Krogen, hvor Nora laae bøiet over Drengens Lig, var det eneste Svar han fik.

„Naa, svar for Satan! er der Ingen som veed, hvorledes han har det? Hvor er han henne, og hvor er den nye Tøs?“

Han dreiede sig rundt idetsamme og fik dernæst Øie paa den omtalte Gruppe henne i Krogen.

„Naa, der ligger Du? Hvad Fanden bestiller Du der? Drengen er der jo med! Ha, ha, er han ikke mere forslaaet end at han kan fjase med Dig, hvorfor Fanden har han da ikke ladet sig see hele Aftenen? Hvad Din Hvalp!“

Med disse Ord sparkede han med Foden til det døde Legeme. Nora udstødte et høit Skrig og foer forfærdet i Veiret.

„Hvad Fanden gaaer der af Dig?“ raabte Hr. Bantoni, „hvad skriger Du for?“

„Ak, han er — begyndte Nora hulkende.

„Hvad er han?"

„Jeg troer han er død," sagde Nora, idet Taarer strømmede ned af hendes Kinder.

„Troer Du Drengen er Død?" raabte Direkteuren.

„Ja, ja, han er bleven saa kold," svarede Nora, jeg troer han har været død længe."

„Pasiar," svarede Direkteuren, man dør ikke saa let. Kom med Lys eller en Lygte og lad os see hvad han feiler."

En stor Deel af Personalet havde under denne Samtale samlet sig om Direkteuren. En kom hurtig med en Staldlygte og lyste dermed hen over den døde Dreng.

Hr. Bantoni bøiede sig ned over ham, tog ham i Armen og raabte:

„Naa, op med sig!"

Men Drengen svarede naturligviis ikke, hans Arm faldt atter tilbage.

Directeuren bøiede sig endnu mere ned over ham, befølte hans Hoved og Hænder og lyttede til hans Aandedræt.

Der var Intet at høre, Hjertet havde forlængst ophørt at slaae.

„Ja, han er død," sagde Directeuren endelig

Da han havde fuldendt sin Undersøgelse og atter reiste sig op vedblev han:

„Ja, han er væk. Det ligner ham, at lægge sig til at dø lige i det allerubeleiligste Øieblik. Det har altid været en ondskabsfuld Knægt."

Det var hele den Ligtale Drengen fik.

Den værdige Hr. Bantoni gik frem og tilbage med lange Skridt, medens han mellem Tænderne mumlede Noget om Begravelse, Udgifter osv. Han saae i det hele taget meget fortrædelig ud.

Hvad det øvrige Personale angaaer, da var der Ingen af dem, som tog sig Drengens Skjæbne nær.

Den Slags Tilfælde indtræffe saa ofte blandt disse omflakkende Kunstnere, at det taber en stor Deel af det rædselsfulde i deres Øine.

Den Eneste, som sørgede over den lille Dreng var Nora. Hun græd, som hun skulde græde sin Sjæl ud med det Samme.

„Jeg gad vidst, hvad Du egentlig tuder for!“ raabte Directeuren. „Er Du bange for den Døde?“

„Nei,“ svarede Nora hulkende.

„Er Du da bange for at det skal gaae Dig selv en Dag, ligesom det er gaaet ham?“

Det gøs i Nora, thi denne Tanke var aldrig faldet hende ind. Ikke destomindre svarede hun:

„Nei.“

„Naa, hvad Fanden græder Du saa for?“ vedblev Directeuren. „Jeg vil engang for alle lade Dig vide at jeg afskyer Flæben. Det sætter en daarlig Aand i hele Selskabet og det vil jeg engang for Alle have mig frabedt. Forstaaer Du mig?“

Med disse Ord svingede han Pidsken paa en meget betegnende Maade.

„Nu er Ungen død og borte,“ vedblev han, „om saa hele Verden gav sig til at tude, saa kunne de dog ikke mere tude Liv i ham. Død er død, det kan ikke nytte at tænke mere paa den Sag. Lad ham nu blive liggende her i Nat, saa kunne vi i Morgen tænke paa hans Begravelse. Lad os nu see at komme hjem.“

Med disse Ord dreiede han sig rundt paa Hælen og vinkede af sin Kone, sine Sønner og Nora.

Nora adlød dog ikke strax Vinket.

Hun hentede et gammelt Tæppe, som laae i en Krog der i Nærheden og bredte det omhyggeligt ud over Liget.

„Farvel!“ hvidskede hun derpaa, „farvel! Dig glemmer jeg aldrig!“

„Naa, er Du nu snart færdig med det Brøvl. Hvad Fanden er det Du brummer der mellem Skjægget?“ raabte Direkteuren vred. „Kan det faae en Ende med Dig? Du har nogle fæle blødagtige Manerer paa Dig, dem maa jeg see at faae pillet ud af Dig med det Første.

Her svingede han igjen sin Pidsk paa en høist uhyggelig Maade.

Nora reiste sig nu op og lavede sig til at følge med hjem. Saa gik man hjem.

Nora sov ikke den Nat. Hvad hun havde oplevet den Dag var hende saa nyt og fremmed og tillige saa rædselsfuldt at det satte hendes Blod i en feberagtig Bevægelse.

Han var død, han den deilige Dreng med de flagrende Lokker og det straalende Guldbaand om Panden. Bleg og stiv laae han nu derhenne og der var Ingen uden hende selv som fældede en Taare for ham. Og hvorledes var han ikke død? Nora kunde ikke tænke derpaa uden at gyse.

Hvad var det dog for Mennesker hun var kommet iblandt. Hvor kolde og ligegyldige vare de ikke ligeoverfor Andres Lidelser. Var dette ikke unaturligt i høieste Grad?

„Flygt, flygt!" havde Drengen sagt til hende, „flygt og spild ikke et Minut!"

Ja, han havde havt Ret. Her var ikke noget blivende Sted for hende. Bort maatte hun, hjem igjen — nu levede han jo ikke mere, for hvis Skyld hun havde forladt sit Hjem.

Flygte vilde hun, det var afgjort, men hvorledes?

Dog, kom Tid kom vel ogsaa Raad. Endnu nogle Dage vilde hun blive. Hun vilde følge ham til Graven og naar han sænkedes ned i den kolde mørke Grav, saa skulde der dog idetmindste være Een, som vædede den med Sorgens Taarer.

Ja, hun vilde blive indtil han var gjemt i den sorte Jord — men saa afsted, bort fra disse kolde, raa Mennesker.

Henad Morgenstunden faldt hun endelig i en urolig Slummer, der blev afbrudt af vilde Drømme om Drengen og hans skrækkelige Dødsmaade.

Næste Dag sagde Hr. Bantoni til hende:

„See saa, min lille Engel, nu har Du gaaet længe nok paa Stads, nu er det paa Tiden at Du tænker paa at gjøre Gavn for din Føde. Følg nu med mig hen i Circus."

Nora maatte nu hurtigt klæde sig paa og følge med Directeuren. Da de kom hen i Circus saae Nora at en Deel af Selskabets Medlemmer allerede vare ifærd med at øve sig.

Nogle gymnasticerede paa en Hest, Andre i en Trapes og atter Andre paa det blotte Gulv.

„Nu maa vi see at vi i en Fart kan faae Dig bragt ligesaavidt som de Andre," sagde Hr. Bantoni.

Han gik derpaa hen til en stor Kasse som han aabnede og rodede op i. Efter et Øieblik's Forløb bragte han en lille Drengetrøie og dito Beenklæder af hvidt Lærred.

„See her!" raabte han idet han kastede de nævnte Klædningsstykker hen til Nora," træk dette paa!"

„Nora svarede ikke, men saae forundret paa ham, ligesom om hun ikke havde forstaaet ham rigtigt."

„Naa!" raabte Direktøren, da han saae hendes Nølen, hvad venter Du efter, har Du ikke forstaaet mig?"

„Skal jeg —" begyndte Nora.

„Trække dette paa?" fortsatte Direkteuren, „ja naturligviis, Du kan da for Fanden ikke gymnatisere med Skjørter paa. Gaae derind og klæd Dig om, men skynd Dig lidt, det vil jeg raade Dig til."

Her svingede han Pidsken og pegede paa Døren til det Værelse hvori Drengen var død.

Nora blev bange, deels for Direkteurens barske Tone og deels fordi hun skulde gaae ind i det Værelse, hvor Drengen var død.

Laae han der endnu? Var der Andre derinde, eller skulde hun være ganske alene med den Døde?

Disse Tanker foer som et Lyn gjennem hendes Hjerne, og fængslede hende til Stedet.

„Naada," raabte Direkteuren, „bliver det til Noget? Eller skal jeg begynde min Undervisning med at lære hende at gaae?"

Nora blev endnu staaende. Mekanisk pegede hun hen mod Døren og hvidskede:

Den Døde. —

„Den Døde: Om han ligger der endnu?" sagde Hr. Bantoni, der gjettede hendes Frygt. „Nei, vær Du ganske rolig, han er bragt bort for længe siden. — Men skynd Dig nu i Djævels Skind og Been!"

Atter blev Pidsken svinget paa en saare uheldvarslende Maade. Dennegang turde Nora ikke tøve længere, hun skyndte sig derfor ind for at klæde sig om.

Faa Minuter efter kom hun ud igjen, klædt som en Dreng.

„Saa," sagde Hr. Bantoni, „lad os saa see hvormegen Smidighed Du har i Lemmerne."

Og saa begyndte Underviisningen. Nora maatte bøie sine Lemmer paa alle mulige og umulige Maader, hun maatte hoppe, springe og slaae Kuldbøtter, saa godt som hun var istand til at gjøre det.

Denne Motion varede et Par Timer. Nora blev frygtelig træt. Endelig sagde Hr. Bantoni.

„Det er godt, nu holde vi op for i Dag. Der kan nok blive noget af Dig med Tiden, men Du mangler Skole. Du maa dresseres. Naar Du har nydt godt af min Underviisning i et Par Aars Tid, saa skal Du bare see en Forandring. Det vi have gjort i Dag det var bare Legeværk. Imorgen begynder vi for Alvor og jeg vil underrette Dig om, at hvis Du ikke i Eet og Alt svarer til mine Forventninger, saa vil det være værst for Dig selv."

Atter blev Pidsken svinget og Nora tænkte med Forfærdelse paa at naar denne Dag kun havde været Børneværk, hvorledes saa de andre vel vilde blive.

Da de kom hjem befalede Hr. Bantoni at Nora for Fremtiden skulde sættes paa meget smal Kost.

„Hun er for fyldig af sin Alder," sagde han, der er for meget Fidt paa hende. Hun kan umuligt blive til Noget hvis hun ikke bliver magrere."

For Nora, der ligesom alle Børn havde en glimrende Appetit, var dette et Tordenbudskab, men hun trøstede sig med at det ikke vilde vare længe. Om faa Dage skulde han jo begraves, og saa vilde hun flygte bort fra denne skrækkelige Hr. Bantoni.

Hr. Bantoni havde havt Ret, da han sagde, at den første Dags Øvelser kun havde været Børneleg. Næste Dag begyndte han for Alvor at dressere hende efter sit eget System, som

han sagde, og dette System var for en stor Deel baseret paa Pidskeslag.

Vi ville imidlertid ikke trætte Læseren med en detaileret Beskrivelse af den Tortur Nora gik igjennem. Sligt lader sig bedre tænke end beskrive.

Tre Dage hengik, da skulde den lille Dreng begraves.

Hele Selskabet fulgte ham til Graven, ogsaa Nora var med.

Skjøndt Nora var saa ung, ikke mere end elleve Aar gammel, og skjøndt hun ikke selv forstod den Følelse, som havde fængslet hende til Drengen, saa var hendes Sorg dog langt voldsommere og kraftigere end mangen en Voxens.

Da Kisten sænkedes ned i Graven var det for hende som om hun nu var skilt fra det Bedste hun nogensinde havde kjendt i Verden. Da Jorden kastedes til over Graven, saae hun blandt Jorden en Græstrøv med en lille Blomst, en Gaseurt. Hurtigt ilede hun til, plukkede denne Blomst og gjemte den ved sin Barm.

En skraldende Latter fra Beriderselskabets Medlemmer hilsede denne Handling, og Spottegloser regnede ned i Mængde.

Nora brød sig da ikke derom. Hendes Sorg var saa stor, at den opslugte alle andre Følelser.

Umiddelbart fra Begravelsen begav man sig til Circus for at foretage de daglige Øvelser.

Læseren fatter let at Nora denne Dag var langt mere keitet end sædvanligt. Det var hende ikke muligt paa nogen Maade at gjøre Hr. Bantoni tilfreds, hendes Tanker vare langt borte og det var hende ikke muligt at fæste dem paa de sædvanlige, kjedsommelige, gymnastiske Øvelser.

Følgen deraf var at Direktøren blev rasende. Af og til gav han hende et Rap med Pidsken over Ryggen, men tilsidst blev han saa forbittret at han aldeles gjennembankede hende med Pidsken.

„Jeg skal lære Dig at trodse mig!“ raabte han. „Det er ikke Andet end Trods, for Du har gjort dine Ting meget bedre før. Du begynder allerede at faae Primadonnanykker, troer jeg.“

Nora skreg og raabte:

„Nei, nei, jeg vil ikke være Berider! Send mig bare hjem igjen. Jeg vil ikke!"

„Du vil ikke?"

„Nei, nei!"

„Ja, det siger Alle, naar de faae en Lussing, den Historie kjende vi nok. Sende Dig hjem, jo, det vilde blive en net Historie. Udgifter til din Reise og saa Brovleri bagefter. Nei, min Pige, det bliver der ikke Noget af. Beflit Du Dig bare paa at lære dine Ting, det vil være det Bedste for Dig!"

Paa Grund af sin Ulydighed og Trodsighed, som Hr. Bantoni sagde, skulde hun ikke have mere at spise den Dag.

„Jeg skal nok tæmme hende," sagde han. „Blot hun en Maaned bliver behandlet efter mit eget System, saa kommer hun sig nok."

Hans eget System, var Sultekuur og Pidskeslag.

Hele Dagen var det ikke Nora muligt at slippe bort. Aftenen kom og man gik atter hjem og i Seng.

Nora sov i det samme Værelse som Direktøren og hans Kone. Sønnerne laae i et lille Kammer ved Siden af.

Nora laae vaagen. Gjennem en Aabning i Gardinerne saae hun Maanen skinne gjennem Ruderne. Derude var Frihed og Frelse — men hvorledes skulde hun komme derud?

For at komme ud paa Gaden gjennem Gadedøren, maatte hun gaae gjennem Kammeret hvor Sønnerne laae, og det turde hun ikke af Frygt for at vaagne dem.

Hvorledes skulde hun slippe bort.

Derpaa laae hun og tænkte uafladeligt. Hun vilde ikke blive en Dag længere hos den skrækkelige Direktør. Nei, bort maatte hun, det koste hvad det vilde.

Et Par Timer laae hun saaledes og grublede over hvorledes hun bedst skulde tage Flugten. Der var saa stille inde i det lille Værelse, hun hørte saa tydeligt hvorledes Uhret dikkede paa Væggen og Hr. og Fru Bantonis tunge Aandedræt at hun næsten forskrækkedes derover.

Endelig fik hun en Idee. Det var Maanen, som skin-

nede ind gjennem Revnen i Gardinet, som indgav hende denne Tanke.

Hun reiste sig sagte op i Sengen og saae sig om et Øieblik. Derpaa steg hun sagte og lydløst ud af Sengen og gav sig til at iføre sig sine Klæder.

Det gik kun langsomt, thi hun var bange for at gjøre den allermindste Støi, der muligviis kunde vække Direkteuren.

Endelig var hun færdig. Sagte listede hun sig derpaa hen til Vinduet og saae ud.

Stuen hun var i var beliggende i Stueetagen, der var altsaa ingen Fare forbunden med at springe ud herfra.

Det gjaldt kun om at faae Vinduet aabnet uden at gjøre Støi.

Maanen lyste stærkt nok til at Nora kunde see tydeligt, da hun havde trukket Gardinet fra Vinduet. Ganske sagte gav han sig nu til at løsne den nederste Krog.

Det var snart gjort, men der var endnu en Krog tilbage, og den sad saa høit oppe at Nora ikke kunde naae den.

Det var en slem Forhindring, som hun slet ikke havde tænkt paa.

Hvad skulde hun nu gjøre?

Krybe op i Vindueskarmen turde hun ikke af Frygt for at falde ned. Trække en Stol hen til Vinduet, det vilde gjøre Støi og saa vilde Alt jo være tabt.

Nora tabte dog ikke Modet. Hun saae sig omkring i Stuen som om hun ventede et eller andet Sted at finde Noget, som kunde hjælpe hende i denne Forlegenhed.

Hun fandt ogsaa hvad hun søgte. Hendes Øine faldt nemlig paa Direkteurens Stok, som stod i en Krog.

At liste sig hen og tage den var et Øieblik's Sag. Derpaa vendte hun igjen tilbage til Vinduet. Med Stokken kunde hun netop naae Vinduets øverste Krog.

Men det var heller ikke mere end netop. Hun var nødt til at holde saa yderligt paa Enden af Stokken for at naae Krogen at hun ikke havde noget ganske sikkert Herredømme over den, hvoraf Følgen var at Haandtaget som hun havde vendt opad, kom til at slaae imod Ruden, hvorved der frembragtes

en temmelig stærk Lyd, som lød ubyggeligt gjennem det stille Værelse.

Nora standsede straxt sit Arbeide og opfyldt af Angest stod hun ganske stille for at lytte efter om denne Lyd ikke skulde have vækket Direkteuren eller hans Frue.

Hendes Hjerte bankede voldsomt, det var som om Aarerne i hendes Tindinger vilde give sig til at springe, da hun hørte Hr. Bantoni vende sig i Sengen og mumlede halvt i Søvne:

„Sover Du Nora?"

Hun var saa klog at hun ikke svarede. Hun stod stille som en Muus og hørte lidt efter at Direkteuren vendte sig igjen, medens han mumlede:

„Hm, hm, hvor man kan drømme!"

Sov han nu eller var han vaagen? Det var det store Spørgsmaal som Nora ikke driftede sig til at besvare.

Hun blev staaende længe aldeles ubevægelig. Endelig troede hun da at kunne gjøre sikker Regning paa at han var faldet i Søvn, hun tog derfor fat paa Stokken igjen.

Da det første Forsøg var løbet saa uheldigt af var hun ikke mere synderligt modig.

Et Øieblik opstod den Tanke hos hende om hun ikke hellere skulde opgive hele Flugtforsøget, men da saae hun i Tanken den lille Beriderdreng med de lange Lokker. Han strakte sin Haand ud imod hende og sagde i en bedende Tone:

„Flygt, flygt, flygt saa hurtigt som muligt, bliv her for Guds Skyld ikke et Øieblik længere end nødvendigt."

Da fik hun atter Mod. Med fornyet Energi greb hun fat paa Stokken og løftede den i Veiret op imod Krogen.

Denne Gang lykkedes det hende, Krogen gik løs, men dog rigtignok ikke uden at frembringe en temmelig stærk Lyd.

Atter stod Nora stille og ventede fuld af Angest paa at Direkteuren skulde vaagne, men heldigviis lod det til at denne sidste Lyd slet ikke havde havt nogen Indflydelse paa hans rolige Søvn, thi han blev liggende ubevægelig.

Sagte satte Nora Stokken ned og gav sig til at trykke paa Vinduet for at faae det til at gaae op. Dette var den

letteste Deel af Tingen og et Sekund efter var Vinduet aabnet.

Nora indaandede med et særegent Velbehag den indstrømmende friske Natteluft. Endnu et Øieblik stod hun stille og saae sig om, derpaa svang hun sig med et rask Sæt op i Vindueskarmen. Hun greb fat om Vinduesposten med begge Hænder, hvorefter hun klyngede sig ud af Vinduet og lod sig glide ned. Medens hun med Hænderne holdt fat i Vinduesposten, naaede hendes Fødder ikke ned til Jorden, der var et Mellemrum af en Alen. Men dette var dog ikke nogen Omstændighed, som afskrækkede hende, hun gav dristigt Slip paa Vinduesposten og lod sig falde ned. Det gik meget heldigt, hun kom til at staae paa Benene, uden at falde omkuld eller støde sig.

Det var altsaa fuldbragt, hun var nu fri og ude af Hr. Bantonis barbariske Kløer. Hun trak Veiret saa let som hun ikke havde gjort det i lang Tid og gav sig til at løbe ligesaa stærkt hun kunde henad Gaden.

X.

Paa Flugten.

Hun var altsaa fri, fri som Fuglen under Himlen.

Hun gav sig strax til at løbe saa hurtigt hun formaaede uden at bryde sig om hvorhen. Blot bort, bort fra de skrækkelige Mennesker, blandt hvilke hun havde lidt saa meget.

Hun løb ligefrem uden at see sig tilbage. Hun løb saa hurtigt hun formaaede af Frygt for at blive forfulgt.

Hvorledes vilde hendes Skjæbne ikke blive, hvis Directeuren atter fik fat i hende. Tanken derom var alene nok til at give hendes Fødder Vinger og til at bringe hende til at løbe saa hurtig, som en Vind.

Det var en lys, maaneklar Nat, Luften var mild, det var nemlig i Mai Maaned.

Nora løb, som sagt, ligefrem ud af Byen, uden at hun selv lagde Mærke dertil. Da hun endelig maatte standse for atter at komme til sig selv igjen, blev hun ganske forundret ved at finde sig selv ude paa Landet.

Maanen var nu gaaet ned og Solen var ifærd med at staae op.

Nora satte sig paa en Steen, for at hvile sig.

Hun var saa forpustet og stakaandet af det lange Løb at at det varede flere Minuter inden hun kom rigtigt til sig selv igjen.

„Nu behøver jeg vel ikke at løbe saa stærkt mere," tænkte hun, „jeg maa jo nu være langt borte fra Byen, men jeg tør dog ikke hvile mig længe her, jeg maa skynde mig med at komme længere bort at de ikke skulle kunne finde mig, hvis de faae i Sinde at forfølge mig!"

Hun saae sig nu om.

Solen var netop ved at staae op i hele sin Pragt og farvede Himlen dunkelrød. Dette pragtfulde Syn var noget ganske Nyt for Nora.

Naar have kjøbenhavnske Børn vel Leilighed til at see Solen staae op?

„Hvor det er smukt!" tænkte hun, „saadant Noget har jeg aldrig seet før. Hvor det dog er deiligt!"

En lille Tid sad hun hensunken i taus Beskuelse. Da tog hun sig pludseligt sammen og mumlede;

„Nu maa jeg see at komme længere bort!"

Hun reiste sig nu op, rettede lidt paa sine Klæder og gav sig atter til at gaae.

Men det gik nu ikke mere saa hurtigt, som før. Det hurtige Løb havde trættet hende en heel Deel. Hendes Fødder begyndte at blive ømme og hun følte en underlig Stivhed i alle sine Lemmer.

„Jeg er træt," mumlede hun, „men jeg maa dog gaae videre, det gaaer vel over igjen!"

Hun begyndte nu at tænke over, hvor hun egentlig skulde gaae hen og hvorledes hun skulde komme hjem igjen.

Det stod ikke rigtigt klart for hende, men hun havde dog en Slags ubestemt Idee om hvad hun vilde gjøre.

Hun vilde gaae hen i et eller andet Huus, fortælle Folkene der hendes Historie og bede dem om at sende hende hjem til hendes Fader, som hun kaldte Efraim.

Hun var vis paa at han vilde være glad ved at see hende igjen og med Fornøielse betale Omkostningerne ved hendes Hjemreise.

Det havde hun ifinde, det vilde hun gjøre, og lidt efter lidt modnedes denne Beslutning i hendes lille Hjerne.

Det er godt nok at have fattet en Beslutning, men man maa tillige have Mod til at sætte den i Udførelse.

Og nu da det kom til Stykket, manglede Nora netop dette Mod.

Det var allerede høit op paa Formiddagen. Nora havde gaaet hele Tiden, hvilende sig imellemstunder paa en Grøftekant, men endnu havde hun ikke havt Mod til at gaae ind i noget Huus og bede Folkene om at hjælpe hende.

Hun blev imidlertid trættere og trættere. Ved hvert Huus hun kom forbi sagde hun ved sig selv:

„Naar jeg nu naaer det næste Huus, saa gaaer jeg ganske bestemt ind."

Men naar hun naaede det næste Huus, saa var hun akkurat ligesaa modig som før.

Det maatte imidlertid snart gjøres, det følte hun ved sig selv, thi foruden Trætheden var der endnu kommet Eet til, som piinte hende stærkt.

Dette ene var Sult.

Hun havt ikke nydt Noget siden den foregaaende Dags Aften. Det stærke Løb om Natten og den uafladelige Vandring siden, havde naturligviis skjærpet hendes Appetit stærkt. Saalænge hun havde været i den stærke Spænding og Bevægelse havde hun ikke følt Noget dertil, men nu, da hun var blevet forholdsviis meget roligere gjorde Naturen sin Ret gjældende med fornyet Styrke. Jo længere hun gik og jo trættere hun blev, desmere plagede Sulten hende.

Endelig tog hun Mod til sig.

Ind i en stor Gaard vilde hun dog ikke gaae, hun foretrak at forsøge sin Lykke i et lille Huus, i hvis Dør hun saae der stod en Kone.

Hun gik henimod denne Kone, langsomt og tøvende; thi hun var dog bange for hvorledes hun vilde blive modtaget. At den omtalte Kone betragtede hende med mindre velvillige Blikke, bidrog heller ikke paa nogen Maade til at hæve hendes Mod.

Den lange Vandring havde gjort en heel Deel til at Nora langt fra saae saa godt ud som ellers. Alle hendes Klæder sadde uordentlig paa hende og vare fulde af Støv. Hun lignede ved første Øiekast en lille Landstrygerske.

Som en saadan maa Bondekonen ogsaa have betragtet hende, thi da hun saae Nora nærmede sig Huset, raabte hun med barsk Stemme, der gik Nora gjennem Marv og Been:

„Hvem er hun, hvad vil hun?"

Nora tog hele sit Mod sammen og svarede saa roligt, som det var hende muligt:

„Jeg vilde gjerne bede Dem om —"

Længere kom hun ikke, thi Bondekonen afbrød hende barsk:

„Hvad er det hun siger? Jeg forstaaer ikke hendes Pjat."

Nora begyndte inderligt at fortryde at hun havde henvendt sig til hende og tænkte halvveis paa om det ikke vilde være det Bedste at løbe sin Vei saa hurtigt, som muligt, men havde dog alligevel Mod nok til at begynde igjen:

„Jeg vilde gjerne bede —"

Her blev hun afbrudt endnu barskere end før:

„Hun vil bede!" raabte Konen, idet hun satte Armene i Siden. „Hun vil bede! Hvad vil hun bede om, saadan en Landstrygerske. Og saa er hun Dansk ovenikjøbet troer jeg næsten, efter hvad jeg kan høre paa hendes Maal. Pak hun sig bare i en Fart ellers sender jeg Bud til Lehnsmanden, at han kan sørge for at faae hende i Kachotten, thi hun gaaer naturligviis bare omkring for at finde Leilighed til at stjæle. See hun bare til hun pakker sig, Landstrygerske, væk fra min Dør!"

Nora forstod kun høist ufuldkomment hvad Bondekonen, der naturligviis talte Svensk, sagde, men hun forstod dog nok til at begribe at hvis hun blev staaende og atter gjorde Forsøg paa at fremkomme med sit Andragende, saa vilde det gaae hende ilde. Hun skyndte sig derfor med at trække sig tilbage og ilede bort saa hurtigt hendes Trætted vilde tillade det.

Hun saae sig ikke tilbage, men ilede afsted, medens Taarerne strømmede ud af hendes Øine, indtil hun næsten tabte Veiret.

Enkelte Veifarende, som kom forbi, saae forundrede paa den lille grædende Pige, som løb af alle Livsens Kræfter, men ingen tiltalte hende eller søgte at trøste hende med et venligt Ord.

Nora paa sin Side brød sig heller ikke om hvem hun mødte, hun søgte blot at komme bort, saa langt bort fra den skrækkelige Kone, som muligt.

Endelig kunde hun ikke løbe mere.

Hun satte sig ned paa en Steen, som stod ved Grøftekanten og hengav sig aldeles til sin Sorg og Smerte.

Hun havde aldrig tænkt sig at Menneskene kunde være saa onde.

Da hun havde siddet lidt, sagtnedes hendes Graad dog Noget. Der maatte jo dog ogsaa findes gode Mennesker, som vilde hjælpe hende, det gjaldt blot om at finde dem.

Hun havde jo lært i Skolen, at der overalt fandtes gode Mennesker; de fandtes allevegne, derfor blot lidt Mod til at forsøge sin Lykke endnu engang, saa vilde hun vel nok finde den.

Hun tørrede nu sine Øine og rettede paa sine Klæder, saa godt det var hende muligt. Derpaa reiste hun sig op og gav sig atter til at vandre.

Det gik nu langt langsommere end før. Fødderne smertede hende og Sulten piinte hende høist ubarmhjertigt, men hun vandrede dog trøstigt fremad. Hun havde endnu Haabet om at finde Hjælpen, naar hun blot søgte den.

Mange Huse gik hun forbi, uden at turde vove at gaae derind. Det Ene synes hun saae saa barsk ud, foran det Andet stod der saa mange Mennesker og ved det Tredie var der en stor glubsk, gjøende Hund, kortsagt alle Steder var der Eet eller Andet, som gjorde den stakkels Nora bange.

Men Sulten er en mægtig Hersker.

Tilsidst kunde hun næsten ikke udholde dens Kvaler længere. Da hun derfor kom til et lille Huus, der saae saa

venligt ud og foran hvilket der stod en Karl og en Pige, der heller ikke saae slemme ud, saa tog hun Mod til sig og gik derhen.

Hun fremstammede sin Bøn med skjælvende Stemme og noget undseelig. Hun syntes rigtignok at Karlen betragtede hende med et Par underlige Øine, men han lod hende dog idetmindste tale ud og det var jo allerede en heel Deel mere end Bondekonen havde gjort.

Da hun havde sagt sit Ærende, saae Karlen og Pigen paa hinanden, derpaa hvidskede Karlen noget i Øret paa Pigen og sagde til Nora.

„Det var da en farlig Historie. Er det nu ogsaa sandt?"

„Ja, det veed Gud det er: sagde Nora."

„Du løb først fra Din Fader?"

„Ja."

„Og gik til Beriderne?"

„Ja ja."

„Og saa løb Du fra Beriderne igjen?"

„Ja."

„Og nu vil Du gjerne hjem igjen?"

„Ja, jeg vil hjem til Fader."

„Og han er meget rig?"

„Ja, han vil betale Dem Alt hvad De vil have for Deres Uleilighed.

„Det er saamænd kjønt gjort af ham," sagde Karlen smilende idet han saae paa Pigen der ogsaa smilede. „Ja ja da, kom indenfor og lad os saa see hvad vi kan gjøre ved Tingen"

Nora syntes at han sagde dette saa underligt, men hun adlød dog hans Indbydelse. Karlen førte hende først igjennem en temmelig stor Stue derpaa aabnede han Døren til et lille Kammer og sagde.

„Gaae Du nu derind, min Pige, saa kommer vi nok ud af Resten."

Nora saa tvivlende paa ham, men gik dog ind i det lille Kammer, der kun havde et eneste Vindue. Saasnart hun var

kommet ind, smækkede han Døren i efter hende, dreiede Nøglen om i Laasen og opslog en skraldrende Latter, der gik Nora gjennem Marv og Been.

Hvad skulde denne Adfærd betyde?

Forklaringen kom snart. Angsten skjærpede Nora Skarpsindighed. Hun følte instinktmæssigt at denne Mand ikke meente det godt med hende. Hun lagde Øret op imod Døren om muligt at opfange nogle hans af Ord, som kunde lede hende paa Spor.

Det var slet ikke vanskeligt at komme paa det Rene hermed, thi Karlen sjenerede sig slet ikke for at blive hørt. Da han var færdig med at lee, sagde han ganske høit.

„Du kan troe Britta at der have vi gjort en god Fangst!"

„Jeg kan i Grunden ikke rigtig blive klog paa Dig, Peter," svarede Britta, i en langsom drævende Tone. Hvad vil Du egentlig bestille med Pigebarnet? Hvad har Du i Sinde med hende.

„Du maa love for at Din Mand er saa klog som han er," svarede Peter. „Det er ikke for Ingenting at man kalder mig den kloge Peter. Hvad jeg vil gjøre med Pigebarnet? Jeg vil naturligviis lade hende arrestere."

„Arrestere?"

„Javel vil jeg det. Hun er naturligviis Spion for de Tyvebander som huserer her i Egnen og som Politiet ikke kan faae Fingre i. Jeg hørte netop i Gaar henne i Kroen at de bruge Børn til at spionere ud hvor der kan være Leilighed til at komme til at stjæle. Hvad kan denne Tøs vel være Andet end En, der staaer i Ledtog med Gavtyvene. Sikken en Historie hun fortalte — Gud veed om hun indbilder sig at noget Menneske skulde troe den?"

„Nei, den lød rigtignok lidt løierligt," meente Britta.

„Ja, den lugtede af Løgn og Opspind paa en heel Miils Afstand. Det er bare noget som de finde paa, for at faae Indpas i Husene. Nei, det er en lille Tyvetøs, det er tydeligt nok. Der er fem og tyve Daler at tjene."

„Fem og tyve Daler?"

„Javel. Jeg hørte jo igaar at Øvrigheden havde udsat en Præmie af fem og tyve Daler, som den skulde have der kan lede Politiet paa Svor efter Gavtyvene. Naar jeg nu lader Politiet faae hende, saa er det da tydeligt nok at jeg maa tjene de fem og tyve Daler. Hun er en Tyvetøs, det er sikkert nok."

„Ja, jeg troer Du har Ret, Peter," sagde Britta, idet hun fæstede et Blik paa sin Mand, som udtalte den høieste Forundring over hans mageløse Skarpsindighed.

„Jeg har altid Ret!" sagde Peter. „Du kan takke Din Gud at Du har saadan en Mand som jeg. Nu vil jeg strax gaae hen til Øvrigheden og gjøre Anmeldelse om min Fangst. Det er rigtignok en lang Vei, men Herregud, hvad gjør man ikke for at tjene fem og tyve Daler."

„Men skynd Dig lidt og kom igjen Peter," sagde Britta nu, „for jeg er næsten ganske bange for at være alene i Huset med saadan en Tyveunge."

„Aah, det skal Du ikke være," sagde Peter beroligende, „hun er saamænd godt nok indelukket. Om tre Timer har Du mig igjen."

Nu fjernede de sig fra Døren til Noras Kammer og Nora kunde ikke høre mere.

Men hun havde hørt mere end nok. Anseе hende for Medlem af en Tyvebande, hente Politiet for at lade hende arrestere. Gode Gud, hvad havde hun dog gjort at hun skulde behandles saaledes.

Den Stilling hun var kommen i forekom hende saa forfærdelig at hun end ikke kunde gjøre sig klart Rede for hvor rædsom den var. Hun havde vel ikke forstaaet Peters Ord ganske rigtigt, da han naturligviis talte Svensk, men saameget havde hun dog forstaaet at han ansaae hende for en Tyv og at han vilde overgive hende til Politiet, i Haab om at tjene nogle Penge derved.

At komme i Politiets Hænder, det stod for hende som Noget af det Rædsomste der kunde tænkes. Politiet var i hendes Tanker Noget af det Forfærdeligste som existerede.

Var det ikke Politiet, som var kommet og havde taget

Alting fra hendes rigtige Fader? Jo, det var det. Hun havde rigtignok kun været ganske lille dengang, men denne Begivenhed stod endnu tydelig for hende i hele den rædselsfulde Sandhed og Virkelighed.

Hvad vilde Politiet gjøre ved hende, dersom det fik fat paa hende? Det vidste hun ikke, men hun havde en ubestemt ængstelig Følelse af at der vilde komme saadant Noget som Fængsel, Lænker og deslige. Hun var jo rigtignok uskyldig, men vilde hendes Uskyldighed hjælpe hende?

Hvad skulde hun gjøre? Hun var indelukket her i dette lille Hul indtil Politiet kom og hentede hende. Hvorledes skulde hun dog bære sig ad med at slippe bort.

Hun sank om i rn Krog paa Gulvet og gav sig til at tænke. Sulten og Trætheden var ganske glemt over den skrækkelige Stilling hun nu var kommet i. Alle hendes Tankeevner koncentrerede sig om det eneste Punkt at slippe bort.

Men hun var tillige saa ængstelig og ophidset at hendes Tanker ikke formaaede at arbeide med Rolighed. Politibetjente, Fængsler, Lænker og andre rædsomme Straffe dundrede rundt i hendes Hjerne paa den meest forfærdelige Maade.

Længe sad hun saaledes uden at komme til nogen Beslutning. Af og til hørte hun Konen gaae frem og tilbage inde i Værelset ved Siden af, men det faldt hende ikke ind at give Nora lidt Mad, saa megen Barmhjertighed havde hun ikke, Nora tænkte forøvrigt heller ikke derpaa, hendes Tanker beskjæftigede hende altfor meget til at hun kunde tænke paa Sligt.

Det blev mørkt og endnu sad Nora grublende i Krogen.

Da hørte hun Fodtrin nærme sig Huset. Hun hørte Peters Stemme og endnu nogle andre Stemmer, som hun aldrig før havde hørt.

Disse Stemmer tilhørte udentvivl Politiet!

Denne Idee slog ned i hende som et Lyn. Hun sprang op og saae sig forvildet omkring. Pludseligt faldt hendes Øine paa Vinduet. Hurtigt som Tanken ilede hun hen til det, aabnede det og sprang ud.

Hun var atter fri.

Hun gav sig imidlertid ingen Tid til at tænke sig om i hvilken Retning hun skulde flygte, hun løb ligefrem, over Stok og Steen, over nypløiede Marker og ujævne Enge.

Træthed, Sult, de smertende Fødder, Alt var glemt blot ved Tanken om at slippe bort fra de slemme Mennesker, som vilde jage hende til Politiet.

Hun løb saaledes, som den løber, der løber for at frelse Livet, som den løber, der vil undslippe en dødelig Fare.

Den, der er i en saa fortvivlet, overspændt Stemning, som Nora nu var i, er istand til at overvinde Hindringer, som det vilde være umuligt at besejre i en rolig Stemning.

Saaledes gik det ogsaa Nora nu, hun sprang over Grøfter og Gjærder paa en instinktmæssig og mekanisk Maade, uden at vide at hun udførte Ting, som hun til andre Tider vilde have gyst tilbage for.

Fremad, fremad gik det, det var som Nora blev baaret af usynlige Magter, saa hurtigt og sikkert gik det.

Engen, hun løb henad skraanende jævnt opad, men Nora lagde ikke Mærke dertil. Det var, som om Angsten havde givet hende Vinger, saa let og hurtigt ilede hun afsted.

Da mistede hun pludseligt Fodfæstet og styrtede ned. Hun sank hurtigt og rask nedad ligesom i en Afgrund.

Nora udstødte et høit Skrig, derpaa hørtes et stærkt Pladsk og saa blev Alt stille igjen.

XI.

Alene.

Vi sagde før at Engen Nora løb henad skraaende jævnt opad, men hvad vi ikke tilføiede var at den endte i en brat Skrænt, der gik lodret ned til Vandet.

Følgen deraf var at da Nora løb af alle Kræfter uden at see sig for bemærkede hun ikke at hun pludseligt havde en Afgrund lige for sine Fødder. Som allerede fortalt styrtede hun ned og befandt sig pludseligt i Vandet.

Det Sted, hvor Nora faldt ud, var tilfældigviis temmeligt dybt, det var et af de saakaldte Hestehuller. Hun sank dybt ned og mistede næsten aldeles Bevidstheden. Et Øieblik efter hævede Vandets Bærekraft hende imidlertid op paa Overfladen igjen. Strømmen drev hende nu hen paa et Sted, der var langt mindre dybt, hun kunde føle Grunden med sine Fødder, men hun formaaede ikke at vinde Fodfæste.

Det er umuligt at beskrive Noras Følelser i dette Øieblk. De vare en Sammensætning af Skræk for Døden og Angst for Politiet, dog traadte den sidste Følelse betydeligt i Skygge for den Første, Selvopholdelsesdriften krævede sin Ret.

Strømmen førte som sagt Nora længere og længere ud. Hun kjæmpede med Fortvivlelsens Kraft imod Bølgerne for at

naae tilbage til Strandbredden, men forgjæves, hendes Kræfter vare for svage og hun forstod desuden slet ikke at svømme.

Det var et rædsomt Øieblik. Natten var mørk og den lille Pige kæmpede forgjæves med Fortvivlelsens Kraft imod Bølgerne. Af og til udstødte hun et Skrig men hvem skulde vel høre det her, saa fjernt fra menneskelige Boliger, og kun udstødt af en svag Barnestemme.

Hun opsendte i Tanken brændende Bønner til Gud om at frelse hende ud af denne skrækkelige Nød. Hun bad saa inderligt og hjerteligt som kun et Barnehjerte kan bede.

Det syntes som om hendes Bøn blev hørt, thi pludseligt ligesom hun følte de sidste Kræfter vare ved at forlade hende og hun var ifærd med at synke til Bunds, for aldrig mere at komme op igjen, følte hun at hendes Haand greb fat om Noget.

I det samme skimtede hun en mørk Masse tæt ved sig. Kunde hun komme derop vilde hun være frelst.

Det hendes Haand havde grebet om var et Toug og den mørke Masse var en Baad, som ved Touget var besæstet til en Pæl.

Nora anstrængte nu sine sidste Kræfter for ved Hjælp af Touget at naar den mørke Masse, som hun snart begreb var en Baad. Hun kjæmpede og stred med Fortvivlelsens sidste Kræfter. Hun gned Huden i Stykker paa sine Hænder, men hun mærkede det ikke, thi hun kjæmpede jo for at redde sit Liv.

Endelig var hun saa heldig at komme til at slynge den ene Arm om Pælen, hvortil Baaden var bundet. Uden rigtigt at vide hvad hun selv gjorde, halede hun i Touget med den anden Haand, saaledes at Baaden kom hende ganske nær. Ved den frygtelig sidste Kraftanstrengelse lykkedes det hende derpaa at komme op i Baaden, men ligesaa snart dette var skeet, faldt hun besvimet om i Baaden.

Det var altid senere Nora en Umulighed at gjøre rigtig Rede for hvorledes hun var kommet op i Baaden. Det var hende selv uforstaaeligt og uforklarligt; en saadan Kraft og

Handleevne kan Dødsangesten give et Menneske, selv om dette Menneske kun er en lille Pige.

Nora besvimede som sagt. Da hun atter vaagnede var det høilys Dag og Solen skinnede klart.

Hun slog Øinene op og saae sig forundret omkring.

Hvad var der skeet, hvad var der dog hændet? Havde alt det hun havde udstaaet været mere end en utrolig, rædselsfuld Drøm?

Hvor var hun henne? Det var hende ikke muligt at erindre det strax da hun vaagnede.

Erindringen kom imidlertid hurtigt tilbage. Flugten, Faldet og endelig Tanken om at hun paa en eller anden Maade var kommet op i en Baad, stod atter klart for hende.

Hun følte sig meget svag, hun kunde neppe røre et Lem. Hun følte Stivhed og Smerter over hele Legemet og saa smertedes hun dertil af den ubarmhjertigste Hunger.

Hun laae længe ganske stille, ligesom betaget af en Sløvhed, der endog forbød hende at tænke.

Aprilsolens Straaler oplivede hende dog lidt efter lidt. Hun var meget vaad, det følte hun og der laae Vand i Bunden af Baaden. Vilde hun ikke snarere blive tør, naar hun reiste sig op og satte sig paa en af Roerbænkene.

Jo, det vilde hun ganske vist, men det gjaldt om at gjøre det. Den foregaaende Dags Faste i Forbindelse med dens Anstrengelser havde omtrent udtømt hende aldeles. Af og til foer en Kuldegysen gjennem hendes hele Legeme og hun led af en brændende Tørst.

Det lykkedes hende dog at reise sig op og sætte sig paa en af Roerbænkene. Det gjorde hende godt, Solen kunde nu bedre udøve sin oplivende Virkning.

Men nu kom Sulten med fornyet Styrke og rasede som Ild i hendes Indvolde.

Hun led frygteligt, men hun var saa svag at hun end ikke følte Kraft nok hos sig til at tænke paa Frelse. Taus og næsten følesløs sad hun og led, med en Slags Forundring

over at et Menneske kunde blive saa ulykkelig som hun nu var det.

Hendes Tænkekraft var svækket, hun var bleven slov og dorsk.

Hun sad paa den næstsidste Roerbænk, med Ansigtet vendt mod Baadens Agterstavn. Under Stavnen var et lille Aflukke med en Dør for.

Nora sad i lang Tid og tænkte paa hvad der vel kunde være gjemt bag denne Dør. Endelig kunde hun ikke modstaae Nysgjerrigheden længere, men bukkede sig ned mod Døren, for at forsøge paa at aabne den.

Det lykkedes ogsaa, thi den var ikke aflaaset, men kun skudt lidt til.

Det var et lille mørkt Rum. Der laae noget Lyst og Blankt derinde. Hvad mon det kunde være:

Med usigelig Møie bøiede Nora sig henimod den iøinefaldende Gjenstand og tog den frem.

Det var en halv fyldt Brændevinsflaske.

Ved dette Syn funklede Noras Øine af Glæde. Det var Noget, som kunde slukke hendes ulidelige Tørst.

Uden at bryde sig om eller at vide hvad der var i Flasken, satte hun den rask for Munden og drak en Slurk.

Det brændte hende i Halsen og foer som Ild gjennem alle hendes Aarer, men det oplivede hende tillige. Hun følte at hun ligesom blev oplivet paany.

„Ah, det er Brændevin," mumlede hun ved sig selv. „Det skal jo være godt, naar man er meget træt og har gaaet meget igjennem. Det brænder stygt i Halsen, men det hjælper godt for Tørsten."

Hun følte sig betydeligt styrket af den Slurk hun havde drukket og satte atter Proppen i Flasken. Derpaa bøiede hun sig atter ned imod Rummet under Agterstavnen med et svagt, instinktmæssigt Haab om muligviis at finde noget Spiseligt.

Hendes Haab lod ikke til at skulde skuffes. Hun fandt en lille Pakke indsvøbt i Papir.

Da hun hurtigt aabnede Papiret, saae hun at det indholdt Smørrebrød.

Det maatte være Fiskeren, som tilhørte Baaden, der havde glemt sin Aftensmad i Baaden.

Hvem Maden tilhørte, tænkte Nora imidlertid slet ikke paa. Hun kastede sig over de tykke, Stykker Smørrebrød med en sand Ulvehunger.

Aldrig havde nogen Føde smagt hende saa godt. Aldrig havde hun holdt saa herligt et Maaltid.

Det varede kun faae Minuter, før det Alt var forsvundet.

Da hun havde spiist, drak hun endnu en lille Slurk af Brændevinsflasken.

Dette Maaltid styrkede hende i en vidunderlig Grad og gjengave hende baade hendes Sjæls- og Legemskræfter.

For første Gang saae hun sig nu om, for at see hvor langt hun egentlig kunde være fra Land.

Men o Himmel, da hun saae sig rundtom, var der Intetsteds noget Land at øine.

Saa langt Øiet kunde række, var der Intet at see uden Band og atter Band.

„Min Gud," stammede Nora, „hvorledes kan dette dog være gaaet til. Jeg veed jo at da jeg i Aftes kom op i denne Baad var jeg ikke langt fra Land. Jeg troer Baaden var fastbunden til en Pæl."

Hun saae sig nu om efter Pælen.

Den var ikke til at øine. Der var Intet at see uden Band og atter Band.

Tingen var den, at da Nora halvt instinktsmæssig og halvt ubevidst havde gjort de uhyre krampagtige Anstrengelser for at komme op i Baaden, da havde hun med det Samme løsnet den fra Pælen. Baaden havde været særdeles slet fastgjort og drev nu med Strømmen.

Medens Nora havde været besvimet var den drevet meget langt. Det var en Guds Lykke at det ikke blæste, da hun ellers vilde have været fortabt.

Det var sønden Strøm, hun drev altsaa lige ud ad Østersøen til.

Det var en skrækkelig Situation. Ene, uden Levnetsmidler i en lille Baad midt ude paa det store Hav.

Nora begreb godt efter at have tænkt sig lidt om at Baaden maatte være gaaet los og at hun nu seilede. Men dette indgjød hende egentlig ikke nogen stor Frygt. Nu da hendes Sult og Tørst var stillet, syntes hun i det første Øieblik at det var overmaade moersomt at seile.

Men da et Par Timers Tid var gaaet, begyndte hun dog at ængstes. Hvorledes skulde hun komme i Land, hvorledes skulde hun komme hjem igjen? Der var Vand rundtom, og slet ikke Andet end Vand.

Langt borte øinede hun nogle Skibe, kunde hun blot naae dem, de vilde sikkert tage sig af hende og bringe hende hjem igjen.

Men hvorledes skulde hun naae dem?

Hun havde i lang Tid siddet og seet uafbrudt fremad. Nu hørte hun pludseligt bag ved sig en underlig, susende Lyd, men den var endnu borte.

Ængstlig vendte hun sig hurtigt om for see hvorfra denne Lyd vel kunde komme.

Det var et stort Dampskib der kom seilende. Det syntes at styre lige efter hendes Baad og have i Sinde at seile hende i Sænk.

Det var endnu langt borte, men det kom hurtigt nærmere. Nora udstødte et høit Skrig af Angest, thi hun var bange for at blive seilet over. Lidt efter blev hun dog roligere. Dersom man paa dette Skib fik Øie paa hende, saa vilde hun jo være frelst

Hun reiste sig op i Baaden og gav sig til at vifte med sit Lommetørklæde, men hun var endnu langt borte fra Dampskibet. Skibet kom nu nærmere og nærmere — nu maatte de dog bestemt kunne see hende. Hun fornyede sine Anstrengelser og viftede paany af alle Kræfter med sit Lommetørklædet.

Da gjorde Dampskibet pludseligt ligesom en Svingning. Det vilde nu i en anden Retning, saa det atter fjernede sig fra

hende. Lidt efter seilede det forbi hende i en beydelig Afstand og forsvandt saa lidt efter lidt for hendes Øine.

Hun var ikke blevet seet.

Det var et haardt Slag for Nora. Næsten afmægtig faldt hun om i Baaden og sukkede:

„O min Gud, skal jeg da døe?"

Hun blev længe liggende og hengav sig til sin Fortvivlelse. Alt Haab om Redning syntes hende at være uigjenkaldelig tabt.

Det begyndte nu at blæse. Søen kom i Bevægelse og Baaden tog til at gynge temmeligt stærkt.

Nora begyndte for Alvor at blive bange. Af og til slog en Bølge over Baaden og sprøitede hende ind i Ansigtet.

Hun bad til Gud saa stærkt hun kunde om han vilde standse Stormen og føre hendes Baad til Land.

Det gik hende som det gaaer de fleste Mennesker, de vide ikke hvad de bede om. Nora bad om at Stormen maatte høre op og det var netop kommen, som var bestemt til at bringe hende Frelse.

De Skibe, som Nora havde seet i det Fierne, vare nemlig komne i Bevægelse ved Stormen og styrede nu henimod Nora. Et af Skibene som seilede hurtigere end de Andre, nærmede sig hurtigt Noras skrøbelige Fartøi.

Nora saae det, men dennegang næsten uden Haab. Dampskibets Adfærd havde berøvet hende Modet.

Ikke destomindre reiste hun sig dog instinktmæssig op og gav sig til at vinke med sit Lommetørklæde.

Regnen begyndte nu ogsaa at styrte ned i Strømme. Hvad Nora ikke havde været vaad før, saa blev hun det nu. Den ene Kuldegysen foer igjennem hende efter den anden.

Det var Alt det at hun kunde holde sig i en nogenlunde opreist Stilling i den slingrende Baad. Men hun opbød alle sine Kræfter for at hun kunde gjøre det og for at kunne vedblive at vifte med Tørklædet.

Længe forekom det Nora, uendeligt længe varede det inden det hurtigt seilende Skib kom hende synderligt nærmere.

Dersom det nu ligesom Dampskibet pludseligt skulde dreie

af i en anden Retning — Du gode Gud, saa maatte hun jo døe ganske alene midt paa den vilde Søe

Det lod næsten til at det vilde gaae lige saadan denne Gang som forhen. Nora begyndte allerede at opgive Haabet, da saae hun pludseligt et mindre mørkt Punkt nærme sig hendes Baad.

Det var en Baad, som var sat ud fra Skibet.

Man havde opdaget hende.

Lidt efter hørtes følgende Raab:

„Baad ohoi!"

Nora udstødte et gjennemtrængende Skrig til Svar og viftede med fornyet Kraft med sit Lommetørklæde.

Et Øieblik efter var den fremmede Baad paa Siden af Nora. Den var roet af to Mand. Den Ene tog en Baadshage og slog fast i Noras Baad, hvorpaa han raabte:

„Naa, kom nu herover i en Fart."

Men der kom intet Svar, Nora var besvimet, Glæden over den sig nærmende Redning havde berøvet hende Bevidstheden.

„For Fanden," brummede den samme Stemme igjen „jeg synes dog der var Nogen i Baaden."

„Lad os see efter Ole," sagde den anden Matros. „Han er maaskee syg."

„Ja, det er troligt nok Peter," svarede Ole, idet han reiste sig op og bøiede sig ned over Noras Baad.

Han havde neppe gjort denne Bevægelse, før han udstødte et høit Forbauselsesudraab.

„Hvad gaaer der af Dig?" spurgte Peter. „Hvad er der paa Færde."

„Du kan tænke Dig, det er et lille Pigebarn, som ligger her i Baaden," svarede Ole. „Hvor Fanden kommer hun her midt paa Søen."

„Det veed jeg saagu ikke," sagde Peter, „men det veed jeg at det Fornuftigste nok er at faae hende ombord saa hurtigt som muligt."

„Det mener jeg med," sagde Ole, idet han tog fat i Nora, og med Peters Hjælp bragt hende over i Baaden.

Hun var endnu stedse besvimet og blev forsigtig lagt ned i Bunden af Baaden. Da dette var gjort roede de tilbage til Skibet, saa hurtigt de formaaede.

Capitainen paa Skibet var en skikkelig Jyde, han blev naturligviis overmaade forbauset over den Fangst hans Folk bragte ham.

„Et lille Pigebarn!" raabte han, „nu har jeg den Onde tordne mig aldrig seet saa galt. — Og hun er besvimet, vi maa see at faae Liv i hende igjen. Det er nok det Fornuftigste."

Hun blev nu bragt ned i Capitainens Kahyt og lagt i hans Køie. Capitainen lavede derpaa et stærkt Glas Grog og sagde med en saare vigtig Mine til Ole, der hjalp ham:

„Et godt Glas varmt Grog, det er den bedste Medicin som existerer, husk vel paa det Ole, varmt Grog hjælper for Alt muligt, hører Du, for alt Muligt. Nu skal Du bare see, ligesaa snart jeg bare hælder et Par Draaber af dette Hersens i Halsen paa hende, saa kommer hun sig strax."

Ved Hjælp af en Skee fik han nu Noras Mund vristet op. Derpaa hældte han en god Slurk Grog i Munden paa hende. Hans Forudsigelse gik strax i Opfyldelse, thi Nora slog Øinene op, saae sig forvildet omkring og sagde med svag Stemme:

„Hvor er jeg?"

Capitainen saae paa Ole med en triumferende Mine og svarede derpaa:

„Du er hos gode Venner, min Pige. See Du nu til at Du kan komme Dig lidt efter Din Forskrækkelse. Vil Du ikke have Noget at spise? Næstefter Grog er der Ingenting saa godt som Noget at spise."

Ja, Nora havde ikke Noget imod at spise. Da hun havde spiist, nødte Capitainen hende atter til at drikke en Slurk Grog, hvorpaa hun faldt i en dyb Søvn.

„Nu skal Du see Ole, naar hun nu vaagner igjen, saa er hun saa rask, saa frisk som en Fisk. Det er den eneste fornuftigste Maade at kurere Folk paa. Grog og Smørre-

brød det er bedre end Alverdens Medicin. Grog især, det er et Universalmiddel, som de lærde Doktorer sige."

Med disse Ord tog han sig atter en Slurk Grog, formodentlig som et Beskyttelsesmiddel mod muligt kommende Sygdomme.

„Gad dog vidst hvad det egentlig er for et Pigebarn og hvorledes hun saaledes er kommen til Søes," mumlede han derpaa. „Aah, bare lidt Taalmodighed, det faaer jeg nok at vide naar hun vaagner."

Og for at styrke sin Taalmodighed, tog han sig atter en dygtig Slurk Grog.

XII.

Igjen i Kjøbenhavn.

Det viste sig at Capitainen havde Ret.

Nora vaagnede først igjen efter fire og tyve Timers Forløb, netop som Skibet var især med at seile ind til Kjøbenhavn.

Hun var igjen ganske rask, med Undtagelse af at hun var frygtelig mat og træt ovenpaa de udstandne Anstrengelser og Besværligheder.

I Begyndelsen kunde hun slet ikke forstaae hvor hun var eller hvorledes hun var kommet ombord i Skibet. Capitainen fortalte hende det imidlertid i faae Ord, hvorpaa han paa det Ivrigste udspurgte hende om hendes egen Historie.

Nora fortalte nu Alt, dog uden at nævne den Kjærlighed hun havde følt til den afdøde Beriderdreng, som dog egentlig havde været Drivfjederen til det Hele. Hun kunde ikke overvinde sig selv til at omtale denne Kjærlighed for Andre, af Frygt for at de skulde lee hende ud og gjøre Nar af hende.

Men hun behøvede heller ikke at omtale denne Sag, hendes Historie var hændelsesrig og mærkværdig nok alligevel. Medens hun fortalte tog den skikkelige Capitain adskillige Drag af sin Romflaske og saae ud som om han ikke vidste om han

skulde troe paa den lille Noras Ord eller betragte hende som Een, der gik ud paa at holde ham til Bedste.

Dog, den skikkelige Capitain blev snart enig med sig selv om at dette Sidste ikke kunde være Tilfældet. Hvilken Fordeel skulde dette Barn vel have at at lyve? Havde han ikke fundet hende ene og forladt midt paa Søen, var ikke allerede denne Omstændighed mere end tilstrækkelig Bekræftelse paa hendes Ord.

Han lod hende fortælle atter og atter og Nora vedblev at repetere det Samme og det Samme, hun havde jo ikke Andet at fortælle.

„Det er den mærkværdigste Historie jeg har hørt i mit Liv," udbrød Capitainen endelig, da han kunde Noras Historie udenad, „og nu er jeg dog blevet sex og halvtredsindstyve Aar gammel. — Du er altsaa en lille Jødepige!"

„Nei, nei!" sagde Nora ivrigt, „jeg er ingen Jøde. Jeg har jo allerede fortalt Dem at Efraim kun er min Plejefader."

Hun gjorde denne Bemærkning med megen Ivrighed, thi hun følte sig altid krænket, naar Nogen ansaae hende for at være een af det gamle Testamentes Bekjendere.

„Naa, saa Du er ingen Jøde," sagde Capitainen, „ja, ja da, Du skal ikke tage Dig det saa nær at jeg spurgte Dig derom. Man kan tage feil og Din Historie er saagu ikke saa let at hitte Rede i."

En halv Time efter laae Skibet fortøiet i Havnen. Capitainen gik igjen ned til Nora og sagde:

„Naa min Putte, skulle vi saa gaae i Land? Værsaagod, her er Dine Klæder. Jeg har ladet Peter tørre dem i Kabyssen. De vare saa vaade som om de havde ligget i Vandet i otte Dage."

Jo, Nora havde ikke Noget imod at komme i Land. Hun gav sig strax til at klæde sig paa, men det gik ikke saa synderlig let fra Haanden. Hun var saa frygtelig træt og saa følte hun Smerter i alle sine Lemmer.

Hun kom dog endelig i Stand, men hun var saa mat at hun neppe kunde holde sig opreist paa Benene.

Hun klagede sig dog ikke, hun syntes det var en Skam ligeoverfor de fremmede Søfolk.

Da Nora var færdig blev Baaden gjort klar og Capitainen og hans Matroser hjalp hende omhyggeligt ned i den. Synet af den lille Baad bragte hende uvilkaarligt til at gyse. Hvad om det nu vilde gaae hende igjen, som da hun sidst var i en Baad, tænkte hun, men hun beroligede sig dog hurtigt igjen, da hun tænkte paa at hun dennegang ikke var ene i Baaden, men havde Capitainen og to af hans Matroser til Beskyttelse.

„See nu min Putte," sagde Capitainen til hende, medens Baaden roedes til Land, „nu skal Du snart være hjemme igjen. Hvad troer Du saa Din Fader eller Plejefader hvad han er, vil sige til den Historie?"

Nora svarede ikke. En dyb Rødme farvede hendes Kinder. Ja, hvad vilde den gamle Efraim vel sige? Det havde hun slet ikke tænkt paa før nu. Vilde han ikke være frygtelig vred og til Straf gjøre hende Et eller Andet Slemt. Var det i det Hele taget raadeligt at gaae hjem.

Dog, hvor skulde hun vel tye hen.

Som hun sad beskjæftiget med disse Tanker lagde Baaden til Land og Capitainen sagde:

„Saa, min Putte, nu ere vi ved Land, nu skal Du strax være hjemme."

Den Angst, der var opstaaet hos hende, om hvorledes hun vilde blive modtaget hjemme i Forbindelse med Trætheden efter hendes udstaaede Gjenvordigheder gjorde at hun neppe kunde staae, da hun var kommet i Land.

Capitainen mærkede hendes Svaghed og sagde:

„Du bliver da ikke daarlig?"

„Nei," stammede Nora, „jeg er blot saa frygtelig træt."

„Naa, det er da ikke saa underligt, det vilde jeg saagu ogsaa have været i Dit Sted," svarede Capitainen. „Det er bedst vi tage en Drosche for sandt at sige, holder jeg heller ikke meget af at spadsere paa Brostenene."

Faa Minuter efter holdt de udenfor den gamle Efraims Dør.

En Drosche var et sjældent Syn for Jødens Øre og vakte øieblikkeligt hans Opmærksomhed. Intet kan imidlertid skildre hans Forbauselse og glade Overraskelse, da han fik Øie paa Nora, som Capitainen meget omhyggelig hjalp ud af Vognen.

Han rev øieblikkelig Døren op, ilede ud og raabte:

„Men Barn dog, hvor har Du været?"

„Ja, det er en lang Historie," sagde Capitainen, der tog Ordet da han mærkede at Nora rystede over hele Legemet. „Hun har været mange Steder og kommer nu fra Sø og salten Vande."

„Over Søen!" raabte Jøden forbauset, idet han førte Capitainen og Nora ind i sin Boutik. „Har hun været paa Søen?"

„Ja paa Søen og i Søen," svarede Capitainen. „Jeg har fisket hende op."

„Fisket hende op?"

„Javel har jeg det," sagde Capitainen roligt. „Nu skal De bare høre."

Han fortalte nu hvorledes han havde truffet Nora ene og forladt i en Baad flere Mile ude i Østersøen.

Der foer en Gysen gjennem Jøden, da han hørte dette. Ene og forladt midt paa Søen, hvilken Situation var ikke det?

Der begyndte nu en Spørgen og Forklaren baade paa Kryds og paa Tvers. Nora fortalte Alt hvad der var hændet hende med den største Aabenhjertighed.

„Men sig mig Barn," sagde Efraim endelig, „hvorfor løb Du egentlig bort?"

Nora bøiede Hovedet og taug. At hun havde gjort det af Kjærlighed til den nu døde Beriderdreng, det kunde hun aldrig bringe over sine Læber — nei aldrig.

„Naa svar Barn, hvorfor løb Du bort?" spurgte Jøden igjen noget utaalmodig. „Havde Du Lyst til at blive Kunstberiderske?"

Nora nikkede.

„Ja, ja, saadanne Nykker faae Børn jo saa tidt, men

nu haaber jeg da Du er kureret. See nu og kom i Seng, for jeg kan see paa Dig at Du trænger til Ro og Hvile."

Da Nora var kommet i Seng, fortsattes Samtalen endnu nogen Tid mellem Capitainen og Efraim. Joden tilbod at give Capitainen Penge for den Tjeneste han havde gjort Nora, men han var altfor ædelmodig og retsindig til at ville modtage Noget derfor.

„Det er jo ikke Andet end simpel Menneskepligt," sagde han, „og den lader man sig ikke betale for."

Det fandt Joden ogsaa meget fornuftigt og da han slap saa billigt derfra, skiltes han og Capitainen ad som de bedste Venner af Verden.

Da Capitainen var gaaet sad Joden nogen Tid stille hensunken i Betragtninger. Endelig reiste han sig op og mumlede idet et tilfreds Smiil foer over hans Ansigt.

„Der er Liv i hende, der er Fut! Saameget desto bedre. Det er den Slags Fruentimmer der er Forretninger at gjøre med. Dødbiderne due Intet. — Blot nogle faae Aar endnu, saa er hun Guld værdt, saa faaer jeg hele mit Udlæg tilbage med Renter og Renters Renter. Blot et Par Aar, saa kommer det!"

Noras Flugt gjorde ingen Forandring med Hensyn til Jødens Adfærd imod hende. Han behandlede hende efter hendes Tilbagekomst ligesom forhen og uden at gjøre Hentydninger til hendes Undvigen.

Heri handlede han meget klogt, thi jævnlige Bebreidelser og Hentydninger vilde kun have bidraget til at opvække Fjendskab hos Nora mod ham, og dette var det ham af største Vigtighed at forebygge.

Tiden gik nu hen som sædvanligt. Nora begyndte atter sin Skolegang og Alt var tilsyneladende ligesom det før havde været. Vi sige tilsyneladende, thi i Virkeligheden var Nora ikke mere den Samme som før. Hun var vel Barn i sit Ydre, men i sit Indre var hun det ikke mere.

Kjærlighedens Stemme havde engang talt i hendes Indre og den vedblev at give Gjenklang.

Hun følte en ubestemt Higen, en ubestemt Trang, som hun ikke vidste hvorledes hun skulde faae tilfredsstillet.

Hun feilede Noget, hun var ikke mere saa glad og lyklig som hun havde været før, men hvad var der i Veien, det vidste hun ikke selv.

Hvorfor holdt hun saameget af at see paa Religionslæreren i Skolen? Hvorfor var hun altid glad og tilfreds naar han var tilstede?

Dette Spørgsmaal opkastede hun ofte for sig selv, men hun var aldrig istand til at besvare det tilfredsstillende.

Religionslæreren var en ung Mand. Han var smuk, idetmindste i Noras Øine og hans Tale klang saa mildt og venligt at hun ikke kunde tænke sig Englenes Røst anderledes.

Hun morede sig ofte med i Tankerne at udmale sig, hvor deiligt det maatte være at leve sammen med ham paa et eensomt Sted, langt, langt borte fra alle Andre.

Saaledes sneg et Par Aar sig hen med længselsfulde, uopfyldte og uopfyldelige Drømme.

Da ramtes Nora af en stor Sorg.

Religionslæreren tog sin Afsked, han var bleven Præst et Sted nede paa Sjælland. Da han tog bort, forekom det Nora ligesom om han tog hendes Lykke med sig.

Hun følte sig nu saa ene, som hun aldrig havde følt sig før, end ikke dengang, da hun ene og forladt seilede midt paa Havet i den lille Baad.

Det var Barnagtighed, men hun led derfor lige stærkt under den.

Der kom nu noget Alvorligt og Indesluttet over hende. Noget som langtfra passede til hendes Alder.

Havde hun kommet ud i Livet som saa mange andre Børn, havde hun nydt Fornøielser og Adspredelser, saa vilde dette snart have tabt sig, men nu bestod hele hendes Tilværelse blot i at leve nede i den skumle og uhyggelige Kjælder og i at gaae i Skole, hvad Under da, at hendes Indesluttethed fik mere Næring end det egentlig var ønskeligt.

Endogsaa Efraim mærkede at hun var mere sat, mere alvorlig end Børn paa hendes Alder i Almindelighed, men

han foruroligedes ikke deraf, tvertimod, han var meget tilfreds dermed og tænkte ved sig selv:

„Det stille Vand har den dybe Grund. Jo mere sat og indesluttet man er som Barn, jo mere vild og livlig bliver man som voxen."

Nora søgte at trøste sig over Tabet af Religionslæreren ved at læse Romaner. Hun slugte det ene Bind efter det andet med en feberagtig Hast og fyldte sit Hoved med en heel Deel overspændte Ideer.

Efraim lagde ikke nogen Hindring i Veien for denne overdrevne Læsning. Tvertimod han opmuntrede hende endog dertil og laante hende undertiden Bøger — Bøger, som Fædre i Reglen nødigt see at deres Døttre faae i Hænderne.

Saaledes gik nu Tiden hen. Nora blev femten Aar gammel og blev confirmeret. Hun var nu fuldt udviklet og sjelden smuk. Der var noget aandrigt og sjælfuldt i hendes store Øine, som uvilkaarligt fængslede Enhver. Legemets Former vare fine og fuldendte, som skabte til at modellere en Venus efter, og det rige lokkede Haar vilde have bragt mangen fornem Dame til at briste af Misundelse, dersom hun havde faaet det at see.

Femten Aar! Tungsindigheden var igjen forsvunden paa dette Tidspunkt, Beriderdrengen og Religionslæreren vare glemte. Hun var en ung Pige, der skulde træde ind i Verden og som længtes efter at komme ind i den Verden hun havde læst om i sine Romaner, en Verden fuld af Viin, Kjerlighed og Glæde.

Gamle Efraim saae med Glæde hvor smuk hun var bleven, men denne Glæde var ikke Faderens. Det var Egennyttens, Kjøbmandens, det var den samme Glæde som Bonden føler, naar han seer at et Kreatur han har lagt til er trivedes godt og at det Tidspunkt er kommet, da han kan sælge det med den størst mulige Fordeel.

„Nu er Tiden kommen," mumlede han ved sig selv, „da jeg skal have mit Udlæg tilbage med Renter og Rentes Renter. Nu er Tiden kommen, da vi maa see at gjøre Forretninger."

Vi ere nu komne til et Udgangspunkt i Noras Liv. — Barndommens skyldfri Tid er forbi, Sorger og Prøvelser forestaae.

Nora staaer ved Randen af en Afgrund, uden selv at vide deraf, skjæbnesvangre Begivenheder ere rede til at taarne sig op om hende.

XIII.

Salget.

Som vi bemærkede før, deeltog Nora aldrig i nogen af de Fornøielser, hvormed ellers i vore Dage Ungdommen overmættes, man kan derfor tænke sig hendes Forbauselse, da gamle Efraim, noget efter hun var blevet konfirmeret, en Dag siger til hende:

„Hvad synes Du om at gaae paa Kunstnerkarneval?"

Dette Spørgsmaal kom saa uventet og var saa nyt ved det det dreiede sig om at Nora ikke kunde svare af Forbauselse.

„Jeg spørger Dig om hvad Du synes at gaae paa Kunstnerkarneval," sagde Jøden atter smilende.

„Hvad jeg synes derom?" spurgte Nora, der endnu ikke rigtigt vilde troe sine egne Øren.

„Ja, har Du ikke forstaaet mig? Kunde Du have Lyst til at komme der?"

„Ja, det kunde jeg rigtignok," svarede Nora. „Men hvorfor spørger Du derom?"

„Fordi jeg har i Sinde at gjøre mit lille Lam en Fornøielse," sagde Efraim med et Grin.

„Du vil lade mig komme paa Kunstnerkarneval?" raabte Nora idet hun sprang op og klappede i Hænderne af Glæde.

„Ja, dersom Du har Lyst."

„Om jeg har Lyst? Hvor kan Du spørge derom? — Saa det er virkeligt Dit Alvor?"

„Javel er det det. See Du nu og faae Dig en Dragt istand, men smuk maa den være, hører Du, jeg vil have at Du skal være saa smuk som mulig."

„Jeg skal gjøre Alt hvad der staaer i min Magt," forsikkrede Nora.

„Ja, lad mig see det," sagde Jøden.

Nu blev der en Spekuleren og en Tænken om hvilken Dragt hun skulde vælge. Der var endnu hele fjorten Dage til at Carnevalet skulde afholdes, der var jo altsaa Tid nok til at forberede sig i.

Men det er for Damer en saare vanskelig Opgave at vælge en Dragt i en saadan Anledning. Det Ene er smukt og det Andet er det ikke mindre, hvad skal man foretrække?

Fatter Efraim havde med en høist usædvanlig Liberalitet stillet sin Kone til hendes Raadighed.

„Bare Du bliver rigtig smuk, overmaade smuk, saa er det det Samme hvad det koster, mit Barn," havde han sagt.

Endelig traf hun sit Valg, Dragten var simpel men meget smagfuld. Til Gavn og Glæde for vore Læserinder ville vi beskrive den saa fuldstændig som muligt.

Det var en Slags Blomsterpigedragt. Først en klar, hvid Kjole, temmelig nedringet. Over denne en rosenrød Halvkjole opheftet med Rosenbouketter. Paa Hovedet havde hun endvidere en Krands af røde Roser.

Det var det Hele. Men det er umuligt at beskrive hvor deiligt denne Dragt klædte hende og hvor godt den passede til hendes Ungdom.

Da hun prøvede Dragten hjemme, udstødte den gamle Efraim et Beundringsudraab.

„Bravo, mit Lam! Du er deilig! Saadan skal det være!" raabte han, idet et fordreiet Griin spillede om hans Læber.

Med bankende Hjerte talte Nora Dagene, Timerne og Minuterne til den lykkelige Dag. Endelig kom den.

Opfyldt af den eiendommelige Glæde, som opfylder enhver ung Piges Hjerte, naar hun skal paa Bal for første Gang, iførte hun sig sin Dragt og ventede saa fuld af Utaalmodighed paa at Vognen skulde komme.

Efraim selv skulde følge hende paa Karnevalet. Overeensstemmende med den eiendommelige Smag hos alle Jøder for alle pralende og afstikkende Farver, havde han ført sig selv en kostbar og meget spraglet Ridderdragt, som han dog aldeles ikke forstod at bære.

En bøiet Ryg og skjæve Been passer kun saare daarligt med den maleriske, spanske Ridderdragt. Dette saae imidlertid Efraim ikke, han syntes selv at han var henrivende og det var jo Hovedtingen.

„Vi ville gjøre Figur, min Pige," sagde han, „Folk kunne ikke Andet end lægge Mærke til os. Du skal see, vi blive Aftenens Løver."

Endelig kom Vognen. Efraim og Nora stege ind og kjørte afsted.

Det var temmelig seent da de kom til Karnevalet, Klokken var henimod Elleve. Grunden dertil var at det havde trukket saa længe ud med Efraims Paaklædning, der syntes aldrig at kunne faae Ende. Sandsynligviis gjorde han det med Forsæt, han havde vel sine Grunde til ikke at komme for tidligt.

Karnevalet afholdtes i Casino og Lokalet var naturligviis dekoreret paa det Prægtigste. Salene og Gangene vrimlede af Karnevalsgjæster i de pragtfuldeste Costumer.

Al denne Pragt gjorde et mægtigt Indtryk paa Nora. Aldrig havde hun seet noget Lignende, hun fortabte sig aldeles i Beskuelsen af alle de for hende aldeles fremmede Gjenstande.

Anderledes var det med gamle Efraim. Paa ham gjorde hele den brogede Sværm, alle de pragtfulde Arrangementer, aldeles ikke noget Indtryk. Han var ligesaa rolig her som nede i sin gamle smudsige Kjælder. Han saae sig omkring med speidende Blikke, holdt Nora under Armen og førte hende frem og tilbage mellem Sværmen.

Klokken var som fortalt endnu ikke tolv, altsaa havde Demaskeringen ikke fundet Sted. Nora bar naturligviis ogsaa Maske saa hendes Ansigt ikke kunde sees, men hendes smagfulde Dragt og fuldendte Figur og lette svævende Gang, var alligevel nok til at henlede Herrernes Opmærksomhed paa hende i en overordentlig Grad.

„Hvem er hun?"

„Hvad hedder hun?"

„Hvem er det hun følger med."

„Er der Ingen som kjender hende?"

„Hvilken deilig Dragt?"

„Og Figur?"

„Hun svæver afsted som en Sylphide!"

„Hvem kan hun dog være?„

Saaledes hvidskedes der rundtomkring hvorsomhelst Efraim kom forbi med Nora under Armen. Nora var imidlertid som sagt saa optaget af alt det Nye og Pragtfulde hun saae, at hun slet ikke lagde Mærke til den Hyldest, der blev hende selv til Deel.

Endelig blev Klokken tolv og Maskerne faldt.

Havde gamle Efraim før seet sig speidende om, saa gjorde han det meget mere nu. Det var som om han søgte Nogen og naar han havde fundet denne Nogen gjorde han sig strax al mulig Umage for at komme til at gaae saa tæt forbi ham som muligt med Nora ved sin Side.

Var Nora blevet beundret før Demaskeringen, saa fandt det naturligviis Sted i langt høiere Grad efter at Maskerne vare faldne. Noras Ansigt var næsten at betragte som en Sol, der blændede baade gamle og unge Herrer.

„Hvilket Haar?"

„Hvilke Øine?"

„Profilen?"

„Hele Ansigtet er noget af det Deiligste jeg har seet?"

„Hvem er hun dog?"

„Er der Ingen som kjende hende?"

„Kan man ikke blive præsenteret?"

Saaledes gik det Slag i Slag. Nora som nu havde overvundet det første Indtryk, som den brogede Forsamling havde gjort paa hende, kunde ikke mere undgaae at høre disse Bemærkninger og hun var Fruentimmer nok til at glæde sig over disse Ytringer og at føle sig stolt derover

Hun var dog endnu ikke kommet saa vidt at hun tænkte paa at gjøre Erobringer, nei, det var en reen uegennyttig Glæde.

Efraim vedblev imidlertid at gaae frem og tilbage med hende, tilsyneladende aldeles ligegyldig for den Hyldest som hans Pleiedatter nød. Havde Nora ikke været saa optaget af det for hende nye Skuespil, saa vilde hun have lagt Mærke til at Efraim bestandigt førte hende forbi enkelte bestemte Personer, som slugte hendes Yndigheder med gridske og begjærlige Blikke.

Hvad var Grunden hertil?

Foruden den Forretning vi allerede have omtalt, drev Efraim endnu en anden, en Slags Menneskehandel. Unge, smukke Piger, som ikke havde noget Erhverv, eller maaskee slet ikke havde Lyst til at erhverve Noget paa en hæderlig Måde, kunde blot henvende sig til Efraim, der aldrig var forlegen med at skaffe dem en Anbringelse.

Hvad dette var for Anbringelser gjætter Læseren uden nærmere Forklaring og vil med det Samme forstaae, hvorfor han bar sig saaledes ad med hende paa Karnevalet.

Han udstillede sine Vare, for at alle Lysthavende kunde faae den at see. Det blev saa deres Sag at gjøre ham et passende Bud og den Høistbydende vilde naturligviis gaae af med Seiren.

Han var fornøiet med Udstillingens Resultat. Intet af alle de smigrende Ord eller Blikke undgik hans opmærksomme

Øre og Øie, han vidste at hans Plejedatter havde gjort Opsigt, overordentlig Opsigt, og det var Alt hvad han ønskede.

Han gik tidligt hjem med Nora, hun fik heller ikke dandset, det vilde den gamle Jøde ikke tillade.

„Dandse med hende!" tænkte han ved sig selv, „nei, det bliver der Intet af. Nei, nei, jeg vil vogte paa hende som en Drage."

Det var et temmeligt stort Skaar i Noras Glæde at hun ikke havde faaet sig en Svingom, men det Nye og Uvante ved Karnevalet havde dog interesseret hende saa meget at hun syntes hun aldrig havde tilbragt saa lykkelig en Aften.

Det hørte der rigtignok heller ikke meget til, thi som Læseren veed, var hendes Liv, paa en enkelt Undtagelse nær, saa eensformigt som muligt.

Da hun endelig kom hjem, drømte hun om Karnevalet hele Natten.

Den gamle Jøde drømte ogsaa om Karnevalet og hvilke gyldne Frugter det muligviis vilde bære for ham.

Ved Siden af sin Boutik havde han et lille Værelse, hvor de Personer bleve lukkede ind, som havde andre Forretninger med ham at gjøre og som ikke Alle og Enhver maatte indvies i.

Det var et meget lille Værelse. Det indeholdt kun to Stole og en gammel Skrivepult. Gulvet og Væggene saae ud som de i Mands Minde ikke havde havt det ringeste Samkvem med Støvekoste og Gulvskrupper, og i Døren fandtes et lille Kighul.

I dette byggelige Lokale indlod Hr. Efraim aldrig mere end een Besøgende ad Gangen.

Dagen efter Karnevalet henimod Middagsstunden blev dette Værelse benyttet en heel Deel hyppigere end sædvanligt. Adskillige Herrer kom ned og ønskede at tale i Enrum med Hr. Efraim. Alle disse Herrer havde et mere eller mindre hemmelighedsfuldt Udtryk i deres Ansigter og bleve desaarsag viste ind i det omtalte lille Værelse.

Samtalerne derinde varede dog kun kort, thi de omtalte Herrer havde ikke været mange Minuter derinde, før de atter

kom ud igjen, en heel Deel længere i Ansigtet end da de gik derind.

Alle disse forskjellige Samtaler dreiede sig imidlertid om Et og det Samme — om Nora.

Vi ville lade Læseren høre Een af dem, saa kjender han dem Alle.

„De var nok paa Karnevalet i Aftes, Hr. Efraim?"

„Ja," svarede Efraim, „jeg havde den Ære at see Dem der."

„Morede De Dem?"

„Aah ja, saaledes som en gammel Mand kan more sig slige Steder," svarede Jøden.

„Apropos, De havde en ung Dame med Dem?"

„Jeg havde saa."

„Hvem er hun?"

„Det er min Pleiedatter, et Barn, som jeg har taget til mig af Guds Naade og Barmhjertighed."

„Ah, saaledes."

„Hvad var ellers Deres Ærinde om jeg maa spørge," sagde Efraim med et stikkende Blik.

„Ja hm, seer De —" begyndte nu den Anden noget forlegen.

„Hvad mener De?"

„Jeg troede at denne — Deres Pleiedatter —"

„Hvad hun?"

„At hun — at hun var en Dame —"

„Ja, hvorfor skulde hun ikke være en Dame?"

„Det er ikke det jeg mener, men en Dame man kunde gjøre Bekjendtskab med."

„Man kan godt gjøre Bekjendtskab med min Pleiedatter," sagde Efraim, „jeg seer endogsaa gjerne, at hun faaer Venner. Men De kan selv indsee, at jeg som hendes Pleiefader maa være omhyggelig i Valget af hendes Venner."

„Ganske vist, ganske vist, Verden er saa fordærvet. De vilde maaskee endog betænke Dem paa at præsentere mig for hende?"

„Nei, det vilde jeg ikke betænke mig paa," sagde Jøden med et Griin.

„Ikke?"

„Nei."

„Saa maa jeg jo altsaa prise mig lykkelig, at De viser mig saadan en Gunst."

„Aah, det skal De dog ikke," sagde Jøden med det samme Griin.

„Hvad mener De?"

„Jeg mener, at jeg slet ikke vilde betænke mig paa at præsentere Dem for min Datter, thi jeg vil reentud afslaae det," sagde Jøden bestemt.

„Men gamle Efraim, gamle Ben, hvad er nu det for Noget. Hvorfor ikke lade mig gjøre hendes Bekjendtskab ligesaavel som enhver Anden?"

„Kjære Ben, jeg har mine Grunde."

„Og de ere?"

„Som jeg sagde Dem før, at jeg maa være meget omhyggelig i Valget af hendes Venner. Det er jeg ogsaa, jeg veier dem paa Guldvægt — forstaaer De mig, paa Guldvægt."

Han sagde dette i en saa bidende og gjennemtrængende Tone, at den Anden øieblikkelig følte ved sig selv at Efraim havde veiet ham paa Guldvægten og fundet ham for let. Der kunde altsaa ikke mere være Tale om den Ting, thi Efraim var en bestemt Mand.

Man maatte altsaa slaae den Grille ud af Hovedet og gaae sin Vei igjen. Naar de vare gaaede mumlede Jøden hen for sig:

„Bjalt, han kan knapt betale sin Skræderregning og saa komme her og gjøre sig Haab om — Ja, Menneskene ere utilgivelig dumme."

Paa denne Maade afærdigedes en Mængde. Efraim havde veiet dem alle paa sin Guldvægt og fundet dem for lette.

Da kom endelig en ældre Herre.

Han kunde vel være nogle og halvtredsindstyve Aar gam-

mel. Han var meget elegant klædt og hans Holdning og Manerer tydede paa, at han var vant til at bevæge sig i det bedste Selskab.

Jøden lod til at kjende ham, thi han hilste paa ham paa en temmelig familiair Maade og mumlede ved sig selv:

„Jeg vidste nok at han vilde komme."

Den fremmede Herre blev naturligviis ogsaa lukket ind i det lille Kabinet.

„Hvad skylder jeg Æren af Hr. Grevens Besøg?" begyndte Efraim, da de vare ene.

„Hvad De skylder Æren af mit Besøg?" svarede Greven, hvis Navn var Løvenklo, „aah, stil Dem nu ikke saa uvidende an, Gamle, det veed De jo meget godt."

„Nei, hvor skulde jeg kunde vide det!" sagde Jøden med paatagen Enfoldighed.

„See hvor hellig han kan stille sig an!" raabte Greven, idet han opslog en høi Latter. „See blot hvor hellig!"

„Jeg forstaaer Dem virkelig ikke."

„Ikke?"

„Nei."

„Herregud, hvor De er tungnem idag. Ligesom jeg nogensinde kom her uden for at tale om en eneste Ting, om Kjærlighed. Naa, kort og godt, De var paa Karnevalet i Aftes?"

„Ja."

„De havde en ung Dame med?"

„Ja, min Pleiedatter, hun maa jo ogsaa have en Fornøielse engang imellem."

„Naturligviis, og min Ven Efraim er en Mand, der altid paa det Beredvilligste efterkommer Folks Ønsker. Naa, det var altsaa Deres Pleiedatter?"

„Jo."

„Jeg er netop kommet herned for at fortælle Dem, at jeg kunde have Lyst til at gjøre hendes nærmere Bekjendtskab. Hun er forbandet smuk."

„Ja, hun er ikke ilde."

„Altsaa," vedblev Greven, „det vilde være mig meget kjært om hun en Dag vilde aflægge mig et Besøg."

„Hvad tænker De paa, Hr. Greve, hun er min Pleiedatter, saa godt som min egen kjødelige Datter, indvendte Efraim med en forstilt, forskrækket Mine.

„Hør, Efraim, lad os To ikke forstille os for hinanden, Pleiedatter eller ikke Pleiedatter, De gaaer saamænd ikke paa Kunstnerkarneval uden at De har Hensigter dermed. Og De gik desuden med Deres Pleiedatter, ligesom De har gaaet med alle de Andre De har været der med. De udstillede hende for at finde en Kjøber. De gjør nu bare alle disse Omsvøb for at drive Prisen saameget høiere i Veiret, jeg kjender den Historie."

„Hr. Greven behager at være i overordentlig godt Humeur idag," sagde Efraim lidt forlegen.

„Det er jeg altid, naar jeg taler med Dem, min gamle Ven, altid," sagde Greven spottende. „Naa, altsaa ja eller nei. Vil den unge Dame modtage min Invitation?"

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal svare," sagde Jøden, idet han lod som han betænkte sig, „jeg veed ikke, hvad jeg skal svare. Min Pleiedatter er saa ung og uerfaren, at jeg neppe tør betroe hende til at komme over Deres Dørtærskel, Hr. Greve. En Mand med Deres Rygte —"

„Bah, bah —" afbrød Grev Løvenklo ham leende, „det er af Folk med mit Rygte, at De og Deres Lige leve, Hr. Efraim. Jeg kjender forresten Deres Omsorg for Dyden og jeg veed, at jeg maa stille Caution, som De jo kalder det, for at jeg ikke skal krænke Uskyldigheden. Hvormeget forlanger De?" vedblev han, idet han tog en velspækket Brevtaske op af Lommen.

Jøden kastede et begjærligt Blik paa den velfyldte Brevtaske og mumlede:

„Hun er meget ung, Hr. Greve."

„Jeg veed det."

„Kun femten Aar."

„Aha!"

„Og uskyldig, Hr. Greve, uskyldig!"

„Det siger De altid, Hr. Efraim, jeg kjender Historien, lad os komme til Sagen. Hvormeget?"

„10,000 Rdl., Hr. Greve," sagde Jøden.

Greven gjorde uvilkaarligt et Hop, da han hørte denne Sum nævne.

„Hvad sagde De?" spurgte han derpaa.

„10,000 Rdl.," gjentog Jøden.

„Er det Deres Alvor?"

„Ja, mit fulde Alvor."

„Nei, min Ven, idag er De ikke til at komme til Rette med. Betænker De, hvad det er for en Sum De begjærer?"

„Ja."

„Finder De da ikke, den er ublu?"

„Aldeles ikke. Ungdom, Skjønhed og Uskyldighed, især den sidste Artikel, kan ikke betales for dyrt i vore Dage," svarede Jøden med et eiendommeligt Griin.

„Man kan betale Guld for dyrt," paastod Greven, „endsige Uskyldighed. Nei, min kjære Efraim, idag er De urimelig. De er bestemt i daarligt Humeur over de Penge som De gav ud igaar paa Karnevalet."

Der paafulgte endnu en heel Deel Snakken frem og tilbage. Enden derpaa blev dog at Greven lukkede sin Brevtaske op og fremtog 50 Hundrededalersedler og skrev en Anvisning for de andre 5000 Rdl.

„Saa venter jeg, at Deres Pleiedatter besøger mig imorgen," sagde Greven.

„Hjemme hos Dem selv?" spurgte Jøden ondskabsfuldt.

„Er De gal, Efraim! Nei, De veed nok, i den lille Leilighed i Dronningens Tvergade."

„Ah, jeg forstaaer," svarede Jøden, „Deres Gemalinde maa helst være uvidende om dette Besøg."

„Dersom jeg ikke kjendte Dem saa godt, Efraim, saa vilde jeg troe, at De idag rigtig lagde an paa at drille mig," sagde Greven, idet han greb sin Hat. „Men mellem gamle Bekjendte tager man ikke Sligt saa nøie. Altsaa imorgen Aften."

„Imorgen Aften, ganske bestemt," sagde Jøden, medens han under mange Komplimenter fulgte ham ud af sin Boutik.

„Det lykkedes!" mumlede Jøden mellem Tænderne da Greven var gaaet, „det lykkedes! — 10,000 Rdlr. det er en ganske kjøn Sum, saa har jeg da faaet mit Udlæg dækket. Jeg vidste nok, det var en god Spekulation, der gives ikke noget Bedre end at speculere i Ungdom og Uskyldighed. — 10,000 Rd., det er en god Skilling, men det var da ogsaa paa Tiden at jeg fik mit Udlæg betalt."

Han talte endnu engang vaa det Omhyggeligste de Hundrededalersedler Greven havde givet ham og undersøgte tillige Anvisningen med en Kjendermine. Da dette var gjort, gjemte han begge Dele i sit store Jernskrin, som stod i det omtalte lille Kammer.

Derpaa gik han ind i det Værelse, der tjente til Dagligstue og hvor Nora opholdt sig

„Mit Barn," sagde han med sin sukkersødeste Stemme, „jeg har en Overraskelse til Dig."

„En Overraskelse til mig?" udbrød Nora forbauset.

Og hun havde sandelig Grund til at være forbauset, thi Livet dernede i Kjælderen gik saa eensformigt og regelmæssigt at Noget, der lignede en Overraskelse var aldeles uhørt og utænkeligt.

„Ja, en stor Overraskelse," vedblev Jøden med et sødt Grin, „en rigtig stor Overraskelse."

„Hvad er det da, sig det, jeg forgaaer ellers af Nysgjerrighed," raabte Nora idet hun sprang op af Stolen og kastede Syarbeidet tilside.

„Gjæt!"

„Er det en Foræring?"

„Nei, just ikke saa ganske."

„Ja, saa veed jeg ikke hvad det kan være."

„Saa faaer jeg vel fortælle Dig det reent ud da. Vi skulle i Selskab i Morgen Aften."

„I Selskab?"

„Ja."

„Imorgen?"

„Javel.“

„Hos hvem?“

„Ja, det tør jeg næsten ikke sige Dig, det er et meget fiint Selskab.“

„Fiint Selskab! Hahaha!“

Nora gav sig til at le, og det var ikke saa forunderligt, thi det var meget vanskeligt at forestille sig at Efraim skulde komme i fiint Selskab.

„Ja Du leer, men det er dog sandt alligevel. Det er hos en Greve, tænk Barn, en Greve!“

„Kjender Du da Grever?“ spurgte Nora, der endnu ikke rigtig vilde fæste Lid til sin Plejefaders Ord.

„Folk af mit Slags, kjender Folk af alle Klasser,“ — sagde Jøden med et velbehageligt Smiil.

„Men hvor er den Greve faldet paa at invitere mig?“

„Han saae Dig paa Carnevalet i Aftes og saa har han faaet Lyst til at gjøre Dit Bekjendtskab.“

„Det var da underligt,“ sagde Nora, der dog slet ikke følte sig ubehagelig berørt af den Omstændighed at en Greve havde lagt Mærke til hende. „Hvad hedder han?“

„Løvenklo!“

„Er han ung?“

„Ung? Aah, han er ingen gammel Mand, men han har jo dog været en heel Deel yngre, det kan ikke nægtes.“

„Er han smuk?“

„Det faaer Du jo at vide naar Du seer ham,“ svarede Jøden, „Du kan da vel nok styre Din Nysgjerrighed saalænge. Lad mig nu see at Du gjør Dig Umage med dit Toilette i Morgen, at jeg ikke skal have Skam af Dig.“

Nora lovede paa det Høitideligste, at hun skulde gjøre Alt muligt hvad der stod i hendes Magt, for at kunne gjøre saa fordeelagtigt et Indtryk som muligt. Hun gjorde endnu Efraim en utallig Mængde Spørgsmaal angaaende Greven, hans Familieforhold, om han var gift, om han havde Børn og om der vilde være mange Damer tilstede, naar hun kom der den næste Dag.

Alle disse Spørgsmaal besvarede Efraim paa en besyn-

derlig hemmelighedsfuld Maade, der bragte Noras Nysgjerrighed til at stige til det Høieste.

At besøge en Greve, hvad var ikke det for en Begivenhed i hendes Liv. Hun havde endnu aldrig seet en Greve, en rigtig levende Greve — og nu skulde hun besøge Een, det forekom hende saa besynderligt og mærkværdigt.

Hun undersøgte sin Garderobe atter og atter for at finde de mest passende Stykker at tage paa. Hun stillede sig vel de hundrede Gange foran Speilet, for at danne sig en Idee om, hvorledes hun vilde tage sig ud i Greveselskabet.

Om Natten kunde hun ikke sove, hun drømte usladeligt om den store Begivenhed, som forestod. Hun saae sig selv staae midt iblandt Grevens Damer og blive misundt af disse for sin Ungdom og Skjønhed.

Thi Nora vidste hun var smuk, smuk som kun Faa. — Det var allerede for nogen Tid siden gaaet op for hende.

Endelig svandt den lange, drømmefulde urolige Nat og Morgenen oprandt til den Dag, da hun skulde opleve den store Begivenhed, som skulde gjøre Epoke i hendes Liv.

Som det saa ofte gaaer i Livet, havde Nora Forudfølelsen af at denne Dag vilde afgjøre hendes Skjæbne og bringe hendes Liv ind i et nyt Spor.

Vilde denne Forandring være til Held eller Uheld?

Nora vidste det ikke og brød sig heller ikke om at tænke derpaa. Hun var femten Aar gammel, livsglad og smuk, hvad Under da at hun glædede sig til enhver Afvexling fra Livet nede i den mørke, skumle Kjælder.

Nora begyndte allerede sit Toilette om Morgenen. Hun prøvede alle sine Kjoler og var misfornøiet med dem alle.

„Herregud!“ udbrød hun tilsidst, „jeg kan ikke udfinde en eneste af alle disse Kjoler, som sidder ordentlig paa mig.“

Endelig gjorde hun sit Valg og bestemte sig for en hvid Kjole. Et rødt Baand om Livet og nogle Blomster i Haaret fuldendte hendes Dragt.

„Dette troer jeg dog, naar Alt kommer til Alt, seer taaleligt ud,“ sagde hun idet hun saae sig i Speilet. „Det

er simpelt men net. Pralende Klæder passe ikke for en ung Pige, det sagde vor Institutbestyrerinde saa ofte."

„Rigtigt, mit Barn, rigtigt!" raabte Efraim da han kom ind i Stuen idetsamme, „Du er nydelig, nydelig som en af Roserne paa Libanon. Greven vil blive henrykt naar han seer Dig saaledes."

Der var Noget i den Tone, hvori Jøden sagde disse Ord, som stødte Nora. Hun vidste ikke selv hvad det var, men det berørte hende ubehageligt. Hun fæstede sine store Øine paa Efraim med et eiendommeligt Udtryk, dog uden at sige Noget."

„Naa, lad os saa see at komme afsted," vedblev Jøden, „nu troer jeg det kan være paa Tiden. Tag en Kaabe om Dig, thi det er kjøligt i Veiret."

Et Øieblik efter rullede Nora og Efraim, der i Dagens Anledning havde iført sig sorte Klæder, i en Drosche afsted ud til Grevens Leilighed i Dronningens Tvergade.

Noras Hjerte bankede voldsomt underveis. Noget Nyt og Ukjendt vilde møde hende, det følte hun, men hvad vilde det være.

Hvad var det, dette Besøg vilde bringe hende.

XIV.

Grev Løvenklo.

Der blev ikke vexlet noget Ord i Vognen mellem Jøden og hans Pleiedatter. Hun var altfor optaget af Tanken om hvad hun vilde faae at see og hvad der vilde møde hende hos Greven, og han var altfor beskjæftiget med Tanken om, hvorledes han bedst skulde kunne frugtbargjøre de 10,000 Rd. han havde faaet af Greven, til at nogen Samtale kunde finde Sted.

En Greve, besøge en Greve, det var en Begivenhed, som vilde gjøre Epoke i Noras Liv.

Hun var endnu naiv nok til at troe, at en Greve var anderledes end andre Mennesker.

Veien mellem Efraims Bolig og Grevens Leilighed i Dronningens Tvergade blev hurtigt tilbagelagt; Vognen holdt og Efraim og Nora stege ud.

De gik op paa første Sal, hvor Efraim ringede paa en Klokke.

Lidt efter aabnedes Døren og en gammel fortklædt Tjener viste sig med et Lys i Haanden.

„Hr. Greven har havt den Naade —" begyndte Efraim.

„Jeg veed det," svarede Tjeneren. „Jeg ventede Dem. Vær saa god at træde indenfor."

Gjennem en Forsal førte han dem nu ind i en prægtig meubleret og oplyst Sal.

„Vær saa artig at opholde Dem her, Hr. Greven kommer strax."

Derpaa gik han.

„Det er sandt," sagde Efraim, „jeg har et Ord at tale med Tjeneren, Du kan nok være ene her saalænge."

Derpaa skyndte han sig bort, samme Vei, som Tjeneren var gaaet.

Nora lagde ikke synderlig Mærke til at hendes Pleiefader bortfjerne sig. De Omgivelser hun nu var kommet i vare hende saa nye og fremmede at de tiltrak sig hele hendes Opmærksomhed.

En saadan Pragt, som denne, havde hun aldrig seet, ja neppe tænkt sig i sine deiligste Drømme.

Prægtige bløde Tæpper, hvori de deiligste Blomster vare indvævede, bedækkede Gulvene.

Malerier i straalende Rammer hang paa Væggene.

Bløde Stole og yppige Divaner, betrukne med kostbart Damask, stode rundt om i Salen.

Midt paa Gulvet stod et prægtigt dækket Bord. Lyset kastedes tilbage i tusinde Straaler af det rige Bordtøi, der bestod af lutter Sølv og Porcellain.

For at sætte Kronen paa det Hele, gjennemstrømmedes Værelset af en mild, vellystig Vellugt.

Der var Noget saa berusende og bedaarende ved det Hele at det fængslede alle Noras Sandser.

Nora sad og ventede.

Der gik nogen Tid, men Greven viste sig ikke og ogsaa Efraim blev borte.

„Det er besynderligt at Greven ikke lader sig see," tænkte hun, „vi ere maaskee komne for tidligt. Min Pleiefader bliver ogsaa borte — aa, han har maaskee Forretninger at afgjøre med Tjeneren, han kommer vel strax. — For at

forslaae Tiden vil jeg imidlertid tage Malerierne lidt nærmere i Øiesyn."

Hun reiste sig nu op og gav sig til at betragte Malerierne nøie. Hun gik fra det Ene til det Andet og hendes Ansigt udtrykte en sælsom Blanding af Nysgjerrighed og Undseelse.

Der var en indre Stemme i hende, som sagde at hun ikke burde betragte disse Malerier, men paa den anden Side havde Billedet en Tiltrækningskraft, som hun ikke kunde modstaae.

For en skjult Jagttager vilde det have været interessant at iagttage Nora, medens hun saaledes var beskjæftiget.

Det var ligesom om hun kom til Bevidsthed om at hun fik Noget at vide som hun ikke havde kjendt før, ligesom om at det gik op for hende at hun nu var Kvinde og ikke længere noget Barn.

Hvad forestillede da disse Malerier?

Behøve vi at fortælle Læseren det? Det var de saakaldte Hyrdestykker med elskende Hyrder og Hyrdinder — Kjærligheden fremstillet i sin sandseligste om end ikke skjønneste Skikkelse.

Der var noget Berusende, Bedaarende ved disse Billeder, en Magt som Nora ikke kunde unddrage sig. Han besluttede flere Gange at lukke Øinene i og slet ikke see mere paa dem, men det blev ved Beslutningen. Hendes Villie var ikke stærk nok til at seire over hendes Sandser.

Til Billedernes Virkning kom endnu al den øvrige Yppighed, Vellugten og saa videre, der gjorde at Nora næsten befandt sig i en komplet Ruus.

Pludseligt forstyrredes hun i sine Drømmerier af en Stemme, som sagde tæt bag hende:

„God Aften, min smukke Dame, hvor det glæder mig at De har modtaget min Indbydelse og at see Dem hos mig."

Stemmen tilhørte Grev Løvenklo, der ubemærket var kommet ind og havde listet sig tæt bag ved Nora uden at hun havde hørt det.

Hun foer sammen, vendte sig om og sagde idet hendes Ansigt antog et underligt Udtryk.

„Min Gud, hvor De gjorde mig bange!"

„Forskrækkede jeg Dem?" spurgte Greven smilende.

„Ja, jeg havde ikke hørt De kom ind. — De er altsaa Grev Løvenklo?" tilføiede hun idet hun kastede et Blik paa Greven og næsten uden at vide det selv, anstillede en Sammenligning mellem ham og de Hyrder hun havde seet paa Malerierne.

Denne Sammenligning faldt ikke ubetinget ud til Grevens Fordeel. Vi have før bemærket han var en Mand paa de halvhundrede Aar. Han var høi og temmelig slank. Hans Haar var mørkt og han havde Overskjæg og Bakkenbarter, der næsten voxede i Eet, hvilket gav ham et vist militairt Udseende. Han var ikke stygg, men det Ungdommelige var der dog ikke mere.

„Ja, jeg er Grev Løvenklo," svarede Greven, „og jeg maa endnu engang takke Dem, fordi De har været saa venlig at modtage min Indbydelse."

„Det var efter min Plejefaders Indskydelse," sagde Nora, „ellers havde jeg ikke vovet at modtage denne Ære."

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi — fordi jeg jo slet ikke kjender Dem og De kjender jo heller ikke mig."

„Jo, jeg kjender Dem."

„De kjender mig? Hvorfor?"

„Fra Karnevalet."

„Fra Karnevalet?"

„Ja."

„Men jeg talte jo ikke med Nogen, altsaa heller ikke med Dem."

„Behøver man da at tale sammen for at blive bekjendte. De seer da nok at et Blik kan sige mere end hundrede Ord. Jeg saae Dem og det var nok for mig til at ønske Deres nærmere Bekjendtskab."

„Men hvorfor?"

„De spørger hvorfor?"

„Ja, naturligvis."

„Det kan ikke være Deres Alvor."

„Fordi De jo maa forstaae mig og vide hvilken min Bevæggrund har været," sagde Greven.

„Men jeg forstaae Dem virkelig slet ikke, forsikkrer jeg Dem for," sagde Nora.

„Aldeles ikke?"

„Nei."

„De ahner det heller ikke?"

„Nei, jeg forsikkrer Dem."

„Skal jeg da sige det med rene og tydelige Ord?"

„Del seer jeg helst."

„Nuvel, saa vidt da," sagde Greven, „at jeg elsker Dem, elsker Dem til Raseri."

Med disse Ord slyngede han sin Arm om Nora, der blev forskrækket, søgte at vikle sig ud af hans Arm og sagde:

„Men Gud, hvad er det De siger? — De gjør mig ganske forskrækket — hvor er min Pleiefader?"

„Deres Pleiefader er en fortræffelig Mand, han trækker sig altid tilbage naar han mærker han generer. Han er gaaet hjem?"

„Gaaet hjem?" raabte Nora, der nu for Alvor blev forskrækket. „Er han gaaet hjem?"

„Ja, Kjære, hvorfor skulde han blive her og forstyrre vor Sammenkomst med sit gnavne Ansigt. Hvor Ungdom og Kjærlighed har hjemme, der er Fatter Efraim tilovers."

„Saa vil jeg ogsaa hjem!" raabte Nora, vristende sig ud af Grevens Arm, „saa vil jeg ogsaa hjem."

„Og hvorfor?"

„Fordi jeg vil være hvor min Pleiefader er. Lad mig komme hjem igjen."

Nora saae sig uvilkaarligt om. De yppige Malerier, som hun et Øieblik havde glemt, udøvede atter deres Magt over hendes Sandser. Hun taug forvirret.

Greven saae øieblikkeligt sin Fordeel og vedblev:

„Seer De, De betænker Dem allerede. Jeg vil naturligvis ikke lægge noget Baand paa Deres frie Villie, men en Bøn, en eneste maa De tilslaae mig."

„Og det er?"

„Bliv hos mig i Aften og deeltag i mit Maaltid. De seer jeg har gjort Regning derpaa. Bordet er dækket til To."

Nora tøvede. Hun følte ved sig selv at der var noget Urigtigt i det Hele og at det Bedste hun kunde gjøre var øieblikkeligt at gaae sin Vei. Men paa den anden Side, syntes hun at hun nødigt vilde skilles fra den Pragt hun var omgivet af og naar Alt kom til Alt, var hun saa ikke netop kommet der for at spise tilaften — kunde der vel være nogen Fare eller nogen Synd deri.

„Nei," sagde Greven igjen, mere indtrængende end før, „kan De virkelig være grusom nok til at nægte mig denne ringe Bøn? Naar De vidste hvorledes jeg har glædet mig til dette Øieblik, saa vilde De ikke være saa ubønhørlig."

„Men min Pleiefader," indvendte Nora atter, „vil han ikke blive vred derover?"

„Hvor kan De troe det? Han er jo gaaet hjem fordi han vidste De var i gode Hænder og ikke behøvede hans Tilsyn her. For ham kan De være ganske rolig. Skulde han mod Formodning tage Dem det ilde op, saa lover jeg Dem at jeg skal anvende al min Indflydelse hos ham, og den er ikke saa ganske ringe til at bringe ham til Fornuft igjen. — Nu Nora, kan De længere modstaae min Bøn, saa er De langt grusommere end jeg havde troet."

Disse Grevens Ord bestemte Nora. Hendes Pleiefader var jo en gammel erfaren Mand, saa han maatte vel vide hvad der var passende og hvad der ikke var det.

„Vel, jeg bliver og spiser tilaften med Dem," sagde hun, „men saa tager jeg hjem igjen."

„Naturligviis," svarede Greven, „jeg vil jo som sagt aldeles ikke lægge noget Baand paa Deres Frihed. — De bliver altsaa, jeg kan ikke sige Dem hvor De gjør mig lykkelig. Nu ville vi ogsaa have os en rigtig munter Aften."

Han klappede i Hænderne. Den gamle Tjener kom ind og Greven gav ham hvidskende nogle Befalinger.

Tjeneren gik ud igjen og kom lidt efter tilbage med en stor Bakke, paa hvilken fandtes forskjellige kostbare Retter, som han stillede paa Bordet.

Derpaa gik han igjen.

„Saa elskværdige Nora," raabte Greven, da de atter vare ene, „lader os saa gaae til Bords. Sæt Dem nu her ved min Side, at jeg rigtigt kan beundre Deres Skjønhed."

Maaltidet havde neppe varet et Kvarteer, før Nora havde aldeles glemt sine Ængstelser, Beklemmelsen var borte, et eiendommeligt Velbefindende var kommet i Stedet.

Greven blev ogsaa muntrere og muntrere. Han krydrede Maaltidet med Latter og Spøg.

„Sig mig Nora," udbrød han pludseligt. „Hvad synes De om min Leilighed her?"

Nora svarede at hun syntts overmaade godt om den, den var noget af det Smukkeste hun havde seet.

„Ikke sandt," vedblev Greven, „det er noget Andet end Deres Plejefaders forrøgede Kjælder. Det glæder mig at De synes godt om det her, hvis det forresten er Deres Alvor."

„Jeg forsikrer Dem, det er mit Alvor."

„De kunde altsaa have Lyst til altid at boe saaledes."

„O ja, det vilde være deiligt," sagde Nora, idet hun saae sig beundrende omkring.

„Hvad vilde De gjøre for den, som tilbød Dem et saadant Hjem," spurgte Greven.

„Hvad jeg vilde gjøre?"

„Ja, hvad vilde De gjøre for den, som gjører Dem et saadant Tilbud."

„Jeg veed ikke. Det er jo aldeles unyttigt at tænke derpaa, thi der er naturligviis Ingen som tilbyder mig Sligt."

„Det skal De dog ikke sige. Jeg kjender dog Een, som vilde gjøre dette Tilbud."

„De kjender Een —?"

„Som vil gjøre Dem et saadant Tilbud," afbrød Greven hende, „jo det gjør jeg."

„De spøger!"

„Nei, jeg taler Alvor."

„Virkelig? Hvem er da denne Ene?"

„Det er mig selv."

Nora blev saa forbauset at hun i det første Øieblik ikke

kunde svare. Hun saae forlegen paa Greven og saae ud som om hun aabenbart slet ikke troede at han talte Alvor.

„Nu, hvad mener De herom?" spurgte Greven efter et Øieblikks Forløb.

„De vilde give mig Alt dette?" spurgte Nora forlegen. „Alt?"

„Ja, Alt. Hele Huset skal staae til Deres Raadighed med Meubler, Malerier og det Hele. En Vogn skal staae til Deres Raadighed, naar De vil kjøre ud og De skal have en Tjener og Opvartning paa hver en Finger."

„Men min Gud, hvorfor vil De dog gjøre Alt dette?" spurgte Nora, idet hun forlegen saae paa Greven.

„De spørger hvorfor?"

„Ja."

„De aner det ikke?"

„Nei aldeles ikke."

„Det kan umuligt være Deres Alvor. De er dog Kvinde og De maa vide at det er kun for een Priis at man gjør et saadant Tilbud."

Greven havde Ret. Nora var Kvinde og skjøndt ung og uskyldig forstod hun dog med det Instinkt, som er enhver Kvinde egen, hvor Greven vilde hen. Hun læste det i hans glødende Øine, hun hørte det i hans bævende Stemme, men ikke desto mindre svarede hun:

„Jeg veed ikke hvad det er for en Priis De taler om."

„Det er Kjærlighed," sagde Greven, idet han slyngede Armen om hendes Liv og saae hende stift i Øinene.

„Min Gud, lad mig være," sagde Nora halvt forskrækket, idet hun søgte at vikle sig ud af Grevens Arm. „Hvad er det dog De gjør og De siger."

„Sandheden mit Barn! Jeg elsker Dem saa høit som jeg endnu aldrig har elsket Nogen, ja saa høit som aldrig Nogen er bleven elsket. — Føler De da Intet for mig? Slet intet? Skal da min Kjærlighed være haabløs?"

Nora saae halvt forskrækket og halvt glad paa sin ivrige Tilbeder, der endnu holdt sin Arm om hendes Liv, medens han uafladelig vedblev at see hende ind i Øinene.

De meest modstridende Følelser bevægede sig i dette Øieblik i Noras Sjæl.

Hvad vilde hendes Pleiefader sige til denne Scene, dersom han vidste Noget af den? Var det virkelig Grevens Alvor? Vilde han holde sine gyldne Løfter?

Skjænke ham sin Kjærlighed? Han var ikke mere ung, han var som vi allerede have fortalt en Mand paa et halvthundrede Aar, men han saae endnu godt ud. Om hun end ikke kunde elske ham, saaledes som hun forestillede sig, hun vilde kunne elske en Yngre og Smukkere, saa opvakte han dog heller ikke nogen Modbydelighed hos hende. Og saa al den Glands og Pragt han lovede hende! Være Herskerinde i en elegant Leilighed, have Kudsk og Tjener — hvor maatte dette ikke være behageligt.

„De betænker Dem," sagde Greven halvt fortrydeligt, „De elsker mig altsaa slet ikke?"

Disse Ord vakte Nora af sine Drømmerier og bestemte hende. Hun svarede smilende:

„Og hvorfor troer De det?"

„Jeg slutter mig dertil af Deres Taushed."

„Men kan Tausheden da ikke undertiden være langt mere veltalende end en Mængde Ord?"

„Hvorledes? Forstaaer jeg Dem rigtigt? De elsker mig altsaa, De modtager mit Tilbud!" raabte Greven.

„Hvor kan det være muligt at afslaae Noget, som tilbydes med saa megen Delikatesse," sagde Nora med et skjælmsk Blik.

„Bravo, det kan jeg lide," sagde Greven. „Kom lad os tømme et Bæger Champagne til Beseglelse af vor Pagt."

Han fyldte nu to store Glas med Champagne og de tømte dem hurtigt.

Vinen opflammede Nora endnu mere og lod hende see sin nys fattede Beslutning i den meest rosenrøde Belysning.

Skulle vi udmale denne Scene videre? Læseren kan vist bedre i sin Fantasi forestille sig hvad der nu paafulgte, end vi kunne beskrive det. Der gives Ting, som ere meget behagelige at tænke sig, men som tabe deres Tillokkelser naar

de komme paa Papiret. Vi ville alsaa rulle Teppet ned for denne Scene.

Loddet var kastet. Nora Ebbesen havde gjort det første Skridt ind paa sin eiendommelige, skjæbnesvangre Bane.

XV.

En ny Elsker.

Næste Morgen, da Nora og Greven sadde og drak Thee, sagde Greven pludseligt:

„Apropos, Du hedder da ikke Efraim?"

Den foregaaende Nat havde Greven og Nora nemlig drukket Dus.

„Nei," svarede Nora smilende, „men hvorfor?"

„Fordi Efraim er et grimt Jødenavn og det vil jeg ikke have min Elskede skal bære. Hvad er dit Efternavn?"

„Brask."

„Brask?" spurgte Greven, idet han rynkede paa Næsen.

„Ja, synes Du heller ikke om det?"

„Nei, aldeles ikke. Lad mig nu høre alle dine Navne."

„Eleonora Ebbesen Brask."

„Aha, saa Du har to Efternavne. Det er heldigt, saa kan Du for Fremtiden kaste det ene bort og kalde Dig Eleonora Ebbesen, det klinger bedre."

„Eller blot Nora Ebbesen, det klinger endnu bedre," svarede Nora smilende.

„Du har Ret, Du har altid Ret. Altsaa kaster Du

det afskyelige Brask bort og bedder for Fremtiden Frøken Ebbesen," sagde Greven.

Nora samtykkede gjerne i dette Arrangement. Der var noget Simpelt ved Brask; Ebbesen lød langt finere og siden hun var var kommet i disse elegante Omgivelser, havde hun faaet, eller indbildte sig at have faaet, en Afsky for alt Simpelt.

Saaledes gaaer det.

Greven holdt Ord. Han stillede hele Etagen, Kudsk, Tjener og Ekvipagen til hendes Raadighed. Nora var henrykt og tilbragte de første Dage med at besee og gjøre sig bekjendt med disse Skatte.

Det var noget Andet end at sidde nede i det mørke Kjælderhul, hvor der sjeldent eller aldrig stjal sig en Solstraale ned.

Her var Lys og Solskin og her var Alt, hvad et Menneske kunde forlange af Overdaadighed og Bekvemmelighed.

Ja, der var næsten mere end noget Menneske kunde forlange.

Og Nora nød alt dette, saaledes som En nyder Sligt, der ikke har været vant til det tilforn.

Hun kjørte ud i sin Equipage om Formiddagen. Prægtigt klædt sad hun der i sin aabne Vogn og lod sig beundre af alle Forbigaaende og Forbikjørende.

Hun mærkede tydeligt at hun vakte Opmærksomhed og dette glædede hende. Naar hun saaledes kjørte igjennem Gaderne og Folk saae efter hende, syntes hun at hun feirede et Triumphtog.

En af hendes største Fornøielser var at kjøre ned paa Østergade, lade Vognen holde udenfor de største Boutiker, stige af og gjøre Indkjøb af de kostbareste Toiletteſager.

Thi med de elegante Omgivelser var Forfængeligheden kommet, den umaadelige, umættelige Forfængelighed, som i Reglen kun yttrer sig hos en vis Slags Damer.

Hun ødte uhyre Summer paa Pragt og Stads. Greven, han betalte med den største Ro. Han vidste at i hans Alder maa man finde sig i at gjøre Opoffrelser.

Saaledes gik en Tid. Nora nød Livet saa godt det stod i hendes Magt.

Hun kjørte, hun spadserede, hun gik i Theatret — men hun begyndte tillige at kjede sig.

Vi behøve naturligviis ikke at fortælle at hun ikke elskede Greven. Hun elskede blot den Pragt og de Bequemmeligheder hvormed han omgav hende.

Hun længtes efter Noget — ja hun vidste selv ikke hvad det var, men hun savnede Noget, som kunde udfylde hendes Dages Tomhed.

Da hændte det at hun paa sine Udflugter lagde Mærke til en ung Mand, der paa sin Side gjorde Alt hvad der stod i hans Magt for at gjøre sig bemærket af hende.

Han var høi, slank, smækker, havde ganske kjønne Ansigtstræk, et lille Overskjæg og bar Uniform.

Man skulde næsten troe at denne unge Mand udspeidede Noras Veie, thi overalt hvor hun kom saae hun ham, stirrede paa hende med et drømmende og tankefuldt Blik.

Kjørte hun ud, saa hændte det altid at han idetsamme kom ridende og fulgte hendes Vogn i en ærbødig Afstand.

Gik hun paa den ene Side af Gaden, saa kunde hun være vis paa naar hun slog Øinene over til den anden Side at see ham gaae derovre og betragte hende.

Sad hun i Theatret, saa hændte det som oftest at den unge Mand havde valgt sig en Plads lige foran hende.

Sad hun ved Vinduet og læste eller broderede og tilfældigviis kastede Blikket ned paa Gaden, saa kom han gaaende forbi.

Det var en fuldstændig Forfølgelse, som dog ingenlunde var Nora ubehagelig. Tvertimod, det morede hende og bragte hende til at glemme den Kjedsomhed som i den sidste Tid havde bemægtiget sig hende.

Han var ung, han var smuk, han var Officier, var disse tre Egenskaber ikke nok til at tiltale hendes Hjerte.

Vi ville dog dermed ikke sige at hun elskede ham, saaledes som den elsker, for hvem Kjærligheden er det Høieste og Helligste, nei, det var ikke Tilfældet men hun følte dog noget

for ham som var mere end Nysgjerrighed og almindelig Interesse.

Den Udholdenhed han viste rørte hende og satte hendes Sind i Bevægelse. Hun forstod at han var forelsket i hende, og det syntes hun var saa uendelig morsomt og interessant.

„Blot jeg vidste hvem han var, og om han var ligesaa rig som Grev Løvenklo," tænkte hun. „Han er ung og han er ingenlunde styg. Uniformen klæder ham ganske udmærket. Hvem mon han dog kan være."

I Begyndelsen undgik hun at see paa ham, naar hun mødte ham, men lidt efter lidt skjænkede hun ham et Blik, ja endogsaa et Smiil.

Men derved blev det. Officieren syntes at glæde sig meget over disse Gunstbeviisninger, men han gjorde ikke Mine til at ville gaae videre.

Det ærgrede Nora, thi hun kunde jo ikke læse i Officierens Sjæl og see hvad der foregik derinde.

Det er en Selvfølge at hun ikke fortalte Greven om denne sin nye, tause Elsker.

„Han kunde gjerne blive skinsyg," tænkte hun, „og jeg har hørt fortælle at Skinsyge skal være noget saa Forfærdeligt."

Da hændte det en Aften da Nora var i et af Theatrene at hun atter skjænkede den Ubekjendte et Smiil.

Dette Smiil maa vel have været mere indbydende, mere opmuntrende end noget af de foregaaende, thi Officierens Ansigt antog straxt et langt mere ionligt og haabefuldt Udtryk.

Dette varede dog kun et Øieblik, saa blev hans Blik atter drømmende og tankefuldt.

Nora, som nøie iagttog ham forundrede sig derover og tænkte fortrydeligt:

„Naar Alt kommer til Alt, saa er det kun en almindelig Tværdriver. Det er ellers Skade, han er et ganske kjønt Menneske."

Nu rullede Tæppet op. Da Akten var forbi og Nora atter saae sig om efter sin tause Elsker, var han forsvunden.

Nora saae sig om i hele Theatret, men han var Ingensteds til at opdage. Nora saae og saae, men han kom ikke mere igjen.

„Besynderligt," tænkte hun, „saaledes har han aldrig baaret sig ad før."

Hun følte en Slags Fortrydelse over den Ubekjendtes Adfærd, hun var næsten tilmode, som om han havde fornærmet hende. Havde hun ikke sendt ham et opmuntrende Smiil og maatte dette ikke være nok til at holde ham fængslet den hele Aften?

Men han var borte og blev borte og kom ikke mere igjen.

Endelig var Stykket forbi og Nora skulde hjem. Tjeneren kom som sædvanligt og hjalp hende at iføre sig Overtøiet.

Det var koldt og Nora havde derfor havt en kostbar Peltsværkskrave paa.

Denne Peltsværkskrave var nu Ingensteds at finde.

Controlløren erklærede at den maatte være forsvundet paa en eller anden ubegribelig Maade. Den maatte sandsynligviis være blevet hængt mellem noget andet Tøi ved en Feiltagelse, næste Dag maatte den udentvivl findes igjen. Han udtomte sig i det hele med en forvirret Mine i saa mange Undskyldninger at Nora ikke kunde lade være at smile.

„Min gode Mand," sagde hun, „det er ikke saa mange Undskyldninger værdt. Om Kraven findes eller ikke, saa skal det ikke berøve Dem Deres Nattero."

Derpaa smilede hun venligt til Controlløren og gik.

„Gudskeelov," hviskede Controlløren idet han saae efter hende, „hun tog det meget lettere end jeg havde troet. Det var da ogsaa en løierlig Historie," tilføiede han, idet han rystede paa Hovedet.

Hvad var det han kaldte en løierlig Historie?

Sagen var den, at medens den ene Akt spilledes kom en Officier ud fra Tilskuerpladsen og gik op og ned i Garderoben som om han søgte efter noget Tøi. Endelig standsede han der, hvor Noras Overtøi hang og sagde til Controlløren idet han smilte:

„Jeg har en Spøg for. Lad mig faae den Halskrave der."

„Hvad behager?" udbrød Controlløren forbauset.

„Jeg siger lad mig faae den Halskrave," svarede Officieren, der ikke var nogen Anden end vor Bekjendt, Noras tause Elsker.

„Ja, har De Numeret?" sagde Controlløren.

„Snak Mand," sagde Officieren, idet han begyndte at blive lidt utaalmodig, „har jeg ikke sagt Dem, at det er en Spøg som jeg har for. „See her," vedblev han, idet han greb i Lommen og tog et Par Femdalersedler frem. Disse ere Deres, hvis De giver mig Halskraven, og jeg giver Dem mit Æresord paa, at Damen, hvem den tilhører skal have den igjen i Morgen Formiddag. Det er en Paré forstaaer De."

„Det er saadan en underlig Historie," vedblev Controlleuren, idet han skottede til Femdalersedlerne, „en høist mærkværdig Historie, som udsætter mig for en Mængde Ubehageligheder. De veed nok, naar man er i en saadan Stilling som jeg, saa maa man være forsigtig, især naar man har Kone og Børn."

„Passiar," vedblev Officeren mere og mere paatrængende. „De udsætter Dem for en Smule Brøvl i Aften, det er det Hele, Resten skal jeg nok klare. Jeg er —"

Her hviskede han Controlleuren et Navn i Øret. Dette Navn maatte have en Slags magisk Virkning, thi Controlleuren foer tilbage, bukkede og sagde ærbødigt:

„Nu vel da, for Deres Skyld vil jeg udsætte mig for alle de Ubehageligheder, som kan flyde af en Overtrædelse af mine Pligter."

Med disse Ord rakte han ham Halskraven.

Officieren tog den med en fornøiet Mine, rullede den sammen og stak den under Armen, idet han mumlede hen for sig selv:

„Saa, nu har jeg da en Anledning, Noget der kan skaffe mig Adgang til hende."

Det kan maaskee synes forunderligt for Læseren at den

unge Officier betjente sig af et saadant Middel for at komme i nærmere Berøring med Nora. Men Sagen var den, at uagtet den unge Mand var Officier, saa var han dog langt mere undseelig end man skulde vente det af hans Alder og Stand.

At gaae op til Nora, uden at have et Paaskud, eller et Ærinde, det syntes han ikke kunde gaae an paa nogen Maade.

Uagtet han var Krigsmand, var han meget frygtsom ligeover Damer.

Og dette var ingen Hemmelighed. Alle hans Kammerater vidste det og gjorde Nar af ham i den Anledning.

Men han kunde alligevel ikke gjøre ved det, der var en Undseelighed over ham, som han ikke kunde beherske. Han ærgrede sig selv derover, men hvad hjalp det.

At henvende sig til og tale til en Dame, som han ikke kjendte, selv om denne Dames Adfærd var tvetydig, det var Noget som han aldrig kunde faae Mod til, naar han ikke havde et eller andet bestemt Ærinde at udrette.

Havde han det, saa var det en anden Sag. Han kunde vel nok være forlegen alligevel, men saa havde han dog en fast Grund at staae paa, og det forandrede Sagen i en betydelig Grad.

Saa havde han Noget at tale om, Noget at udbrede sig over, han behøvede ikke at være bange for at han skulde gaae i Staae og blive rød.

Ja, mine Damer, der gives virkelig Lieutenanter, hvis Tale kan gaae istaae, og som kunne blive røde.

Vor unge Bekjendt var en af disse sjeldne Fremtoninger, og Læseren kan derfor tænke sig den Glæde, hvormed han bar den uvurderlige Halskrave hjem.

Den skulde være den Talisman, som skulde beskytte ham mod Forlegenheden og indføre ham hos hende.

„Imorgen," mumlede han ved sig selv, da han var kommen hjem og gik i Seng, „Imorgen skal jeg see hende nærved, tale med hende, sidde ved hendes Side — o, i Morgen!"

Da han kom i Seng, var hans Blod i en saadan Bevægelse at han næsten ikke kunde sove. Endelig faldt han i en urolig Slummer langt om længe, opfyldt af Drømme.

Drømmene dreiede sig naturligviis kun om Eet og det Samme, om Nora.

Han saae sig nu selv sidde i en fortrolig Samtale med hende paa en blød Sopha, medens han holdt den fjæbnesvangre Pelskrave i Haanden.

Han syntes i Drømme han var saa lykkelig, saa uendelig lykkelig, ja det forekom ham tilsidst som om Halskraven forvandlede sig til et langt rosenrødt Baand, der omslyngede baade ham og Nora og forenede dem paa en uadskillelig Maade.

Saaledes drømmer man naar man er tyve Aar gammel.

XVI.

Besøget.

Hvad Nora angaaer, saa spildte hun ikke nogen Tanke paa den tabte Halskrave.

Kraven var borte, men hvad gjorde det. Hun kunde jo kjøbe sig en ny, Greven betalte.

Vor Ven, den unge Officier, tænkte hun heller ikke synderligt paa. En enkelt Gang faldt det hende ind at det var besynderligt han var forsvundet saa pludseligt fra Theateret, uagtet det opmuntrende Blik hun havde sendt ham, men det var kun en flygtig Tanke, som ikke forstyrrede hendes Sinds Ligevægt.

Hun sov ganske roligt om Natten og drømte hverken om Samtaler eller om rosenrøde Baand, ja hun drømte ikke engang det Allermindste om den unge Officier.

Næste Formiddag Klokken henimod Tolv, kom Tjeneren ind og sagde med en hemmelighedsfuld Mine:

„Der er en Herre, som ønsker at tale med Frøkenen."

„En Herre?" sagde Nora forbauset.

Der var ogsaa Grund til Forbauselse. Thi hun levede jo her ganske ene. Hele Dagen tilbragte hun alene, kun om

Aftenen besøgte Greven hende. Hun kjendte jo desuden Ingen, saa det var i og for sig besynderligt nok, at en Herre kunde komme og spørge efter hende.

„Sagde Du en Herre?" spurgte hun.

„Ja, han beder meget indtrængende om at maatte faae Dem i Tale," sagde Tjeneren.

„Hvorledes seer han ud?"

„Godt!"

„Er han ung?"

„Ja."

„Har han Overskjæg?"

„Ja, en Smule," svarede Tjeneren.

En ung Herre med en Smule Overskjæg, det skulde da vel aldrig være den unge Officier tænkte Nora.

„Hvad vil han?"

„Det vil han kun sige til Dem selv."

„Besynderligt," mumlede Nora.

„Lad ham komme ind," tilsøiede hun derpaa.

Tjeneren gik.

Det korte Øieblik, som forløb fra Tjenerens Bortgang til den Ubekjendte kom ind, anvendte Nora til saa godt som muligt at rette paa sin elegante Morgendragt.

Hendes Hjerte bankede, hun vidste ikke hvorfor, men det var ligesom hun havde en Anelse.

Endelig gik Døren op igjen og vor Ven, den unge Officier, kom ind, med en omhyggelig sammenfoldet Pakke i i Haanden.

Han var meget forlegen, det saae Nora strax med det skarpe Blik, som er Kvinden egen. Hun sendte ham derfor et opmuntrende Blik, for at han ikke skulde føle sig altfor ilde tilmode.

„Undskyld, Frøken, —" begyndte han.

„Jeg beder," sagde Nora afbrydende, ingen Undskyldninger. Behag at tage Plads."

Hun pegede med en venlig Mine paa en Stol ved Siden af sig.

Officieren satte sig ned.

„Hvad skylder jeg Æren af Deres Besøg?“ spurgte hun derpaa.

„En Hændelse,“ svarede den unge Mand, der syntes at blive mere og mere forlegen, thi en dyb Rødme farvede hans Kinder.

„En Hændelse?“ spurgte Nora.

„Ja, en reen tilfældig Hændelse,“ svarede Officieren, „men som jeg dog maa være taksskyldig.“

„Hvorfor?“

„Fordi den er Anledning til at jeg nu sidder her,“ — sagde Officieren med en voldsom Anstrengelse for at tage Mod til sig.

Nora saae alt hvad der bevægede sig i den unge Mands Sjæl. Nu, da hun saae ham i Nærheden, fandt hun ham i Grunden slet ikke saa ilde. Der var noget Adelt over ham, men han var rigtignok utilladelig forlegen.

„Gud, hvor han er undseelig,“ tænkte hun, men det er igrunden morsomt at see paa et undseeligt Mandfolk.“

„De smigrer,“ sagde hun derpaa høit med et forbindtligt Smiil. „Tør jeg faae at vide, hvori denne Hændelse bestod?“

„De var i Theatret i Aftes,“ sagde Officieren.

„Ja.“

„Jeg var der ogsaa.“

„Jeg veed det, jeg saae Dem svarede Nora rask.

„Nei virkelig. — Nu, der mistede De vistnok Noget.“

„Mistede jeg Noget?“

„Ja, gjorde De ikke?“ spurgte Officieren langt mere forlegen end før.

I dette Øieblik faldt det ham nemlig ind at han jo muligviis kunde have taget feil og faaet fat i en anden Dames Halskrave.

Det vilde være en nydelig Historie.

Tanken herom bragte ham næsten til at ryste.

„Ah, det er sandt,“ sagde Nora derpaa, „nu husker jeg det. Man kunde ikke finde min laadne Krave.“

„Maa jeg have den Fornøielse at bringe Dem den,“ —

sagde nu Officieren idet han rakte hende den omhyggeligt sammenfoldede Pakke.

„Hvorledes," sagde Nora, idet hun tog Pakken og aabnede den. „De har den? Ja, det er min!"

„Jeg har fundet den."

„Fundet den?"

„Ja!"

„Hvor?"

Dette Spørgsmaal satte den unge Mand lidt i Forlegenhed, han havde ikke været forberedt derpaa. Efter et Par Secunders Taushed sagde han:

„Paa Trappen, De maa have tabt den da De gik ind i Theatret."

Der var saa megen Usikkerhed og Forlegenhed i dette Svar, at det slog Nora. Det var aabenbart at Officieren løi. Hun vidste at hun havde havt Kraven paa da hun kom i Theatret.

Han maatte have tilliftet sig den for at faae et rimeligt Paaskud til at aflægge hende et Besøg, det forstod hun strax. Hvorledes han havde baaret sig ad dermed, det brød hun sig ikke om at vide.

Den unge Mand elskede hende, det var tydeligt nok, og det fandt hun var saa inderligt morsomt.

Hun vilde dog ikke bringe ham i Forlegenhed, men svarede i en ligegyldig Tone:

„De har Ret, saaledes maa det være gaaet til. Maa jeg takker Dem for Deres Artighed og Uleilighed. Men sig mig, tilføiede hun derpaa," hvor kunde De vide at denne Krave var min?"

Atter rødmede den unge Mand, idet han svarede:

„Jeg har flere Gange seet Dem bære den."

„De har seet mig bære den?"

„Ja, jeg har saa ofte mødt Dem i den sidste Tid."

„Men hvor vidste De, hvor jeg boede?"

„Jeg har saa ofte seet Dem kjøre herind, og jeg har desuden seet Dem i Vinduet."

„Naar jeg seer mig ret om, saa har De fuldstændigt ud-

speidet hele min Gjøren og Laden. De veed maaskee endogsaa hvad jeg pleier at spise til Middag?"

Lidt forvirret rystede den unge Mand paa Hovedet.

„Man skulde næsten troe at De hørte til Opdagelsespolitiet," vedblev Nora, „dersom man ikke saae, at De var Officier."

„De spøger Frøken," sagde Officieren.

„Det gjør jeg ogsaa, men De tager det vel ikke ilde op? Jeg er undertiden lidt kaadmundet. Maa jeg endnu engang takke Dem for den Uleilighed De har havt. Det var overordentlig venligt gjort af Dem."

Disse Ord ledsagede hun med et Blik, der gik Officieren ligetil Hjertet.

Hvad skulde han svare herpaa? Han vidste det ikke. Han forbandede i sit Inderste sin Undseelighed og Forlegenhed. Havde han havt et Kongerige vilde han have givet det for at kunne forlænge denne Samtale endnu nogle faa Minuter.

Men han formaaede det ikke. Han kunde ikke finde paa Andet end at reise sig op, som for at gaae.

„Hvorledes," sagde Nora, „De vil allerede forlade mig?"

„Jeg har udrettet mit Ærinde," sagde Officieren.

„Men det er jo ingen Grund til at gaae," sagde Nora. „Jeg har saa nyligt gjort Deres Bekjendtskab og De har viist mig en saa smuk Tjeneste at jeg ikke kan skilles saaledes fra Dem."

Officieren vidste ikke hvad han skulde svare, han indskrænkede sig derfor til at bukke.

„Gud veed om han ikke er skrækkelig dum," tænkte Nora. „Han har saa skrækkelig ondt ved at faae Munden paa Gang. Skulde det da ikke være muligt at faae sat lidt Liv i ham?"

Vi have tidligere fortalt Læseren at Nora i den sidste Tid havde begyndt at kjede sig. Det var derfor ikke saa forunderligt at hun greb til, nu da der tilbød sig en Leilighed til Adspredelse."

En ung, undseelig Officier, er det ikke et fortryllende Stykke Legetøi for en ung Dame.

Hvad hendes Ven Grev Løvenklo angik, saa behøvede

hun ikke at være urolig for ham, han besøgte hende kun om Aftenen.

„Dersom jeg vidste De vilde modtage det," sagde Nora, „saa havde jeg et Forslag at gjøre Dem."

„Og det er?"

„Hvad mener De om at blive her og spise til Middag."

„I Sandhed," begyndte Officieren.

„Ingen Undskyldninger," afbrød Nora ham. Jeg kan see paa Dem at De har Tid nok."

„Siden De paastaaer det med saa megen Bestemthed, saa vil jeg blive."

„Bravo!" raabte Nora, „det kan jeg lide. De skal komme til at spise udmærket til Middag. Jeg har en fortræffelig Kokkepige."

„Men hvormed skulle vi nu fordrive Tiden indtil Middag?" spurgte Nora pludseligt.

Officeren svarede ikke, men det var tydeligt nok at læse i hans Ansigt at det var ham Tidsfordriv nok, naar han blot maatte blive siddende og nyde godt af Noras Selskab.

Han forlangte aabenbart intet Andet, men Nora var ikke tilfreds dermed.

Hun syntes nok at den unge Mand var ganske net, men som vi før have fortalt, hun kjedede sig, og for at adsprede sig havde hun ikke Noget imod at forsøge paa at faae lidt mere Liv i ham.

„Kan De spille Kort?" spurgte hun.

„O ja!"

„Kan De spille Piquet?"

„Ja, jeg holder meget af det Spil."

„Jeg med," svarede Nora, „jeg spiller det tidt med min Ven, Grev Løvenklo, han har lært mig det.

„Grev Løvenklo?" spurgte den unge Officier forbauset, idet han forundret saae paa Nora. „Har han lært Dem at spille Piquet?"

„Ja, er det saa forunderligt?" spurgte Nora, der ikke lagde Mærke til den aabenbare Forvirring, som malede sig

i Officierens Ansigt. „Finder De det saa forunderligt? — Kom nu, saa skal De see at han ikke har Skam af sin Elev."

Hun hoppede hen til et Bord, trak en Skuffe ud og fremtog et Spil Kort, hvormed hun atter vendte tilbage til Officieren.

Denne, der gjorde en voldsom Anstrengelse for at beherske den Forbauselse og Forvirring, der havde grebet ham, tog maskinmæssig Kortene og gav sig ganske mekanisk til at blande dem.

Det var aabenbart at hans Tanker i Øieblikket vare meget langt borte.

Nora lagde slet ikke Mærke dertil; hun var henrykt over at kunne tilbringe sin Formiddag i Selskab og det ovenikjøbet med en ung og ganske net Mand.

„Men," sagde hun leende, medens Officieren blandede Kortene, „jeg vil lade Dem vide, at jeg aldrig spiller om Ingenting."

„Jeg heller ikke," sagde Officieren, der nu syntes at blive mere Herre over sig selv igjen.

„Hvad skulle vi saa spille om?" spurgte Nora.

„Hvad De vil," sagde Officieren galant.

„Saa lad det være en Specie Partiet."

„Lad gaae."

Nu begyndte da Spillet og Nora viste sig som en meget dygtig Elev af sin Lærer. Hun vandt næsten hvert eneste Spil og da de havde spillet en Timestid, sagde Officieren:

„Nu er jeg blank, De har tømt mine Lommer."

„De sidder ogsaa i et mageløst Uheld. Det er ikke værd De spiller mere i Dag. De kan faae Revance en anden Gang."

Spillet havde moret hende, hun holdt meget af Penge, og hun havde vundet.

Men nu, da det var forbi, hvad nu?

Den unge Mand var ligesaa taus og tilbageholdende som han hele Tiden havde været, han talte ikke mere end høist nødvendigt.

Det var kjedeligt, blot hun kunde faae Liv i ham, tænkte hun, saa maatte han vist see endnu meget kjønnere ud.

„Synger De?" spurgte hun.

„Jo, lidt," svarede Officieren.

„Det var herligt," sagde Nora, idet hun sprang op og klappede i Hænderne. „Syng for mig, saa skal jeg accompagnere Dem."

Hun gik nu hen til Fortepianoet og aabnede det.

Officieren reiste sig ligeledes og gik hen til hende.

„Synger De ikke ogsaa?" spurgte han.

„Jo, lidt," svarede hun.

„Vel, saa kunne vi jo synge Duetter," sagde den unge Mand.

„O ja, det er saa morsomt," sagde Nora. „Hvilken skulle vi synge?"

„Hvilken De vil."

Nora gav sig nu til at blade i sine Noder. Endelig fandt hun et Hefte, som hun viste Officieren, idet hun sagde:

„Hvad synes De om den? Skulle vi synge den?"

„Med største Fornøielse."

„Den holder jeg saa meget af," sagde Nora, „det er min Yndlingsmusik."

Hun stillede nu Noderne tilrette paa Fortepianoet og anslog et Par Accorder, hvorpaa den unge Mand faldt ind med en klar velklingende Tenorstemme.

Behøve vi at fortælle Læseren, at det var en lidenskabelig, glødende Duet, hvori to unge Elskende udtolke deres brændende Følelser?

Under Sangen antog Officierens Ansigt et mere livligt Udtryk; den Undseelse, som ellers svævede derover, svandt bort og gav Plads for noget mere Mandigt, som klædte ham godt.

Nora bemærkede det, og syntes godt derom, hun kjedede sig nu ikke mere. Hun saae at det dog var muligt at bringe noget Liv i sin Gjæst.

„Og virkeligt synes det som om denne Duet havde brudt det Taushedens Trylleri, som hvilede over Lieutenanten. Da

Sangen var endt begyndte de To en livlig Passiar, som jævnlig krydredes med Spøg og Latter.

Hvad talte de om, hvad var det, som var saa interessant at de gik aldeles op deri?

Det var dette underlige Intet, som dog har en saa uendelig Interesse i sig.

Det var en Samtale om Alt og om Intet, en Samtale, hvori det ikke kommer saa meget an paa hvad der bliver sagt, som paa hvorledes det bliver sagt, ikke saa meget paa Ordene som paa deres Betoning og det Blik, hvormed de ledsages.

Saaledes havde de siddet længe, de vidste ikke selv hvor længe, hvad bryder man sig under saadanne Omstændigheder om Tiden, da Nora pludselig sagde:

„Det er sandt, jeg har glemt en Ting."

„Og det er?"

„At spørge om Deres Navn, jeg veed jo slet ikke hvem det er, som jeg her har tilbragt hele den lange Dag med."

Dette Spørgsmaal berørte Officieren saa ubehageligt at Nora ikke kunde lade være at bemærke det.

„De bliver da ikke vred fordi jeg spørger om Deres Navn?" kunde hun ikke bare sig for at sige.

„Hvor kan De troe det?" sagde Officieren, idet han anstrengte sig for at fatte sig.

„Jeg syntes mit Spørgsmaal berørte Dem ubehageligt."

„Hvoraf sluttede De det?"

„Af Deres Ansigt; jeg syntes endogsaa at De skiftede Farve."

„Det er meget muligt at jeg gjorde det, der foer en pludselig Kuldegysen igjennem mig, det er Noget jeg ofte er udsat for. Det skal De ikke bryde Dem om. Mit Navn er forresten Gimpel."

Medens han sagde disse Ord betragtede Nora ham skarpt. Han slog Øinene ned og saae forvirret ud, ligesom han havde sagt en Usandhed.

Han hedder bestemt ikke Gimpel, tænkte Nora.

Høit sagde hun derimod:

„Det er et underlig Navn, jeg har aldrig hørt det før."

„Det er ikke saa besynderligt, thi min Familie er den eneste her i Landet, som bærer det. Vi stamme egentlig fra Tydskland."

„Fra Tydskland?"

„Ja."

„Det er vel saa et gammelt adeligt Navn?"

Nu kom Tjeneren ind og underrettede dem om at Middagsbordet var dækket.

„Lader os saa komme tilbords," sagde Nora, idet hun sprang op. „Jeg har faaet en glubende Appetit af al denne Snakken."

Officieren reiste sig ogsaa.

Han drog et dybt Suk og trak Veiret ligesom betydeligt lettere, da denne Tjenerens og Middagsmadens Mellemkomst befriede ham, idetmindste for det Første, for alle videre paatrængende Spørgsmaal.

Man satte sig tilbords og det lod til at den lange Samtale og Sangen og Spillet havde givet dem Begge en glimrende Appetit.

De sad Begge i den samme Sofa, man drak Champagne og nød kortsagt Livet paa den bedste Maade.

Champagnen satte dem i en muntrere Stemning og gjorde dem mere fortrolige.

Officierens Undseelse og Tilbageholdenhed svandt, som Dug for Solen under Vinens mægtige Indflydelse og da man endelig reiste sig fra Bordet igjen var man de bedste Venner af Verden, det var som om man havde kjendt hinanden i en lang Tid.

„Naar maa jeg besøge Dig igjen?" spurgte Lieutenant Gimpel ved Afskeden, de havde nemlig drukket Dus i Champagne.

„Imorgen," sagde Nora. „Jeg er altid hjemme for Dig, uden om Aftenen."

„Altsaa imorgen," hvidskede Lieutenanten, hvorpaa han slog Armen om Noras Liv og trykkede et Kys paa hendes Læber.

„Ja, imorgen, men gaae nu," hvidskede hun, idet hun urolig saae til Uhret.

Lieutenant Gimpel gik, og Nora skyndte sig med at gjøre Toilette, inden Grev Løvenklo kom.

„Gud veed hvem han er," tænkte hun, „jeg troer ikke at hans Navn er Gimpel — jeg troer det ikke, der var noget saa Underligt over ham, da han sagde han heed Gimpel. — Gud veed hvem han egentlig er?"

Dog, dette Spørgsmaal beskjæftigede hende ikke længe. Hvad kom det egentlig hende ved. Han var ung og kunde være morsom og adsprede hende i hendes ledige Timer og det var jo Alt hvad hun forlangte.

En ubehagelig Følge havde dette Besøg for hende — det var aldrig forekommet hende før at Grev Løvenklo virkelig var saa gammel, som han synes at være den Aften.

Det kommer der ud af at anstille Sammenligninger.

XVII.

Fader og Søn.

Vi behøve naturligviis ikke at fortælle at Lieutenant Gimpel ikke undlod at indfinde sig næste Dag.

Han kom ikke alene næste Dag, men ogsaa alle de følgende. Nora var bleven vant til hans Selskab og kunde ikke undvære det mere.

At hun elskede ham saa overvættes høit, ville vi just ikke gaae i Borgen for, men hun morede sig med ham, og det var jo allerede meget.

Officierens Kjærlighed derimod syntes dyb og oprigtig, han var, som man siger, i den syvende Himmel.

Hans Kjærlighed viste sig ogsaa ved hans Rundhaandethed. Han overøste Nora med Smykker og disse tusinde Smaating, som Damerne holde saa meget af.

Dette fortrolige og lykkelige Forhold havde omtrent varet en Maanedstid, da de en Formiddag som sædvanligt sadde fortroligt sammen i Sofaen.

Da forstyrredes de pludselig af Tjeneren, som styrtede ind med en forstyrret Mine.

„Undskyld —" begyndte han.

„Hvad er der?" spurgte Nora forskrækket, idet hun sprang op.

„Herren —" begyndte Tjeneren igjen.

„Grev Løvenklo?"

„Ja, ja!“

„Hvad han?“

„Han kommer!“ raabte Tjeneren.

„Her? Han kommer herop?“ raabte Nora, der endnu ikke kunde troe sine egne Øren.

„Ja,“ sagde Tjeneren hurtigt, „jeg saae ham i dette Øieblik komme ind af Porten, han er paa Trapperne.“

Lieutenant Gimpel var ogsaa sprunget op, han var ligbleg.

„Det er godt,“ sagde Nora, der hurtigt gjenvandt sin Fatning, „naar Greven kommer, saa lad ham komme ind.“

Tjeneren gik.

„Jeg kan jo forestille Dig for ham,“ sagde Nora til Lieutenanten. „Min Gud, hvad feiler Dig? tilføiede hun derpaa, Du er jo bleg som en Død?“

„Det er Intet!“ sagde han kort, „jeg maa bort! Jeg vil ikke presenteres for Greven.“

„Men Du kan ikke undgaae det, her er kun een Udgang, Du kan ikke komme bort uden at han seer Dig.“

„Saa springer jeg ud af Vinduet?“ raabte Gimpel fortvivlet og løb hen til et af Vinduerne.

„Nei for Guds Skyld, Du brækker Halsen!“ raabte Nora angst, idet hun trak ham tilbage fra Vinduet.

„Saa skjul mig da?“

„Men hvor?“

„Ligemeget, blot han ikke faaer mig at see.“

Nora saae sig forvirret om. Hun havde et lille Kabinet ved Siden af den Sal de vare i, der kunde hun skjule ham.

„Kom, gaae hurtigt herind,“ sagde hun, „der kommer Greven aldrig ind.“

Lieutenant Gimpel adlød mekanisk og gik aldeles bedøvet ind i Værelset, medens Nora lukkede Døren efter ham.

Det var paa Tiden, thi hun hørte allerede Nogen tage i Døren. Hun fik netop Tid til at gribe en Bog og kaste sig i Sofaen inden den aabnedes og Greven traadte ind.

Alt dette var foregaaet i faa Sekunder, langt hurtigere end vi ere istand til at nedskrive det.

„Godmorgen, kjære Nora,“ sagde Greven venligt, som

sædvanligt. „Undskyld at jeg forstyrrer Dig paa denne usædvanlige Tid, men jeg har netop tilfældigviis min Formiddag tilovers og saa vidste jeg ikke at gjøre noget bedre Brug af den end at tilbringe den hos Dig."

Han satte sig paa Sofaen ved Siden af hende. Hun var i en stærk Bevægelse og meget ophidset.

Skulde han have fattet Mistanke? Skulde han vide at hun ikke var ene?

Dog nei, et Blik paa hans venlige Ansigt overtydede hende om at der ikke var nogen saadan Fare at befrygte.

Denne Omstændighed satte hende istand til at svare med forholdsviis stor Nolighed.

„Hvor det var smukt af Dig at tænke paa mig."

„Det gjør jeg altid, hvor kan jeg Andet!" svarede Greven galant. „Men mit kjære Barn, Du synes at være i en stærk Bevægelse. Dine Kinder blusse og dine Øine gløde. Hvad er der paa Færde?"

„Intet, slet Intet."

„Virkelig Intet?"

„Nei."

„Men hvorfor da denne ophidsede Mine?"

„Oh," sagde Nora, der nu atter havde gjenvundet et fuldstændigt Herredømme over sig selv, det har Intet at betyde. Det er blot denne Roman som har sat mig i en saa stærk Spænding. Er det ikke naragtigt, hvad?"

„O, hvorfor det," svarede Greven galant, „naar man interesserer sig for hvad man læser, saa er det ikke underligt, at man kommer i Bevægelse. Hvad handlede den Roman om."

„Om Kjærlighed."

„Ulykkelig?"

„Ja," svarede Nora, tænk hun er gift med en og elsker en Anden!"

„Ah, saaledes," sagde Greven, jeg forstaaer: „Ægtemanden kommer og forstyrrer den ømme tête à tête —"

„Netop," afbrød Nora ham, jeg er lige ved dette Sted. „Jeg er vis paa, det er det meest spændende i hele Bogen."

„Upaatvivleligt," sagde Greven, — „men min Gud!"

tilføiede han, idet han bukkede sig ned og tog en hvid Handske, som Lieutenant Gimpel havde tabt, op af Gulvet, „hvem tilhører denne Handske?"

„Handske?" spurgte Nora forskrækket.

„Ja, ja, det er da ikke Din — Numer 8 — Du bruger da ikke Herrehandsker af Nr. 8?"

„Nei, det gjør jeg rigtignok ikke," svarede Nora og saae smilende paa sine smukke smaa Hænder.

„Nu, hvor kommer den da fra? Jeg veed da at Handsker ikke voxe op af Jorden. Svar mig!" sagde Greven temmeligt barsk, idet en mindre behagelig Tvivl begyndte at reise sig i hans Indre.

Han havde grebet Handsken i den ene Finger og svingede den nu rundt paa en krampagtig Maade, idet han betragtede Nora med et Par Øine, der just ikke udtalte de venligste Følelser.

„Min Gud, hvor Du tager paa Vei," svarede Nora, der søgte med temmeligt Held at blive Herre over sin første Forskrækkelse. Hvad skal dog det betyde? Denne Handske —"

„Nu, denne Handske?" afbrød Greven hende utaalmodigt, denne Handske —?"

„Den tilhører —"

„Hvem?"

„Tjeneren."

„Tjeneren?"

Ja."

„Og maa jeg spørge hvorledes Tjenerens Handske kommer herind? Hvorledes kommer den til at ligge her paa Gulvet?"

„Fordi jeg har syet en Knap i den," svarede Nora.

„Hvorledes, Du syer Knapper i Din Tjeners Handsker?"

„Ja, Herregud, jeg hørte Staklen beklage sig over at Knappen var gaaet af, at han netop skulde ud og der var Ingen, som kunde sye den i. Saa forbarmede jeg mig over ham."

„Hvor nedladende," sagde Greven.

„Ja, var det ikke smukt gjort af mig, hvad?" spurgte Nora, idet hun saae leende paa Greven.

Forklaringen om Handsken var just ikke synderlig sandsynlig, men det fortryllende Smiil, hvormed hun nu saae paa Greven, bragte ham til at glemme det. Han kastede Handsken tilside og sagde:

„Hvilken lykkelig Slyngel er ikke den Tjener! — Nora, Du er en Engel."

Han syntes nu ikke at tænke mere paa denne Sag, men gav sig til at passiare ganske som sædvanligt.

Denne Fare var altsaa overstaaet, og Nora traf Veiret dybt, som om hendes Hjerte var blevet lettet for en stor Byrde og saae sig om med en lystigt smilende Mine.

Da foer der pludseligt et ængsteligt Udtryk over hendes Ansigt og hun foer uvilkaarligt sammen.

Med en voldsom Kraftanstrengelse tilbagetrængte hun dog hurtigt sin Bevægelse, saa at Greven Intet mærkede.

Hvad var Grunden til denne pludselige Angst?

O Ræd sel, ved at lade Øinene løbe om i Værelset, var hun tilfældigviis kommet til at kaste Blikket paa et lille Bord, som stod et Par Alen fra Sofaen, paa den Side, hvor Greven sad.

Paa dette Bord laae Lieutenant Gimpels Hue.

Hvis nu Greven fik den at see, hvad saa?

„Hvor det Menneske dog ogsaa er uforsigtigt," tænkte Nora baade ængstligt og ærgerlig. „Faaer Greven Øie paa denne Hue, er jeg ulykkelig. Den kan jeg ikke sige tilhører Tjeneren. — Hvorledes skal jeg dog faae den Hue bort, eller idetmindste forhindre ham i at see den."

Det var en meget vanskelig Opgave. Hvis hun ligefrem reiste sig og gik hen til Bordet, vilde Greven naturligviis blive opmærksom, det kunde ikke gaae an. Der var kun en Udvei og det var at fordybe Greven i en Samtale og derved afholde ham fra at see til den anden Side.

Det var altid Noget. Derved kunde altid vindes lidt Tid, og kom der Tid kom der vel ogsaa Raad.

For at fængsle Grevens Opmærksomhed, gav hun sig nu

til at fortælle vidt og bredt om Indholdet af den Roman hun nys havde læst og som havde sat hende i saa stærk Bevægelse. Greven lyttede til, som det syntes med megen Opmærksomhed.

Men denne Fortællen fik ogsaa Ende og Nora havde endnu ikke fundet paa Raad til at bortskaffe den skjæbnesvangre Hue.

„Det er en meget interessant Historie," sagde Greven endelig, da Nora holdt op, „og særdeles spændende. Men — „vedblev han, idet han saae paa sit Uhr, „Klokken er mange, nu maa jeg gaae igjen. Vi sees i Aften, Farvel saalænge."

Han slyngede Armen om Noras Liv, kyssede hende og reiste sig derpaa pludseligt op for at gaae.

Da faldt hans Blik paa Bordet mod den skjæbnesvangre Hue.

Uden at sige et Ord, gik han hen til Bordet og tog Huen i sin Haand.

Han saae paa den, medens hans Øine funklede som en vild Tigers. Hans Bryst arbeidede voldsomt, men det varede et Par Minnter inden han var istand til at sige et eneste Ord.

Nora, som ogsaa havde reist sig fra Sofaen, var nærved at besvime. Hvilke Udflugter skulde hun nu finde paa, for at aflede den Vrede som hun tydeligt læste paa Grevens Ansigt at der nu nærmede sig.

Hun grebes af en frygtelig Angst, da hun saae paa Greven. Saaledes havde hun aldrig seet ham før og heller aldrig tænkt sig at han kunde see ud.

Han var først bleven ligbleg, derpaa blev han rød og bleg igjen. Øinene funklede, Læberne bævede og Næseboerne udvidedes og sammentrak sig vexelvis.

Det var et frygteligt Syn og det slog Nora med Rædsel. Hun vovede ikke at yttre et eneste Ord.

Endelig talte Greven:

„Hvad er dette for en Hue?" spurgte han.

Nora svarede ikke.

„Svar!" raabte Greven, „hvorledes kommer denne Hue her?"

„Den Hue," stammede Nora endlig, idet hun forgjæves søgte at finde paa en rimelig Forklaring.

Hun fandt ingen, hendes Tanker stode næsten stille.

„Ja," vedblev Greven, der nu tilsyneladende blev roligere, „denne Hue tilhører vel ikke ogsaa Tjeneren?"

Nora svarede ikke, hun saae blot forvirret ud.

„Er denne Hue ikke ogsaa Tjenerens?" vedblev Greven i en spottende Tone.

Nora rystede uvilkaarligt paa Hovedet.

„Dog ikke," sagde Greven, „mærkeligt nok. — Veed Du ellers hvad jeg tænker paa?"

„Nei," stammede Nora.

„Kan Du ikke gjætte det?"

„Nei."

„Det er ellers besynderligt nok. Jeg tænker paa den Roman Du før fortalte mig om. Man underholdes af den Ene og elsker den Anden, man opdages og staaer saa fuld af Forvirring. Synes Du ikke, der er en mærkværdig Lighed mellem denne Roman og den Scene vi To for Øieblikket opføre?

Nora vidste ikke hvad hun skulde svare. Hun kastede sig ned paa Sofaen og græd.

Det er Fruentimmernes Universalhjælpemiddel, naar intet Andet vil hjælpe, saa skal Graaden.

„Naa, det lader ikke til at Sammenligningen behager Dig," vedblev Greven, idet han krampagtigt knugede Lieutenantens Hue i Haanden. „Det er heller ikke værdt at anstille videre Sammenligninger, der er ingen Begivenhed her i Verden, som nøiagtigt gjentager sig to Gange. Nu ville vi selv udvikle Romanen videre paa egen Haand."

Derpaa kastede han Huen hen i en Krog, stillede sig foran Nora og sagde med truende Stemme, idet han saae paa hende med funklende Øine.

„Svar mig nu, hvem tilhører denne Hue?"

Nora svarede ikke. Hun blev ved at græde.

„Du vil ikke svare mig?"

Nora skjulte Ansigtet i Hænderne og græd.

„Hvor er han?" vedblev Greven.

Intet Svar.

„Naa, tal," vedblev Greven, idet han stampede i Gulvet „jeg veed dog Du kan tale, hvor er han?"

Graad og intet Andet end Graad, var hele Svaret.

„Jeg kunde dog nok have Lyst til at gjøre Bekjendtskab med Ejermanden af denne Hue. Jeg kunde have Lyst til at betragte ham og see om Du har en god Smag. Hvad hedder han, hvor er han?"

Han fik ikke Andet end det sædvanlige Svar.

„Naa, saa Du vil altsaa paa ingen Maade give mig nogen Oplysning? Vel, saa maa jeg skaffe mig den selv. Han er her, jeg veed det, thi man gaaer ikke bort uden Hue og Handsker. Jeg skal nok vide at finde ham."

Med disse Ord vendte han sig pludseligt fra hende og gik ind i Sovekammeret.

Som Læseren veed, fandt han Ingen derinde.

„Saa maa han være i Kabinettet," mumlede han ved sig selv, idet han gik henimod Døren.

Den var laaset af indvendig.

„For Satan!" raabte Greven, idet han sparkede saa voldsomt til Døren at den pludseligt fløi op, „man vil nok skjule sig saa længe som man kan. Kom frem, Herre, det kan ikke nytte at være tilbageholden længere. Det skal være mig en stor Fornøielse at gjøre Deres Bekjendtskab. De er Officier, maa jeg bede Dem om at træde frem og hilse paa Deres Foresatte."

Lieutenant Gimpel, som havde staaet med Ryggen mod Døren, strax da Greven traadte ind, vendte sig nu pludseligt om uden at sige et Ord.

Han var dødbleg.

Greven foer tilbage, som om han var ramt af Lynet.

„Edvard, min Søn!" raabte han.

„Fader!" raabte Lieutenanten, der som vi nu vide ikke hed Gimpel, men derimod Edvard Løvenklo.

Ogsaa Nora sprang op af Sofaen og saae forskrækket baade paa den gamle og den unge Greve.

Hvad var dette ikke for en Historie!

Det var endnu langt mere overraskende end den Roman hun havde læst og fortalt Greven saa meget om.

Fader og Søn!

Hun stod som forstenet uden at kunne sige et Ord. Hvad skulde Enden blive paa dette?

Ogsaa den unge Greve stod som aldeles tilintetgjort. Hans Bryst bevægede sig voldsomt og han næsten snappede efter Veiret.

Den gamle Greve havde kastet sig i en Stol og skjult Ansigtet i sine Hænder.

Saaledes forløb nogle Minuter i dyb Taushed uden at der blev talt et eneste Ord.

Det var forfærdelige Øieblikke for dem alle Tre, Øieblikke hvis Kvaler ikke kunne beskrives.

Endelig sprang den gamle Greve op. Han var frygtelig bleg, men et Helvede syntes at koge i hans Indre.

„Hvorledes kommer Du her?" spurgte han.

Sønnen svarede ikke.

„Svar for Satan, hvorledes kommer Du her?"

Edvard begyndte nu at fremstamme Noget om Kjærlighed, Halskraver, Morgenbesøg osv.

„Hvorlænge har dette Forhold varet?"

„Næsten to Maaneder," svarede Edvard.

„Det er smukt, det er nydeligt," sagde Greven idet han saae sønderknusende paa Nora, „det er Taknemmelighed! — Hvorledes er De tilmode i dette Øieblik, Frøken?"

Nora skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd.

„Har jeg fortjent dette af Dem?" spurgte Greven. „Har jeg fortjent at De skulde bedrage mig saaledes? — Dog, jeg nedværdiger mig selv ved at gjøre Dem Bebreidelser. — Kom, Edvard, lad os gaae, denne Sag trænger til en nærmere Forklaring. — Kvinden skal senere høre fra mig."

Derpaa tog han sin Hat og gik uden at værdige Nora et Blik.

Edvard fulgte efter med en fortvivlet Mine.

Nora nu var alene, hun kastede sig paa Sofaen og græd.

Hvilken Verden af Tanker og Følelser bevægede sig ikke gjennem hendes Hjerne i dette Øieblik!

Fader og Søn!

Hvad vilde Enden blive paa dette Drama?

Den gamle Greve — ja han vilde sandsynligviis slaae Haanden af hende — men saa den unge, vilde han heller aldrig see hende mere? Vilde han foragte hende?

Denne Tanke smertede hende, der foer ligesom et Knivstik gjennem hendes Hjerte.

Hun havde faaet den unge Mand saa kjær, og nu fik hun ham maaskee aldrig mere at see! — Hun kunde bære Tabet af den gamle Greve — men Tanken om ogsaa at miste den unge — ak nei, den Tanke var for grusom, — han var jo dog saa sød!

XVIII.

Følgerne.

Hele den Dag og hele den følgende saae Nora ikke mere til hverken den unge eller den gamle Greve.

Det forekom Nora at der var noget Faretruende i denne Stilhed og Tilbageholdenhed, den havde nogen Lighed med den, som gaaer forud en frygtelig Storm eller Uveir.

Nora kunde ikke selv gjøre sig rigtig Rede for, hvorledes hun var tilmode, kun Eet var en Kjendsgjerning og det var at hun aldrig syntes at have været saa ulykkelig som nu.

Den unge Greve, Eduard, han vilde sandsynligvis ikke komme mere, det var i Grunden Skade, syntes hun, thi han var et ganske kjønt ungt Menneske, som hun virkelig havde fattet Godhed for.

Og nu den gamle Greve. Skulde han maaskee være bleven saa vred, at han aldeles vilde slaae Haanden af hende.

Det kunde gjerne være — Naar Alt kom til Alt, havde han saa ikke Grund dertil.

For Grevens egen Skyld brød hun sig ikke synderligt derom — Sønnen var jo meget smukkere — men Alt det

han anvendte paa hende — den smukke Leilighed, Presenter, Equipagen, Kudsken og Tjeneren, vilde Alt dette ikke nu forsvinde?

Det var det Sandsynligste. Greven var jo som en vred Troldmand, der blot behøvede at svinge sin Tryllestav for at faae det Alt til at vige fra hende, saaledes at hun stod ene og fattig tilbage.

Hun gjøs ved denne Tanke. Hun var allerede i denne korte Tid bleven saa fortrolig med Rigdommens Nydelser, at hun næsten ikke kunde tænke sig Livet uden dem.

Naar Greven aldeles slog Haanden af hende, hvor skulde hun saa hen.

Hjem, hjem til den gamle Efraim i den mørke, skumle Kjælder! — Uh nei, denne Tanke var altfor styg! — Og desuden, vilde Jøden tage imod hende? Hun havde jo slet intet Krav paa ham og i den Tid hun havde boet hos Greven, havde hun hverken seet ham eller talt med ham.

Hvad skulde Enden blive paa dette.

Nora syntes aldrig at hun havde tilbragt nogen saa lang Dag. Hun havde ikke Lyst til at gaae ud, og hun havde heller ikke Lyst til at blive hjemme, hun befandt sig kortsagt i en Spænding, der næsten var utaalelig.

Hvad vil Enden blive paa dette? spurgte hun uophørligt sig selv.

Dette Spørgsmaal var ikke godt at besvare. Nora bevægede sig mellem to modsatte Alternativer.

„Enten, tænkte hun, „slaaer han aldeles Haanden af mig, eller ogsaa, holder han sig blot borte i nogle Dage for at glemme sin Vrede, og saa biver Alt igjen ved det Gamle, naar den første Forskrækkelse har sat sig. — Aa, saaledes gaaer det, naturligviis, det er det Rimeligste."

Med denne sidste Tanke slog hun sig til Ro.

Men denne Ro havde dog ikke synderligt at sige. Der var Uveier i Luften, og hun følte sig dog ikke saa aldeles vis paa at kunne afværge det.

Dagen gik, men der kom ingen Greve og heller intet Bud fra ham.

Det blev Aften, det blev Nat, men der var Ingen, der lod høre fra sig.

„Aa," tænkte Nora letsindigt nok, „naar han nu faaer sovet Breden ud, saa er det forbi med det Samme."

Selv kunde hun imidlertid ikke sove sin Uro bort. Hun var i en saa stærk Bevægelse og Spænding at hun ikke kunde lukke et Øie hele Natten.

O, saa lang en Nat havde hun aldrig tilbragt før. — Hun havde aldrig forestillet sig at Tiden kunde snige sig saa langsomt afsted.

Endelig henad Morgenstunden faldt hun i en urolig Slummer, der var opfyldt af Drømme.

Og det var ubehagelige Drømme, skrækkelige, støiende og larmende Scener som opførtes mellem Fader og Søn og til hvilke hun var Vidne.

Da hun endelig vaagnede stod Tjeneren ved Siden af hendes Seng med et Brev paa en Bakke.

„Her er Brev til Frøkenen," sagde han.

„Giv mig det," sagde hun, idet hun tog Brevet. „Jeg skal ringe naar jeg behøver Dem."

Tjeneren gik.

Nora vendte og dreiede Brevet paa alle Kanter før hun aabnede det. Hun kjendte ikke denne Haandskrift. Hvem kunde det dog være fra? Med Hænder, som skjælvede af ængstelig Forventning rev hun endelig Konvolutten op og gav sig til at læse Brevets Indhold.

Brevet lød saaledes:

„Elskede Eleonora!

Tilgiv mig, fordi jeg er Skyld i den saa ubyggelige Scene, som forefaldt hos Dig iforgaars. Tilgiv fordi jeg var Aarsag til alle de ubehagelige Følger, som vil flyde deraf.

Min Fader er frygtelig opbragt baade paa Dig og paa mig. Naar Du læser dette Brev da er jeg ikke mere i Kjøbenhavn. Jeg er paa Veien til Grækenland, hvor jeg

efter min Faders Villie skal tage Tjeneste for et Aar eller to i den græske Armee.

Men, Eleonora, jeg kommer tilbage, Glem mig ikke i den Tid jeg er borte. Jeg glemmer ikke Dig. Du er min første, min eneste Kjærlighed.

Altsaa, Farvel, til vi sees igjen — og endnu engang Tilgivelse!

Din

Eduard.

P. S. NB. Skulde Du paa en eller anden Maade komme i Forlegenhed, da henvend Dig til Grosserer Ribs med Hilsen fra mig, og han vil gjøre for Dig hvad der staaer i hans Magt. Levvel!"

Da Nora aabnede dette Brev faldt der Noget ud deraf og ned paa Gulvet.

Hun ændsede det ikke strax, men nu da hun havde læst Brevet faldt hendes Øine paa det nedfaldne Blad og hun bukkede sig ned for at tage det op.

Det var et Fotografiportrait af ham, den unge Greve.

Nora betragtede det længe og tankefuldt.

Det gik hende som det altid gaaer her i Livet i Adskillelse og Forhindringer, ligefrem Umuligheder have en ganske særegen Forskjønnelsesevne.

Jo mere hun saae paa dette Billede af ham, som hun nu var skilt fra — Gud alene vidste for hvor lang Tid — desto smukkere syntes hun han var.

I Begyndelsen havde hun blot betragtet den unge Greve som et Slags Legetøi, der kunde adsprede hende i hendes ledige Timer, men nu, da han var tabt for hende, saae hun tilbage paa ham med ganske andre Øine.

Han var ung, han var langtfra ikke stygg og hans Følelser for hende vare aabenbart dybe og inderlige. Var dette ikke allerede meget?

Nu var han borte — naar vilde de nogensinde faae hinanden at see igjen?

Nora sank sukkende om paa en Stol, idet hun vedblev at betragte Portraitet.

Saaledes sad hun længe, medens af og til et Suk steg op fra hendes Barm.

Endelig syntes hun at gjøre en voldsom Anstrengelse for at bortjage de mørke Tanker, som havde bemestret sig hende. Hun rettede sig iveiret, lagde Portraitet tilside og mumlede:

„Jeg er en Taabe at jeg tager mig denne Sag saa nær. Edvard kan da ikke blive til evig Tid i Grækenland. Han vil komme tilbage og saa — saa bliver Alt igjen ved det Gamle."

Det pludselige Udtryk af Haab og Mod der var kommet i hendes Ansigt, svandt imidlertid hurtigt igjen og gav Plads for Angst og Uro."

„Den gamle Greve, hvad vilde han gjøre? Han havde jo Grund til at føle sig dødeligt fornærmet, til at slaa Haanden aldeles af hende — og hvis han gjorde det, hvad saa?"

Dette var ingen behagelig Tanke, men hun slog den snart hen igjen. Hendes naturlige Letsindighed svandt Overhoved og hun tænkte.

„Aa hvad, den Gamle tager sig vel neppe den Sag saa nær. Hans Alder maa man jo være forberedt paa Sligt. Han vil vel blive borte et Par Dage, saa sætter hans Vrede sig og saa er det forbi."

Med denne Tanke slog hun sig nogenledes til Ro. Hun betragtede hele den ubehagelige Scene, som et Uveir, der skulde have Tid til at drive forbi.

Hun havde næsten gjenvundet sin sædvanlige Sindsligevægt, da Tjeneren bragte hende et Brev.

Der foer en ubehagelig Følelse gjennem hende, da hun modtog det. Hun kjendte Haandskriften, det var den gamle Greves.

Hun aabnede det med skjælvende Hænder og læste det igjennem med ængstlig Haab.

Da hun havde læst det blev hun ligbleg og snappede besværligt efter Veiret.

Dette havde hun ikke ventet. Brevet indeholdt et Tordenbudskab, det lød saaledes:

„Nora!

De maa indsee at efter den uhyggelige Scene, som sidst forefaldt hos Dem, er det mig umuligt at gjensee Dem mere.

De vil kunne forstaae at jeg ikke for nogen Priis vil udsætte mig for en Gjentagelse af de Kvaler, som de faa Øieblikke foraarsagede mig.

Jeg troede at det idetmindste var lykkedes mig at vinde Deres Hengivenhed, jeg var endnu letsindig nok til at troe at en Mand i mine Aar kunde vente Andet end at man tog hans Penge og havde ham til Nar bagefter.

Dog det var en Skuffelse, en Skuffelse som jeg imidlertid maa anse mig selv at være Skyld i — hvorfor troede jeg endnu med mine halvhundrede Aar paa Venskab og Hengivenhed, ja maaskee endogsaa paa en Smule Kjærlighed?

Jeg vil imidlertid ikke trætte Dem med mine Klager eller Bebreidelser. Jeg vil tage Sagen som en Mand, der veed at føie sig efter Omstændighederne.

De faaer mig ikke at see mere, Gjensynet vilde være altfor piinligt paa begge Sider. Det er for at spare Dem denne Ubehagelighed at jeg skriver Dem til. Det er naturligt at ethvertsomhelst Forhold mellem os er forbi. Møblementet, som De benytter, Equipagen o. s. v. beder jeg Dem betragte som Deres Eiendom, men forøvrigt gjør jeg Dem opmærksom paa at jeg venter at De inden otte Dage har fraflyttet den Leilighed, som De nu beboer.

Løvenklo."

Altsaa forstødt, forjaget, forkastet!

Hvad nu?

Nora hensank i Grublerier. Dette luxuriøse Liv maatte altsaa ophøre. Hun sukkede ved Tanken, thi dette Liv var blevet hende en Vane, som hun kun saare nødigt skiltes fra igjen.

Hun lod Blikket glide fra den ene Gjenstand i Værelset til den anden. Alle disse pragtfulde Sager vare hendes. Det var hendes Eiendom. Hvad Nød havde hun da egentlig? En Deel af det kunde hun jo sælge, disse Sager vare mange Penge værdt, hun kunde altsaa leve et sorgfrit en Tid indtil han, den unge Greve, Edvard, kom hjem igjen fra Grækenland.

Og naar han kom hjem igjen, saa vilde jo Alt blive godt. Han elskede hende, han vilde gjøre Alt for hende. Naar den gamle Greve døde, skulde Edvard jo arve Grevskabet — hvem kunde vide hvad der saa vilde skee, man havde jo seet før at Piger, som ere udgaaede fra Samfundets laveste Trin havde været istand til at gribe en gylden Grevekrone.

Det var et glimrende Fantasibillede, saa glimrende at hun næsten glemte Virkeligheden derover. Det forsonede hende ved Tanken om at hun inden otte Dage maatte forlade dette glimrende Hjem og indrette sig et mere beskedent og indskrænket.

„Hvis han ikke havde elsket mig saa høit," sagde hun til sig selv, „saa var han ikke blevet sendt til Grækenland. Han maa have erklæret at han paa ingen Maade kunde leve uden mig, og det er dette, der har gjort den Gamle saa opbragt."

Nora var imidlertid en temmelig praktisk Pige, der ikke tillod sig selv altfor længe at beskjæftige sig med ørkesløse Drømmerier. Hun tog ufortøvet fat paa at arrangere sig, for at indrette sig et nyt Hjem. Hun solgte den største Deel af Meublementet, fæstede sig en lille Leilighed og en Pige og inden otte Dage vare gaaede, var hun fuldstændigt kommet til Ro i sin nye Stilling.

Det var en betydelig Forandring i hendes Liv og i Begyndelsen hnede den hende heller ikke, men Tanken om den unge Greve og den straalende Grevekrone, opveiede igjen al den Luxus og Mageligbed, som hun foreløbigt havde maattet gjøre Afkald paa.

IXX.

Gamle Bekjendte.

Vi ville nu for et Øieblik forlade vor Heltinde og beskjæftige os med nogle gamle Bekjendte fra de første Kapitler af denne Historie.

I de henved sexten Aar, som ere forløbne siden Noras Fødsel, er det gaaet meget tilbage for Md. Knabstrup. Dengang vi sidst saae hende var hun rask og rørig og i sin bedste Alder, men kort efter ramtes hun af et pludseligt Sygdomstilfælde, som berøvede hende Brugen af den ene Arm. Hele hendes Virksomhed var paa denne Maade standset, hun var nu henvist til at leve af hvad hun havde sammensparet og hvad hun kunde faae som en Slags Naadegave hos de Familier, som kjendte hende og i sin Tid havde benyttet hendes Tjeneste i mere og mindre delikate Anliggender.

Men hvad hun havde sammensparet, det var ikke Stort og de Familier hos hvilke hun kunde vente Understøttelse, bleve færre og færre Aar for Aar.

Nogle døde, Andre reiste bort og endelig var der Andre' som aldeles nægtede at række hende en hjælpsom Haand.

Følgen heraf var naturligviis at hun nedsank i den dybeste Fattigdom og endte tilsidst som Lem paa „Almindeligheden."

Læser har Du nogensinde aflagt et Besøg paa „Almindeheden"! Ikke? Vel, saa følg os derud.

Gaarden er stor, Trappegangene ligesaa. Paa hver Afsats ere de opfyldte med Meubler, det er Lemmernes som ikke kunne faae Plads inde i Stuerne.

Stuerne ere ogsaa store. Langs med Vinduerne staaer en Række Senge, med saamegen Plads mellem hver at der kan staae en Stol og en Spinderok. Ved Enden af hver Seng staaer i Regelen et gammelt Skab eller et andet Meubel, som nærmest er bestemt til Opbevaringen af Levnetsmidler.

Den Side af Stuen, som er modsat Vinduerne, er ogsaa forsynet med en saadan Række Senge. Er Stuen meget bred, findes endogsaa en Række Senge midt i Stuen. Det er i det Hele taget en Regel at der aldrig findes mere Rum mellem de opstillede Senge, end som netop er stort nok til at to Mennesker kunne passere forbi hinanden.

Trods Alt, hvad der bliver gjort for Ventilation og Luftens stadige Fornyelse, saa er det dog klart at Luften paa et saadant Sted er alt Andet end behagelig. Den er en underlig og ubeskrivelig Blanding af Menneskenes Udaanding og Lugten af forskjellige Madvarer.

Det er paa en saadan Stue at vi gjenfinde Md. Knabstrup. Hun sidder ved sin Seng ved Vinduet og seer ned paa Gaden. Hendes lamme Arme forhindre hende i at spinde eller foretage sig noget andet let Haandarbeide.

Den Sygdom, som lammede hendes Arm, lammede til en vis Grad hendes Forstand. Hun var bleven slov og Fortidens Begivenheder viste sig kun for hende i en uklar Taage.

Hun, som før var saa livlig og virksom, tilbragte nu sin Dag med at sidde saaledes ved Vinduet, tilsyneladende ligegyldig for Alt. Hun talte sjeldent eller aldrig og kun naar Maden uddeeltes paa de reglementerede Spisetider syntes der at komme noget Liv i hende.

Thi havde hun end mistet sin Forlighed og sit Aandskraft

saa var hendes Appetit dog endnu stedse usvækket, eller rettere sagt den var stærkere end nogensinde før.

Det er en Dag nogle Maaneder senere end de Begivenheder forefaldt, som vi have skildret i det foregaaende Kapitel, at vi forestille Læseren Md. Knabstrup saaledes siddende ved et Vindue i en Stue paa „Almindeligt Hospital".

Havde hun ikke været saa sløvet og saa ligegyldig for Alt, vilde hun have bemærket at der opstod en usædvanlig Bevægelse i Stuen, som var befolket af henved fyrgetyve Individer.

Der opstod pludseligt en almindelig Hvidsken og Neien, det var klart at der var noget ganske Ualmindeligt paa Færde.

Dette Ualmindelige var en Dame, som traadte ind i Stuen bagefter Gangkonen.

Gangkonen skred stolt frem og viste Damen Vei mellem Sengene. Endelig standsede hun ved den Seng, hvor Md. Knabstrup sad, pegede paa denne og sagde med sin meest smilende Mine:

„Dette er Md. Knabstrup. — Heida, Moer Knabstrup!" tilføiede hun derpaa i en skingrende Tone, da den forhenværende Jordemoder syntes at være aldeles ligegyldig for hvad der foregik, „Heida, Moer Knabstrup, her er en fiin Dame, som vil tale med Dem,"

„Tak for Deres Ueilighed," sagde nu Damen med en Mine, der tydeligt tilkjendegav at hun ønskede at være ene med den hun vilde tale med.

Gangkonen neiede og trak sig tilbage. Paa Gangen omringedes hun, saasnart hun var kommet udenfor Døren, af omtrent alle Stuens Koner, der overøste hende med nysgjerrige Spørgsmaal angaaende Damen; thi paa „Almindeligheden" er det et sjeldent Syn at see en Dame, og endnu sjeldnere at see en Dame, der gjør sig Umage for at opsøge et enkelt Lem.

Gangkonen besvarede disse Spørgsmaal med en saare hemmelighedsfuld Mine, som om hun vel kunde, men ikke vilde fortælle dem baade hvem Damen var og hvad hun vilde.

Med denne Besked maatte Konerne lade sig nøie, medens

de indbyrdes anstillede de ivrigste Gisninger om hvem denne tilsløredе Dame vel kunne være og hvilket Ærinde hun havde.

Md. Knabstrup, som var den Damen søgte, syntes at tage sig hendes Ankomst allerligegyldigst. Hun betragtede den Fremmede med et sløvt, ligegyldigt Blik, det var det Hele.

Den fremmede Dame gik hen til Md. Knabstrup og betragtede hende skarpt. Derpaa satte hun sig ved Siden af den gamle Kone paa dennes Seng og syntes at falde i Tanker.

Denne Dame var ung, kun nogle og tredive Aar. Hendes Ansigt var regelmæssigt smukt, men det saae ud som om det havde huset en Verden af Sorg og hendes Haar var graat.

Det var klart at Damen følte sig opfyldt af en Mængde Erindringer foranledigede ved Gjenkjendelsen af Md. Knabstrup. Hendes sørgmodige Ansigt blev endnu sørgmodigere og det varede flere Sekunder inden hun fattede sig saavidt at hun kunde sige:

„Ja, ja, De er Md. Knabstrup, jeg kjender Dem igjen — hvor kunde det vel være muligt at glemme disse Træk."

Md. Knabstrup stirrede stivt og dumt paa Damen, som havde sat sig paa hendes Seng, uden at svare paa hendes fremmumlede Bemærkning.

Damen betragtede Md. Knabstrup vist et Øieblik, derpaa sagde hun:

„Kjender De mig ikke?"

„Om jeg kjender Dem?" spurgte Md. Knabstrup dumt.

„Ja, kan De ikke huske De har seet mig før?"

Den forhenværende Jordemoder stirrede stivt paa den Fremmede. Derpaa rystede hun paa Hovedet paa en aandsfraværende Maade og sagde:

„Jeg har seet saa mange, mange Mennesker, hvor skulde jeg vel kunne huske dem Alle."

„Stakkel, jeg troer hendes Forstand er svækket, mumlede Damen ved sig selv. „Dog, jeg gjør hende maaskee Uret. Det er jo virkelig rigtigt hvad hun siger, at hun har seet saa mange, mange Mennesker, at hun umuligt kan huske dem Alle. Hvor skulde hun vel ogsaa kunne gjenkjende mig, hvem Tiden har forandret saameget?"

Hun tang nu et Øieblik stille, medens hun betragtede den Gamle med et prøvende Blik. Derpaa sagde hun:

„Kan De heller ikke huske en vis Frøken Klik?"

Atter stirrede den Gamle dumt paa hende, medens hun mumlede paa en aandsfraværende Maade:

„Klik — sagde De Klik?"

„Ja, vedblev Damen, „det er mit Navn, det er nu snart sexten Aar siden De saae mig sidst. Husk Dem vel om."

„Klik — Frøken Klik," sagde den Gamle, idet hun øiensynligt anstrængte sig for at samle sine Tanker. „Bliv lidt, nu troer jeg jeg husker det — det var i et Landsted ude paa Lyngbyveien."

„Ja, ja!"

„Rigtigt nu husker jeg det. Det var Dem med Barnet, som blev sat ud hos en Md. Brask."

„Ja, ja, det er rigtigt."

„Nei, nei," afbrød den Gamle hende, „det er ikke rigtigt. Barnet blev ikke sat ud, det kom ikke i Pleie, det blev udgivet for en anden Mands Barn — vi arrangerede en Comediebarseltour — nu husker jeg det Hele. Hahaha, ja det var et af de løierligste Tilfælde jeg har havt i hele min Praxis."

Hun lo høit og syntes øiensynligt at glæde sig ved Erindringen om det Puds hun dengang havde været med til at spille den bedragne Ægtemand.

„Ja, ja, det er rigtigt," sagde Damen ubehageligt berørt af denne Lystighed. „Jeg er Frøken Klik, kan De nu ikke gjenkjende mig?"

Md. Knabstrup stirrede stivt paa hende. Det Lynglimt, der pludseligt havde oplyst hendes Forstand, syntes atter at svinde bort ligesaa hurtigt det var kommet. Hendes Øine antoge atter et dødt og dorsk Udtryk, idet hun sagde:

„Saa, De er Frøken Klik? Jo, jeg kan nok, jeg kjender Dem igjen. De er blevet gammel siden den Tid. Ak ja, vi blive Alle gamle."

Frøken Klik rystede paa Hovedet med en Mine af sørgelig skuffet Forventning.

„Veed De, hvad der er blevet af mit Barn!“ spurgte hun.

„Deres Barn?“

„Ja, ja, De husker jo nok den lille Pige, som blev givet til Md. Brask.“

„Md. Brask er død.“

„Det veed jeg, men Barnet?“

„Bliv lidt, jeg husker saa daarligt nu. — Nu har jeg det, en Jøde —“

„Hvad han?“

„Han tog Barnet til sig.“

„Hvad hedder han?“

Md. Knabstrup saae paa den Talende, som om hun slet ikke forstod hendes Mening.

„Hvad hedder den Jøde?“ gjentog Frøken Klik.

„Naa Jøden — han hedder — han hedder Efraim.“

„Hvad er han?“

„Marchandiser.“

„Hvor boer han?“

Her standsede Md. Knabstrups Erindring. Uagtet al Anstrengelse og al anvendt Opmuntring fra Frøkenens Side, var det umuligt at faae den gamle Kone til at huske Gaden, hvor Jøden boede. Den Anstrengelse, som dette Hukommelsesforsøg, kostede hende, syntes endog endnu mere at slappe hendes sløve Evner. Jo mere hun blev spurgt, jo mindre var hun istand til at svare. Tilsidst syntes det endog som om hun slet ikke forstod Spørgsmaalene. Det var kun et eneste Øieblik Erindringen var blusset op og den havde efterladt sig et langt dybere Mørke end før.

Frøken Klik maatte lade sig nøie med de Oplysninger hun havde faaet, der vare ikke flere at erholde. Med et temmeligt stuffet Ansigt reiste hun sig og tog Afsted med den Gamle, idet hun trykkede hende en lille Gave i Haanden.

Læseren opkaster udentvivl det Spørgsmaal, hvor Frøken Klik havde været henne i de sidste ni Aar.

Spørgsmaalet er snart besvaret. Dengang hendes Faders forstyrrede Formuesforhold foranledigede ham til at aflive

sig, og da Rettens Folk og Creditorerne kom og fortalte hende at hun nu var tiggerfærdig, grebes hun af en Smerte og en Rædsel, som ikke lader sig beskrive.

Faderen var død, han havde lagt voldsom Haand paa sig selv, og hun, som blev anseet for en af de eleganteste Damer i Byen og for en Pige, hvis Haand det var værdt at beile til for den store forventede Medgifts Skyld, hun saae sig saa godt som tiggerfærdig.

Det var ikke saameget Fattigdommen selv, som den Omstændighed at Folk vilde ynke hende, fordi hun var blevet det. Hun var for stolt til at taale Nogens Medynk, og det var denne Stolthed, som gjorde hende Fattigdommen ti Gange utaaleligere end den ellers vilde have været.

Blive her i Kjøbenhavn, udsætte sig for at Folk vilde vende sig for at see efter hende paa Gaden, medens de sagde til deres Venner og Bekjendte:

„See, der gaaer den bekjendte Frøken Klik, hvis Fader man troede var saa rig, men som dog tog Livet af sig, da han saae at han ikke kunde undgaae at gaae Fallit."

Det var ikke til at udholde.

Hun tog en rask Beslutning, pakkede sine Klæder og Smykker sammen og reiste øieblikkeligt til Norge.

Det var et Tilfælde at hun kom til Norge; thi da hun kom til Toldboden, spurgte hun efter det Skib, som seilede længst bort og da der den Dag ikke var noget, som gik længere end til Christiania, saa tog hun med det.

Hvad hun vilde gjøre i Udlandet, det vidste hun endnu ikke, hendes eneste Higen og Trang var blot at komme bort, langt bort fra Kjøbenhavn bort fra Medlidenheden og Medynken.

Da hun steg i Land i Christiania, var hendes Beslutning imidlertid fattet. Hendes Fader havde havt Forretningsvenner der i Byen, til dem vilde hun henvende sig, de maatte skaffe hende en Plads som Gouvernante.

Det lykkedes hende ogsaa. Fjorten Dage efter at hun var kommen til Christiania fik hun en Gouvernanteplads et halvthundrede Mile oppe i Landet.

Det var tre smaa Børn hun skulde opdrage. Først 9

Aar efter var deres Opdragelse fuldendt, og hendes første Tanke var da at tage ned til Kjøbenhavn for om muligt at see og finde sin Datter.

I de 9 lange Aar var hendes Tanke ofte vandret ned til Kjøbenhavn. Gjerne havde hun offret et Aars Løn, hvis en god Aand havde tilbudt hende at føre hende til Kjøbenhavn og lade hende betragte de Vinduer bag hvilke hendes Datter befandt sig.

Men der kunde i al den Tid ikke være Tanke om at komme afsted. Da derfor endelig Frihedens Time slog, spildte Frøken Klik ikke et eneste Minut, men tog øieblikkeligt afsted.

„Ingen kjender mig nu mere dernede," sagde hun til sig selv, „og jeg maa for enhver Priis vide hvorledes min Datter har det. Jeg har jo rigtignok aldrig anerkjendt hende, det er en Gjøgeunge, som jeg har bragt ind i en fremmed Rede, men derfor er hun jo dog ligefuldt min. Hun maa nu snart være sexten Aar — hun maa være smuk, frisk og blomstrende — o, jeg maa see hende om ogsaa kun en eneste Gang."

Hun tænkte dog ingenlunde paa at give sig tilkjende for hende. Hvad skulde det vel ogsaa kunne nytte til? Kunde hun vel gjøre Krav paa en Moders Kjærlighed, hun, som uden Betænkning havde givet saa fuldstændig Afkald paa sine Moderrettigheder.

Og desuden, hvad vilde saa ikke Folk sige? Nu vandrede hun forglemt og ukjendt om i Kjøbenhavns Gader, men vilde dette vedblive at være Tilfældet naar hun nu vilde gjøre Krav paa en Datter, som hun før tilsyneladende aldrig havde brudt sig om.

Hvilken Skandale og hvilken Snakken og Hvidsken vilde dette ikke give Anledning til? Alle de gamle Historier vilde blive oprippede paany, naturligviis forskjønnede, forøgede og forbedrede.

Nei, der var jo heller ingen Anledning til saaledes at udfordre Folks Snakke- og Bagtalelyst. Hendes Datter maatte jo have det godt, og det vilde jo kun forstyrre hendes og Andres Lykke, naar hun fik de virkelige Forhold at vide.

Nei, blot see hende, under et eller andet Paaskud, maaskee tale med hende, men give sig tilkjende, nei aldrig.

Hendes Hjerte bankede voldsomt, da hun atter steeg i Land paa Kjøbenhavns Toldbod. Hun opholdt sig intet Øieblik, men ilede atter hen til den velbekjendte Gade, hvor Noras Plejeforældre boede.

Ak, hvilken Skuffelse! Ved at forhøre sig fik hun at vide at Md. Brask var død for over otte Aar siden. Hun havde havt en Datter, fortalte man hende, men, hvad der var blevet af hende, vidste man ikke rigtigt, det var jo nu saa længe siden.

Men Manden da, Brask?

Ja, han var forfalden, han var nok paa Ladegaarden eller saadan et Sted.

Dette var et Tordenslag for hende. Hvorledes havde hendes Datter det da vel under disse Omstændigheder.

Hendes første Indskydelse var at opsøge Brask og gjennem ham at faae Underretning om Barnet.

Hun vandrede ud til Ladegaarden, traf ogsaa vor gamle Ven Brask, men han var i en Tilstand, der umuliggjorde enhversomhelst Forklaring.

Han havde Dagen forud faaet Delirium tremens.

Frøken Klik var nærved at fortvivle. Hun kunde jo vel gjennem Politiet søge Underretning om sin Datter, men dette vilde vække Opsigt, og Opsigt vilde hun for enhver Pris undgaae.

Da kom hun til at tænke paa Md. Knabstrup. Hvis hun levede endnu, maatte hun dog vel vide Noget om Noras Skjæbne.

Det kostede hende megen Møie at faae Md. Knabstrup opspurgt, thi naar Folk først ere komne paa „Almindeligheden" ere de næsten saa godt som levende begravne.

Det lykkedes hende dog, som Læseren veed, at finde hende, men de Underretninger hun fik af hende, vare rigtignok meget mangelfulde.

Dog var der Eet hun havde faaet at vide. Barnet var

kommet til en Jøde. Det gjaldt nu om at finde denne Jøde og at faae at vide, hvorledes Barnet havde det hos ham.

Efraim, Marschandiseren, han maatte kunne opspørges, der vare ikke Mange af det Navn i Byen.

Skuffet, bedrøvet, opfyldt af sørgmodige Tanker, vandrede hun, da hun kom ud fra almindeligt Hospital, langsomt ned ad Gaden.

Hvilken Række Skuffelser havde hun ikke allerede gjennemgaaet og hvor Meget stod der maaskee endnu ikke tilbage.

I hvilke Omstændigheder vilde hun finde sin Datter? Hvorledes vilde hun vel have det, naar hun endelig fik hende opspurgt?

Opspurgt? Maaskee hun aldrig fik hende opspurgt, maaskee hun var død — død af Mangel og Elendighed!

Denne Tanke var aldrig faldet hende ind før og den greb hende derfor nu med saa megen desto større Styrke og Kraft.

Hun følte sig tilmode som om hendes Hjerte skulde briste, og standsede et Øieblik, for om muligt igjen at blive roligere.

Hun var naaet ned til St. Anna Plads, da hun standsede. Hun saa sig om med et halvt forvirret Blik, som om hun ikke vidste hvor hun var. Pludseligt faldt hendes Blik paa en høi, fortklædt Herre, som netop gik forbi hende. Der foer en Gysen igjennem hende og hun udstødte et lille, halvkvalt Skrig.

Herren blev opmærksom og standsede et Øieblik og betragtede Frøken Klik stivt.

Ogsaa med ham syntes der et foregaae en Forandring, han blegnede og saae forvirret og forundret paa Damen.

Da han fæstede sit Blik paa hende, syntes det, som i hendes Sind først havde været Forundring og Overraskelse at gaae over til Vished, hun gjorde et Skridt fremad, som om hun vilde ile henimod ham, men da vare hendes Kræfter udtømte med det Samme og hun segnede besvimet om.

Den fortklædte Herre greb hende i Faldet, idet han høist forvirret mumlede ved sig selv:

„Gud, det er hende! At skulle mødes saaledes efter saa mange Aars Forløb!"

Læseren har vel allerede gjættet at den fortklædte Herre ikke var nogen Anden end Alfred Ebbesen.

Høist forvirret og overrasket blev han nogle Øieblikke staaende med hende i sine Arme, uden at vide hvad han skulde gjøre.

Dette Optrin samlede naturligviis Folk omkring dem. En Hob Nysgjerrige trængte sig sammen og udvexlede deres Meninger om hvad der var passeret.

„Det er en Dame, der er blevet syg."

„Nei, hun er ikke blevet syg, men, der er en fremmed Herre, som har banket hende," sagde en Anden.

„Er hun død," raabte Een.

„Næstendeel!"

„Det er altsaa et Overfald, et Mord?"

„Aah Snak, det er kun et Par gamle Kjærestefolk, som uventet ere stødte sammen!"

Denne sidste Gisning kom Sandheden nærmest og da den tilfældigviis naaede Alfred Ebbesens Øre, vakte den han af hans øieblikkelige Forvirring og Bedøvelse.

Han saae sig om, som om han ikke rigtigt vidste hvor han var. Et Sekund efter havde han dog et klart Overblik over sin Stilling. Det første Øiebliks Overraskelse og Forvirring var forbi.

„Skaf mig en Droske!" raabte han.

Det gik ved denne Leilighed, som det gaaer ved alle Lignende, en Mængde Mennesker strømmer sammen med de alleroprigtigste Hensigter til at hjælpe, men da saa Mange ere nærværende tænker Enhver for sig, at han ikke behøver at gjøre sig Uleilighed, og saa bliver der Intet gjort.

Det var derfor først efter at Alfred Ebbesen flere Gange havde raabt paa en Droske og efter at en Politibetjent var kommet til, at en saadan blev bragt tilstede. Ebbesen løftede øieblikkeligt den endnu besvimede Frøken Klik ind i Vognen og satte sig ned ved hendes Side.

„Til Hotel d'Angleterre!" raabte han derpaa, hvorpaa Vognen øieblikkeligt foer afsted fulgt af de Nysgjerrige Blikke og mere eller mindre skarpsindige Bemærkninger.

„Det var et Par gamle Kjæreſtefolk, ſom der traf hinanden ſagde en gammel Kone til en Anden, idet hun tog ſig en Priis, „det vil jeg døe paa. Ulykkelig Kjærlighed var det, det kan I være vis paa — aah, jeg kjender den ſlags Ting ſaa godt fra mine unge Dage."

Imidlertid rullede Vognen afſted til Hotel d'Angleterre. Frøken Klik var endnu ſtedſe beſvimet og Alfred Ebbeſen ſad og betragtede hende, mendens hans Hjerte fyldtes af eiendommeligt piinlige Følelſer.

„Ja, det er hende," mumlede han. „At ſees ſaaledes igjen efter ſexten Aars Forløb — hvor mærkeligt og tillige hvor piinligt. — Tiden har taget paa hende. Skjøndt ung endnu er hun blevet graa? — Men, er det min Skyld? Har jeg knuuſt hendes Livs Lykke? — Jeg var ung, letſindig — men dog vare mine Henſigter hæderlige. —

Her ſtandſede Vognen i Hotel d'Angleterres Port, hvorved der gjordes Ende paa hans Selvbetragtninger.

XX.

Gammel Kjærlighed.

Da Droschen naaede Hotel d'Angleterre fulgtes den ikke mere af nogen af de nysgjerrige Lediggjængere, som havde været Vidne til det i det foregaaende Kapitel beskrevne Optrin.

Vognen rullede ind i Porten. Alfred Ebbesen, thi ham var det, steg ud og bar med et Par Oppvarteres Hjælp den endnu afmægtige Frøken Klik op paa et Værelse.

De lagde hende paa en Sofa og en af Oppvarterne spurgte meget tjenstivrigt:

„Ønsker Herren at jeg skal hente en Doktor?"

„Nei," svarede Ebbesen, „det er kun en almindelig Besvimelse. Her behøves ingen Doktor. Skaf mig blot Noget Vand og Salmiakspiritus."

Oppvarteren løb og kom strax tilbage med det Forlangte.

„Naar jeg behøver Hjælp skal jeg ringe," sagde Alfred Ebbesen, idet han saae henimod Døren.

Oppvarteren forstod Vinket og gik.

Alfred vilde være ene med Frøken Klik, naar hun vaagnede og det var let forklarligt.

Der vilde naturligviis opstaae en Scene og det er altid ubehageligt at have en tredie Mand til Vidne ved Sligt.

Saasnart Opvarteren var gaaet gik Alfred hen til Sofaen, hvorpaa Frøken Klik laae og gav sig til at stænke hende Vand i Ansigtet, hvorpaa han lod hende lugte til den lille Flaske med Salmiakspiritus, som Opvarteren havde bragt.

Denne Behandling kaldte det flygtede Liv tilbage. Da et Par Minutter vare gaaede slog Frøkenen Øinene op og saae sig forvirret omkring.

Hendes Blik faldt paa Alfred, der stod ved Siden af Sofaen og betragtede hende opmærksomt.

Saasnart hun saae ham, foer der en Bæven igjennem hende og hun mumlede:

„Min Gud, saa var det dog ingen Drøm — det er virkelig ham!"

„Alfred!" spurgte hun derpaa, „er det virkelig Dig?"

„Ja, det er mig," svarede Alfred. „Hvorledes har Du det nu?"

„Godt, siden jeg har truffet Dig igjen," sagde Frøkenen, idet hun reiste sig op. „Men sig mig dog, hvor er jeg, hvad er der skeet, hvorledes er jeg kommet her?"

„Du besvimede paa Gaden og jeg har ladet Dig kjøre hertil," svarede Alfred.

„Ah, nu husker jeg det, jeg besvimede ved Synet af Dig, det overvældede mig, men det er jo ogsaa saa længe siden vi saaes sidst. Alfred, det er sexten lange Aar siden, ak, hvad har jeg ikke lidt i denne lange Tid. Men nu, nu da jeg seer Dig, nu er det glemt Altsammen. Du er kommet tilbage for at opsøge mig, for at blive hos mig — o, Alfred, nu ville vi aldrig mere skilles, vel? Nu ville vi blive sammen til vor Død — O, Alfred, jeg elsker Dig endnu ligesaa høit, ja, maaskee endnu høiere end dengang, da vi sidst talte sammen, dengang vi vare unge og ubesindige. Mit Haar er vel graanet i denne lange Tid, men mit Hjerte slaaer endnu ligesaa varmt og brusende, som dengang."

Hun kastede sig om Alfreds Hals og omfavnede ham ømt. Han gjengjældte imidlertid ikke hendes Favntag, han

blev staaende med et halvt forvirret og halvt ængsteligt Udtryk i sit Ansigt uden at sige et eneste Ord.

„Alfred, Du svarer mig ikke," sagde Frøkenen, „er Du saa overvældet af Gjensynets Glæde, at det har berøvet Dig Mælet? — Alfred, kom, lad os sætte os i Sofaen her, tæt ved Siden af hinanden og tale sammen saaledes, som vi gjorde i gamle Dage, da vi vare unge og lykkelige."

Hun trak ham henimod Sofaen og satte sig selv ned. Han blev imidlertid staaende og saae mere forlegen og bedrøvet ud end nogensinde før."

Der var Noget i hans Ansigt, som berørte Frøken Klik paa en ubehagelig Maade. Hun betragtede ham nu opmærksomt nogle Sekunder i Taushed og sagde derpaa ængstelig:

„Alfred, hvorfor taler Du ikke? Hvorfor bliver Du staaende og seer saa besynderlig ud?"

„Eleonora," sagde Alfred endelig med Anstrengelse, „det er nu saa længe siden vi saaes —"

„Ak, ja," afbrød Frøkenen ham, „det er længe, længe siden, sexten lange Aar, men hvad gjør det, vi elske jo endnu hinanden, saaledes som vi gjorte dengang; disse sexten lange Aar ville vi blot betragte, som en lang, hæslig Drøm, ikke sandt, Alfred. Nu skulle vi være saa lykkelige."

„Eleonora," begyndte Alfred igjen, „Eleonora, Tiden har forandret meget. Vi komme til at betragte vort Forhold med mere Rolighed."

„O, men jeg er jo rolig," raabte Frøkenen, „jeg er saa rolig, som den kan være, der pludselig gjenfinder en tabt Skat. Tal, tal, Alfred, det gjør mig saa godt at høre din Stemme, den klinger endnu aldeles som dengang."

Alfreds Udseende blev mere og mere forvirret og bedrøvet. Han betragtede Frøkenen med et ængsteligt Blik og sagde mildt:

„Eleonora, hør mig med Rolighed. Hvad jeg har at sige Dig, stemmer maaskee kun lidet overeens med dine Følelser."

Frøkenen betragtede ham ængsteligt og sagde:

„Hvad har Du da at sige?"

„Meget," svarede Alfred, „meget at fortælle og meget at høre fortælle. Først vil jeg forsikre Dig om at dette tilfældige Møde —

„Tilfældige Møde!" udbrød Frøkenen, „Du har ikke søgt mig?"

„Nei," svarede Alfred med nedslagne Øine.

„Du har ikke spurgt efter mig? Ikke søgt at finde mig? Du har aldeles glemt mig!" raabte Frøkenen, idet hun sprang op med funklende Øine.

„Jeg kom først til Kjøbenhavn igaar," sagde Alfred i en undskyldende Tone.

„For at søge efter mig?"

„Ganske sikkert vilde jeg have indhentet Underretninger om Dig," sagde Alfred saa skaansomt og mildt, som muligt, „men, oprigtigt talt, det var dog ikke Hovedøiemedet med min Reise."

Frøken Klik stirrede vildt og forvirret paa ham. Trods hans Flugt, trods at hun aldrig havde hørt Noget til ham siden han saa pludseligt forlod Byen, saa havde hun dog i al denne lange Tid, troet paa hans Kjærlighed og stolet sikkert paa at han en Dag vilde vende tilbage til hende.

Nu brast pludseligt dette deilige Drømmebillede og hun var neppe sig selv mægtig da hun sagde:

„Alfred, jeg har altsaa taget feil af Dig!"

Der var en saadan usigelig Sorg i den Tone, hvori hun sagde disse Ord, at det skar Alfred i Hjertet. Det var som om han følte at en Lykke her var gaaet tilgrunde og at Intet i Verden var istand til at bygge den op igjen.

Han var ikke strax istand til at svare.

Hun kastede sig atter paa Sofaen, skjulte Ansigtet i sine Hænder og brast i Graad.

Hun græd saa stærkt og saa lidenskabeligt, som om hun skulde græde sin Sjæl ud med det Samme.

„O, har jeg i sexten lange Aar," hulkede hun, „saa inderligt bedt til Gud om at han vilde sende Dig tilbage til mig, og har han hørt min Bøn, blot for at jeg skulde lide dette. — O, Alfred, Du har knuust mit Hjerte — hvorfor vendte

Du dog tilbage naar Du ikke vilde komme til mig? — Er Du blot kommet tilbage for at see hvorledes Dit Offer har det og for at glæde Dig over dets Smerter. — O, Alfred, jeg har ikke fortjent dette af Dig!"

Her kvalte Graaden hendes Stemme og det varede flere Minuter, før hun blev saa rolig igjen at Alfred vovede at tale til hende.

„Eleonora," sagde han mildt, „fat Dig. Betragt Sagen med Rolighed. Huff der er gaaet sexten Aar siden vi saaes sidst. Hvad er der ikke skeet siden den Tid. Du overspringer dette Tidsrum som om det aldrig havde existeret, og glemmer at Tiden har forandret saa meget."

„Og hvad har Tiden da forandret? spurgte Frøken Klik idet hun vendte sit taarefyldte Angsit om mod sin Elskede. — Hvad har da Tiden forandret? — Ja, mit Haar er gammel, jeg er ikke saa smuk og rig som dengang — Du har Ret, Meget er forandret."

„Det var ikke saaledes meent. Da jeg sagde at Tiden havde forandret Meget, meente jeg ikke blot at den havde forandret Dig. Ogsaa jeg har været et Offer for Tidens Omskiftelser.

Frøken Klik kastede et langt Blik paa ham og udbrød derpaa lidenskabeligt:

„Nei, nei, Du er ikke forandret. Dit Udseende er mere mandigt nu end dengang, det er det Hele, for mig er Du altid den Samme, Tiden har ikke gjort nogen Forandring."

„Og dog har Tiden bragt mig en væsentlig Forandring?"

„Hvad da?"

„Gjætter Du det ikke?"

„Nei, nei."

„Har Du Mod til at høre det?"

„Ja, tal blot! Denne Uvished piner mig tildøde. Tal, tal."

„Men Du maae være rolig."

„Det er jeg jo."

„Vel da — jeg er — jeg er gift."

„Gift?"

„Ja!“

Du er gift!“ raabte Frøken Klik atter som om hun endnu ikke kunde tro sine egne Øre. „Du er gift! — O jeg Ulykkelige.“

Hun sank atter tilbage paa Sofaen og vred sine Hænder i Fortvivlelse, medens Taarerne atter strømmede ud af hendes Øine.

Gift, han var gift. Dette var Toppunktet af hendes Ulykke. I de sexten lange Aar hun havde været skilt fra ham, havde det aldrig faldet hende ind at Sligt kunde skee. Hun havde stolt saa sikkert paa at han ventede ligesaa trofast paa hende, som hun paa ham. Hun havde altid næret den Illusion at han en Dag igjen vilde komme til Kjøbenhavn og udslette sin Fordums Uret imod hende ved at føre hende til Alteret, og denne Illusion havde holdt hende opreist i hendes Sorg.

Nu var den bristet denne skjønne Drøm, dette Luftkastel, hvori hun havde søgt Tilflugt mod sine egne pinlige Sorger og Tanker.

Han var kommet til Kjøbenhavn, men ikke for at udslette sin Uret, ikke for at føre hende til Alteret, nei blot for slet og ret at fortælle hende at han var — gift.

Gud i Himlen havde hun fortjent dette?

Flere Minuter gik hen i dyb Taushed, der kun afbrødes af hendes Hulken. Alfred stod taus ved hendes Side og og betragtede hende med et smerteligt Blik.

Ogsaa han var et Bytte for stærke Sindsbevægelser, ogsaa han led frygteligt i dette Øieblik.

Al denne Sorg og Smerte var jo hans Værk, al denne Fortvivlelse havde han foraarsaget.

Han var den, som først brød Tausheden, idet han sagde med bævende Stemme:

„Eleonora, hør mig, lad mig retfærdiggjøre mig. Jeg er ikke saa skyldig eller saa troløs, som Du troer.“

Frøken Klik hævede sit taarefyldte Ansigt i Veiret og sagde med en frygtelig Tone:

„Og hvormed kan Du retfærdiggjøre Dig? Hvormed

kan Du besmykke Din Fraværelse og Taushed i sexten Aar? Hvorledes kan Du forsvare at Du har glemt mig og — og giftet Dig med en Anden?"

„Hør mig roligt, og dom saa selv, det er min eneste Bøn. Vil Du det?" sagde Alfred.

„Tal kun," svarede hun i samme Tone, „efter hvad Du nys har fortalt mig, saa er jeg beredt til at høre Alt."

„Vel an da, saa hør. Men førend jeg begynder at fortælle saa vil jeg bede Dig være forvisset om at Alt, hvad jeg fortæller er den rene Sandhed. Er Du overbeviist derom?"

Han saae hende stivt i Øinene og hun besvarede Blikket. Derpaa hviskede hun:

„Jeg troer Dig."

„Godt, Du har flere Gange sagt, at det er 16 Aar siden Du hørte Noget fra mig. Det forstaaer jeg ikke?"

„Ikke?"

„Nei, dengang jeg maatte reise, efterlod jeg et Brev til Dig. Dette Brev indeholdt en Adresse hvortil jeg for Fremtiden vilde sende mine Breve til Dig og hvor Du kunde hente dem, eller hvorfra de hemmeligt vilde blive Dig sendte."

„Dette Brev har jeg aldrig faaet!" raabte Frøken Klik idet hun atter rettede sig i Veiret.

„Besynderligt? Har Du da heller ikke faaet nogle af mine andre Breve?"

„Nei, aldrig. Jeg har ikke hørt det Ringeste fra Dig i al den lange Tid!" raabte Frøkenen.

„Høist besynderligt," vedblev Alfred, „disse Breve maa være bleven stukne tilside. Jeg skrev hyppigt til Dig, i to Aar vedblev jeg at sende Dig Breve, men jeg fik aldrig noget Svar."

„Du kan nu forstaae hvorfor," sagde Frøkenen, idet hun saae paa ham med et ømt Blik.

„Jo desværre, nu forstaaer jeg det. Du kan ogsaa begribe at da jeg efter to Aars Forløb ikke havde faaet noget Svar paa alle mine Breve, saa maatte jeg antage at Du havde glemt mig og at Du ikke engang værdigede mig et

Svar. Jeg maatte jo tro at Du aldeles havde revet mig ud af dit Hjerte og ikke mere skjænkede mig en Tanke."

„Gud i Himlen!" raabte Frøkenen, idet hun vred sine Hænder, „tilgive dem, der ere Skyld i dette — jeg kan ikke!"

„Da jeg havde faaet denne Overbeviisning," vedblev Alfred, „og Du maa selv tilstaae at jeg havde Ret til at faae den, saa besluttede jeg at glemme Dig. Jeg bedøvede mig selv i Adspredelser og Glæder, jeg berusede mig i enhver Nydelse, blot for at glemme. — To Aar efter at jeg havde fattet denne Beslutning, var jeg gift."

„Altsaa i 12 Aar!"

„Jo, i 12 Aar."

„Og Du er lykkelig."

„Saa lykkelig, som vel de fleste Ægtemænd."

„Du har Børn?"

„To. En Søn og en Datter."

„Sig mig," begyndte Frøkenen med Anstrengelse, „sig mig, — hvem er din Kone?"

„Hun er en Amerikanerinde fra Sydstaterne. En Creol."

„Jeg kunde have Lyst til at see hende," sagde Frøkenen ligesom hen for sig selv. „Du er altsaa lykkelig," vedblev hun, derpaa høiere, „gift og lykkelig — o, min Gud, hvilken Skuffelse!"

„Det er ikke min Skyld, Eleonora. Efter hvad jeg har fortalt Dig, maa Du indsee, at de fleste Andre vilde have handlet ganske ligesom jeg, hvis de havde været i mit Sted."

Frøken Klik skjulte Ansigtet i sine Hænder og svarede ikke.

Ja, han havde jo Ret.

Han maatte jo tro at hun aldeles havde glemt ham, siden hun ikke værdigede ham et Svar paa hans Breve.

Hvem havde vel forholdt hende disse Breve? Hvem kunde vel have standset denne Correspondence og paa en saa letsindig Maade forspildt to Elskendes Lykke og fremkaldt denne Scene, som nu foregik og som indesluttede i sig en saa unævnelig og umaadelig Smerte.

Hun kunde, som sagt, ikke give sine Følelser Luft i Ord. Hele hendes Svar bestod i en voldsom Hulken.

„Eleonora," sagde Alfred atter mildt, „Eleonora, svar mig og sig at jeg staaer retfærdiggjort i dine Øine."

Hun hævede atter Hovedet iveiret tog Hænderne bort fra Ansigtet og saae kjærligt paa ham.

„Jeg tilgiver Dig," hviskede hun. Du kunde jo ikke handle anderledes. Manden er ikke skabt saaledes som Kvinden, han har ikke denne dybe Inderlighed i sin Følelse, ikke denne Vedhængen ved sin første Kjærlighed. Gud har ikke givet ham den samme Udholdenhed som Kvinden, ikke den samme Kraft til at lide og til at taale."

Der opstod atter en lille Pause, thi Alfred stod forlegen og vidste ikke hvad han skulde sige.

Endelig sagde han:

„Nu veed Du, hvorledes det er gaaet mig — sig mig nu hvorledes Du har havt det i al denne lange Tid."

Atter hævede hun Hovedet og saae halvt forvirret og halvt spørgende paa ham.

„Hvorledes jeg har havt det?" sagde hun. „Ah, det er sandt," tilføiede hun, „Du veed jo ikke —"

Der var et saa besynderligt Udtryk i hendes Øine, da hun sagde disse Ord at Alfred halvt ængstelig afbrød hende:

„Hvilket?" spurgte han.

„At —"

„Nu, at!"

„At vi have — en Datter!" sagde hun endelig med en voldsom Anstrengelse.

„En Datter!" raabte Alfred, idet han foer et Par Skridt tilbage.

„Ja."

„Min Gud, det har jeg aldrig anet. Hun maa jo være stor nu. Hvor er hun?"

„Det veed jeg ikke!" sukkede Frøkenen.

„Du veed det ikke?"

„Nei."

„Hvorledes skal jeg forstaae det?"

„Aa, det er en lang og sørgelig Historie."

„Fortæl mig den, lad mig høre det Alt."

Han tog nu en Stol og satte sig ved Siden af hende.

„Fortæl mig nu det Hele," sagde han atter.

Frøkenen gav sig nu til at fortælle hele den sørgelige Historie, som Læseren allerede kjender.

„Du har altsaa Intet hørt til Barnet i al den lange Tid Du var i Norge?" sagde han endelig urolig da hun nu havde endt.

„Nei, ikke før idag, da jeg traf Dig, kom jeg fra almindelig Hospital, hvor jeg havde været ude for at tale med Madam Knabstrup."

„Traf Du hende?"

„Jo jeg gjorde."

„Hvad sagde hun?"

„Ak, ikke meget. Alderdom og Sygdom har svækket hende. Alt hvad jeg kunde faae ud af hende var, at Madam Brask var død og Brask paa en eller anden Maade var bleven ødelagt, og at en Jøde havde taget sig af Barnet."

„En Jøde?"

„Ja."

„Hvad hedder han?"

„Efraim."

„Efraim — Efraim," sagde Alfred ligesom i Tanker. — „Jeg synes jeg kan huske det Navn fra tidligere Dage. Det skulde da vel aldrig være en af de barmhjertige Sjæle, som hjælpe deres Næste med hundrede Procent eller undertiden lidt mere."

„Han skal være Marschandiser," sagde Frøkenen, „det er Alt hvad jeg veed om ham. — Men jeg maa finde ham, jeg maa faae ham til at sige mig, hvad der nu er blevet af mit Barn. Jeg maa see hende, selv om det blot skulde være en eneste Gang."

„Med Guds Hjælp ville vi finde hende," sagde Alfred, „jeg skal hjælpe Dig at søge. Er Jøden den, som jeg antager ham for, ville vi nok faae at vide hvad vi ønsker, inden kort Tid."

„Gud give det!" sagde Frøkenen. — „Hun er maaskee ulykkelig, undertykket i Nød og Fattigdom — o, Gud tilgive mig, at jeg saaledes har kunnet forlade mit arme, ulykkelige Barn."

„Trøst Dig, det kan Alt blive godt endnu. Fat Dig nu, see at bliv rolig, saa ville vi Begge gaae ud og see om vort Barn."

„Det vil jeg," sagde hun nu beroliget, „og Gud vil nok hjælpe os til at finde hende."

„Ja," svarede Alfred, „og er hun fattig og ulykkelig, saa skal hun blive hjulpet. Troer Du jeg vilde lade mit Barn lide Nød?"

XXI.

Atter hos Efraim.

Efraim boede endnu som sædvanligt i sin Kjælder og drev sin gamle Forretning, eller rettere sagt sine Forretninger, thi som Læseren veed, indskrænkede han sig ikke til een Ting alene.

Han hobede Penge sammen i Massevils. Han var en disse afskyelige Gjerrige, som blot elske Pengene for Pengenes egen Skyld.

Den Forretning han havde gjort med Nora var en overmaade god Forretning, den havde bragt ham mange Penge i Hans Kasse og han var af den Slags Mennesker, som gjorde sig ingen Samvittighed af en saadan Sag.

Tvertimod, den Aften han forlod Nora, da hun var kommet til Greven, mumlede han ved sig selv, medens han gik hjem:

„See saa, nu er hun forsørget, nu behøver Du ikke at bryde Dig om hende mere. Der har Du gjort en god Gjerning, Efraim. Da har taget Dig af det fattige, forladte Barn, opdraget det og skaffet det frem i Verden. Og saa sige Folk, at Efraim er en infam Aagerkarl, som ikke har en eneste god Følelse i Livet. Det er Misundelse, det er det Hele."

Han brød sig i Virkeligheden heller ikke en Smule om Nora efter den Tid. Hun havde det jo godt, meente han, og han havde tjent sine Penge, det var altsaa ikke Umagen værdt at bryde sig mere om den Ting.

Den Dag, vi atter aflægge Besøg hos ham, er det flere Maaneder siden han skilte sig ved Nora. Han havde nu saa godt som fuldstændig glemt hende — der var jo ikke nu flere Penge at tjene ved hende.

Han sidder inde i det lille Lukaf ved Siden af Boutikken, som vi tidligere have omtalt. Han sidder bøiet over en stor Bog, hvori han ivrigt tæller nogle Talstørrelser sammen, og alt som han tæller og tæller opklares hans gustne, pergamentagtige Ansigt mere og mere af et fornøiet Griin.

Pludseligt forstyrres han i sine Beregninger, ved at hans Kone stikker Hovedet ind af Døren.

„Her er Nogen, som vil tale med Dig," sagde hun.

„Hvem er det?" spurgte han gnavent.

„En Herre og en Dame."

Jøden gjorde et Hop i sin Stol af Forundring; thi det var noget ganske Nyt at Herrer, som kom for at tale med ham, vare ledsagede af Damer.

„Kjender Du dem?"

„Nei," sagde hun.

„Hvorledes see de ud?"

„Det er fine Folk," sagde hans Kone, „det kan man strax see paa dem."

Fine Folk! der var altsaa sandsynligvis Penge at tjene ved dem. Jøden svarede derfor idet han lukkede sin Bog:

„Saa lad dem komme ind."

Konen vendte tilbage til Boutikken og et Øieblik efter traadte en Herre og en Dame ind i Jødens Lukaf.

Det var Alfred Ebbesen og Frøken Klik.

Jøden betragtede dem skarpt, især Herren. Han holdt meget af at vide hvilke Folk han havde med at gjøre, men han gjenkjendte ikke Alfred Ebbesen, uagtet han dog for sexten Aar siden havde gjort adskillige mere eller mindre delikate Forretninger med ham.

„Hvad staaer til Tjeneste?" spurgte han med dette indsmigrende Grin, som er egent for Jøderne, naar de har Udsigt til at gjøre en eller anden Forretning. „Maa jeg bede Dem om at tage Plads."

Foruden den Stol, han selv sad paa, fandtes der endnu to andre gamle og tilstøvede Stole derinde. Han vidskede Sæderne af i en Fart og sik Herren og Damen til at sætte sig ned.

„Hvad staaer til Tjeneste?" spurgte han igjen.

„Det er en ganske eiendommelig Sag, vi ere komne for at tale med Dem om," begyndte Alfred.

„Hehe, geneer Dem ikke," sagde Jøden opmuntrende.

„Det dreier sig om et Barn."

„Et Barn?"

„Ja, nu er hun da vel ikke længere noget Barn, nu maa hun jo være voxen."

„Vil De ikke behage at forklare Dem tydeligere," sagde Jøden.

„Strax. For omtrent ni Aar siden tog De en lille Pige til Dem," sagde Alfred.

Jøden studsede, der gik en Anelse igjennem ham, en Anelse, som han ikke selv forstod eller kunde forklare sig. Hvad vilde disse to Fremmede vide om Nora, hvilken Interesse kunde de have at faae Noget at vide om hende?

„Ja," svarede Jøden, idet han betragtede sine Gjæster skarpt. „Det var en Barmhjertighedshandling, endskjøndt Folk troe at Jøderne ikke kunde være barmhjertige. Moderen var død og Faderen spillede op med Alt hvad han havde. Han drak og kom paa Ladegaarden, troer jeg."

„De tog altsaa Barnet til Dem?"

„Ja."

„Hvad heed dette Barn?"

„Eleonora Ebbesen Brask."

Alfred og Frøken Klik vexlede et Blik. De havde altsaa truffet den rette Mand, de vare nu paa Sporet.

Frøken Klik var neppe istand til at skjule sin Bevægelse.

Hendes Hjerte bankede saa voldsomt at hun næsten selv kunde høre det.

„Og dette Barn, eller denne unge Pige, er hos Dem endnu?“ spurgte Alfred.

„Nei,“ svarede Jøden.

„Ikke,“ sagde Alfred, idet han gjorde Vold paa sig for at beherske sin Bevægelse. „Men De veed da hvor hun er?“

„Ja.“

„Hvor opholder hun sig da nu?“

„Hos Grev Løvenklo.“

„Grev Løvenklo?“

„Ja.“

„Hvorledes er hun kommet der?“

„Ja, seer De, jeg er en fattig Mand, en meget fattig Mand. Jeg tog dette Barn til mig af Barmhjertighed, af lutter Barmhjertighed, men da hun nu voxede til og blev stor, saa var det nødvendigt at hun sørgede for sig selv; thi jeg er som sagt fattig, meget fattig.“

„Hun har altsaa faaet en Plads i Huset hos Grev Løvenklo?“

„Jøden saae paa Alfred og Frøken Klik med et besynderligt Diekast, og det var næsten, som om der gik et Smiil over hans Læber, da han svarede:

„Ja, hun er i Huset hos Grev Løvenklo.“

„Saa kunne vi altsaa træffe hende der?“

„Ja, ganske sikkert.“

„Saa skal De have Tak for Underretningen.“

Alfred og Frøkenen reiste sig nu for at gaae. Jøden, hvis Nysgjerrighed var vakt ved dette Besøg, spurgte:

„Undskyld, men maa jeg gjøre Dem et Spørgsmaal?“

„Ja, hvorfor ikke, tal,“ sagde Alfred.

„Seer De,“ vedblev Jøden, „De kan nok tænke at jeg interesserer mig for Pigebarnet, siden hun har været saa længe her i mit fattige Hjem. De vil vel derfor ikke tage mig det ilde op, naar jeg spørger Dem om, hvorfra De kjender hende?“

Alfred og Frøkenen bleve begge forlegne. Dette Spørgs-

maal, der i Grunden var ganske naturligt, havde de slet ikke tænkt paa.

Alfred fattede sig imidlertid hurtigt og svarede:

„Vi kjende hende egentlig ikke, men da vi ere lidt i Familie med den afdøde Md. Brask, saa interesserer vi os naturligviis for hendes Barn."

„Ah, saa De er af Familien," sagde Jøden.

„Ja, lidt," svarede Alfred. „Vi have forresten opholdt os udenlands og det er Grunden til at vi først nu tænke paa Md. Braskς Barn."

„Ah, saaledes!" sagde Jøden. „Undskyld min Driftigstighed, men De kan jo nok tænke at jeg interesserer mig for Barnet og Alt hvad der vedkommer hende. Fordi man er en Jøde har man dog et Hjerte."

Der blev endnu vexlet nogle ligegyldige Ord, hvorpaa Alfred gik med Frøkenen.

Da de vare gaaede blev Jøden staaende stille og grublede.

„Det kan ikke hænge rigtigt sammen med dette Besøg," mumlede han ved sig selv. „Der maa stikke en Hemmelighed under, det er tydeligt nok. — To vildfremmede Mennesker komme ikke dumpende ned fra Himlen for at spørge efter et fader- og moderløst Barn, uden at de have en Grund til det. — Men hvilken Grund? Det er Tingen. Kunde man faae det at vide, var der maaskee noget at tjene. Der er Intet, der betaler sig saa godt, som Hemmeligheder. Disse to Mennesker saae i det Hele taget noget hemmelighedsfulde ud. — Fordømt, jeg glemte at spørge dem om deres Navne, det kunde maaskee have ledet mig paa et eller andet Spor."

Han stod endnu længe og grublede over Aarsagen til dette besynderlige Besøg, men naturligviis uden at komme til noget Resultat.

Den Dag dette foregik var flere Uger efter at Bruddet var skeet mellem Greven og Nora.

Efraim var aldeles uvidende om denne Begivenhed. Han havde ikke seet Greven siden Handelen blev sluttet og til Nora havde han heller ikke hørt Noget.

Han troede derfor at Nora endnu, som sædvanligt,

boede hos Greven, og derfor var det at han viste de Fremmede derhen. Det blev saa deres egen Sag at overbevise dem om hvilken Plads det egentlig var hun beklædte i Grevens Huus.

Alfred og Frøken Klik begav sig strax ud til Grev Løvenklos Palais for at søge videre Underretning om Nora og om muligt faae hende i Tale.

Da de kom ud til Grevens Palads, bleve de spurgte om deres Ærinde af en Tjener.

Frøken Klik havde slaaet Sløret for sit Ansigt og stod nu skjælvende og ventede paa de Oplysninger, de vilde faae at høre.

„De kan ikke sige mig," sagde Alfred Ebbesen, „om der her i Grevens Huus opholder sig en ung Dame?"

Tjeneren maalte den Spørgende med den uforskammede Mine, som er egen for Tjenere i fornemme Huse, derpaa sagde han:

„En ung Dame? Hvad hedder hun?"

„Frøken Brask."

„Kjender hende ikke," sagde Tjeneren, „der findes Ingen af det Navn her hos os."

„Kan jeg da ikke faae Greven selv i Tale," spurgte Alfred.

„Greven giver ikke Audients nu, De maa komme igjen om en Timestid," svarede Tjeneren, hvorpaa han gik og lod de Fremmede staae ene i Porten.

„Saa maa vi komme her igjen om en Timestid," sagde Alfred til Frøken Klik, idet de atter gik ud paa Gaden.

„Min Gud," sagde Frøkenen, „jeg føler mig saa angst."

„Hvorfor?"

„Jeg kan ikke selv forklare Grunden, men det er som om jeg havde en Anelse om at det er tilstødt vor Datter en stor, en unævnelig Ulykke."

„Hvor kan Du dog falde paa disse Tanker?"

„Jeg veed det ikke selv, men det synes mig som om der var noget Gaadefuldt i hele denne Historie, Noget som varsler om Ulykke og Sorg."

„Du maa ikke have saadanne mørke Tanker. Lad os nu først høre hvad Greven siger."

„Jeg tør ikke gaae derop med. Gaae Du alene."

„Hvor kan jeg saa træffe Dig igjen?"

„I mit Logis, jeg boer i „Tre Hjorter"."

„Godt, saa vil jeg følge Dig hjem."

De tog nu Veien til „Tre Hjorter". Det var en lang Vei, heelt igjennem Byen. Da han havde fulgt hende hjem og lovet øieblikkeligt at komme igjen med den Besked han vilde faae hos Greven, var Timen næsten forløbet, og Alfred begav sig paa Veien til Grevens Palads.

„Kan jeg nu faae Hr. Greven i Tale?" spurgte han Tjeneren.

„Hvem skal jeg melde."

„Alfred Ebbesen, Kjøbmand fra Amerika."

Tjeneren rynkede lidt paa Næsen ved det Borgerlige i dette Navn og denne Haandtering, men sagde dog ikke desto-mindre naadigt:

„Jeg skal høre om Greven kan tage imod Dem."

Derpaa gik han. Et Øieblik efter kom han tilbage og sagde:

„Værsaaartig, Greven er visible.

Han førte nu Alfred gjennem et Par Værelser, derpaa slog han en Fløidør op paa vidt Gab og raabte:

„Hr. Kjøbmand Ebbesen fra Amerika."

Greven sad i en Lænestol ved sit Skriverbord og var beskjæftiget med at gjennemsee nogle Papirer. Ved Ebbesens Indtrædelse reiste han sig op, pegede med Haanden paa en Stol og sagde:

„Maa jeg bede Dem tage Plads."

Derpaa satte han sig selv ned igjen og saae spørgende paa Alfred Ebbesen, som ogsaa satte sig ned.

„Det er en ganske eiendommelig Sag, som bringer mig til at gjøre Dem Uleilighed, Hr. Greve," sagde Alfred. „Jeg kommer nemlig for at søge Oplysninger om en Dame, som skal befinde sig i Deres Huus."

„En Dame?" spurgte Greven overrasket.

„Ja," sagde Ebbesen, „en Dame ved Navn Frøken Brask."

Greven foer op. Hans Øine sprudlede Ild.

„Frøken Brask!" raabte han.

„Jo."

„Hvor falder De paa at spørge mig om hende?" spurgte Greven, idet han søgte at blive Herre over sin Bevægelse.

„Fordi det er blevet mig sagt at jeg her kunde faae Oplysninger om hende."

„Af hvem?"

„Af en Jøde ved Navn Efraim."

„Efraim?" sagde Greven, der blev mere og mere forbauset.

„Jo."

Greven saae vist paa Alfred. Det var saa besynderligt at Nogen vilde komme og spørge ham om den unge Pige han havde kjøbt af Jøden. Og paa den anden Side var det ogsaa en egen Sag at fortælle hvilket Forhold, der havde bestaaet mellem ham og hende.

„Siig mig," sagde Greven, „er det Dem meget magtliggende at erfare Noget om hende."

„De kjender hende altsaa, hun er her?" afbrød Alfred ham.

„Jeg kjender hende," sagde Greven, „men hun er ikke her. Men, siig mig — De svarede mig ikke paa mit Spørgsmaal — er det Dem meget magtpaaliggende at erfare Noget om hende."

„Naturligviis. Hvorfor skulde jeg ellers henvende mig til Dem."

„De har Ret. — Tør jeg spørge Dem om hvorfor De erkyndiger Dem om hende."

„Jeg vil blot beholde Grunden for mig selv," svarede Alfred efter et Øieblik's Betænkning. „Men jeg beder Dem være forvisset om at det ikke alene er mit, men tillige endnu en Andens høieste Ønske at faae Noget at vide om den omtalte unge Pige."

Greven saae skarpt paa ham.

„De vil altsaa vide Sandheden."

„Ja."

„Og De kan taale at høre den."

„Jeg haaber det," svarede Alfred idet Grevens besynderlige Ord og Miner bragte en Gysen til at fare igjennem ham.

„Vel, De skal høre den," sagde Greven da, „De kjender vel Efraim?"

„Nei, ikke videre."

„De veed altsaa ikke hvilken smuk Forretning han driver?"

„Jo, han aagrer."

„Men han driver endnu een Forretning — han anbringer unge Piger i gode Huse, forstaaer De?"

Alfred blev ligbleg.

„Jeg forstaaer Dem," sagde han.

„Jeg veed ikke hvor han havde faaet denne unge Pige fra," vedblev Greven, „han sagde han havde taget hende til sig af Guds Naade og Barmhjertighed, men det er vel neppe til at forstaae efter Bogstaven. — Nok, han solgte hende til mig?"

Alfred følte sig syg, saa syg som han aldrig havde været før. Gode Gud, var det for at erfare dette at han var kommet tilbage til sit Fædreland efter saa mange Aars Fraværelse.

„Var det med hendes egen Villie," spurgte han.

„Jeg troer ikke hun havde nogen Idee om det, før Sagen var afgjort," sagde Greven, „men hun fandt sig meget godt i sin Skjæbne. Hvilken ung Pige elsker ikke Leddiggang og Luxus?"

„O min Gud!" udbrød Alfred uvilkaarligt, „dette maa jeg høre."

„Hvad feiler Dem," spurgte Greven, „bliver De syg?"

„Det er Intet," svarede Alfred, idet han søgte at fatte sig, „det er Intet, sig mig blot, hvor er hun nu?"

„Det veed jeg ikke."

„De veed det ikke?"

„Nei,"

„Hun er altsaa ikke mere hos Dem?"

„Nei."

„Hvorfor?"

„Hvorfor? Hvorfor høves i Reglen den Slags Forbindelser? Jeg havde givet hende en pragtfuld Leilighed, Tjener,

Heste, Ekvipagee men Alt dette var hende ikke nok. En skjøn Dag overraskede jeg en ung Mand i hendes Værelse og denne unge Mand var — min egen Søn,"

„O Gud, o Gud!" udbrød Alfred atter.

„De indseer altsaa at Forbindelsen maatte hæves. Men jeg har hævet den saaledes som det sømmer sig en Adelsmand, uden Bebreidelser og uden Scener. Jeg sendte hende et Brev hvori jeg underrettede hende om at hun frit kunde disponere over Meublementet og alle Sager af Værdi. Men hun maatte flytte i faae Dage, thi jeg vilde naturligviis ikke see hende mere for mine Øine."

„Og hvor er hun saa taget hen?" spurgte Alfred.

„Det kan De nok tænke er mig en ligegyldig Sag. Jeg har ingen Anelse derom, den Historie er nu desuden flere Maaneder gammel. Hun er maaskee her i Byen, hun er maaskee reist, det veed jeg ikke Noget om. Nu har De faaet alle de Underretninger jeg er istand til at give Dem."

Med disse Ord reiste han sig op. Alfred, der var bleg som Døden, gjorde ligesaa.

„Tak for Underretningen," stammede han og vaklede hen imod Udgangen.

Da han var gaaet stod Greven nogle Øieblikke i dybe Tanker. Endelig mumlede han hen for sig:

„Det var besynderligt — hvad jeg fortalte syntes at gaae ham nær til Hjerte. Hvad mon det var for en Mand — hvorfor mon han interesserede sig saa meget for hende? — Bah, ligemeget — jeg vil ikke mere tænke hverken paa ham eller hende."

Uden egentligt at vide hvad han foretog sig, vaklede Alfred ned ad Trapperne og henad Gaden til „Tre Hjorter". Han saae Intet, hørte Intet af al Larmen paa Gaden, han var kun beskjæftiget med sine egne sørgelige Tanker.

Hvad var dog det han havde hørt. Hvad var det ikke for en skjændig Historie denne Greve havde fortalt ham, og det var hans Datter som var Heltinden deri.

O, det var til at blive rasende over!

Inden han vidste det stod han udenfor „Tre Hjorter".

Han vaklede maskinmæssigt op ad Trappen og ind i Frøken Kliks Værelse.

Saasnart han var kommet indenfor Døren, sank han om paa en Stol og bad om et Glas Vand.

„Min Gud, Du er syg!“ raabte Frøkenen forskrækket, idet hun bragte ham et Glas Vand, „hvad feiler Dig dog?“

„Intet?“ svarede Alfred idet han tømte Glasset i eet Drag, nu er det bedre.

„Traf Du Greven?“

„Jo.“

„Nu hvad sagde han?“

„Ak!“

„Du sukker! Hvad skal det betyde?“ spurgte Frøkenen grebet af en dødelig Angst. „Tal dog!“

„Jeg kan ikke, sagde Alfred idet han saa paa hende med et Blik der udtalte den dybeste Sorg og Medlidenhed.

„Du kan ikke, hvorfor?“

„Fordi Du ikke kan taale at høre det.“

„Jo, jo, jeg kan, langt bedre end den Uvished som Dine Ord sætte mig i. Lad mig faae hele Sandheden at vide, den kan umuligt være saa grusom som denne Prøve og Uro, der nu griber mig ved at høre Dine gaadefulde Ord.“

„Ak, Du har neppe Mod til at høre, og om Du har Mod til at høre, saa troer jeg neppe at jeg har Mod til at fortælle.“

„Du maa, Du maa, husk at en Moder er stærk, naar det gjælder hendes Barns Lykke.

Alfred taug nogle Øieblikke og saae bedrøvet og forskende paa hende. Skulde han fortælle, eller skulde han beholde den sørgelige Hemmelighed for sig selv? Vilde det ikke være bedre at lade den være begravet i hans eget Bryst, fremfor at knuse hendes Hjerte ved at fortælle den.

Dog nei, han kunde see paa hende at Tvivlen og Uroen vilde være hende endnu farligere en Uvisheden. Efter nogen Betænkning sagde han derfor.

„Sæt Dig ved Siden af mig og hør mig saa roligt som det er Dig muligt.“

Hun adlød og saae ængstlig og forventningsfuldt paa ham.

Han begyndte nu sin forgeligt Fortælling. Han gjorde sig al mulig Umage for at udtrykke sig saa skaansomt som muligt, men desværre, Sagen var af den Natur at al Skaansomhed var unyttig. Hvor mildt det end blev fremstillet, saa var det dog et forfærdeligt Billede han var nød til at oprulle.

Frøken Klik hørte ham tilende uden at sige et Ord. Hun hørte paa ham med halvaaben Mund og stirrende Øine, som om hun betragtede et Spøgelse eller en ond Aand.

Hvilken forfærdelig Historie var ikke dette. Den var langt forfærdeligere og skrækkeligere end hun nogensinde havde tænkt sig nogen.

Da han endelig havde endt sin Fortælling, taug han og lod bedøvet Hovedet synke ned paa Brystet.

„Er der mere?" spurgte Frøkenen, med en Stemme, der lød som den kom fra Graven.

„Nei," hvidskede han.

„Ha, men det er ogsaa nok!" raabte Frøkenen idet hun sprang op. „Fædrenes Misgjerninger hævnes paa Børnene, staaer der i Bibelen — o min Gud, hvorfor har jeg glemt dette!"

I vild Fortvivlelse gik hun op og ned ad Gulvet og vred sine Hænder, uafladeligt raabende: „Forældrenes Misgjerninger hævnes paa Børnene, o min Gud, min Gud!"

Alfred reiste sig. Synet af denne forfærdelige Sorg og Smerte vakte ham atter til fuld Besindelse og gjengav ham hans Rolighed, idet han for et Øieblik glemte sin egen Fortvivlelse.

„Fat Dig, sagde han, „fat Dig, Fortvivlelsen nytter Intet. Lader os bære vor Skjæbne med Rolighed."

„Hvor er det muligt? Hvor er det muligt! raabte hun. O mit Barn, hun er fortabt."

„Hun er endnu saa ung," sagde Alfred trøstende, „dette første Feiltrin maa vel mere tilskrives Jøden end hende selv. — Lader os opsøge hende lader os tale med hende og lader os forsøge om vi ikke kunne udrive hende af den Fordærvelsens Afgrund, hvori hun er sunket?"

„Ja, ja," sagde Frøken Klik, „lader os gjøre Noget for hende. Der er maaskee endnu Tid til Frelse, det er jo aldrig forseent at angre. — Men hvor er hun? Hvor skulle vi søge, hvor skulle vi finde hende."

„Hun maa kunne findes," sagde Alfred tillidsfuld, „hun kan da ikke være forsvundet, eller sunket i Jorden."

„Ja, hun maa findes," sagde Frøkenen paa en feberagtig Maade, „hun maa kunne findes. Kom, lader os gaae ud at søge hende, der er intet Øieblik at spilde.

Du er for ophidset nu," sagde Alfred. „Lader os først blive roligere og blive enige om en bestemt Fremgangsmaade. Det kan ikke være nogen Tvivl underkastet at vi jo vilde finde hende, naar vi søge paa en fornuftig Maade."

Hans tillidsfulde Ord berolige hende en heel Deel. Hun satte sig nu ned og de gav sig til at tale om hvorledes det bedst vilde være muligt at finde den Ulykkelige som de søgte.

De vilde ikke lade dem skrække tilbage af nogen Hindring. De vilde søge Dag og Nat, de vilde gaae omkring i alle Byens Afkroge, de vilde kortsagt ikke standse før de naaede deres Maal.

Endnu samme Aften gik Alfred til Politiet for om muligt der at faae nogen Oplysning, men det var forgjæves, der vidste man Intet om hende som Alfred søgte.

Grunden dertil var at Alfred troede at Nora endnu stedse kaldte sig Frøken Brask.

„Tab ikke Modet herover," sagde Alfred til Frøken Klik da han fortalte hende dette, „saa ville vi fortsætte Efterspørgningen paa egen Hand. Det er maaskee ogsaa meget bedre.

XXII.

Nedad Bakke.

Vi have fortalt Læseren at efter Bruddet med Grev Løvenklo, indrettede Nora sig et hyggeligt lille Hjem.

Al den Uro og Uleilighed det kostede hende, inden hun fik sin Leilighed indrettet, satte hende i en saadan Bevægelse at det for en stor Deel adspredte de Smerter og den Ængstelse hun havde følt i Bruddets første Øieblikke.

Dertil kom endnu at hun var selvraadig, eneraadig over Alt, hvad hun førte med sig i sin nye Leilighed.

Alle de Møbler hun saae paa i sine nye Værelser vare hendes egne, og ved Salget af en heel Deel Sager var der indkommet nogle hundrede Daler, der for Nora syntes at være en heel Skat.

Hun havde nu Ingen at aflægge Regnskab, Ingen, som bevogtede hendes Handlinger, hun var fri og selvstændig, og naar man kun er sexten Aar gammel, er der noget Sødt og Berusende i denne Tanke, som let lader En glemme Alt Andet.

Det faldt hende ikke ind at besøge sin Pleiefader Efraim. Hun havde en ubestemt Følelse af at uagtet han paa en

vis Maade havde gjort hende godt, saa havde han dog tillige tilføiet hende noget Ondt. Der foresvævede hende en Slags Anelse om at denne Mand var hendes onde Skjæbne, og hun følte slet ingen Tilskyndelse til atter at nærme sig ham.

Istedetfor før at have Kudsk og Tjener og Ekvipage, nøiedes hun nu med en Tjenestepige. Det var en Forandring, men det var nu Nyt for hende, og som alt Nyt, havde det ogsaa sin Behagelighed.

Forresten spadserede hun, gjorde smaae Udflugter, gik i Theatrene og søgte i det Hele at forslaae Tiden paa saa behagelig en Maade som muligt.

Hun gjorde imidlertid ingen Bekjendtskaber, idetmindste ingen mandlige. Hun ventede.

Hun ventede paa at Aaret skulde løbe ud og den unge Greve komme tilbage.

Som det saa ofte gaaer, saaledes var det ogsaa gaaet her. Hvad der i Begyndelsen først havde været en Leg, en Tidsfordriv, det voxede efterhaanden op næsten til en Lidenskab.

Den voldsomme Skilsmisse mellem hende og den unge Greve havde bevirket et voldsommere Omslag i hendes Følelser for ham, end alle hans Overraskelser og Gaver vilde kunne have gjort.

Fraværelsen spredte en Glorie om hele hans Person, som det var meget tvivlsomt hans Nærværelse vilde kunne bevare.

Kortsagt, nu da han var borte elskede hun den unge Greve — eller idetmindste bildte hun sig ind at gjøre det, hvad der i mange Tilfælde kommer ganske ud paa Eet.

Denne Følelse bevarede hende idetmindste for en Tid fra Letsindighed. Hun stolede paa ham som var reist og troede paa hvert Ord og hvert Løfte han havde udtalt i sit Brev.

„Det er kjedeligt han ikke har ladet mig vide, hvor et Brev kunde træffe ham," tænkte hun undertiden, „thi saa kunde jeg skrive til ham, det vilde være saa morsomt."

Til hende kunde han heller ikke skrive, da han jo ikke vidste hvor hun boede.

Ethvert Forbindelsesmiddel mellem dem var brudt, hun

maatte vente til han kom hjem — og det gjorde hun. Haabet afmalede hende en saa fortryllende Fremtid at hun ikke kunde nænne at skyde det smukke Fantasibillede fra sig.

Saaledes gik nogle Maaneder hen med Længsel og Haab og Forventning.

Da kom der pludseligt Noget, det forstyrede dette behagelige Drømmeliv, Noget, som berørte alle hendes Luftkasteller paa en høist ubehagelig Maade.

Dette Noget var Pengemangel.

Skjøndt hun havde indrettet sig paa en forholdsvis indskrænket Fod imod hvad hun havde været vant til hos Greven, saa kostede hendes Husholdning dog ikke saa lidt. Hendes kontante Pengebeholdning var ikke saa synderlig stor, skjøndt den for hende syntes en heel Rigdom, og den smeltede sammen lidt efter lidt, indtil hun en skjøn Dag saae at Pengekassen var tom.

„Jeg kan ikke begribe," tænkte hun ved sig selv, „at jeg i den korte Tid kan have brugt saa mange Penge. — Naa, det kan ikke nytte at tænke derpaa, jeg maa altsaa henvende mig til Grosserer Ribs."

Det var denne Mand, som den unge Greve havde henvist hende til i sit Brev, hvis hun skulde komme i Pengeforlegenhed.

„Naar jeg viser ham Brevet," tænkte hun videre, „saa vil han forstrække mig med Penge indtil Edvard kommer hjem."

Hun gav sig nu til at søge efter det, men man tænke sig hendes Skræk, det var Ingensteder at finde.

Hun havde havt det endnu for faae Dage siden, hvor kunde hun dog have lagt det.

Hun gjennemrodede alle sine Gjemmer, gjennemsøgte Alt paa Kryds og paa Tvers, men forgjæves, Brevet var borte.

Hun kaldte paa Pigen, spurgte hende om hun havde seet det, hvilket hun benægtede, hvorpaa de igjen begyndte en fælles Undersøgelse af Værelset og dets Indhold, men naturligvis med samme Resultat.

Brevet var og blev borte.

„O Gud o Gud!" sukkede Nora og gav sig til at græde.

Det var jo hendes eneste Hjælpekilde indtil Edvard kom hjem, hvad skulde hun vel gjøre uden dette Brev.

Hun sad sig ned og tænkte. Da hun havde siddet lidt, blev hun roligere.

„Aa hvad," tænkte hun, „det gjør vel ikke saa meget med dette Brev. Edvard maa jo have skrevet til Grosseren, naar jeg altsaa blot nævner ham mit Navn, saa er det nok."

Da hun var kommet til denne Slutning klædte hun sig paa og gik ud.

Hun tog Veien lige hen til Grosserer Ribs.

Hun kom ind i et stort Kontor, hvor en heel Deel Skrivere sadde ved Pulte, der vare betrukne med grønt Klæde. Alle disse Skrivere havde mere eller mindre vigtige Miner. Der hvilede et eiendommeligt Præg over dem, som sagde at de vare sig bevidste at de beklædte ophøiede Stillinger i Samfundet.

„Hvad er Deres Ærinde?" spurgte en af Skriverne.

„Jeg ønsker at tale med Grosseren."

„Han er derinde!"

Med disse Ord pegede han paa en nedladende Maade med Pennen henimod en halvt aabenstaaende Dør.

Nora gik hen til Døren og traadte indenfor.

Hun kom ind i et mindre Værelse, hvor en gammel skaldet Herre sad ved Skriverbordet.

Saasnart han saae det var en Dame, som ønskede at tale med ham, reiste han sig op, bilste meget artigt og bad hende om at tage Plads.

„Tør jeg spørge hvem jeg har den Ære at tale med?" spurgte han.

„Mit Navn er Elenora Ebbesen."

Grosseren bukkede høfligt, men dog paa en Maade, der tydeligt sagde: Jeg kjender Dem ikke.

„Tør jeg spørge om hvad jeg skylder Æren af Deres Besøg?" spurgte han videre, idet han tog sig en Priis.

Nora tøvede med Svaret. Hun begyndte at føle sig forlegen. Men hun tog Mod til sig, det maatte jo siges.

„De kjender vistnok den unge Grev Løvenklo," begyndte hun.

„Grev Løvenklo? Den Unge?“ svarede Grossereren. Hm, jo lidt.

„Bestyrer De ikke hans Pengesager?“

„Hans Pengesager? Det vilde være en deilig Forretning. Men hvorfor spørger De derom?“

„Fordi han, kort før han reiste til Grækenland tilskrev mig et Brev, hvori han underrettede mig om, at hvis jeg trængte til Penge, saa behøvede jeg blot at henvende mig til Dem, da De vilde udbetale dem paa hans Vegne.“

Grossereren tog sig atter en Priis og betragtede Nora paa en eiendommelig, undersøgende Maade.

„Har De dette Brev?“ sagde han.

„Nei.“

„Ikke? Hvor er det da blevet af?“

„Det er forsvundet paa en ubegribelig Maade.

„Naa,“ saaledes, svarede Grossereren med et halvt Smil, som om han vilde sige: „Ja, den Historie kjender vi nok. — „Nei min kjære Frøken,“ vedblev han derpaa, „det er en Sag, som jeg slet ikke kan indlade mig paa. Jeg har ikke faaet nogen Ordre hverken af den gamle eller den unge Greve, til at udbetale Nogetsomhelst til en Person af Deres Navn. Jeg kan altsaa ikke indlade mig paa den Sag, med mindre De kan vise mig det omtalte Brev.“

„Men jeg siger Dem jo, det er kommet bort, det er tabt, forsvundet.

„Men det kan maaskee findes.

„Dessværre nei, jeg har søgt det altfor omhyggeligt,“ sagde Nora nedslaaet og forlegen.

„Ja,“ sagde Grossereren, og tog sig en Priis, „jeg kan saa overmaade godt forstaae den ubehagelige Stilling De befinder Dem i, men De vil ogsaa selv kunne indsee at jeg, som Forretningsmand ikke kan handle anderledes. Penge er en kostbar Vare, som man aldrig bør anbringe uden nogensomhelst Sikkerhed, og her har jeg jo slet ingen. Kan De som sagt vise mig Brevet, saa er det en ganske anden Sag.“

Medens han sagde dette betragtede han hende skarpt, som om han vilde see ind i hendes Hjerte.

„Nuvel," sagde Nora, idet hun reiste sig med et tungt Hjerte, „saa maa jeg bede Dem undskylde mig at jeg har gjort Dem Ulejlighed. Godmorgen."

„Jeg beder," svarede Grosserereren galant, idet han ligeledes reiste sig, „ingen Undskyldninger. Saasnart De som sagt finder Brevet, skal det være mig en Glæde at være Dem til Tjeneste."

Han fulgte hende til Døren, hvorpaa han blev staaende, som i dybe Tanker.

„Det var naturligvis Løgn, den Historie med Brevet," mumlede han. Det var et Forsøg paa at slaae mig en Plade. Men ligemeget, det var en nydelig Pige — forbandet nydelig, det er længe siden jeg har seet Nogen saa kjøn. Sikke Øine!"

„Peter!" raabte han derpaa pludseligt.

En halvvoxen Kontordreng kom strax løbende.

„Hvad befaler Hr. Grosserereren?" spurgte han.

„Skjønd Dig, løb efter den unge Dame, som nu gik ud af Døren.

„Skal jeg kalde paa hende?"

„Nei, gaae blot efter hende og skaf mig at vide hvor hun boer. Forstaaer Du?"

„Ja."

„Naa, saa skynd Dig!"

Peter løb ind i det forreste Kontor og greb sin Hat og løb afsted. Han havde dog faaet Tid til at fortælle sit Ærinde til en af sine Kammerater, og fra ham løb det som en Løbeild gjennem hele Kontoret, hvorpaa der udbrød en almindelig Fnisen.

Dette hørte Grosserereren dog heldigviis ikke; thi han havde lukket Døren til sit private Kontor efter sig.

Havde Kontoristerne kunnet seet ham gjennem den lukkede Dør saa vilde de have moret dem endnu mere.

Han gik heftigt op og nedad Gulvet og var sienlynligt i en stærk Bevægelse.

Grosserer Ribs var en Mand paa tredsindstyve Aar. Høi, mager og skaldet. Men forresten var han som man siger en Mand der har holdt sig godt, thi trods hans Aar og hans

skaldede Hoved var der endnu noget vist Ungdommeligt udbredt over hans Bevægelser.

Han var rig, gift og havde flere Børn. Rygtet fortalte endvidere Noget om at han var en stor Tilbeder af det smukke Kjøn.

Synet af Nora havde opflammet al den Lidenskabelighed, der endnu var tilbage i hans Hjerte, og den eiendommelige Maade hvorpaa hun presenterede sig for ham, gjorde hende endnu mere pikant i hans Øine.

„Hun er klog, meget klog, det kunde man see paa hende, da hun fortalte mig denne Røverhistorie, men hun er kjøn, Satans kjøn," mumlede han, medens han gik op og nedad Gulvet.

„Hvem mon hun kan være?" spurgte han derpaa sig selv. „Navnet var naturligviis opdigtet ligesom alt det Andet."

Et godt Kvarteer gik han saaledes op og nedad Gulvet. Hans Blod var kommet i en saadan Bevægelse at det var ham umuligt for det Første at tænke paa sine Forretninger.

„Satan til Tid det varer, inden han kommer tilbage," mumlede han. „Det var dumt af mig at jeg sendte Peter. Jeg burde ladet Søren gaae, han er ikke saa dum som den Anden. Jeg er vis paa at han ikke engang har fundet hende!"

Nogle Minuter gik han endnu op og nedad Gulvet i spændt Forventning, men hans Sendebud vendte ikke tilbage. Hans Bevægelse blev ham nu for stærk, han aabnede Døren til det store Kontor, stak Hovedet ind og sagde:

„Er Peter endnu ikke kommet tilbage?"

„Nei," lød Svaret.

Derpaa lukkede Grossereren ærgeligt sin Dør igjen. Dette var neppe skeet, før alle Skriverne brast i en temmelig høirøstet Fnisen.

„Hvor han har faaet det med Hede!" raabte Een.

„Hvem skulde troe det om den Gamle," hvidskede en Anden.

„Hvad var det for et Pigebarn?"

„Det maa Gud vide?"

Endelig kom Peter tilbage.

Peter kom løbende saa stærkt han kunde og idet han kastede sin Hat fra sig saae han grinende paa Kontoristerne, som atter Alle stak i at fnise.

Derpaa gik han ind til Grossereren.

Denne gik utaalmodigt op og ned ad Gulvet og gned sine Hænder. Hans Ansigt opklaredes, da han saae sit Sendebud komme tilbage og han spurgte ivrigt:

„Naa, fik Du saa at vide hvor hun boer?"

„Ja," svarede Peter, der neppe kunde undertrykke et Griin.

Han opgav nu Adressen.

„Det er godt," sagde Grosserer Ribs.

Peter skyndte sig tilbage til det store Kontor. Han var neppe gaaet førend Grosseren ilede med at notere Adressen i sin Brevtaske.

„Det var godt," mumlede han, „det var godt. Saadanne unge Damer, som komme med slige Historier, de ere altid underholdende og interessant at tale med, jeg vil aflægge hende et Besøg."

Han saae sig nu i Speilet, rettede paa sin Paaklædning for at den kunde komme til at sidde saa sjong som muligt, medens han fortrædeligt mumlede mellem Tænderne:

„Fordømte Haar, det er saa tyndt!"

Ja, det var ikke alene tyndt, men Manden var aldeles skaldet. Det er en Eiendommelighed hos alle Skaldede at de aldrig ville tilstaae at de ere det — de blive aldrig andet end tyndhaarede.

Hans Forberedelser varede dog ikke synderligt længe, dertil var han altfor utaalmodig. Faa Øieblikke efter spadserede han stolt og gravitetisk ud gjennem det store Kontor.

Døren havde neppe lukket sig efter ham, førend Kontoristerne igjen brøde ud i en almindelig Fnisen.

De gjættede hvor han skulde hen, og hvad der var Aarsag til dette pludselige Hastværk.

XXIII.

Mere nedad Bakke.

Noras Stemning, da hun gik hjem efter sit forgjæves Besøg hos Grosserer Ribs, lader sig lettere tænke end beskrive.

Dette Haab, hvortil hun havde sat sin Lid, var brustet. Hun havde Skarpsindighed nok til at see at Grosseren havde antaget hende for en Eventyrerske, for En, som vilde slaae ham en Plade, og denne Omstændighed ærgrede hende næsten mere end hendes skuffede Forventninger.

Hvad skulde hun nu gjøre?

Hendes Penge, som hun havde faaet ind for Salget af endeel Meubler vare forbrugte, Husleien skulde snart betales — hvorledes skulde hun kunne udrede den?

Det gjaldt jo om at holde ud, til han, den unge Greve, kom tilbage. Hvorledes vilde dette blive hende muligt?

Trods det, at han ikke havde givet Grosserer Ribs nogen Ordre til at udbetale hende Penge, saa troede hun dog paa ham endnu.

„Det er en Forglemmelse. Da han kom saa hurtigt afsted over Hals og Hoved, saa har han ikke faaet Tid til

at give ham nogen Ordre. Det var jo ogsaa unødvendigt, dersom Brevet ikke var kommet bort fra mig. Det var en Ulykke!"

Skrive til den unge Greve, det kunde jo ikke nytte, da hun ikke vidste hans Adresse.

Hun saae sig om.

Der var ikke Andet for at gjøre end paany begynde at sælge ud af Meublerne.

Saa kunde hun igjen friste Livet en Tid og denne Tid kunde jo saa maaskee føre den unge Greve tilbage.

Som hun sad opfyldt af disse Betragtninger, ringede det paa hendes Dør.

Pigen lukkede op og et Øieblik efter stod Grosserer Ribs ligeoverfor Nora.

Saasnart Nora fik Øie paa ham, sprang hun op og udstødte et Glædesskrig.

Hun troede at han muligviis efter hendes Bortgang havde fundet et eller andet Brev fra Greven, som bemyndigede ham til at udbetale hende nogle Penge.

Hun skulde dog snart rives ud af denne Vildfarelse.

„Hr. Grosserer!" udbrød hun, „hvor det glæder mig at see Dem. De har formodentlig fundet en eller anden Oplysning om den Sag vi talte sammen om. Vær saa artig at tage Plads."

Grossereren satte sig ned uden at svare, idet han syntes at sluge Nora med sine Blikke.

„De har naturligviis fundet et eller andet Document," gjentog Nora, „som bemyndiger Dem til at udbetale mig de omtalte Penge!"

„Nei, ikke saa ganske," svarede Grossereren smilende.

„Ikke?"

„Nei."

„Nuvel, men saa vil De maaskee dog nedlade Dem til at troe mig paa mit Ord og alligevel gjøre mig den omtalte Tjeneste," sagde Nora ængsteligt, idet hun søgte at læse i Grossererens smilende Ansigt, hvad han egentlig bar i sit Skjold.

„Nei, en Kjøbmand indlader sig ikke paa Sligt," sagde Ribs stadigt smilende.

„Men, min Gud, hvad vil De da?" spurgte Nora, der blev mere og mere ængstelig.

„Hvad jeg vil?"

„Ja, ja, hvorfor kommer De her, naar det ikke er for at bringe mig Hjælp?" spurgte Nora utaalmodigt.

„Og hvem siger at jeg ikke gjør det?"

„Men De sagde jo i dette Øieblik —"

„At jeg ikke bragte Dem Noget og ikke kunde eller vilde bringe Dem Noget fra Greven," afbrød Ribs hende. „Ja, det gjorde jeg. Men er denne Greve da det eneste Menneske i hvis Magt det staaer at hjælpe Dem?"

„Jeg kjender ingen Anden paa hele Jorden," sagde Nora sukkende.

„De tager feil," sagde Grosfereren, der blev mere og mere smilende.

„Ak, nei, jeg kjender Ingen."

„Og dog kjender De Een."

„Hvem er da det?"

„De har seet ham i Dag for første Gang. Det er mig!" sagde Ribs idet han næsten aldeles gik op i lutter Smil og Venlighed.

„De?"

„Ja, jeg."

„Hvad vil De sige dermed, jeg forstaaer Dem ikke?" sagde Nora, idet hun uvilkaarligt rykkede sin Stol længere bort fra Grosfereren.

„Hvad jeg vil sige dermed?"

„Ja, tal tydeligt."

„Nuvel da," sagde Grosfereren, „jeg tilbyder Dem nu det, som De for lidt siden søgte forgjæves hos mig."

„De vil hjælpe mig!" raabte Nora forbauset, idet hun saae halvt ængsteligt og halvt forundret paa Grosfereren, hvis Øine begyndte at brænde paa en høist uhyggelig Maade.

„Det har jeg sagt og jeg staaer ved mit Ord," sagde Ribs stolt. „Men," tilføiede han derpaa, „en Kjøbmand giver

Intet bort. Skal han offre sine Penge, saa vil han have Noget derfor til Gjengjæld."

„De taler i Gaader," sagde Nora, der ikke rigtigt vidste hvorledes hun skulde bære sig ad, om hun skulde høre paa ham eller ikke.

„Aldeles ikke. Som De maaskee ved er Gaaderne aldeles ikke Kjøbmændenes Fag," svarede Ribs. „Vi gjøre Forretninger kort og godt. Da De altsaa synes enten ikke at kunne eller ikke at ville forstaae mig, saa vil jeg tale reent ud af Posen. Hvad vilde De synes om at vedblive at beboe denne Leilighed og dertil modtage maanedlige Underholdnings-penge til et Beløb af et halvthundrede Daler?"

„Det vilde naturligviis være en behagelig Ting," svarede Nora, idet hun forbauset og fornærmet saae paa Grossereren.

„Nuvel, dette tilbyder jeg Dem," sagde Ribs. „Men, som jeg sagde Dem før, jeg er Handelsmand, jeg maa have Gjengjæld for mine Penge. Og det er ikke Meget hvad jeg forlanger, blot en lille Smule Kjærlighed, saa skal Alt dette være Deres."

Idet han sagde disse Ord paa en vild, lidenskabelig Maade, reiste han sig op af Stolen og faldt paa Knæ for hende.

Nora reiste sig op og foer tilbage med en saadan Voldsomhed at hun væltede den Stol hun havde siddet paa.

Denne gamle skaldede Mand, der gjorde hende dette Forslag, indjagede hende Afsky.

Sælge sig til ham, aldrig, ikke for nogen Priis.

Ja, selv om han havde været ung og smuk, vilde hun dog ikke have gjort det. Den unge Greves Billede stod endnu for hende saa levende og saa klart at det ikke kunde fortrænges af Noget.

Hun svarede ikke, men gik blot saa langt bort, som muligt fra den knælende Grosserer, idet hun betragtede ham med et Blik fuldt af Harme og Foragt.

„De svarer mig ikke?" sagde han efter et Øieblikks Forløb.

„Jeg har Intet at svare paa et saadant Spørgsmaal," svarede hun, idet hun af Harme neppe kunde faae Ordene frem.

„Hvorledes?" sagde Grosseren forbauset og fortørnet, idet han med nogen Besvær reiste sig op. „De har Intet at svare?"

„Nei, Intet?"

„De forkaster mit Tilbud?"

„Ja, aldeles."

„De vil ikke modtage mine Velgjerninger?"

„Kalder De det Velgjerninger?" raabte Nora harmfuldt.

„Det skulde jeg troe jeg kan," sagde Ribs, hvis Smiil nu forvandlede sig til en truende og uheldsvanger Mine. „Naar en Mand, som jeg, nedlader mig til at gjøre et saa glimrende Tilbud til —"

„Nok," afbrød Nora ham, „lader os afbryde denne Samtale. Deres Hat og Stok ligger der paa Bordet."

„De viser mig Døren!" raabte Ribs rasende.

„Jeg kan ikke indsee at jeg har Andet at gjøre?" svarede Nora stolt.

„Jeg siger endnu engang," raabte Ribs med lynende Øine, „betænk Dem vel. Endnu staaer jeg ved mit Ord."

„Og jeg ved mit."

„Det er Deres sidste Ord?"

„Mit sidste."

„Vel," raabte nu Grossereren saa rasende, at Fraaden stod ham ud af Munden. „De har jo Deres frie Villie, men ved Gud i Himlen, De skal komme til at fortryde det."

„Og hvad kan De vel gjøre?" spurgte Nora stolt.

„Det skal De nok faae at see!" raabte Grosseren, idet han tog sin Hat og sin Stok og gik.

Saasnart han var gaaet, var Noras Kraft forbi. Hun sank om paa Sofaen og stønnede:

„O, min Gud, min Gud, at jeg maa taale dette!"

Taarerne styrtede ud af hendes Øine og hun var tilmode, som om hendes Hjerte skulde briste.

Da Grosserer Ribs kom udenfor, gik han hurtigt nedad

Gaden. Han var ganske bleg af Raseri over den Ydmygelse han havde lidt.

Han var et af disse farlige Mennesker, som ere lutter Smiil og Venlighed, saalænge Alt føier sig efter deres Villie, men som blive som vilde Dyr, naar Noget gaaer dem imod.

Den Kjærlighed, om man tør kalde hans urene Følelse saaledes, der pludseligt var blusset op i ham for Nora, forsvandt ligesaa pludseligt, som den var kommet og forvandlede sig til det stærkeste Had ved hendes uventede Modstand.

Nu hadede han hende og han hadede hende saaledes, som kun en Mand af hans Charakteer kan hade.

„Hun skal komme til at fortryde det, hun skal komme til at fortryde det," mumlede han ved sig selv, medens han foer nedad Gaden.

Pludseligt standsede han sin hastige Gang, og stod stille som han tænkte over Noget.

Han havde faaet en Idee.

Det Sted, hvori Nora boede, eiedes af en gammel Enkefrue, som just ikke var bekjendt for at være af den blideste Charakteer. Grosserer Ribs havde en Prioritet staaende i dette Sted, en Prioritet paa titusinde Daler.

Da dette faldt ham ind, vendte han om igjen og gik atter op i det Sted, hvor Nora boede.

Han vilde dog ikke besøge Nora igjen, dennegang gjaldt hans Visit Enkefruen, som eiede Stedet.

Hun beed Klamring og boede paa anden Sal.

Ribs gik op, ringede paa og blev strax indladt. Fruen var hjemme.

Det var ikke med de behageligste Følelser at hun modtog dette Besøg. Det er yderst sjeldent at en Huuseier føler sig glad ved at modtage Besøg af en af sine Prioritetshaver.

„Min Gud," sagde hun forundret hvad Skylder jeg Æren af Deres Besøg."

„O, en reen Bagatel," sagde Ribs, der nu havde gjenvundet sin Sindsligevægt, idet han satte sig ned. „En reen Bagatel, det er kun en Tieneste jeg vil bede Dem om.

„En Tieneste?"

„Ja. En Ubetydelighed.

„Hvori bestaaer da den," spurgte Fru Klamring nysgjerrigt idet hun tillige traf Veiret meget lettere da hun mærkede at han ikke var kommet for at opsige Prioriteten.

„Jeg er en Mand, som mener Alle det godt," sagde Ribs nu med sit sødeste Smil, „og især Dem, det veed De, Fru Klamring."

Fruen nikkede smilende og forvirret, thi denne Begyndelse forekom hende dog lidt uheldvarslende.

„Jeg veed, De kan ikke taale at lide noget Tab," vedblev Grosseereren. „De kan leve, men De kan ikke bære noget Skaar i Deres Indtægter.

„Hvad vil De egentlig sige med det?"

„Nu kommer jeg strax til Sagen. Det er for at forskaane Dem for et saadant ubehageligt Tab at jeg kommer til Dem i Dag.

„Hvorledes?" spurgte Fruen høist forundret.

„Som jeg siger, det er Sagen. Hernede paa første Sal, boer der en ung Dame."

„Ja, Frøken Ebbesen.

„Nuvel denne samme Frøken Ebbesen, hun er ikke istand til at betale Dem Deres Leie."

„Hvad siger De!" raabte Fruen forskrækket idet hun sprang op og saae ængsteligt paa Grosseereren.

„Sandheden, jeg taler aldrig Andet end Sandhed.

„Men hvorfra veed De dog det?"

„Det kan jo være Dem det Samme. Nok, jeg veed det. Hun har ingen Penge, og hun er aldeles blottet for Hjælpekilder.

„O min Gud, min Gud, og jeg lod hende flytte ind uden Caution fordi hun saae saa fiin ud og havde saadanne deilige Møbler."

„Det er netop for Møblernes Skyld jeg advarer Dem. For at leve maa hun sælge dem og naar de ere solgte, saa kan De skyde en hvid Pind efter Deres Leie. Derfor pas paa."

„Men hvor veed De dog det fra?" spurgte Fru Klamring igjen.

„Det har jeg jo allerede engang svaret Dem paa. Nu har jeg advaret Dem om det Tab De kan komme til at lide og det maa blive Deres egen Sag, hvis De ikke søger at undgaae det. At jeg har sagt Dem det er fordi jeg paa en Maade betragter Deres Velfærd som en Deel af min egen, da jeg har en temmelig betydelig Prioritet staaende i Deres Eiendom, og jeg vilde beklage meget om Omstændighederne skulde nødsage mig til at maatte opsige Dem den."

Disse sidste Ord bleve sagte i en skarp, betydningsfuld Tone, som Fruen ikke kunde tage feil af.

Der blev endnu vexlet nogle enkelte ligegyldige Ord, hvorpaa Grossereren tog Afsked med sit meest smilende Ansigt og gik.

Da han var kommet ud paa Gaden, mumlede han ved sig selv.

„Saa, nu er jeg vis paa at den gode Frue nok vil gjøre den snerpede Frøken Helvede saa hedt som muligt. Hahaha, det kommer der ud af at være hovmodig, og af at kaste Brag paa en rig Mand.

Grossereren havde Ret. Saasnart Grossereren var gaaet, satte Fru Klamring sig hen for at tænke over dette Besøg og de Oplysninger hun havde faaet.

„Det er naturligviis ikke for min Skyld," tænkte hun, „at han har gjort sig denne Uleilighed, der maa stikke noget Andet under, men hvad kan det være?"

Den gode Frues Tankegang bevægede sig just ikke i den stærkeste Fart, men endelig fandt hun dog ud, hvad der var Grunden.

„Naar jeg tænker rigtigt over Sagen," mumlede hun, „saa er det i Grunden slet ikke saa løierligt. Den Gamle har altid været en Nar efter Fruentimmer og hun dernede, har maaskee narret eller fornærmet ham paa en eller anden Maade, og saa er han blevet vred, for naar det stikker ham, saa er han saamæn ikke til at spøge med. — Saadan hænger det sammen, det er klart som Dagen. — Det var forresten godt at jeg fik det at vide; den Frøken skal saamæn ikke faae Lov til at blive i mit Huus længere end høist nødven-

digt og Leien skal jeg da nok vide at sikkre mig. — Det maa være et af disse hæslige Fruentimmer — ah, at jeg dog ikke kunde see det paa hende strax — mit Huus's Rygte kan jo gjerne blive ganske spoleret."

Fru Klamring var nemlig, som næsten alle gamle Damer uhyre dydig. „Saadanne Fruentimmer", som hun sagde, vare hende en sand Vederstyggelighed.

Og trods al hendes dydige Harme saa var hun nok ikke selv saa aldeles reen. Der gik nogle mystiske Rygter om Forbindelsen med en Husarofficeer, ja onde Tunger paastod endog at skjøndt hun kaldte sig for Enkefrue, saa havde hun aldrig havt nogen Mand.

Saaledes ere Menneskene.

Nok, hendes dydige Følelser i Forbindelse med Visheden om at hun vilde gjøre Grosserer Ribs en personlig Tjeneste, dersom hun piinte og plagede Nora saa meget som muligt, bragte hende til at tage sin Beslutning.

Hvad et Fruentimmer kan finde paa i Retning af at gjøre et andet Fruentimmer Livet suurt, det spotter næsten enhver Beskrivelse. Et Mandfolk kan vel nok være ondskabsfuld og drillevorn, men han kan dog aldrig i den Retning drive det saavidt som et Fruentimmer.

Nora fik dette tydeligt at føle.

Fra denne Dag af blev hun Gjenstand for et evindeligt og uudholdeligt Drilleri. Tusinde Smaating, den ene mere ubehagelig end den anden, væltede sig ind over hende og forvoldte hende utallige Plager, og Alt dette skyldte hun ene og alene sin ærede Værtinde.

Der var dog Een, som hjalp til endnu og det var hendes egen Pige. Som de fleste Tjenestefolk holdt hun meget af at skyde til, naar Vognen begyndte at hælde. Da Nora ikke havde havt nogen Nytte af sit Besøg hos Grosserer Ribs, nødsagedes hun til efterhaanden at sælge det ene Stykke Bohave efter det andet og disse Salg besørgedes af Tjenestepigen.

Tjenstepigen indsaae klart at en saadan Huusholdning ikke holdt Stik i Længden. Nora maatte jo paa den Maade snart

blive aldeles ødelagt og saa maatte jo hun, Pigen, forlade sin Condition. Hvorfor skulde hun da bryde sig om at gjøre Noget for at bevare sit Herskabs gode Navn og Rygte.

Nei, det var meget morsommere at fortælle hele Redeligheden til hende, saa var der altid Noget at anstille Betragtninger over og at holde Stadder om, og det er saa morsomt.

Fru Klamring saae med blødende Hjerte at det ene Stykke Bohave blev flyttet bort efter det Andet. Hun gik og ærgrede sig næsten en Feber paa Halsen af Angst for at der ikke skulde blive saameget tilbage at hun kunde faae sin Huusleie dækket.

Hun kunde jo ikke, hvor gjerne hun vilde, skride ind, før Tiden til Betalingen var der.

Hvad Nora angik, saa saae hun paa sin egen Ødelæggese med en næsten sløv Ligegyldighed. Nu var det meste af Aaret gaaet, altsaa maatte han vel snart lade høre fra sig, han maatte vel snart komme hjem.

Hun troede paa ham, jo længere Tiden gik hen desto mere vorede hun fast i sin Troe.

Det som i Begyndelsen kun havde været en Adspredelse i Kjedsomheden, det blev ved Adskillelsen og Fraværelsen til Kjærlighed.

Han vilde snart komme tilbage, og saa blev Alt godt igjen tænkte hun, og der var Intet som kunne rokke hendes Tro paa denne Slutnings Rigtighed.

Da kom endelig den Dag, da Huusleien var forfalden.

Huusleien havde Nora sandeligt ikke tænkt synderligt paa. Hun var endnu saa ubekjendt med slige Forhold at hun ikke forestillede sig at en Huusvært eller Værtinde vilde være synderlig paatrængende med at faae sine Penge.

Det var derfor uden synderlig Frygt at hun den omtalte Dag modtog sin Værtindes Besøg.

„Det glæder mig at træffe Dem hjemme, Frøken," begyndte Fru Klamring, i denne spidse snærpede, ubeskrivelige Tone, som kun Damer kunne betjene sig af. „Det glæder mig virkeligt."

Nora tænkte ved sig selv at hun egentlig ikke kunde indsee at Fruen havde saa stor Aarsag til at glæde sig ved denne Omstændighed, og svarede:

„Jeg er i Reglen altid hjemme."

„Gud bevares," svarede Fruen i den samme Tone, „det tvivler jeg saamænd slet ikke paa, aldeles ikke. Men naar man kommer i det Ærinde, som jeg nu, saa er det ikke sjældent at man træffer Folk ude."

Nora forstod hende ikke rigtigt, og svarede derfor ikke.

„Ja, De veed de nok hvorfor jeg kommer?" sagde Fru Klamring efter et Øieblik's Pause, idet hun trak et sammenlagt Stykke Papir op af Lommen og udfoldede det. „Det er angaaende den Smule Huusleie."

„Ak," sagde Nora, idet hun pludselig blev urolig, „Huusleien. Det er sandt."

„Har De maaskee glemt den? Jeg vil da ikke haabe at Betalingen generer Dem."

Disse Ord sagde Fruen i en saa sukkersød Tone at Nora atter beroligedes. En Dame der talte saa sødt, kunde da umuligt være p aastaaelig med at give lidt Henstand.

Hun udbrød derfor næsten uvilkaarligt:

„Ja det vil jeg ikke nægte det gjør."

„Saa, De har altsaa ingen Penge?" spurgte Fruen i en Tone, der nu var temmelig haard, medens hun med det Samme lod Øinene fare rundt i Værelset for at overbevise sig om at der var Møbler nok til Leiens Dækning.

„Nei, ikke for Øieblikket," svarede Nora.

„Det var meget uheldigt," sagde Fruen.

„Men jeg faaer."

„Naar?"

Ja naar? Dette Spørgsmaal kunde Nora ikke besvare. Hun lod forlegent Hovedet synke og taug.

„Naa, saa De faaer Penge, men De veed ikke naar?"

„Ja, det er en meget ubehagelig Omstændighed. Saadanne Ting er det saa rart at vide med Vished. De kan altsaa ikke betale?"

„Ikke for Øieblikket, men hvis De vil give mig nogen Henstand," sagde Nora bedende, „saa kan jeg betale."

„Henstand! Hvorlænge."

Nora tænkte sig om. Om to tre Maaneder maatte han vel komme hjem, altsaa sagde hun.

„To eller tre Maaneder."

„To tre Maaneder?" raabte Fruen forbauset, thi hun syntes det var et uhyre frækt Forlangende.

„Jo."

„To tre Maaneder, det var jo rart!" raabte Fruen, der nu ikke kunde styre sig længere. „To tre Maaneder, saa kunde De akkurat faae Tid til at sælge hele Kramkisten her og saa kunde jeg skyde en hvid Pind efter min Leie, ikke sandt?"

„Min Gud!" sagde Nora forbauset og forundret, „hvad troer De da om mig?"

„Hvad jeg troer om Dem. Jh, hvad skulde jeg vel troe om saadant et Fruentimmer, der ikke engang kan betale sin Huusleie? — Nei, jeg kan ikke indlade mig paa at give saameget som en Dags Henstand, endsige to eller tre Maaneder, det har jeg aldrig gjort. Tiden er forfalden og jeg vil have mine Penge. Altsaa spørger jeg Dem nu for sidste Gang kort og godt om De vil og kan betale."

„Jeg har jo sagt Dem," stammede Nora, der blev ganske forskrækket over det hadefulde Udtryk der viste sig i Værtindens Ansigt.

„Godt," afbrød Fruen hende. „De kan altsaa ikke betale, vel?"

„Nei," sagde Nora saa sagte at det neppe kunde høres.

„Vel, saa maa jeg tage mine Forholdsregler. Jeg kan ikke taale at tabe disse Penge. Godmorgen Froken."

Med disse Ord seilede hun ud af Stuen saa stolt som et Linieskib, der har skudt et Andet i Sænk.

Nora sank om paa en Stol. Saa blottet for Medlidenhed og Hjælpsomhed havde hun aldrig troet noget Menneske kunde have været.

Hvad skulde hun nu gjøre? Hun vidste at der forestod noget Slemt, men hvad det var, havde egentlig ikke ikke nogen klar Forestilling om, og selv om hun havde hvist det, vilde hun endda ikke have været i Stand til ganske at kunne gjøre sig selv Rede for sin Stilling, dertil havde dette frygtelige Fruentimmer, hendes Værtinde, forskrækket hende altfor meget.

Enden kan Læseren gjætte. Fru Klamring gjorde Beslag i hendes Møbler til Dækningen af Husleien. Hvad Nora beholdt tilbage det var ikke Noget. Hun maatte nu lade sin Tjenstepige gaae og leie sig et ganske lille Kammer.

Men det nedslog dog endnu ikke hendes Haab og hendes Tro paa ham.

„Han kommer nok!" tænkte hun, „og saa bliver Alt godt igjen."

XXIV.

Gjenfundet.

Vi vende nu tilbage til Alfred Ebbesen og Frøken Klik. Da vi sidst forlod dem vare de blevne skuffede i deres Haab om at gjenfinde deres Datter, men det nedslog dog ikke deres Mod.

De henvendte dem ikke mere til Jøden Efraim. De indsaae at det ikke vilde kunne nytte dem Noget, da han dog sandsynligviis Intet vidste om Noras Skjæbne efterat hun havde forladt Grevens Huus.

Politiet kunde, som vi allerede have fortalt, heller ikke give dem nogen Oplysning, de vare altsaa udelukkende henviste til Deres egne Hjælpekilder og deres egen Virksombed.

Alfred Ebbesen var kommet til Kjøbenhavn for at tage fast Ophold der med sin Familie. I Amerika havde han tjent sig en stor Formue og den vilde han nyde Frugten af i sit Fædreland.

Det var et besynderligt Forhold, der nu bestod mellem ham og Frøken Klik. Hun elskede ham endnu, med den samme Varme som for sexten Aar siden, men hans Kjærlighed var kjølnet, eller rettere den var maaskee overført paa en anden Gjenstand — hans Kone.

Der var ikke mere Tale om nogen intim Forbindelse mellem dem. Han nærede et stærkt og inderligt Venskab for hende og han beklagede dybt at han havde nedbragt saa mange Lidelser over hendes Hoved — men, de gamle Dage vare jo forsvundne og der kunde ikke mere være Tale om at de kunde vende tilbage.

En Interesse, kun en Eneste havde de endnu virkelig tilfælles og det var deres Datter.

At finde hende og rive hende ud af den Fordærvelse, hvori hun var styrtet, deri stemte de Begge overens og det var Formaalet for deres ivrigste Bestræbelser.

Og de sparede ingen Møie, ingen Ulejlighed. De gjorde Alt, hvad de kunde for at finde hendes Spor, de henvendte dem alle mulige Steder for at søge Oplysninger, men Alt var forgjæves.

Det lykkedes dem ikke at finde den allermindste Oplysning, som kunde bringe dem paa Sporet.

Denne Søgen varede længe. Dag for Dag, Uge for Uge og Maaned for Maaned fortsatte de deres Søgen, men aldeles uden Frugt.

Hvor kunde hun dog være henne, hvad var der vel blevet af hende. Dette Spørgsmaal opkastede Alfred Ebbesen og Froken Klik utallige Gange uden at kunne besvare det. Hver Dag som kom, bragte en ny Skuffelse og tilsidst begyndte de næsten at mistvivle om nogensinde at kunne gjenfinde den tabte Datter.

Ak, hun var maaskee død!

Dog nei, denne Tanke kunde de heller ikke forsone dem med. Død, død saa ung og midt i sin Synd og Brøde, denne Tanke var lige uudholdelig for dem Begge.

Men, som sagt, deres Søgen var forgjæves. Hvorhen de vendte dem, hvorhen de gik, der var intet Spor at opdage af den Forsvundne.

Det var som om hun var sunket i Jorden, eller som om en eller anden Aand havde bortført hende til et Sted, hvorhen ingen menneskelig Fod kunde følge.

Da hændte det en Aftenstund at Alfred Ebbesen og Frøken Klik gik sammen gjennem en af Smaagaderne.

De vare fordybede i en ivrig Samtale. Hvad de talte om gjætter Læseren let — hvad kunde de vel tale om, uden om det Eneste, den Forsvundne.

Som de saaledes gik, standsedes de pludselig af en Skare Mennesker, som havde samlet sig paa Gaden og stode tæt sammentrængte over en eller anden Gjenstand.

Det var umuligt at komme forbi. Alfred Ebbesen og Frøken Klik bleve derfor staaende og forhørte sig om hvad der var paa Færde.

„Aa, det er nok en fuld Mand," sagde Een.

„Eller en fuld Kone," meente en Anden.

„Nei vist ikke," raabte en Tredie, „det er en ung Pige, som er blevet syg her paa Gaden."

„Fanden heller!" lød det nu rundtom, „en ung Pige, der er blevet syg paa Gaden, hende maa vi see!"

„En ung Pige!" Disse Ord sloge Frøken Klik med en svag, ubestemt Angst.

Hvad om det nu var hendes Datter?

Hun betroede sin Frygt til Alfred Ebbesen og paastod ivrigt at hun vilde see den unge Pige.

„Hvad kan det nytte," svarede Alfred Ebbesen, „vi kjende jo ikke engang vor egen Datter.

„Ligemeget," sagde Frøkenen. „Er det hende ville vi vel kunne faae det at vide. Vi kunne jo spørge hende om hendes Navn."

Ebbesen maatte føie hende. Han tog Frøkenen under Armen og trængte sig med hende gjennem den forsamlede Mængde.

Det var ganske rigtig som der var blevet sagt, her laae en fattig Pige, usselt klædt, og var besvimet.

Som det sædvanligt gaaer ved saadanne Leiligheder, Folk trængte sig sammen, uden at tænke paa at gjøre Noget. Alle stode de og saae paa den Ulykkelige, men der var Ingen, som tænkte paa at hjælpe hende.

„Hun kan omtrent være paa vor Datters Alder," hviskede

Frøken Klik. „Gud hjælpe mig, jeg kan ikke blive fri for den Tanke at det er hende."

„Jeg kan ikke troe det," hvidskede Ebbesen, „hvor kan det dog falde Dig ind? Hun kan umuligt være sunket saa dybt."

„Ak, kunne vi ikke vente Alt?"

Nu trængte en ældre, sværtbygget Mand sig gjennem Mængden og sagde i en vred Tone:

„Hvad Fanden staaer man her og gloer for, naar man ikke har i Sinde at gjøre nogen Nytte?"

„Vi vide ikke hvad vi skulle gjøre ved hende — her er intet Politi tilstede," svarede Nogen.

„Fanden i Vold med Politiet," brummede den svære Mand arigt, „man har da altid Forstand nok til at indsee at et sygt Menneske ikke har godt af at ligge paa Brostenene."

Han bøiede sig nu ned over den Besvimede og undersøgte hendes Tilstand.

„Hun maa strax bringes paa Hospitalet!" sagde han derpaa idet han rettede sig op af sin bøiede Stilling og saae sig om. „Skaf en Droske."

„Ak min Herre," sagde nu Frøken Klik, der havde trængt sig tæt hen til den svære, ubekjendte Herre, „er De Læge?"

„Ja," svarede han gnavent.

„Troer De der er nogen Fare?"

„Hvad kommer det Dem ved?"

„Intet, men den unge Pige interesserer mig. Troer De det kunde gaae an at lade hende kjøre hjem til mig?"

Doktoren saae forbauset paa hende.

„Ja, naar De vil paatage Dem hendes Pleie og al den Ulelighed, som følger deraf, saa har jeg naturligviis Intet derimod."

„Saa tør jeg maaskee bede Dem om at følge med, for nærmere at undersøge hendes Tilstand."

„Min Tid er rigtignok kort," svarede Doktoren, idet han tog sit Uhr op af Lommen og saae paa det, „men naar jeg kan gjøre Dem en Tjeneste dermed, saa skal jeg gjerne følge med."

Nu kom Drosken.

Trods alle Alfred Ebbesens Indvendinger holdt Frøken Klik fast paa sin Idee og den unge Pige blev bragt op i Vognen og kjørt til hendes Hjem tilligemed Doktoren.

Den forsamlede Mængde saae forbauset paa hvad der foregik og forstod det ikke rigtigt.

Man var ganske uenig med sig selv, om man skulde lee af denne upaakaldte Barmhjertighed, eller om man skulde bringe den et Hurra.

Imidlertid kjørte Drosken afsted og faa Minuter efter holdt den udenfor Frøken Kliks Bopæl.

Den Syge blev baaret op og lagt paa en Sofa. Doktoren erklærede at det vilde være bedst om hun kom i Seng, hvorfor Frøken Klik strax gav sig til at afklæde hende, medens Doktoren og Alfred Ebbesen gik ud i et lille Forværelse.

Medens Frøkenen, med en Pige tilhjælp, var beskjæftiget hermed, foer hun pludseligt tilbage og udstødte et høit Skrig.

„Min Gud, hvad er der paa Færde?" spurgte Pigen forskrækket.

„Intet," stammede Frøkenen, „Intet, lader os skynde os at faae hende i Seng, hvert Minut er kostbart."

Hun fattede sig hurtigt saameget, at hun kunde hjælpe Pigen med at bære den endnu Besvimede ifeng.

Nu kom Doktoren og Alfred Ebbesen atter ind.

Doktoren underkastede nu Patienten en omhyggelig Undersøgelse. Frøkenens Blikke hvilede ængsteligt paa ham, medens han var beskjæftiget hermed. Da han endelig var færdig spurgte hun:

„Er der nogen Fare?"

„Fare? Nei, det troer jeg ikke," svarede Doktoren, „men det kan maaskee blive langvarigt. Naar hun vaagner af denne Besvimelse, vil hun maaskee fantasere lidt, men jeg troer alligevel ikke at der er nogen Fare."

„Hvad feiler hun egentlig?"

„Siig mig," sagde Doktoren uden at svare paa hendes Spørgsmaal, „siig mig, er det virkeligt Deres Mening at beholde dette Pigebarn hos Dem?"

„Ja, ja!" svarede Frøkenen ivrigt.

„Godt, De har naturligviis Deres Grunde dertil, som jeg ikke er berettiget til at spørge om og heller ikke bryder mig om at vide. Jeg vil imidlertid gjøre Dem opmærksom paa at om hendes Tilstand end ikke er farlig, saa udfordrer den dog omhyggelig Pleie. Det er derfor jeg vil bede Dem om nøie at overveie, hvad det er for en Byrde De paatager Dem."

„Ligemeget om hendes Sygdom varede et heelt Aar, saa vil jeg pleie og passe hende hele Tiden," svarede Frøkenen ivrigt.

Doktoren saae forbauset paa hende.

„Vel, jeg har kun gjort min Pligt ved at gjøre Dem opmærksom paa Besværlighederne."

„De sagde os ikke hvad hun feilede og hvad der muligviis kan have foraarsaget hendes Sygdom," sagde Frøkenen igjen.

„Hvad der har foraarsaget hendes Sygdom?" spurgte Doktoren, idet han trak lidt paa Ordene. „Er det det De vil vide?"

„Ja, ja."

„Nuvel — det er Nød og Mangel — Sult!"

„O Du min Gud!" raabte Frøkenen, idet hun blegnede og holdt sig ved en Stoleryg for ikke at falde.

Doktoren gav nu nogle Anviisninger til Patientens Behandling, skrev en Recept og bortfjernede sig, idet han lovede at ville komme igjen næste Dag.

Saasnart han var gaaet og Frøkenen og Alfred vare ene hos den Syge, som endnu laae uden Bevidsthed, sagde Frøkenen:

„Jeg havde Ret. Moderhjertet tager aldrig feil. Jeg følte det strax, det er denne hemmelighedsfulde og uforklarlige Sympathi i Naturen."

„Hvorledes," sagde Alfred Ebbesen, „er det da hende?"

„Ja."

„Vor Datter?"

„Ja, ja."

„Og hvorledes har Du faaet Vished herom."

„Kom og see."

Med disse Ord tog Frøkenen Alfred ved Haanden og førte ham hen til Sengen. Hun slog Lagenet tilside og viste ham den Syges blottede Bryst.

„Seer Du?" sagde hun.

„Disse tre smaae, røde Pletter?"

„Ja. De ere et ubedrageligt Kjendemærke. De fandtes paa vort Barns Bryst den Dag hun fødtes; jeg saae dem strax og lagde Mærke til dem. Slige Tegn gjentage sig ikke to Gange i Naturen, det maa være hende."

Alfred svarede ikke, han stillede sig hen ved Sengen og betragtede den Bevistløse med dybe, alvorlige Blikke.

Dette var hans Datter. Hvad havde hun ikke gjennemgaaet og lidt, inden hun kom her, hvilken Skjæbne havde hun ikke fristet!

Det var tunge, sørgelige Tanker, som strømmede ind paa ham i dette Øieblik — det var Syndens Frugter han høstede.

Medens Faderen og Moderen staae ved den gjenfundne Datters Sygeleie — thi det var virkeligt Nora — ville vi med faa Ord forklare, hvorledes hun var kommet i denne Stilling.

Som Læseren veed, maatte hun efterlade Størstedelen af sine Møbler i sin elskværdige Værtindes Klør. Resten af hvad hun havde tilbage var snart forbrugt. Saa kom Touren til Klæderne at feies ud, men ogsaa de Summer hun fik ind for dem vare ikke store og en skjøn Dag stod hun næsten nøgen og uden en Skilling i Lommen.

Ogsaa af det fattige Logis hun havde leiet tilsidst blev hun jaget ud. Daarlig klædt og uden Føde vandrede hun nu hjemløs om paa Gaderne.

Der var nu gaaet over elleve Maaneder siden hun blev skilt fra den unge Greve. En Maaned endnu, saa vilde han komme.

Det gjaldt blot om at holde ud denne Maaned. Hun forsøgte at faae noget Arbeide, nogen Syning, men det var forgjæves. Den, som søger ivrigst, finder som oftest Intet.

Hun var tilsidst nærved at fortvivle. Men dog forlod Haabet hende ikke — han vilde endnu komme i rette Tid, meente hun.

Men han kom ikke.

Uden en Skilling i Lommen og kun iført de allernødvendigste Klædningsstykker blev hun jaget ud af sit sidste Logis.

Der stod hun paa Gaden, ene midt i den store, folkerige By — saa ene som om hun havde været midt i en Ørken."

Hvad skulde hun gribe til?

Hun vidste det ikke. Hun vandrede om paa Gaderne og tænkte og tænkte, men uden at komme til noget Resultat. Sulten rasede i hendes Indre, og det kolde barske Veir, det var Efteraar, gjennemisnede hende.

Hun havde intet Sted, hvor hun kunde gaae hen for at finde Ly eller stille sin Sult, hun var ene og hjemløs.

Men dog havde hun endnu ikke opgivet Haabet.

Saaledes vandrede hun et Par Dage og et Par Nætter. Endelig kunde hun ikke mere holde det ud. Kulden og Sulten vandt Seier, hun styrtede om paa Gaden og blev optaget saaledes som vi have fortalt.

Vi behøve naturligviis ikke at bemærke at Doktorens Forskrifter bleve fulgte paa det Omhyggeligste. Det varede dog flere Timer, før Nora atter vaagnede af sin Besvimelse.

Hun vendte dog ikke til Bevidstheden. Doktoren havde havt Ret i sin Antagelse. Savnet og Nøden havde angrebet hendes Hjerne, hun rasede.

Vilde vare de Fantasier, som fløi gjennem hendes Hjerne. De koncentrerede sig dog meest om een Gjenstand, om ham, den unge Greve, som hun elskede.

Med Taarer i Øinene sad Frøken Klik og vaagede ved hendes Seng. Af og til sukkede hun:

„O Gud, o Gud, at jeg skulde gjenfinde min Datter saaledes — ak, Fædrenes Misgjerninger hjemsøges paa Børnene!"

Alfred blev hos hende, for at see om der ikke skulde indtræde nogen Forandring med den Syge. Men det skeete ikke. Da Morgenen kom vare hendes Fantasier endnu lige-

saa vilde som i det Øieblik, da hun vaagnede af sin Besvimelse.

Tidligt om Morgenen kom Doktoren.

„Naa, hvorledes staaer det til?“ spurgte han.

„Daarligt,“ svarede Frøkenen.

„Lad mig see paa Patienten,“ vedblev han, idet han gik hen til Sengen og følte den Syges Puls.

Frøkenen vogtede ængsteligt paa hans Ansigtstræk, medens han betragtede den Syge. Da han vendte sig bort fra Sengen, spurgte hun ængsteligt:

„Nu, Hr. Doktor!“

„Ja,“ svarede han, „hvad skal jeg sige? Hun har en stærk Feber. Det kan blive til hvad det skal. De maa være forberedt paa Alt.“

„Min Gud, saa er der altsaa megen Fare!“

„Ja, hun er stærkere angrebet end jeg troede igaar. Men De maa derfor ikke tabe Modet, naar denne Krisis er overstaaet, kan Alt blive godt,“ sagde Doktoren.

„Men vil hun overstaae det?“

„Liv og Død staaer i Guds Haand.“

Da Doktoren havde sagt disse Ord, gav han endnu nogle nye Befalinger, hvorpaa han gik og lovede at komme igjen om Aftenen.

„O Gud, o Gud!“ stønnede Frøkenen, „at tænke sig at vi skulde gjenfinde vor Datter døende.“

„Fat Dig,“ sagde Alfred, „der er jo dog endnu Haab, efter hvad Doktoren siger.“

„Men hvilket Haab? Det er ikke stærkere end at det kan briste hvilket Øieblik det skal være. — O Gud, naar jeg seer paa dette blege og udmagrede Ansigt, saa er det for mig som om det bebreidede mig hvilken slet Moder jeg har været.“

„Du maae ikke huse saadanne Tanker, det skader kun Dig selv og gavner ikke vort Barn. Haab! Hun er ung og hendes Ungdom vil vel nok seire over denne Sygdom“.

Ordene vare trøstende nok, men naar Frøken Klik kastede Øiet hen paa sin Datters lidende og forvildede Ansigt, saa havde de dog alligevel ingen Magt over hendes Sind. Livet

eller Døden, hvem vilde vel seire i denne frygtelige Kamp, der foregik for hendes Øine.

Dagen bragte ingen Forandring. Om Aftenen var Noras Tilstand ganske den samme. Frøkenen var saa udmattet at hun ikke kunde vaage mere. Hvor nødigt hun vilde maatte hun lade sig afløse af sin Pige og søge nogle Timers høist fornøden Hvile.

Da hun gik til Ro, foldede hun sine Hænder og bad en andægtig og brændende Bøn for sin Datters Liv. — Dog, selv ikke Bønnen trøstede hende, thi det var som om en hemmelig Røst tilraabte hende:

„Selv om Din Datter lever, hvad saa? Vilde det ikke være bedre at hun var død og at Du aldrig havde seet hende?"

Havde denne Stemme Ret? Hun vidste det ikke, hun vilde ikke troe det, men dog rungede det uafladeligt for hendes Øre, ja selv i Drømme hørte hun den sige:

„Selv om hun lever, hvad saa?"

XXV.

Fremtidsplaner.

Næste Morgen, da Froken Klik atter traadte hen til den Syges Seng var der endnu ingen Forandring at see.

Nora saae endnu ligesaa bleg, udtæret og forvildet ud, som hun havde gjort hele Tiden.

Alt som Dagen gik, blev hun dog roligere, og da Doktoren kom om Eftermiddagen, erklærede han, at efter hvad han kunde skjønne, saa var den stærk overhængende Fare nu forbi og at Patienten sandsynligviis næste Dag vilde vende tilbage til Bevidstheden.

Froken Klik modtog denne Efterretning med ubeskrivelig Glæde. Hun faldt paa Knæ og opsendte en Bøn til Gud, til Tak for hendes Datters Redning.

Da Alfred Ebbesen kom skyndte hun sig ind at bringe ham den glade Efterretning.

Ogsaa han blev glad derover, men hans Glæde viste sig dog ikke saa stor som hendes. Han tog Plads ved Siden af Sengen, sad nogle Øieblikke hensunken i Taushed og sagde derpaa:

„Hvad har Du nu tænkt paa at gjøre, naar hun kommer til Bevidstheden igjen, og bliver rask?“

„Hvad jeg har tænkt paa at gjøre? spurgte Frøkenen overrasket.

Hun havde nemlig slet ikke tænkt paa hvilket Forhold hun egentlig vilde indtage til sin Datter.

„Ja“, svarede Alfred, jeg har i Nat tænkt meget over denne Sag. Vil Du give Dig tilkjende som hendes Moder?“

Give mig tilkjende som hendes Moder? dette Spørgsmaal kom saa ligefrem og saa uventet at det berørte hende meget ubehageligt. „Nei, det havde hun egentlig ikke tænkt paa. Det kunde jo heller slet ikke gaae an. Hun havde jo frasagt sig al Ret til sit eget Barn. Der laae et klogt Bedrag derunder, hvad vilde Verden sige, hvis dette blev opdaget.

Vilde ikke alle hendes tidligere Venner og Bekjendte gribe denne Leilighed til at spotte og skumle over hende. Vilde ikke Enhver med Ivrighed gribe denne Anledning til at faae Leilighed til at kaste den første Steen? Ligger dette ikke i Menneskenes Natur?

Alle disse Tanker gjennemfoer hendes Hjerne i et Sekund. Hun taug stille og vidste ikke hvad hun skulde svare.

„Svar mig“, sagde han mildt efter en lille Pause, har Du tænkt over i hvilket Forhold vi skulle stille os ligeoverfor hende?“

„Nei“, svarede Frøken Klik, „det har jeg egentlig ikke.“

„Men jeg har tænkt derover“, svarede Alfred, „og jeg har overveiet denne Sag nøie og omhyggeligt. Anerkjende hende som vor Datter det kunne vi ikke, vi have ikke engang Ret dertil“.

„Ak nei“, svarede Frøkenen sukkende.

„Men“, vedblev Alfred, „dette er jo ogsaa en Sag af mindre Betydning. Hovedtingen er at faae hende frelst, faae hende udjevet af den Elendighed, hvori hun er sunket“.

„Du har Ret“.

„Vi maae omtale denne Sag, Du kan maaskee synes at det er haardt og grusomt af mig i dette Øieblik at røre ved denne Sag, men jeg anseer det for at være min Pligt og tillige for at være det Bedste at vi ere enige om hvorledes vi ville handle og hvilken Fremgangsmaade vi ville følge“.

Frøkenen svarede ikke, men saae tauft hen for sig.

„Vi vide jo hvad der er skeet. Vor Datter er faldet, faldet omtrent saa dybt som et Fruentimmer kan falde. Men vi maa tillige huske paa at hun er saa ung og at hendes Fald fuldt saa meget maa tilskrives Andre som hende selv. Der er endnu Haab om at hun kan betræde den rette Vei, og dette Haab er ingenlunde blevet vækket ved at øiensynligt har gjennemgaaet megen Jammer og Elendighed. Alle disse Gjenvordigheder har maaskee været hende en gavnlig Skole, hvorfra hun igjen vil gaae ud som et nyt og bedre Menneske".

„O min Gud, alt dette har jeg slet ikke tænkt paa," udbrød Frøkenen.

„Men det er nødvendigt at der tænkes derpaa," vedblev Alfred. „Det er nødvendigt at vi blive enige med os selv om hvad vi ville gjøre med hende, naar hun atter har gjenvundet sin Helbred".

„Hun skal blive hos mig," udbrød Frøkenen ivrigt, „jeg vil antage mig hende som en Moder, og vogte hendes Skridt for Verdens Fristelser, skjøndt hun aldrig skal faae at vide at jeg er hendes Moder, saa skal jeg dog bringe hende til at elske mig som en saadan. Længe, ak altfor længe har jeg forsømt en mine Moderpligter, nu vil jeg ikke gjøre det længere.

„Jeg forstaaer saa godt Dine Følelser," svarede Alfred, „men jeg har som sagt tænkt nøie over denne Sag. Jeg vil ikke skille Dig fra hende, tvertimod, men jeg troer dog at en kortere Adskillelse bliver nødvendig."

„Hvad mener Du?"

„Jeg vil lade vort Barn reise!"

„Reise?"

„Ja."

„Hvorhen?"

„Til Paris."

„Men hvorfor?"

„Grunden vil let blive Dig klar. Skal hun udrives af Alt, hvad der her har draget hende til sig, saa er det nød-

vendigt at hun bringes aldeles ud af de gamle Forhold. Dette kan kun skee ved at hun reiser."

Frøkenen taug lidt og tænkte over dette uventede Forslag. Endelig sagde hun:

„Du kan have Ret. Men er det nødvendigt at sende hende saa langt bort. Kunde et Ophold her paa Landet ikke gjøre det Samme?"

„Nei, hun maa aldeles ud af de gamle Forhold, der maa Intet blive tilbage, som minder hende om de gamle Forhold, og dette kan kun skee ved en Udenlandsreise."

„Men en saa ung Pige, hvorledes vil hun kunne finde sig tilrette i det fremmede Land?"

„Ogsaa dette har jeg tænkt paa. Hun skal naturligviis sendes til en Pensions- og Opdragelsesanstalt og blive der et Aarstid. Dette antager jeg vil være den bedste Maade, hvorpaa alle de uheldige Indtryk hun har modtaget her, kunne udslettes. Omkostningerne betaler naturligviis jeg."

Atter taug Frøken Klik en Stund og tænkte over hvad der var blevet sagt. Endelig sagde hun:

„Jeg troer atter Du har Ret. Men hvor tungt vil det ikke falde mig atter at skilles fra hende, som jeg saa nyligt har gjenfundet."

„Men betænk at det vil være til hendes Gavn."

„Det er ogsaa det Eneste, som vil kunne give mig Kraft til atter at bære denne Skilsmisse."

„Du er altsaa enig med mig om at vi bør handle saaledes?"

„Ja," svarede Frøkenen sukkende, „jeg indseer fuldkomment det Rigtige deri, men det falder mig dog alligevel umaadeligt tungt."

„Husk det er kun en Skilsmisse paa et Aar, et Aar, som skal giengive hende hendes tabte Fred og Lykke.

„Vel, lad saa være som Du siger, og Gud give at det maa være til hendes Held."

Ved denne Aftale blev det.

Nora blev endnu liggende som sædvanligt hele Dagen, men hendes Fantasier bleve svagere og svagere, indtil den en-

delig om Aftenen hørte op og hun faldt i en dyb og rolig Slummer.

„Naar hun nu vaagner," sagde Doktoren, som netop var nærværende, „saa vil hun være helbredet, men naturligviis meget svag og afkræftet."

Han havde Ret. Næste Dag opad Formiddagen, slog Nora Øinene op og saae sig forundret omkring.

„Hvor er jeg?" spurgte hun idet hun forundret saae sig om.

„Hos gode Venner," svarede Frøken Klik, der som sædvanligt sad ved Siden af Sengen.

„Gode Venner?"

„Ja mit Barn."

„Men hvorledes er jeg dog kommet her?" spurgte Nora, idet hun forbauset saae paa Frøken Klik.

„Hvorledes De er kommen her?" sagde Frøken Klik forvirret; thi hun turde ikke fortælle Sammenhængen strax, af Frygt for at det skulde indvirke skadeligt paa hende.

„Ja, ja, jeg veed aldrig jeg har seet Dem før."

„Det har De heller ikke."

„Men hvorledes er jeg da kommet her?"

„De blev syg paa Gaden, og saa lod jeg Dem bringe herhjem til mig," sagde Frøkenen langsomt.

„O, nu husker jeg det," sagde Nora gysende. „Jeg troer jeg faldt om paa Gaden."

„Ja."

„Rigtigt, nu husker jeg det Hele. O min Gud, det var en skrækkelig Tid, jeg havde det saa slemt."

„Nu maa De ikke tænke mere derpaa, det vilde kun skade Dem. Nu er det jo forbi. Nu skal De blot tænke paa at blive rask."

„Men hvem er da De?"

„Mit Navn er Klik."

„Hvorfor har De bragt mig herhen?"

„Fordi De var syg og trængte til Hjælp."

Nora blev pludselig grebet af en stærk og ubestemt Frygt.

„Sig mig — sig mig," begyndte hun.

„Hvilket?"

„De kjender da vel ikke en Grosserer Ribs?"

„Grosserer Ribs?" spurgte Frøkenen forundret. Han havde været en af hendes Faders Forretningsvenner.

„Ja, kjender De ham, er det ham, som har faaet Dem til at tage Dem af mig?"

„Nei, mit Barn, jeg kjender ham ikke. Jeg har kun taget mig af Dem, fordi jeg blev rørt over Deres ulykkelige Stilling og ikke vilde have at De skulde kjøres paa Hospitalet."

„Gud velsigne Dem," stønnede Nora svagt.

„Men nu maa De ikke tænke paa Alt dette, kjære Eleonora," sagde Frøken Klik mildt.

„Hvorledes?" afbrød Nora hende forbauset. „De veed hvad jeg hedder? Hvor veed De det fra?"

Frøken Klik rødmede. Hun havde fortalt sig, Moderkjærligheden var nærved at forraade hende.

„Jeg troer ham, der hjalp os Dem op i Vognen nævnede Deres Navn," sagde hun forlegent. „Men nu maa De som sagt, slet ikke tænke paa disse Ting mere. De maae være rolig, De trænger til Stilhed og til Ro.

Det gjorde Nora ogsaa, hun var meget mat og meget træt. Da hun havde sagt nogle faae Ord endnu og nydt en lille Forfriskning, faldt hun atter i Søvn.

Denne Søvn var ogsaa dyb og lang, men da hun vaagnede igjen følte hun sig betydeligt styrket.

Fra nu af skred hendes Helbredelse rask fremad. Der var ikke gaaet otte Dage, før Nora igjen kunde være oppe det meste af Dagen.

For at berolige Nora havde Frøkenen erklæret at hun var en gammel Veninde af Md. Brask, som længe havde været fraværende. Nora troede denne Forklaring og følte sig glad ved saa uformodet at være stødt paa en af sin Moders Veninder.

Hun kom strax til at holde meget af Frøkenen. Der var Noget, som uimodstaaeligt drog hende hen til hende, en

Følelse, som hun hun ikke selv kunde forklare sig, men som dog alligevel opfyldte hende med Glæde.

Det var Naturens Stemme, som talte.

Ogsaa Alfred Ebbesen syntes hun godt om, men hun følte sig dog ikke saa stærkt hendraget til ham som til Frøkenen.

Frøkenen vandt snart hendes Fortrolighed. Der var ikke gaaet mange Dage, før hun var fuldstændig indviet i hvad der var skeet.

Hun gjøs, ved at tænke paa Alt hvad hendes Datter havde udstaaet. Gode Gud, havde hun kunnet ane dette, saa havde hun aldrig saa letsindig givet Slip paa sit Barn.

Men, med Guds Hjælp, saa vilde hun nu gjøre det Forbigangne godt igjen. Hele sin Fremtid vilde hun offre for sit Barns Vel.

Nora følte sig saa tilfreds i disse nye Forhold, som hun aldrig havde følt sig før. Der var kommet en Ro og Tilfredshed over hende, som hun aldrig tidligere havde kjendt.

Selv hendes Kjærlighed til ham, havde antaget blidere Former, det var ikke mere en vild Længsel, men en blid Forventning og Forvisning om at han nok vilde komme og at hun vilde træffe sammen med ham en Dag, naar hun mindst ventede det.

Hvad syntes nu Forældrene om deres Barn?

I det Hele godt. Hun var faldet, det var sandt — men havde det egentlig været hendes egen Skyld? Vilde ikke enhver Anden i hendes Sted have gjort det samme? Hun var faldet, men dog langtfra ikke saa dybt som saa mange Andre — der var endnu Haab om Forbedring og en lykkelig Fremtid.

Hun havde gode, herlige Egenskaber og hun havde nydt en i mange Henseender god Opdragelse, det var ikke de daarligste Fundamenter at bygge paa.

Der var saaledes gjensidig Tilfredshed med hverandre paa begge Sider.

Endelig var Nora fuldstændig rask. Tiden til Reisen altsaa kommet.

Frøkenen maatte paatage sig at forberede hende derpaa. Det var et Hverv, som faldt hende tungt og som næsten oversteg hendes Kræfter.

„Mit Barn," begyndte hun, „Du veed jo at jeg elsker Dig som en Moder."

Frøkenen havde sagt at Nora skulde sige Du til hende, ligesom hun ogsaa vilde sige Du til Nora. Det var en Indrømmelse hun havde maattet gjøre Moderkjærligheden.

„Jeg veed det," svarede Nora.

Du veed ogsaa at naar jeg vil skilles fra Dig, saa er det kun til Dit eget Bedste."

„Min Gud, maae jeg da ikke være længere hos Dig."

„Jo, mit Barn, jo, men en Adskillelse bliver nødvendig for en Tid."

„Men hvorfor?„

„Du har gaaet saameget igjennem her i den sidste Tid, at en Forandring af Opholdssted ikke kan Andet end være Dig behagelig. Et Aars Tids Ophold i et fremmed Land, vil saa at sige gjøre Dig til et nyt Menneske."

„Vi skulle skilles et Aar?" udbrød Nora forbauset.

„Det er som sagt til Dit eget Bedste. Hvor god en Opdragelse Du en har nydt, saa lader den dog endnu Adskilligt tilbage at ønske. Jeg har derfor tænkt paa at sende Dig til en Pensionsanstalt i Paris for et Aarstid."

„Til Paris!"

„Ja mit Barn, synes Du ikke derom. Vil det ikke være rart at komme til den store prægtige By og see alle dens Vidundere?"

Nora taug. Reise til Paris et Aar. Nora saae han kom hjem imidlertid, saa var hun borte. Hvad vilde han saa troe?

Dog, paa den anden Side, et Aars Ophold i Paris vilde være hende meget gavnligt, hun kunde uddanne sig og søge at blive ham værdig.

Ja, jo mere hun tænkte derover, desto mere forekom denne

Plan hende som en Guds Tilskikkelse og hun samtykkede med Glæde. Kunde hun forøvrigt Andet? Vilde ikke disse gode Mennesker, som havde taget sig af hende blive meget fornærmede og vrede, naar hun afslog at gaae ind paa deres saa overordentlig velmeemte Tilbud?

Nu, hun maatte adlyde deres Ønske — hvem kunde vide om hun maaskee neop i Paris kunde træffe ham, som hun havde ventet saa længe?

Dette hemmelige Haab aabenbarede hun dog ikke sine nye Venner. Hvorfor skulde hun vel gjøre det? Vare de vel istand til at forstaae hende?

I det Hele taget, havde hun med den Kjærligheden eiendommelige List ikke fremstillet sit Forhold til den unge Grev Løvenklo, saaledes som det egentlig havde været. Hun fortalte vel, hvorledes hun havde gjorde hans Bekjendtskab, og tildeels ogsaa fuldstændigt, hvorledes det var endt, men dog skjulte hun Eet, for dem og dette Ene var den Kjærlighed, som hun i sit Hjerte bar til den unge Officeer.

Hun samtykkede altsaa i at gjøre Reisen. Havde hun egentlig noget Valg? Faa Dage efter var hun tilligemed sin Moder paa Reisen til Paris. Alfred Ebbesen havde ønsket at Frøken Klik skulde ledsage sin Datter og opholde sig i Paris, medens Datteren besøgte Pensionsanstalten, et Ønske, som hun naturligviis opfyldte med største Glæde.

XXVI.

I Pensionsanstalten.

Reisen til Paris varede ikke mange Dage, de lange Reisers Tid er jo forlængst forbi, og en skjøn Dag sad Nora og Frøken Klik sammen i et Værelse i et Hotel, endnu ganske forvirrede og forbausede over alt det Nye og Fremmede de havde seet.

Det første de bestilte efter at være havnede i Hotellet var naturligviis at søge Ro og Hvile, først næste Dag begyndte Frøkenen at tænke paa sine Forretninger.

Alfred Ebbesen havde medgivet hende et Par Anbefalingsbreve og deriblandt Et til en Forstanderinde for en Pensionsanstalt, beliggende i en af Paris's Forstæder. At gaae hen til hende og aftale med hende om Datterens Optagelse i Pensionsanstalten, det var naturligviis hendes første Tanke.

Der var naturligviis slet ingen Hindringer tilstede for Noras Optagelse. Allerede Dagen efter Ankomsten til Paris, holdt hun sit Indtog i den Bygning, hvori hun nu skulde tilbringe et Aar.

Da Frøken Klik havde præsenteret Nora for Anstaltens Direktrice, tog hun Afsked med Nora og sagde at hun nu

reiste tilbage til Kjøbenhavn igjen, men paabød hende at skrive ofte, efter en Adresse som hun opgav hende.

Nora saae forundret paa hende, da hun sagde dette og var tillige bedrøvet. I denne korte Tid var hun kommet til at holde saa meget af Frøken Klik som af Moder, og det var slet ikke før faldet hende ind at hun vilde lade hende være ene midt i den uhyre store fremmede By.

Frøken Klik saae hendes Smerte, og søgte at trøste hende saa godt som muligt. Hun omfavnede hende ømt, kyssede hende gjentagne Gange og bortfjernede sig saa endelig med et tungt Hjerte.

Nora var heller ikke synderlig let om Hjertet. Saasnart Døren havde lukket sig efter hendes Moder, kastede hun sig ned paa en Sofa og græd bitterligt.

Pensionsanstaltens Direktrice havde været nærværende ved hele dette Optrin. Det var en lille, buttet, fyldig, Dame paa henved et halvthundrede Aar. Hun havde en meget romantisk Charakteer, og medens hun med megen Deeltagelse saae paa det rørende Optrin som foregik mellem Moder og Datter, uden at forstaae et eneste Ord af hvad de sagde, da Nora og Frøken Klik naturligviis talte Dansk, komponerede hun selv en heel Roman, som skulde ligge til Grund for den sjeldne Begivenhed at en ung Dame kom reisende lige fra Danmark for at blive optaget i hendes Pensionsanstalt.

Det var i det Hele taget den mærkværdigste Begivenhed, hun Direktricen — hendes Navn var Md. Duval — havde oplevet endnu.

En Roman maatte der ligge til Grund for at denne unge Pige saalededes blev sendt hende, det forekom hende at være aabenbart.

Det gjorde hende meget ondt, da hun saae den unge Piges Smerte. Hun gik hen til Sofaen greb venligt Noras Haand, og sagde en heel Deel trøstende Ord.

I Begyndelsen lagde Nora ikke Mærke til denne Venlighed, men blev liggende, aldeles hensunken i sin Smerte. Endelig saa hun op og stirrede forundret paa Md. Duvals venlige Ansigt.

„Tal mit Barn," sagde denne, „tal det gjør godt, der er Ingenting der letter Hjertet saameget som at tale. Naar man er bedrøvet eller i daarligt Humeur, skal man bare tale, blot lade Munden gaae, der er Ingenting, der letter Hjertet saa godt, hører De det mit Barn. De maae jo desuden huske paa at denne Skilsmisse fra denne Dame, som De synes at elske saa høit, jo ikke vil vare evigt. Om et Aar skal De jo samles og sees igjen. Imidlertid skulle vi nok her gjøre Alt for at more og adsprede Dem, om lidt skal jeg forestille Dem for Deres nye Kammerater, De kan troe De vil nok blive gode Venner med dem Allesammen."

Under denne lange Tale fattede Nora sig lidt. Hun holdt op at græde, reiste sig op i en siddende Stilling, men svarede ikke et Ord.

Hun saae blot halvt spørgende og havt forundret paa den meget snakkende Md. Duval.

Tingen var den, hun havde ikke forstaaet et eneste Ord af hele den lange Tale. Hendes Kundskaber i Fransk vare langtfra saa tilstrækkelige til at hun kunde forstaae en saa flydende Tale.

Md. Duval fik en Anelse om Sagens Sammenhæng og spurgte halvt ængsteligt:

„Forstaaer De ikke Fransk?"

Disse Ord bleve udtalte meget langsomt og tydeligt, saa at Nora med Lethed forstod dem. Hun svarede derfor saa godt hun kunde:

„Jo, lidt."

„Naa," sagde Md. Duval fornøiet, „blot De forstaaer lidt, saa bliver det nok til Mere. De skal see vi ville nok komme godt ud af det med hinanden."

Hun saae nu paa sit Uhr; derpaa sagde hun:

„Klokken er Tre. Hvad mener De om jeg nu forestillede Dem for alle Deres tilkommende Kammerater og Veninder? Vi ville finde dem Allesammen ude i Haven; thi fra Klokken Tre til Fire more de unge Damer sig ude i Haven med Legemsøvelser, Lege og deslige; thi det er et Princip hvorefter jeg altid er gaaet frem, at Legemets Uddannelse bør

nøie holde Skridt med Sjælens; thi ellers kommer der en Skjævhed i den menneskelige Udvikling, som kan have de sørgeligste og allerfarligste Følger. Jeg har i min mangeaarige Virksomhed som Lærerinde havt de sørgeligste Exempler paa hvilke rædsomme Følger feilagtige Principer kunne have og jeg har derfor altid skyet dem som Pesten."

Nora forstod vel kun halvt hvad den gode Md. Duval sagde, men ikke destomindre reiste hun sig dog op og fulgte hende uden Modstand og uden at sige et Ord.

Hun var saa ilde tilmode, som hun ikke havde været det i overmaade lang Tid.

Hun havde saa nyligt fundet deeltagende Venner, som vare gode og velgjørende imod hende, og nu var Skjæbnen allerede saa grusom at skille hende fra dem igjen.

Sandt nok, denne Skilsmisse vilde jo kun vare et Aar, saa skulde hun atter gjensee dem, som saa hurtigt vare blevne hende kjære — men er alligevel ikke et Aar en overmaade lang Tid og dertil kom endnu at hvor lidet hun end endnu havde seet af Md. Duvals Pensionsanstalt, saa havde dog dette Lidet gjort et saare ubehageligt Indtryk.

Bygningen, hvori denne høiere Dannelsesanstalt befandt sig, laae som allerede fortalt i en af Paris's Forstæder. Det var et temmeligt rummeligt Huus, som laa midt i en Have, der afslukkedes fra Yderverdenen ved en høi Ringmuur.

Der var Noget saa eensomt og klosterligt ved det Hele at det strax havde berørt Nora ubehageligt og saaet hendes Hjerte til at isne.

Hun fulgte nu som sagt Md. Duval ud i Haven, hvor seksten a tyve unge Piger vare beskjæftigede med Samtale, Leg osv.

Dette var dog et noget oplivende Syn. Md. Duval tog hende ved Haanden og sagde til de andre unge Damer:

„Mine Damer, maa jeg forestille Dem en ny Kammerat og Veninde, Froken Ebbesen."

Den Nykomne blev naturligviis strax omringet af alle Pensionsanstaltens Elever. Et nyt Anfigt det er en heel Begivenhed paa et saadant Sted.

„Lad mig see at De ere venlige imod hende. Hun er endnu ikke ganske fortrolig med vort Sprog, thi hun er en Fremmed, hun kommer meget langveis fra.“

Dette var nu saa overmaade interessant for alle de unge Damer. En Udlænding, det var noget ganske Nyt, det havde man endnu aldrig seet der i Anstalten.

„Ja, jeg vil nu overlade Frøken Ebbesen til Deres Omsorg, mine Damer,“ sagde Md. Duval. „De maa nu gjøre hende bekjendt med Stedet og med Dem selv. I Anledning af denne unge Dames Ankomst ville vi slaae en Streg over Underviisningstimerne for idag. De have fri hele Dagen.“

Disse Ord, der bleve sagde med en Majestæt, som sømmer sig for en saa ophøiet Person som en Forstanderinde for en høiere Dannelsesanstalt, bleve modtagne med en uhyre Jubel, som Md. Duval dog lod, som om hun slet ikke brød sig om, idet hun bortfjernede sig med majestætiske Skridt.

Vi ville nu for et Øieblik lade Nora ude af Syne, medens hun saa godt hun kan besvarer alle de mere eller mindre nysgjerrige og paatrængende Spørgsmaal, som strømmer ind paa hende fra alle Sider, og følge Md. Duval.

Denne værdige Dame bevægede sig henimod den anden Ende af Haven, hvor der fandtes et tæt Lysthuus af Caprifolier.

Alt som hun fjernede sig mere og mere fra Eleverne, bleve hendes Skridt hurtigere og hurtigere; thi hun var i en umaadelig Spænding.

Den gode Dame havde nemlig faaet en Idee, en Idee, som hun længtes efter at udtale og udvikle for Pensionsanstaltens Lærere og Lærerinder.

Hun fandt hele Personalet i Lovhytten, siddende om et Bord, beskjæftiget med at drikke Formiddagskaffe.

Hele Personalet bestod af tre Personer, to Lærerinder og en Lærer.

Skjøndt der kun fandtes en eneste mandlig Lærer i Institutet, saa sagde dog Md. Duval altid med en vis Stolthed: mine Lærere og Lærerinder.

Det gav mere Anseelse, syntes hun, naar hun nævnede Lærerne i Fleertallet.

Lærerpersonnalet var som sagt beskjæftiget med at drikke Kaffe, da Md. Duval kom ind i Løvhytten og satte sig ved Bordet.

„Jeg har Nyt at fortælle Dem," sagde hun.

„Nyt?" spurgte de alle tre forundrede i Chor, thi det var saare sjeldent at der forefaldt noget Nyt i Pensionsanstalten.

„Ja, en ny Elev," sagde Md. Duval med Værdighed.

„Ah!" var hele Svaret fra de tre Andres Struber. De havde ventet sig Noget ganske Andet. En ny Elev var vel en Nyhed, men det var dog af den Slags Nyheder, som man mødte oftere.

„De synes ikke at det er nogen synderlig Nyhed, kan jeg see paa Dem," sagde Md. Duval. „Men De vil snart komme til at skifte Anskuelse; thi dette er ikke nogen almindelige Elev."

Disse Ord pirrede naturligviis de Andres Nysgjerrighed og Læreren Mr. Baton sagde:

„Ingen almindelig Elev?"

„Nei," sagde Madam Duval, idet hun triumpherende saae paa ham.

„Er hun langt borte fra?"

„Meget langt borte fra!"

„Maaskee fra Marseille eller Egnen deromkring?"

„Endnu meget længere borte fra."

„Længere borte fra?" raabte de nu alle Tre i Chor.

„Ja," sagde Md. Duval hemmelighedsfuldt, „hun er endnu meget længere borte fra. Hun er slet ikke Franskmand."

„Ikke Franskmand?"

„Nei."

Nu begyndte baade Læreren og Lærerinderne at gaae ind paa Md. Duvals Anskuelse om at den nye Elev ikke var nogen sædvanlig Elev.

Det var endnu uhørt i Pensionsanstaltens Aarbøger at en Elev var kommet fra Udlandet.

„Hvor er hun da fra?" spurgte Mr. Baton, som først kom sig af sin Forbauselse.

„Gjæt engang."

„Hm, Rusland?"

„Nei, hun er ikke nogen Russer, hun er fra Danmark, fra Kjøbenhavn," svarede Md. Duval.

„Fra Kjøbenhavn!"

„Ja," vedblev Md. Duval, der nu ikke længere kunde holde sin Idee for sig selv, „og nu vil jeg spørge Dem om hvad De synes om denne Elevs Ankomst. Hun og en ældre Dame kom her til Paris igaar. Idag var De hos mig og den gamle Dame sluttede Akkord med mig om at Pigebarnet skulde blive her i et Aar. Saa tog den gamle Dame en rørende Afsked med min nye Elev, der græd som hun var vidsket, og saa reiste hun igjen. Synes De nu ikke at der er noget Hemmelighedsfuldt ved den Historie, især da den stakkels Pige slet ikke kan tale Fransk?"

Jo, deri vare begge Lærerinderne og Mr. Baton overmaade enige med Md. Duval. Det kunde ikke være nogen almindelig Elev, som saaledes sendtes over Hals og Hoved til en Pensionsanstalt i et fremmed Land, hvis Sprog hun ovenikjøbet ikke forstod.

„De har Ret, Md. Duval, der maa ligge en Hemmelighed til Grund," sagde Mr. Baton dybsindigt.

„Jeg antager det er en Pige af meget høi Familie, som man ønsker at fjerne for en Tid fra sit Fædreland af en eller anden Grund," bemærkede Md. Duval.

„Ja," sagde Mr. Baton, hvis Indbildningskraft undertiden slog nogle besynderlige Volter, „hvem siger at hun i det Hele taget er dansk. Hun er maaskee tydsk, hun er maaskee en af disse mangfoldige Prindsesser, som findes i Tydskland, og som har havt et eller andet lille Eventyr. Hvorledes seer hun ud?"

„Hun er smuk som en Engel."

„Saa er hun en Prindsesse, det kan De stole paa," sagde Mr. Baton i en afgjørende Tone. „Hun skal være borte et Aars Tid eller to, det er Tingen."

Den ene af Lærerinderne, hvis Fantasi ikke var slet saa letbevægelig, som Md. Duvals og Mr. Batons, forsøgte at gjøre nogle ærbødige Indvendinger mod disse dristige Forudsætninger, men hun blev øieblikkelig bragt til Taushed.

Det var en altfor smigrende Tanke at have en Prindsesse til Elev, til at hverken Md. Duval, Baton eller den anden Lærerinde skulde kunne opgive den igjen.

„Nei," sagde Md. Duval i en afgjørende Tone, „De kunne være ganske overbeviste om at denne Frøken med det barbariske Navn, Nora Ebbesen, troer jeg det er hun hedder, ikke er nogen slet og ret Frøken. Der stikker noget Hemmelighedsfuldt under, det er ganske vist, og hvorfor skulde hun ikke naar Alt kommer til Alt kunne være en rigtig Prindsesse? Man har jo hørt Sligt før."

Ja, hvorfor skulde Nora ikke kunne være en eller anden ulykkelig Prindsesse, som dem man læser om i Romanerne og Eventyrerne. Hvorfor skulde hun ikke kunne være det? Muligt var det jo og det var altid en behagelig og smigrende Tanke og derfor holdt man fast ved den.

Nora var altsaa en forklædt Prindsesse.

XXVII.

Livet i den høiere Dannelsesanstalt.

Vi ville nu springe et Par Dage over i hvilke Nora blev mere bekjendt og mere fortrolig med sit midlertidige Opholdssted.

Hun lærte snart at udtrykke sig flydende paa Fransk og at forstaae de Andres Tale. Alle de unge Piger vare saa nette og elskværdige imod hende, men dog fandt hun snart at der var dræbende kjedsommeligt i denne Pensionsanstalt.

Vi ville forsøge at give Læseren en Idee om hvorledes man tilbragte Livet der.

Om Morgenen Klokken syv ringedes der med en stor Klokke, som gav Signal til at Eleverne skulde staae op og klæde sig paa.

Præcis Klokken otte skulde saa alle Eleverne samles i en stor Sal, hvor Md. Duval og hendes Lærerpersonale var tilstede. Først blev der holdt Bøn og Psalmesang og derpaa gik man til Frokostbordet.

Paa Slaget ni begyndte Undervisningen og vedvarede uafbrudt til Klokken to. Saa var der en Time Frihed og Klokken tre gik man til Middagsbordet.

Efter Middagsbordet gjorde man en Udflugt i Pensionsanstaltens Nærhed. Denne Udflugt gik for sig paa følgende Maade at Md. Duval vandrede i Spidsen, derefter kom Eleverne to og to, tilsidst de to Lærerinder, og Mr. Baton sluttede Troppen. Saaledes vandrede man afsted i høitidelig Processions henved et Par Timer, idet det altid før de gik ud, høitideligt blev indskjærpet Eleverne at de skulde befliitte dem paa at gaae saa ærbart og anstændigt som muligt.

„Ungdommen har saa godt af at komme ud i den friske Luft og at faae Leilighed til at beundre Naturen," sagde Md. Duval.

Pensionseleverne vare dog ikke ganske enige med hende herom, de vilde langt hellere trække frisk Luft i Haven, hvor de vare langt mere ugeneerte.

Henad Klokken sex kom man hjem igjen fra en saadan Udflugt. Klokken sex begyndte saa Underviisningen paany og vedvarede til Klokken otte. Saa blev der spiist til Aften og holdt Bøn og Psalmesang igjen. Klokken ni havde Eleverne saa atter fri men præcis naar den var ti skulde de være i Seng.

Saaledes gik den ene Dag efter den anden, kun med den Forskjel at om Søndagen anvendtes den Tid, som ellers benyttedes til Underviisning, til Kirkegang.

Dette var ikke noget morsomt Liv og dets Kjedsommelighed faldt snart over Nora som en utaalelig Vægt. Saa eensformigt og trivielt havde hun aldrig forestillet sig at Dagen kunde gaae.

Dette var saa eensformigt og trivielt at det var til at fortvivle over.

Og saa dette stille indesluttede Liv. Hvis den unge Grev Løvenklo virkeligt skulde komme til Paris, hvorledes skulde det vel saa være muligt at han skulde kunne finde hende, saa indesluttet og bevogtet som hun nu var?

Nu, det var til at fortvivle over. Hun havde aldrig følt sig saa elendig og ulykkelig som hun gjorde det nu.

Hvad Md. Duval angaaer, saa lagde hun snart Mærke

til at Nora ikke glædede sig synderligt over Opholdet i hendes Dannelsesanstalt. Hun saae at Nora kjedede sig og var utilfreds over det indesluttede og eensformige Liv hun maatte føre, men denne Omstændighed bekræftede netop hendes Formodning om at Nora ikke var Den som hun blev givet ud for at være.

„Hun er vant til et friere Liv og prægtigere Omgivelser," tænkte hun, det er Tingen, derfor er hun nu forknyt og kjeder sig."

Hun var dog klog nok til ikke at behandle Nora anderledes end de andre Elever, trods hendes Formodning at hun var Prindsesse.

„Det er naturligviis hendes høie Paarørendes Mening," tænkte hun, „at hun skal forblive ukjendt og ubemærket, saa det vilde være en stor Dumhed af mig om jeg lod hende mærke at jeg har gjennemskuet det tætte Slør, som omgiver hende."

Md. Duval drømte om Nora hver evige Nat. Hun saae i Aanden hvorledes hun ved Noras Bortreise, naar Aaret var omme, vilde faae en fyrstelig Belønning til Tak for hendes Omhu for den hemmelighedsfulde Elev.

Mr. Baton drømte ogsaa om Nora Ebbesen, men hans Drømme gik alligevel ud paa noget Andet end Md. Duvals.

Mr. Baton var en Mand paa nogle og tredive Aar. Han var Dandselærer og havde altid gaaet i den fikkre Forventning, at Skjæbnen, Tilfældet, Forsynet, eller hvad man nu vil kalde det, en skjøn Dag vilde gjøre et eller andet Overordentligt for ham.

Men han var som sagt blevet nogle og tredive Aar gammel uden at dette Overordentlige var indtruffen endnu.

Da kom Nora til Dannelsesanstalten og saa kom Md. Duvals dristige Formodning om at hun var en forklædt Prindsesse.

Mr. Baton havde en altfor levende Indbildningskraft til ikke at gribe dette Luftkastel med begge Hænder. Det var Vand paa hans Mølle.

„Saa sandt jeg lever," sagde han til sig selv, „nu er det Overordentlige kommet. Nu eller aldrig er Øieblikket der, da Skjæbnen vil gjøre Noget for mig. En hemelighedsfuld Prindsesse bliver ganske uventet kastet ind paa min Vei, det skeer ikke for Intet, det skeer blot for at jeg skal faae Leilighed til at svinge mig noget i Veiret. Det er den Anledning som jeg saa længe har ventet paa, nu er den endelig kommet."

Men Eet var at Leiligheden var der, noget ganske Andet var det at kunne gribe denne Leilighed.

Det var Tingen.

Endelig blev Mr. Baton staaende ved en som han syntes ganske fortræffelig Plan.

„Der er ikke Andet for," tænkte han, „man maa være elskværdig, man maa gjøre sig elsket. Saa bliver Historien at man en skjøn Dag bortfører Prindsessen og saa — og saa —"

Ja, hvad saa, det var netop Knuden. En hemmelig Stemme sluttede Sætningen saaledes: „Saa skeer Du en Ulykke, hvis hun virkelig er Prindsesse," men denne Stemme overdøvedes snart aldeles af hans Letsindighed og levende Indbildningskraft.

„Bah, er hun virkelig en Prindsesse," tænkte han, „saa vil hun nok være istand til at kunne ende Historien paa en for alle Parter behagelig Maade. Man vil naturligviis paa enhversomhelst Maade søge at undgaae Skandale, og Enden derpaa bliver da rimeligviis at jeg kommer paa den grønne Green."

Havde Md. Duval havt den fjerneste Anelse om at Mr. Baton gik svanger med saadanne Hensigter, saa kunde han naturligviis øieblikkeligt faaet sin Afsked som Dandselærer i Institutet, saameget mere som Md. Duval nærede nogle visse Forhaabninger om at Mr. Baton en skjøn Dag vilde lægge sit Hjerte og sin Haand for hendes Fødder.

Men hun nærede aldeles ingen Mistanke om at han kunde være saa letsindig og desaarsag kunde han i Ro og Mag gjøre sine Forberedelser til Stormløbet.

Fra den Dag af, at hun var blevet enig med sig selv om hvad han vilde, mødte han aldrig i Institutet, uden iført sort Kjole, hvid Vest, hvidt Halstørklæde og hvide Handsker, kort sagt i fuldstændig Galla.

Denne Omstændighed forundrede Md. Duval saameget at hun spurgte ham om Grunden til hvorfor han klædte sig saa luxurieus.

Han svarede blot:

„Kjære Md. Duval, kan De forundre Dem over at jeg saa meget som muligt søger at vise min Høiagtelse for Dem og Deres Institut?"

Dette Svar var saa smigrende for Md Duval at hun ikke kunde Andet end være overmaade tilfreds dermed. Hun smilte over hele Ansigtet og tænkte i sit stille Sind:

„Mon han ikke skulde erklære sig i Dag?"

Thi hun gik som sagt svanger med den Idee at Mr. Baton var forelsket i hende.

Mr. Baton havde ogsaa været det, det vil sige saa forelsket som han kunde blive. Han var en stor Egoist og han vilde have giftet sig med Fandens Oldemoder, forudsat at hun bragte ham en nogenlunde anstændig Medgift.

Mr. Baton havde paa sin Side ogsaa længe gaaet svanger med den Plan at lægge sin Haand og sit Hjerte for Md. Duvals elskværdige Fødder, men havde stadigt opsat det i Haab om at der vilde vise sig noget bedre.

Nu havde dette Bedre viist sig, idetmindste antog han det. En Prindsesse var hun ikke bedre end en ganske almindelig Skolebestyrerinde?

Det kunde der jo ikke være nogen Tvivl om, det var klart for enhver uhildet Betragtning. Men Mr. Baton var en klog Mand, han vilde nok gjøre Jagt paa Prindsessen, men han vilde dog ikke fordærve det med Institutbestyrerinden, thi Jagten kunde jo mislykkes.

Derfor var Mr Baton dog ikke saa overmaade bange, han stolede paa sin Stjerne, der endelig engang havde kastet det Overordentlige i hans Vei, og saa stolede han paa sit eget interessante og tiltrækkende Ydre.

„Jeg har Noget af dette Ubeskrivelige ved mig," sagde han til sig selv, „dette Ædle, Ophøiede, som viser at man er hævet over Massen. Det er da i Grunden heller ikke saa underligt, thi jeg er jo af gammel Adel."

Dette at han var af gammel Adel var hans Glæde og hans Stolthed, men tillige en Kilde til mangfoldige Ærgrelser. Sagen var den at der for hundrede Aar siden havde levet en adelig Slægt af Navnet Baton, men saa var Slægten blevet adspredt og han kunde ikke udfylde dette Hul af hundrede Aar i sit Stamtræ. — Noget der altid bragte hans Tilhørere til at le, naar han fortalte sine Venner og Bekjendte om sin gamle, høiadelige Nedstammelse.

„Naar Alt kommer til Alt," tænkte han nu, „saa kan det dog ikke være nogen farlig stor Mesalliance, at en lille tydsk Prindsesse gifter sig med en gammel fransk Adelsmand.

Han greb enhver Leilighed til at komme i Noras Nærhed og til at vise hende det elskværdigste Anstgt han kunde paatage sig. Han udmærkede Nora ved enhver Leilighed fremfor de andre Elever og gav saa tydeligt som muligt tilkjende at han havde en heel Deel tilovers for hende.

Nora saae og forstod dette og det morede hende. Det var dog altid en lille Adspredelse i det eensformige og kjedsommelige klosteragtige Liv som hun nu var blevet tvunget til at føre.

Hertil kom endnu at Mr. Baton ingenlunde var stygg. Han havde sorte Haar og sorte Øine og et saa forvovent Overskjæg som nogen Dandselærer nogensinde har været i Besiddelse af.

Nora syntes ganske godt om ham, men hun elskede ham ikke. Hun holdt endnu fast ved Tanken om den unge Greve og om at hun nok en Dag igjen vilde træffe sammen med ham.

Men hvorledes vilde dette kunne skee her i denne indesluttede Pensionsanstalt, hvorledes vilde han kunne finde hende her, hvor hun saa at sige var levende begravet.

Nu var det Aar hun skulde blive borte, allerede gaaet, han var maaskee i Kjøbenhavn og søgte hende der forgjæves.

Denne Tanke plagede hende uophørligt og bidrog i Forbindelse med Kjedsommeligheden til at gjøre hende sørgmodig og indesluttet.

Md. Duval saae at hendes nye Elev ikke fandt synderlig Behag i Opholdet i Institutet og dette bekræftede endmere hendes Formodning om at Nora var en Prindsesse.

„Hun maa vist være vant til et anderledes frit og pragtfuldt Liv," tænkte hun, „det er Grunden til at hun ikke føler sig tilfreds. Alle de andre unge Piger ere jo saa henrykte over at være her, saa hun maa have en særegen Grund til ikke at være det og det kan kun være hendes fornemme Herkomst."

Og med denne Tanke slog hun sig til Ro, idet hun paa samme Tid følte sig overordentlig smigret.

Ogsaa Mr. Baton saae Noras Sørgmodighed, men han udtydede den paa en anden Maade.

„Man har gjort Indtryk paa hende," tænkte han ved sig selv, „hun er forelsket i mig, mine Bestræbelser have ikke været forgjæves. Hun er sørgmodig og bedrøvet, fordi jeg endnu ikke har vovet at lade et eneste Ord falde om mine ømme Følelser. Men trøst Dig, min Engel, saa sandt som jeg er af gammel Adel, saa skal jeg snart tage Bladet fra Munden og trøste Dig i din Sorg — det gjælder blot at finde en Leilighed."

Saaledes stode Sagerne tre Maaneder efter at Nora var indtraadt i Pensionsanstalten.

Da hændte det en Aften at Nora sad alene i et lille Lysthuus, som fandtes i Haven. De andre Elever vare beskjæftigede med Leg og deslige i den anden Ende af Haven, medens Mr. Baton ubemærket havde fulgt Nora, og i et Øieblik da Ingen lagde Mærke dertil, smuttede han ind i Lysthuset og satte sig ved hendes Side.

Nora sad og støttede Hovedet mod sin Haand og stirrede med et tankefuldt Blik hen for sig.

Hun var saa aldeles optaget af sine egne Tanker at hun ikke engang lagde Mærke til at Mr. Baton kom og satte sig ved hendes Side.

Mr. Baton blev siddende taus et Par Minuter og betragtede hende opmærksomt.

Skulde han vove det?

Hvorfor ikke, han havde jo Intet at tabe.

„Den lille Frøken Nora søger Ensomhed," begyndte han med sagte Stemme.

Nora foer sammen og saae forundret paa ham, idet hun først nu opdagede hans Nærværelse. Hun fattede sig dog hurtigt og svarede rolig:

„Ja, jeg holder meget af Ensomhed."

„Hvorfor?"

„Jeg veed det ikke selv."

„De er bedrøvet."

„Hvoraf slutter De det?"

„Jeg kan see det paa Deres Ansigt, paa Deres hele Adfærd," sagde Mr. Baton ømt.

„Nu, og om saa var, om jeg virkelig var bedrøvet og havde en Sorg, hvad saa?"

„Saa betro den til mig."

„Til Dem?" sagde Nora, der nu begyndte at blive forbauset.

„Ja, til mig."

„Det er umuligt."

„Umuligt?"

„Ja, jeg kan ikke betroe Dem, hvad der tynger paa mit Hjerte."

„Og hvorfor ikke? — O Frøken dersom De vidste —"

„Hvilket?" spurgte Nora, idet hun saae mere og mere forundret paa Mr. Baton, hvis Øine lyste med en forunderlig Glands i Lysthusets Halvmørke.

Mr. Baton følte ved sig selv at nu var Øieblikket kommet, da det store Slag skulde slaaes.

Han tog derfor Mod til sig, faldt paa Knæ, greb Noras Haand og sagde lidenskabelig:

„O Frøken, jeg elsker Dem!"

„Min Gud, hvad er det De siger?" sagde Nora, der nu blev aldeles forbauset og forsøgte at reise sig op.

„Sandheden. De troer det maaskee ikke, men jeg vil gjøre Alt, for at bevise Dem det. Forlang hvad De vil, befal hvad De vil, og jeg vil udrette det for Dem, hvis De blot til Gjengjæld vil belønne mig med et eneste Smiil."

Nora vedblev at see forbauset paa ham.

Dette Tilbud kom hende saa uventet at hun slet ikke vidste hvad hun skulde svare. Hun elskede ham ikke, men hun syntes at det var Synd at sige ham det ligeud.

Mr. Baton vedblev:

„Jeg kan jo tydeligt see af hele Deres Adfærd at Opholdet her i dette Institut trætter og kjeder Dem. Hvorfor vil De ikke have Tillid til mig, hvorfor vil De ikke betroe Dem til min Beskyttelse og med mig til Ledsager drage ud i den frie, store, vide Verden?

„Mr. Baton," sagde nu Nora, „De forglemmer Dem, De glemmer hvor De er, og —"

„Ja," afbrød Dandselæreren hende, „jeg glemmer hvilken Afstand der adskiller os to — men staaer det ikke i Kjærlighedens Magt at udjævne denne Kløft? Har den ikke udrettet langt større Vidundere før? O Frøken, jeg forlanger Intet uden Deres Venskab og Deres Tiltro —"

Nu hørtes der Skridt i Nærheden ude paa den gruusbelagte Gang.

Mr. Baton sprang op fra sin knælende Stilling, satte sig paa Bænken ligeoverfor Nora og sagde i en saa rolig Tone som muligt:

„Ja, Frøken, der er ingen af vore nyere Dandse, der i Anstand og Elegance kan maale sig med vore Bedstefædres Menuet. Menuetten —"

„Ah," sagde Md. Duval, som nu traadte ind i Lysthuset, „De benytter denne smukke Sommeraften til at holde Foredrag over Dandsekunstens Historie, Mr. Baton."

„Man bør aldrig spilde Tiden," bemærkede Dandselæreren, idet han lettet trak Veiret. Md. Duval havde Intet mærket, det kunde han høre paa Tonen i hendes Stemme.

Hvad Nora angaaer, saa reiste hun sin op og forlod Lysthuset under et intetsigende Paaskud.

Md. Duval indtog Noras Plads og indviklede Dandselæreren i en lang Samtale om Dandsekunstens Tilstand i Ludvig den Fjortendes Tid.

XXVIII.

Flugten.

Trods alle Mr. Batons Anstrengelser var det ham ikke mere muligt den Aften at komme til at tale ene og uforstyrret med Nora.

Hvad Nora angaaer saa var hun naturligvis i en stærk indre Bevægelse. Hendes Hjerte bankede og hendes Kinder blussede, medens hun vandrede omkring i Haven paa de eensomste Steder hun kunde finde.

Det var dog ikke Kjærlighed til Mr. Baton, som havde foraarsaget denne Bevægelse, nei, aldeles ikke. Hun følte ikke Spor af Kjærlighed til ham, om hun end ganske godt kunde lide den livlige og artige lille Mand.

Nei, det var noget Andet, som bevægede hendes Indre. Det var de Ord han havde sagt, at dersom hun vilde have Tillid og Tiltro til ham, saa vilde han føre hende bort ud i den vide Verden.

Var det ikke meget bedre at komme ud i den vide Verden end at være indespærret her som en Fugl i et Buur.

Derude i den vide Verden, der var han, den unge

Greve, som nu maaskee søgte hende forgjæves i Kjøbenhavn. Hvis hun nu fløi ud af Buret, kunde hun da ikke være saa heldig at træffe sammen med ham?

Men, paa den anden Side, at betroe sig til en Fremmed, som denne Mr. Baton var for hende, var det ikke altfor voveligt?

Hvad havde han egentlig i Sinde? Han elskede hende, sagde han — naa, dersom det var Tilfældet, vilde han da ikke gjøre Alt for at føie hendes Ønsker og bringe hende derhen, hvor hun selv vilde have det?

Alle disse Tanker skaffede hende en søvnløs Nat. Hun tænkte og drømte kun om Friheden og ham, som hun nu saa uformodet havde faaet nyt Haab om at gjensee.

Mr. Baton paa sin Side sov heller ikke meget den Nat. Han tænkte uafladeligt paa den Maade hvorpaa Nora havde optaget hans Kjærlighedserklæring.

„Hun gav mig ikke noget Svar," tænkte han, „men det er jo en gammel Historie, at den, som tier, den samtykker. Havde hun været forlegen, saa havde hun nok skreget op i høien Sky og spillet den fornærmede og krænkede Dyd. Men det gjorde hun ikke. Min Person har altsaa gjort Indtryk paa hende. Ah, Mr. Baton, min Ven, Du har gjort Din Lykke. Der vil endnu komme den Dag, da Du kan optræde paa en Maade, som sømmer sig for en Mand af Frankrigs gamle Adel. Prindsessen er skudt, jeg har fanget hende og ved hende hæver jeg mig atter op til Glands og Høihed."

Elskede han Nora? Nei, det gjorde han ikke. Dersom Md. Duval ikke var faldet paa den Idee at Nora var en forklædt Prindsesse, saa vilde han ikke have lagt mere Mærke til hende end til de øvrige Elever. Men en Prindsesse kunde han ikke modstaae. Som vi tidligere have bemærket gik han og ventede at Skjæbnen skulde gjøre et eller andet Overordentligt for ham, og nu, da Leiligheden syntes at være kommet, saa vilde han gribe den for enhver Priis.

Nora var ikke blevet vred over hans dristige Erklæring, den Slutning kom han til, han kunde altsaa nok gaae et Skridt videre.

Dette Skridt bestod deri, at han næste Dag i Undervisningstimerne fandt Leilighed til at trykke Nora en lille Billet i Haanden.

Nora rødmede, men hun sagde ikke et Ord. Med en forlegen Mine skjulte hun Billetten, men der viste sig ingen Vrede i hendes Blik over Dandselærerens Opførsel.

Det var ikke uden en vis Frygt at Mr. Baton gjorde dette dristige Skridt. Men da han saae hendes Adfærd, beroligedes han og tænkte ved sig selv:

„Prindsessen er min, jeg har seiret. Mr. Baton, der bliver endnu en stor Mand af Dig. Batonernes gamle Slægt vil kunne regne sin Gjenfødelse fra mig, jeg bliver Slægtens anden Stamfader.“

Saasnart det var Nora muligt at være ene et Øieblik, tog hun Billetten frem og aabnede den med bankende Hjerte.

Hvad kunde han vel skrive til hende om? Hvad indeholdt denne lille Billet?

Saaledes spurgte hun sig selv, medens hendes skjælvende Hænder lukkede den op.

Billetten lød saaledes:

„Elskede Nora!

Deres Adfærd i Aftes giver mig Haab om at jeg tør troe at jeg ikke er Dem ganske ligegyldig, og dette har givet mig Mod til at skrive Dem til, for at gjentage den Forsikkring, som jeg gav Dem i Aftes — at jeg elsker Dem, at jeg lægger mit Hjerte og min Haand for Deres Fødder. Det vil være min største Lykke at kunne føie Dem i Deres Luner. Ønsker De at forlade dette fængselsagtige Institut, saa beroer det blot paa Dem selv. Dersom De idag ved Middagsbordet indfinder Dem med en hvid Rose paa Brystet, saa vil jeg anseе dette for et Tegn til at De tillader mig i Aften ved Midnatstid at vente Dem udenfor Havemuren. Dersom De Klokken 12 indfinder Dem i Haven ved den gamle Steenbænk og klapper tre Gange sagte i Hæn-

derne, saa vil en Snor, hvortil der er fæstet en Steen, blive kastet over Muren. Naar De trækker i denne Snor, vil en Rebstige følge efter. De stiger op ad den, jeg griber Dem paa den anden Side, hvor en Vogn venter os, og saa ile vi afsted til Frihed og til Lykke.

Elskede Nora, afslaae ikke denne Bøn, den første jeg nogensinde har henvendt til Dem. Seer jeg Dem ikke ved Middagsbordet med den hvide Rose i Barmen, da er et Liv fuldt af Ulykke og Sorg vis for

den Dem til Døden elskende
Alexander Guillaume Baton."

Den Bevægelse, som Læsningen af dette lille Brev frembragte hos Nora, er det umuligt at beskrive.

Frihed, Befrielse fra dette klosteragtige Liv stillede det i Udsigt — og var Friheden ikke en Tilnærmelse til ham, ham, som hun endnu ikke kunde glemme.

Mr. Baton forsikkrede jo at han vilde opfylde hendes mindste Ønsker. Hvis det virkelig var Tilfældet, hvis han virkelig elskede hende, vilde han da ikke føre hende hvorhen hun selv vilde have det?

Var den sande Kjærlighed ikke opoffrende? Vilde den høieste Lykke ikke være at opoffre Alt for den Elskedes Lykke?

Og Mr. Baton elskede hende, derom tvivlede hun ikke. Vilde han vel gjøre hende et saadant Forslag dersom dette ikke var Tilfældet? Han selv bragte jo et stort Offer med det Samme, han maatte jo i det Øieblik han bortførte hende opgive sin Stilling som Lærer i Institutet.

Ak, stakkels Nora, hun havde ikke den ringeste Anelse om at Mr. Baton ansaae hende for at være en forklædt Prindsesse.

Skulde hun, eller skulde hun ikke? Det var det store Spørgsmaal. Dersom hun blev i Institutet, hvori hun nu omtrent havde været et halvt Aar, saa kunde hun omtrent forudsee hvorledes hendes Liv i Fremtiden vilde stille sig.

De Folk, som saa uventet og kjærligt havde taget sig af

hende i hendes Nød og Ulykke, vilde naturligviis ogsaa i Fremtiden tage sig af hende. Men hvorledes maatte hun da ikke tilbringe sit Liv? Tilbagetrukket og eensomt, uden Udsigt til nogensinde mere at træffe paa ham, ham som hun ikke kunde glemme.

Paa den ene Side stod Eensomhed, Afhængighed og Kjedsomhed, paa den anden, Frihed og Kjærlighed.

Ak, naar man er 17 Aar gammel er det meget vanskeligt at modstaae de to sidste Fristelser.

Følgen af Noras Overveielser blev da ogsaa at hun viste sig ved Middagsbordet med en hvid Rose fæstet i Barmen.

Saasnart Mr. Baton saae dette var han neppe istand til at skjule sin Glæde. Det kostede ham en uhyre Anstrengelse ikke at bryde ud i et Jubelraab.

„Jeg vidste det nok," mumlede han ved sig selv, „Prindsessen kunde ikke modstaae mig. Der er en hemmelig Sympathi, som forbinder Adel og Fyrster. O, mine Forfædre, Eders gamle, hæderkronede Stamme skal atter komme til Ære og Værdighed, den vil blive gjødet med Fyrsteblod."

Han fandt let et Paaskud, som tillod ham at forlade Institutet tidligere end sædvanligt. Det var ham nødvendigt at vinde nogen Tid, for at kunne træffe sine Forberedelser i Ro og Mag.

Nora var naturligviis hele Dagen i en eiendommelig, ophidset Stemning. Naar Midnatstimen slog, slog hendes Befrielsestime. — Friheden og Kjærligheden vinkede hende.

Hun fandt ubemærket Leilighed i Dagens Løb til at pakke sine fleste Klædningsstykker og nogle faa værdifulde Sager sammen i en lille Bylt, som hun skjulte under sin Seng.

Endelig kom den Time, da alle Institutets Elever skulde gaae til Ro.

Eleverne vare paa første Sal. Etagerne var saaledes indrettet at der løb en Corridor tvers igjennem, og paa begge Sider af denne vare Dørene, som førte ind til Elevernes Sovekamre.

Nora klædte sig naturligviis af og gik i Seng som sæd-

vanligt, men det var klart at hun ikke kunde sove. Hendes Hjerte bankede saa voldsomt at hun selv kunde høre det.

Sæt nu at de tre andre Elever ikke faldt i Søvn, hvorledes vilde det saa gaae med hendes Flugt?"

En Timestid laae hun saaledes, saa rolig som det var hende muligt, pint af en rædsom Angst for at noget skulde komme i Veien, og at hendes Elever ikke vilde falde i Søvn. Endelig kunde hun ikke udholde denne Spænding længere. Hun tog sagte sit Uhr frem, som laae under Hovedpuden, ved Natlampens svage Skin kunde hun see hvad Klokken var.

Den var Elleve.

Det var altsaa paa Tiden. Det gjaldt nu blot om hendes Kammerater sov. Det maatte hun forvisse sig om.

Hun reiste sig halvt op i Sengen og sagde halvhøit:

„Sove I?"

Intet Svar.

Nora trak Vetret betydelig lettet. Hun listede sig sagte ud af Sengen og klædte sig paa uden at gjøre den ringeste Støi, som kunde vække hendes Kammerater.

Det var snart gjort. Da hun var færdig, tog hun sin Byldt og listede sig henimod Døren, som hun prøvede paa at aabne.

Den var lukket i Laas.

Md. Tyral var en forsigtig Kone. Hver Aften, naar Eleverne vare komne ind i Soveværelserne, gik hun selv omkring og aflaasede Dørene, hvorpaa hun gjemte Nøglerne under sin Hovedpude.

Dette var dog en Foranstaltning, som Nora aldrig havde lagt Mærke til, og desto større var derfor nu hendes Forbauselse og Ærgrelse over den lukkede Dør.

Hun prøvede paa om hun ikke kunde faae Laasen til at gaae op ved Hjælp af en Sax, men det var umuligt.

Hvad skulde hun nu gjøre?"

Hun saae sig raadvild om. Da faldt hendes Blik paa Vinduet. Hun listede sig sagte derhen og aabnede det.

Hun saae ud. Der var omtrent en ti til tolv Alen

ned til Jorden. Det var for stor en Høide til at hun turde vove at springe ned.

„O min Gud," mumlede hun halvt fortvivlet, „hvorledes skal jeg dog komme ned?"

Hun saae sig forvirret om, som for at søge Hjælp og Bistand i det svagt oplyste Værelse.

Da faldt hendes Blikke paa hendes Seng, med de blændende, hvide Lagner.

En Tanke slog da pludseligt som en Lynstraale ned i hende og indgav hende een Idee.

„Jeg har saa ofte læst i Romanerne," tænkte hun, „at Folk have flygtet ved at heise dem selv ud af Vinduerne ved Hjælp af Sengelagnerne. Hvorfor skulde jeg nu ikke kunne gjøre det Samme?"

Hun gik ufortøvet til Værket.

Hun tog Lagnerne, klippede dem igjennem og dannede deraf et Reb, som havde den nødvendige Længde.

„Nu er jeg hjulpet," tænkte hun.

Hun gav sig nu strax til at binde Rebet fast i Vinduesposten, da der pludselig viste sig en ny uformodet Hindring, som ikke var mindre end den første.

Denne Hindring var hverken mere eller mindre end en stor sort Hund, som viste sig udenfor Vinduet.

Denne Hund gik hver Nat løs i Haven for at afskrække Type og andre Misgjerningsmænd.

Md. Duval var som sagt en forsigtig Kone.

Da denne Hund saae Vinduet aabnet og Nora saa ivrigt beskjæftiget med at fastbinde sin Strikke, anede den at der var Uraad paa Færde og udstødte derfor en lang, dyb, gjennemtrængende Tuden.

„O min Gud," udbrød Nora halv høit, det er Hunden. Den har jeg heller slet ikke tænkt paa."

„Capri!" sagde hun derpaa ud af Vinduet, Capri, vær stille, min Dreng."

Men Capri vilde ikke være stille.

Den havde en vis Følelse af at den havde retfærdig

Grund til at gjøre Spektakel og derfor gik den fra at tude over til at gjøe paa en temmelig truende Maade.

„Nu er jeg fortabt," tænkte Nora fortvivlet. Den tossede Hund vil vække hele Huset med sin Gjøen."

Atter bøiede hun sig ud af Vinduet, idet hun gjentog: „Capri, min Dreng, vær stille."

Men Capri vedblev at gjøe.

Dog, idet Nora atter trak Hovedet ind af Vinduet, fik hun Øie paa Noget, som hang udenfor Vinduet lige ved Siden af.

Vinduet ved Siden af var Kjøkkenvinduet og det som hang udenfor, var et stort Stykke Kjød.

Dersom jeg kunde faae fat i dette Stykke Kjød," tænkte Nora, og kaste det ned til Hunden, saa vilde han tie stille. Jeg maa forsøge derpaa."

Hun rakte sig nu saa langt som muligt ud af Vinduet og det lykkedes hende ogsaa at faae fat i Kjødet. Men det hang meget fast paa Krogen og da Hunden saae Noras Bevægelser, gjøede den høiere og høiere.

Endelig lykkedes det Nora at faae Kjødet af Krogen, og kaste det ned til Hunden, som med et Glædeshyl kastede sig over det og gav sig til at æde.

„Nu er han da stille," tænkte Nora, blot han nu ikke har vækket Nogen her i Huset."

Hun stod stille og lyttede. Een af Eleverne vendte sig uroligt i Sengen.

Atter en ny Skræk for Nora. Hvis nu Een af Eleverne vaagnede og saae hvad hun var ifærd med, saa var jo Alt tabt. Næsten forstenet af Skræk blev hun ubevægelig staaende.

Hendes Frygt havde dog ingen Grund. Hundens Gjøen havde ikke vækket nogen af hendes Kammerater. Det der havde forskrækket hende var blot en Bevægelse, som en af Eleverne havde gjort i Søvne.

Alt var nu stille igjen. Nora hørte ikke nogen anden Lyd, end Hunden, som gnavede Kjødet med den største Appetit.

Alt var altsaa istand. Nu stod der blot tilbage at krybe op i Vinduet og lade sig glide ned ad Rebet.

Endnu et Øieblik tøvede hun, det var ligesom om hun fik Betænkeligheder lige i det sidste Øieblik. Dog, hendes Ubestemthed varede ikke længe. Hun steg op i Vindueskarmen, kastede sin Byldt ned paa Jorden og lod sig derefter glide ned.

Det gik heldigt, et Øieblik efter stod hun paa Jorden. Hun tog sin Byldt op og ilede hurtigt afsted henimod den gamle Steenbænk.

Hunden lod en sagte, vred Knurren høre, men den gjorde dog ingen Mine til at forhindre hendes Flugt.

Hun naaede snart Steenbænken. Da hun var kommen derhen, stod hun lidt stille for at lytte.

Det kunde jo være at Hundens Gjøen havde vækket En eller Anden i Huset, men Alt var stille og roligt, ikke en Lyd lod sig høre.

Hun gav nu Signalet ved at klappe tre Gange sagte i Hænderne.

Det blev næsten øieblikkeligt besvaret ved at en Steen foer over Havemuren.

Hun bukkede sig ned for at finde den. Det lykkedes hende ogsaa, men i det Samme kom Hunden nærmere og udstødte en uheldsvanger Knurren.

Den var nu bleven mæt og kom pludseligt til at huske paa, at den havde Embedspligter at opfylde.

Nora blev ubeskrivelig angst. Hun gav sig til at trække i Snoren af alle Kræfter, medens hun kjærtegnende sagde:

„Stille, Capri, stille!"

Hunden viste dog ingen Tilbøielighed til at være stille, den vedblev uafladelig at udstøde sin dybe, truende Knurren.

Stigen kom imidlertid ned, og Nora skyndte sig op, medens Hunden hørte op med at knurre og begyndte at gjøe.

Nora kom dog lykkelig op paa Muren og ned paa den anden Side, hvor Mr. Baton tog imod hende.

„Endelig, min Elskede," raabte han hende imøde, „jeg begyndte at skjælve for Dig, da jeg hørte Hunden begynde og gjøe derinde."

Nora rystede over hele Legemet og var neppe istand til at svare:

„Lad os blot komme bort, jeg er bange for at Nogen skal forfølge os."

De stode paa en Vei, som løb langs med Havemuren og som ikke var synderligt befærdet, især paa denne Tid af Natten. I nogen Fraſtand holdt en Vogn. Mr. Baton tog Nora under Armen og førte hende henimod den.

Faa Øieblikke efter sadde de Begge i Vognen, som rullede raſk afsted.

„Hvor kjøre vi hen?" spurgte Nora.

„Til en Jernbanestation nogle Miil herfra," svarede Mr. Baton. „Naar vi først ere komne der, saa kunne vi jo altid tage nærmere Bestemmelse. Det beroer ganske paa Dem selv, hvor De vil have at vi skulle reise hen.

Nora svarede ikke, men sad taus og tankefuld. Nu var det egentlig først at hun begyndte at tænke over hvilket betydningsfuldt Skridt det var hun havde gjort. Vilde det føre til Held eller Uheld? Hvad vilde Fremtiden bringe. Havde hun gjort rigtigt og klogt i at forlade de Venner, der saa uformodet og uegennyttigt hvade taget sig af hende? Hvad vilde de troe om hende.

Alt dette, som hun ikke før havde skjænket en Tanke, overvældede hende nu med en uimodstaaelig Magt, og gjorde hende uimodtagelig for Alt uden hendes egne Tanker.

Ogsaa Mr. Baton sad taus, ogsaa han var overvældet af sine Tanker. Han var glad over at det var lykkedes ham at bortføre Prindsessen, men paa den anden Side nærede han ogsaa en vis Engstelse for hvad Udfaldet vilde blive af denne Handling. Hvis hun virkelig var Prindsesse, og derom tvivlede han ikke et Øieblik, hvad vilde da hendes høie Paarørende sige, og hvorledes vilde de bære sig ad ligeover for ham, som havde viist en saa uhyre Driſtighed ved at bortføre hende.

„Bah," tænkte han til Slutning, „jeg har alligevel gjort min Lykke. Selv om hendes høie Paarørende ikke ville tillade at jeg ægter hende, saa ville de dog nok sørge for at jeg faaer en passende Skadeserstatning. Det er aldrig nogen daarlig Forretning at være en Prindsesses Elsker og Bortfører. Guld og Rigdom og Hædersposter ville rimeligviis strømme ind over mig og Navnet Baton vil da atter komme til at straale i sin gamle Glands, og jeg vil saaledes blive den, der igjen bringer min navnkundige Slægts Navn til Berømmelse.

Saa forskjellige Tanker beherskede disse To, medens de ved Siden af hinanden i den samme Vogn ved Midnatstid rullede hen ad den støvede Landevei, uvidende om hvad Skjebnen havde bestemt for hver af dem.

XXIX.

Paa Reise.

Vore to Flygtninge tilbagelagte altsaa Veien i Taushed. Da de nogle Timer efter kom til en Jernbanestation, var det henimod Morgenstunden.

Der var væsten ikke vexlet noget Ord imellem dem hele Veien. Mr. Baton havde vel af og til forsøgt at indlede en Samtale, men Noras korte Svar havde hvergang snart bragt ham til at opgive Forsøget igjen.

De stege af ved Jernbanegaarden.

Der var endnu et Par Timer til at Toget skulde afgaae og vore Reisende begave sig derfor ind i et Venteværelse.

Nora var meget træt og udmattet. Spændingen hun havde været i før og under Flugten havde angrebet hende overordentligt. Hun saae bleg og medtagen ud og Mr. Baton lagde Mærke dertil.

„Er man endelig engang i sit Liv saa heldig at komme til at bortføre en Prindsesse," tænkte han ved sig selv, „saa er man nødsaget til at vise sig fra den galante Side. Det er ikke mere end billigt, som Adelsmand har man jo Forpligtelser, og det er desuden noget som vil betale sig engang i Tiden."

Han betragtede jo nemlig, som vi allerede før have bemærket, hele denne Expedition som en blot og bar Spekulation.

Hans Galantitet gav sig endelig Luft i et Spørgsmaal om Nora ikke trængte til en eller anden Forfriskning.

Jo, Nora havde ikke noget imod at nyde Noget, hun følte sig saa afkræftet.

Mr. Baton spurgte derpaa meget artigt om hvad hun vilde have, og om der var noget Særdeles hun ønskede.

Nei, hun overlod aldeles Valget til ham selv.

„Hun overlader Valget til mig," tænkte Mr. Baton ved sig selv, „det vil sige hun vil have at jeg skal beværte hende med det Bedste, som kan skaffes tilveie. Det er saadan en Prindsessetalemaade. Vel, hun skal faae det Bedste som Huset formaaer. Det kan være ligemeget hvad det koster. — Jeg er vis paa at naar Maaltidet er endt stikker hun mig med et sødt Smiil en fyldt Pengepung i Haanden og beder mig om at være hendes Kassemester indtil vi kommer hjem. Den Historie kjender jeg saa godt fra Romanerne og Melodramerne."

Opfyldt af disse Tanker ilede den lykkelige Mr. Baton hen for at bestille saa rigt et Maaltid, som der kunde skaffes tilveie paa Banegaarden.

En halv Time efter sade vore to Eventyrere bænkede foran et udsøgt Maaltid, som hverken savnede Lækkerier eller Viin.

Nora styrkedes betydeligt ved at nyde Noget. Spændingen hun var i tabte sig og hendes Ansigt fik atter sin naturlige Farve tilbage.

Ogsaa Mr. Baton sporede heldbringende Virksninger af det gode Maaltid. Da han havde nydt et Par Glas Viin var han tilmode som en Helt, der har vundet en betydelig Seir.

„Nu maa det vel være mig tilladt at trætte Dem med at tale lidt om Forretningssager," sagde han pludselig til Nora.

„Hvorledes, Forretningssager?"

„Jo, jeg mener med Hensyn til vor Reise. Hvorhen vil De vi skulle reise?"

„Ah, det er sandt, jeg har glemt at sige Dem det. Jeg vil naturligvis hjem."

„Hjem?"

„Ja."

„Tør jeg da spørge hvor De har hjemme?"

„Veed De ikke det?"

„Nei."

„I Kjøbenhavn."

„Naa, saaledes," svarede Mr. Baton hen i Veiret; thi som de fleste Franskmænd var han meget uvidende i Geografien. Han vidste nok at Kjøbenhavn var en By, men hvor den var beliggende, om det var ved Nord eller Sydpolen, derom havde han ingen Anelse. „Saa er det bedst vi tage gjennemgaaende Billet lige til Kjøbenhavn, dersom De kan taale at reise uafbrudt."

Reisemaaden overlader jeg ganske til Dem," sagde Nora, idet hun svøbte sig ind i sit Shawl og lænede sig tilbage i Stolen, som om hun vilde sove lidt før hun skulde tiltræde den trættende Jernbanereise.

Mr. Baton saae lidt forvirret paa hende. Hans Anelse om det søde Smil og den fyldte Pung lod ikke til at ville slaae ind. Han kloede sig forlegen bag Øret, idet han tænkte ved sig selv?

„Det er det Fordømte med disse Prindsesser, de ere vante til at betragte Penge som Snavs. De ere altid i den Tro at alle Mennesker have nok af dem. Naa, man maa finde sig i sin Skjæbne.

Derpaa gik han hen til Bufetten for at betale for Maaltidet og Vinen. Dette tog paa hans Pung i en høist forurolignende Grad.

Derpaa gik han hen til Billetkontoret og løste Billetter for sig og Nora til Strasbourg, dermed var hans Kassebeholdning udtømt paa nogle ganske faae Francs nær.

„Det gjør Intet," tænkte han, „naar vi komme til Strasbourg maa jeg gjøre hende bekjendt med min finantcielle

Stilling, en Dame som hun, en Prindsesse har naturligvis altid Resourcer hvor hun end kommer hen i Verden."

Med denne Tanke slog han sig til Ro; thi den gode Mr. Baton havde et meget sangvinsk Sind. Han vendte tilbage til Nora, som var faldet i Søvn i sin Lænestol, Naturen havde fordret sin Ret.

Mr. Baton betragtede hende med en beundrende Mine:

„Der kan man see," mumlede han, „der er Noget Stort i at være født Prindsesse. Hvem anden end en virkelig Prindsesse vilde vel have Sindsro og Kraft nok til at give sig til at sove i et Øieblik som dette, da vi først nylig have begyndt vor Flugt og hvert Øieblik kunne vente at blive forfulgte. Nei, nei, Pøbelen kan saa sige hvad den vil, der er dog noget Stort og Herligt ved at være af adeligt og fyrstelig Blod, den Adelige og Fyrstelige har altid noget forud for andre Folk."

Det kan betragtes som en Kjendsgjerning at hvad Nora end havde fundet paa at gjøre, saa vilde han have fundet det ligesaa mageløst og beundringsværdigt, som den ophøiede Ro hun i hans Tanker viste ved at sove i dette Øieblik. Det var udelukkende hans egen Indbildningskraft, som forlenede hende med al denne Herlighed, han troede jo endnu fuldt og fast paa at hun var Prindsesse.

Han selv kunde ikke sove, dertil var han altfor opfyldt af glade Forhaabninger og Drømme om den glimrende Fremtid, som ventede ham.

„Naar vi komme hjem til hendes Fyrstendømme eller Kongerige, saa er min Lykke gjort, det er sikkert nok." tænkte han ved sig selv. „Man bliver erklæret Yndling, Favorit — aah, jeg troer endogsaa jeg i Historien har læst om Dandsemestre, som ere blevne gjorte til Generaler og Marschaller — aah, Mr. Baton, Du er en lykkelig Fyr!"

Jernbanens Piben vækkede ham af disse behagelige Drømme. Han vækkede Nora og fik hende lykkelig og vel ført ind i en Coupee.

Faa Minuter efter fore de afsted igjen, saa hurtig som det hvæsende Lokomotiv kunde føre dem bort.

For ikke at trætte Læseren, ville vi ikke følge Deres Reise fra Station til Station. Der forefaldt heller Intet som er værdt at bemærke. Da de vare komne til Strasbourg, erklærede Nora at hun maatte hvile en Dag, før hun kunde tænke paa reise videre. Den nafladelige Kjørsel trættede hende saa umaadeligt.

Mr. Baton efterkom saare beredvilligt hendes Ønske. Han skaffede en Vogn og de kjørte til et af Byens første Hoteller.

Alt, da Mr. Baton havde betalt Kudsken, var hele hans Pengebeholdning udtømt paa en Smule Skillemønt nær.

Men dette berøvede ham ikke Modet. Under denne Dags Ophold i Strasbourg maatte det jo komme til en Forklaring og Prindsessen maatte blive nødt til at rykke ud med den med Guld fyldte Pung.

Det var Aften da de kom til Strasbourg. Mr Baton bestilte atter et glimrende Maaltid — paa Hotellet havde de jo Credit — og da de Begge havde gjort sig tilgode dermed, gik de til Ro.

Endnu næste Morgen ved Frokosten sagde Nora Intet om Punge fyldte med Guld og Mr. Baton vovede ikke selv at gaae ind paa den Sag. Efter Frokosten gik man en Tour om i Byen for at besee dens Mærkværdigheder. Derpaa toge de atter hjem for at spise til Middag.

„Der er intet Andet for," tænkte Mr. Baton, „jeg kommer ligefrem til at sige til hende at min Kassebeholdning er sluppet op. Det lader ikke til at hun selv har Sands for det Praktiske.

Som tænkt saa gjort, han havde jo ikke anden Udvei. Men det er dog ikke saa lige en Sag at fortælle Sligt til en Prindsesse. Mr. Baton fandt det derfor nødvendigt at styrke sig selv med et Par Glas Vin, før han kunde lette sit Hjerte.

Endelig begyndte han i en lav og frygtsom Tone.

„Naar ønsker De at vi skulle reise videre?"

„Saasnart som muligt," svarede Nora, „nu har jeg atter overvundet min Træthed. Jeg er stærk nok til at reise igjen.

„Meget vel," svarede Mr. Baton, „men jeg kommer desværre til at gjøre Dem opmærksom paa een Ting —"

Her standsede han og saae forlegen ud. Nora saae forundret paa ham og spurgte:

„Og hvad er det for en Ting?"

En høist ubehagelig — en Ting som jeg kun saare nødigt vil besvære Dem med, men det er desværre nødvendigt.

„Min Gud, hvad er det da?" spurgte Nora, der blev urolig over Dandsemesterens Forlegenhed.

„O, Grunden er det kun en Bagatel," sagde Mr. Baton idet han tog Mod til sig. „En reen Bagatel."

„Men saa sig mig dog hvad det er"

„Tingen er den at for at reise videre —"

Her standsede han igjen med en forlegen Mine, igrunden var det jo dog en meget flau Historie at fortælle hende at han ingen Penge havde. Han kom pludselig til at tænke paa at i alle de Romaner han havde læst, der havde Bortførerne altid været overmaaede vel forsynet med Penge. En Bortfører som ingen Penge har, det er jo en reen Uting.

„Nu," spurgte Nora der begyndte at blive utaalmodig, „for at reise videre, hvad saa? Jeg maa bede Dem om at tale tydeligt."

„For at reise videre, maa man have Penge," sagde Mr. Baton, idet han pludseligt tog Mod til sig, og betragtede Nora stivt.

„Penge?"

„Ja."

„Og De har ingen flere?"

„Nei."

„Min Gud, hvorfor sagde De det ikke strax, De gjorde mig ganske urolig," sagde Nora, idet hun reiste sig. „Jeg maa endogsaa bede Dem om Forladelse for at jeg reent har glemt at tale om denne Sag før. Det er jo ikke mere end billigt at jeg bærer min Part af Udgiften."

„Der er ingen Tvivl om at hun virkelig er en Prindsesse," tænkte Mr. Baton, idet han betragtede hende med en

beundrende Mine, „kun en Prindsesse, en virkelig Prindsesse vilde tale saa ligegyldigt om Sligt."

„Veed De ikke hvor min Pakke er, Mr. Baton?" spurgte nu Nora.

„Hvilken Pakke?"

„Den Pakke, som jeg tog med mig fra Pensionsanstalten."

„Den har jeg ikke seet noget til," svarede Mr. Baton, „dog, stop lidt, nu erindrer jeg tydeligt at jeg bar den ind i Vognen for Dem."

„Men," spurgte Nora i en ængstelig Tone, „har De ikke seet den siden?"

„Jeg veed ikke, jeg har ikke lagt Mærke dertil," sagde Mr. Baton forlegen, „mon vi dog ikke skulde have faaet den ind. Lad os søge."

Men Pakken fandtes ikke i Værelset. Man forhørte Opvarterne, men Ingen af dem havde seet nogen Pakke. Der blev gjort Efterspørgsel paa Jernbanen, men der vidste man heller ikke Noget om den. Det var altsaa klart at den maatte være glemt i den Hyrevogn, som havde ført dem fra Pensionsanstalten til Jernbanestationen.

Den var altsaa tabt; thi hvorledes skulde det vel være muligt i Strasbourg at opspørge og faae igjen en Pakke, som var glemt i en Hyrevogn i Paris.

„O Gud," sagde Nora, „vi have altsaa slet intet Haab om at faae den igjen?"

„Nei," sagde Mr. Baton, „jeg maa tilstaae at det er saagodt som en Umulighed at faae Fingre i den igjen. De veed nok, at hvad der glemmes i en Hyrevogn, det findes saa at sige aldrig igjen."

„Herregud, hvilken Ulykke!" raabte Nora fortvivlet, — „hvad skulle vi nu gjøre."

Læseren vil erindre at i den omtalte Byldt eller Pakke fandtes Noras Penge og enkelte værdifulde Smykker.

„Var den Pakke da saa vigtig," spurgte Mr. Baton, der nu begyndte at blive ængstelig.

„Ak ja desværre."

„Indeholdt den Penge?“

„Ja, alle dem jeg havde, og saa nogle temmelig værdifulde Smykker,“ svarede Nora.

Mr. Baton gjorde et Hop af Forbauselse.

Man søgte atter og atter, men den var ikke til at finde, den maatte være glemt i den Vogn, som havde ført dem til Jernbanen, det vil sige den var tabt.

Mr. Baton kløede sig i Hovedet af Fortvivlelse. Han fattede sig dog imidlertid snart og sagde:

„Naar Alt kommer til Alt, saa er dette Tab da vel ikke saa farligt endda.“

„Betydeligt er det imidlertid ikke,“ svarede Nora, „men det er jo ubehageligt nok i et saadant Øieblik at miste Alt hvad man eier. Jeg kommer nu til at bede Dem om at afholde alle Udgifterne indtil vi komme til vort Bestemmelsessted, hvor jeg antager at jeg vil kunne være istand til at erstatte Dem Deres Udlæg.“

De Udsigter hun havde til at kunne erstatte Mr. Batons Udlæg, vare rigtignok meget smaae. Hele hendes Haab beroede ene paa at træffe sammen med den unge Greve og blive hjulpet af ham.

Mr. Baton saae forvirret og ulykkelig paa hende, medens hun talte. Han kløede sig bag Øret og sagde forlegen:

„Det er en stor Ære og Tillid De viser mig, men det er mig desværre ikke muligt at gjøre den Fyldest.“

Nora saae forundret og ængstelig paa ham.

„Hvorledes, hvad mener De?“ sagde hun.

„Forstaaer De mig ikke?“

„Nei.“

„Herregud, da troede jeg dog jeg havde talt tydeligt nok,“ sagde Mr. Baton i et Anfald af Fortvivlelse. „Jeg har ingen Penge til at betale Reisen med.“

„De har ingen Penge?“

„Nei, ikke en Styver.“

„Min Gud!“ udbrød Nora, „saa er jeg fortabt! Hvad skal jeg saa gribe til?“

Hun lod sig falde ned paa en Stol, brast i Graad og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Hvad Mr. Baton ikke havde været ængstelig og forvirret før, saa blev han det nu. Noras Sorg og Smerte bragte ham næsten til at gaae ud af Concepterne; thi han kunde ikke forstaae at en Prindsesse kunde tage sig et tilsyneladende saa ubetydeligt Tab saa nær til Hjerte.

„De maa ikke tage Dem dette Tab saa nær," sagde han trøstende, „det maa jo dog kunne erstattes."

„Erstattes? Hvorledes?" udbrød Nora. „Denne Pakke indeholdt jo Alt hvad jeg eiede."

„Alt hvad De eiede?"

„Ja, Alt."

„De overvurderer selv Deres Tab," sagde Dandselæreren, „en Dame, som De, mister ikke saaledes hele sin Eiendom paa eengang."

„Hvad vil De sige dermed?" spurgte Nora yderst forbauset.

„De forstaaer mig vistnok," sagde Mr. Baton med et Smiil.

„Nei, aldeles ikke."

„Virkelig ikke?"

„Nei."

„De vil have at jeg skal tale reent ud?"

„Ja, ja," sagde Nora utaalmodigt, der slet ikke kunde forstaae hvor Dandselæreren vilde hen.

„Nuvel, saa maa De ikke tage det ilde op, om jeg løfter den Maske, som De tidtil har baaret og som jeg indtil nu har respecteret," sagde Mr. Baton betydningsfuldt.

„Maske?" udbrød Nora.

„Kort og godt, en Dame i Deres Stilling kan jo aldrig være i Pengeforlegenhed, hvorsomhelst hun end kommer hen i Verden."

„En Dame i min Stilling, hvad er det dog De mener?" spurgte Nora halvt forundret og halvt ængsteligt. Hun fik en ubehagelig Anelse om at Mr. Baton var gaaet fra Forstanden.

„Jeg mener at De ikke er den, De giver Dem ud for at være," sagde Mr. Baton, der begyndte at blive ærgerlig over den Haardnakkethed, hvormed hun holdt paa sit Incognito.

„Er jeg ikke den, jeg giver mig ud for at være? Hvem er jeg da?"

„Deres Høihed," sagde Mr. Baton, „De kan ikke skjule Deres Incognito længere for mig."

„Høihed!" udbrød Nora, idet hun foer op af Stolen.

„Ja, Deres Høihed, jeg har længe vidst at De var Prindsesse, men at De af en eller anden Grund ønskede at holde det hemmeligt. Nu er det imidlertid ikke muligt længere. For at skaffe Penge bliver De nødt til at afkaste Deres Incognito; thi uden Penge kunne vi jo ikke fortsætte Reisen."

Mr. Baton tørrede sin Pande; thi denne Tale havde kostet ham saa megen Anstrengelse og Sveden trillede i store Perler ved ad hans Ansigt.

Det var jo unægtelig ogsaa en flau Situation for ham at staae ligeoverfor en Prindsesse og fortælle hende at han var bankerot og at hun maatte give Slip paa sit Incognito for at skaffe Mønt.

„Men, min Gud, hvem anseer De mig da for?" raabte Nora, der ikke vidste om hun turde troe sine egne Øren.

„For hvad De er, Deres Høihed, for en Prindsesse," sagde Mr. Baton med et dybt Buk.

Trods den ubehagelige Stilling, hvori Nora var, kunde hun dog ikke lade være at lee høit.

„Prindsesse!" raabte hun. „Hahaha!"

Aldrig havde nogen Lyd klinget ubehageligere i Mr. Batons Øren, end denne Latter. Han saae forlegen paa Nora og ønskede sig hundrede Mile under Jorden.

„Ja," sagde han høist forvirret, „er De det da ikke?"

„Nei," sagde Nora, „hvor har det dog kunnet falde Dem ind? Hvor har De faaet den Idee fra?"

„De er virkelig ikke Prindsesse?" sagde Mr. Baton, der følte sig tilmode som om han var nærved at besvime.

„Nei, det veed Gud i Himlen jeg ikke er," sagde Nora.

„Jeg er ikke Andet end hvad jeg altid har givet mig ud for."

„Saa see Herren i Naade til os Begge to da!" raabte Dandselæreren fortvivlet. „Saa er det ude med os. Herregud, saa De er virkelig ikke Prindsesse?"

„Nei, nei, hvor er De dog faldet paa det?"

„O, jeg ulykkelige Menneske!" raabte Mr. Baton og lod sig falde om paa en Stol og vred Hænderne i Fortvivlelse, „denne Feiltagelse bringer mig i Graven."

„Men sig mig dog, hvem der har bildt Dem ind at jeg var Prindsesse," sagde Nora, hvem Dandselærerens Fortvivlelse gjorde meget ondt. „Hvem har dog bundet Dem det det paa Ærmet?"

Mr. Baton gav sig nu til at fortælle. Det lindrede hans Sorg og Smerte en heel Deel, at kunne fortælle om Oprindelsen til den.

Nora hørte opmærksomt og forbauset til. Saa lettroende havde hun aldrig troet at noget Menneske kunde være.

Mr. Baton sluttede sin Beretning med følgende Tirade:

„Og jeg som troede at Tiden nu var kommet til at Batonernes Slægt atter skulde hæve sig til Ære og Værdighed! Ak, det var kun et skjønt, bedaarende Drømmebillede. Nu staaer jeg her, fattigere end nogensinde, berøvet min Stilling og uden Middel til at kunne betale Hotelværtens Regning. O, det er til at fortvivle over!"

„Men De maa dog tilstaae, at det ikke er min Skyld at De er kommet i denne ubehagelige Situation," sagde Nora.

„Ja, det er min egen Skyld," sagde Mr. Baton, „men jeg bebreider Dem jo heller Intet. Stakkels Barn, De er jo næsten uheldigere stillet end jeg. Men saasandt jeg er en Adelsmand, jeg skal alligevel føre Dem til Kjøbenhavn, trods at det nu seer saa fort ud. Naar De kommer derhen har De vel formuende Slægtninge, som tager sig af Dem?"

„Ja, jeg har," svarede Nora.

„Godt," sagde Mr. Baton. „Da De altsaa ikke er Prindsesse, saa maa vi see at indrette vore Sager derefter.

Lad os nu tale roligt om Affairerne og see at rede os ud af dem paa bedste Maade."

Mr. Baton var ikke den Mand, som lod sig nedslaae af en Modgang som denne. Skuffelsen angreb ham stærkt i samme Øieblik som den viste sig, men hans Sjæl havde Styrke og Spændkraft nok til at forvinde det ubehagelige Indtryk. Hans Luftkasteller vare omstyrtede, det var sandt, men en anden Gang kunde han maaskee være heldigere og gjøre dem til Virkelighed.

Nora var langt ubehageligere tilmode. Hun stod nu ene og uden Penge i den store fremmede By. Mr. Baton havde rigtignok tilsagt hende sin Beskyttelse, men hvad havde det at sige? Hvad kunde Mr. Baton, en fattig Dandselærer uden Penge og Hjælpemidler, vel udrette for hende.

Mr. Baton gav sig nu ufortrøden til at tale med Nora om, hvorledes man skulde opdrive nogen Mønt. Dette var jo det væsentligste.

„Vi maae flytte," sagde Nora, „her er for dyrt for os at boe."

„Tvertimod," sagde Mr. Baton, „vi maa blive boende og leve paa Credit saalænge vi kunne. Vi sidde jo fast her da vi ikke kunne betale vor Regning. Lade vi os kaste ud, saa ere vi sikkre paa ikke at kunne opdrive for fire Skilling Credit i hele Byen."

Nora maatte give ham Ret. Men længe kunde de dog ikke boe der. Hvad vilde saa Enden blive paa den Historie?

„Det gjælder blot om at vinde Tid," sagde Mr. Baton trøstende, „saa viser der sig nok Noget. Vi maa have Taalmodighed. Modet er det Sidste man skal tabe."

Den Aften fandt de imidlertid ingen Udvei, og da Nora endelig gik til Ro, var hun i en trøstesløs Stemning der holdt hende vaagen hele Natten.

Mr. Baton laae ogsaa vaagen, men han var ikke trøstesløs, han tænkte og byggede Luftkasteller.

XXX.

Hvad Mr. Baton fandt paa.

Næste Morgen da Nora stod op, var Mr. Baton allerede gaaet ud.

Denne Omstændighed forurolige hende en heel Deel. Vilde han komme tilbage igjen? Havde han ikke gjort sig usynlig for at overlade til hende alene saa godt som muligt at redde sig ud af den Forlegenhed hun var i, medens han sørgede for sig selv.

Det var jo meget sandsynligt at han havde gjort det. Hvorfor havde han ellers listet sig ubemærket bort uden at sige hende Farvel? Dog, det kunde jo dog være at hun gjorde ham Uret og hun besluttede derfor at vente taalmodigt paa ham — hun havde jo egentlig heller ikke stort Andet at gjøre.

Nora tilbragte Tiden i den frygteligste Angst for at Værten skulde komme og præsentere hende sin Regning. Hvis han gjorde det, hvad skulde hun saa svare ham og hvilke Udflugter skulde hun finde paa?

Hvergang hun hørte Nogen gaae ude paa Gangen, gre-

bes hun af en unævnelig Angst, men der kom dog Ingen og forstyrrede hendes Ro.

Hun bestilte sig en tarvelig Frokost, som hun dog var i en altfor stærk Bevægelse til at nyde synderligt af.

Mr. Baton blev længe borte. Den ene Time gik efter den Anden, men endnu vendte han ikke tilbage.

Jo mere Tiden gik, jo ængstligere blev Nora, hvad skulde hun gjøre hvis Mr. Baton ikke kom tilbage.

Dersom hun fortalte sin Historie saaledes som den virkelig var, var der da vel Nogen, som vilde troe hende. Vilde man ikke anseе hendes Fortælling for Digt og Usandhed, ja maaskee arrestere hende som en Bedragerske?

Denne Tanke bragte hende til at gyse. Hun tænkte paa om det ikke var bedst at gaae bort — men hvor skulde hun gaae hen?

Time gik efter Time, men, Mr. Baton vendte ikke tilbage.

„Han kommer ikke," tænkte hun, „jeg faaer ham aldrig mere at see. Da han fandt at han var blevet skuffet i den Idee han havde gjort sig om mig, saa bryder han sig naturligvis ikke mere om mig. Han har blot sluttet sig til mig for sin egen Fordeels Skyld."

Da hørte hun lette og hurtige Trin ude paa Gangen, som nærmede sig hendes Dør.

Hun foer atter sammen, hvad om det var Værten med Regningen.

Rigtig, Trinene standsede udenfor hendes Dør. En Haand tog i Laasen og Døren gik op.

Det var neppe nok at Nora havde Mod nok til at vende Hovedet om for at see hvem det var som kom.

Det var Mr. Baton. Han saae saa smilende og tilfreds ud som om han havde været det lykkeligste Menneske i Verden.

„Glæd Dem," sagde han idet han kom ind ad Døren, „Glæd Dem!"

„Hvorover?" spurgte Nora.

„Over det, som jeg nu vil fortælle Dem. Seer De jeg gik tidligt bort imorges, for at tænke paa hvorledes vi skulde bedst kunne klare os ud af Hotellet her. Morgenstunden er altid den bedste til at opvække Ideerne i, man tænker aldrig saa klart som naar Solen er i Opgang. Denne Morgenstund fik jeg dog mærkværdigvis slet ingen Ideer. Jeg spadserede og spadserede indtil min Mave begyndte at knurre, men endnu gik jeg stadigt og ledte forgjæves efter en heldig Indskydelse."

Her standsede Mr. Baton et Øieblik for at trække Veiret, medens Nora bemærkede:

„Jeg see slet ikke nogen Grund til at glæde mig, i alt dette."

„Det kommer, det kommer," svarede Mr. Baton. „Seer De, som jeg gaaer saaledes allerbedst, saa løber jeg pludseligt paa en Mand, som gik og saae ned i Stenene.

„Om Forladelse," siger jeg.

„Ingen Forseelse, svarer han. Idetsamme see vi paa hinanden og tænk Dem vor Overraskelse, vi vare gamle Venner. Manden jeg var løbet paa og nær havde stødt i Rendestenen det var min gode gamle Ven Grenard, en forbandet dygtig Pianist."

„Jeg indseer endnu slet ikke hvad alt dette kan interessere mig," afbrød Nora ham, lidt utaalmodig over hans Vidtløftighed.

„Taalmodighed, det kommer, det kommer," svarede Mr. Baton, der var i en temmelig oprørt Stemning. „Saasnart Grenard havde gjenkjendt mig, saa siger han." Har Du ikke Lyst til at gaae herned og spise Frokost? — Selvfølgelig havde jeg Intet at indvende derimod og saa gik vi hen for at spise Frokost. Saa spurgte jeg min gamle Ven hvad han bestilte i Strasbourg og til min store Forbauselse hører jeg at han er Direktør for et Sangerselskab. Han var imidlertid i meget slet Humør, thi To af hans Personale var nyligt gaaet fra ham, han havde skrevet efter to Andre, de havde lovet at komme, men i Morges havde de tilskrevet ham at de ikke kunde komme. Han var altsaa i en frygtelig Forlegenhed, det var derfor han havde gaaet og seet saa tankefuld ud paa Gaden.

„Det er en forbandet Knibe at være i," sagde han, „jeg havde lovet mit Publikum at to nye Subjekter skulde træde op i Aften, og nu har jeg Ingen. — Da fik jeg en Idee," tilføiede Mr. Baton idet han saae vist paa Nora, som om han vilde sige, kan De gjætte hvad det var for een?

„Nu, hvad var det for en Idee," sagde Nora, der begyndte at blive kjed af Dandselærerens lange Fortælling.

„Ideen var hverken meer eller mindre end den at vi To skulde hjælpe Mr. Grenard ud af Forlegenheden og derved tillige os selv. Her i Strasbourg er der Ingen, som kjender os, hvorfor skulde vi saa ikke kunne træde op og synge — vi kunne jo desuden antage falske Navne. Min Ven Grenard, garanteres os hver Aften ti Francs hver. Med den Indtægt kunne vi foreløbigt leve og ogsaa lægge os lidt op, saa vi en skjøn Dag kunne reise videre. Hvad siger De om det?"

Nora vidste ikke selv, hvad hun skulde sige. Det var et Forslag som hun slet ikke havde ventet sig.

„Synge for Folk, i et offentligt Lokale?" sagde hun i en spørgende Tone.

„Ja," svarede Mr. Baton, „De kan jo synge, det veed jeg. Hvad have vi desuden at betænke os paa? Vi have jo slet ingen andre Udsigter til at kunne betale vor Regning her og engang igjen at slippe bort fra denne fordømte By. Veed De nogen anden Udvei?"

Nei, det vidste Nora ikke, men hun holdt dog heller ikke af den Udvei, som Mr. Baton paapegede.

„Herregud," sagde Dandselæreren lidt utaalmodigt, „De maa være fornuftig. De maa gaae ind paa dette Forslag, hvis De ikke foretrækker at blive kastet paa Gaden af Værten her i Hotellet."

„Men betænk dog, at synge offentlig for Folk i et Lokale hvor Alle og Enhver kunne komme ind," indvendte Nora.

„Jeg veed det nok," svarede Mr. Baton, „at denne Sag har sine ubehagelige Sider. Men hvad skulle vi gjøre. Vil De see her, jeg har allerede faaet et Forskud, paa vor tilkommende Fortjeneste, for at vi kunne betale vor Regning her i Hotellet."

Med disse Ord tog han nogle Guldstykker op og lagde dem paa Bordet.

Synet af Guldet gjorde et afgjørende Indtryk paa Nora. Det redede dem jo foreløbigt ud af Forlegenheden.

„De har Ret," sagde hun idet hun sukkede let, „vi tør ikke støde dette Tilbud fra os."

„De gaaer altsaa ind derpaa?"

„Ja, jeg har jo intet Valg."

„Det kan jeg lide. Man maa aldrig huse nogen falsk Stolthed. Naar Alt kommer til Alt, hvad betyder saa det, om vi synge for Folk. Der er jo intet Vanærende deri. Og desuden, hvem kjender os her i denne By? Ikke en Moders Sjæl. Fra nu af, ere vi altsaa Kunstnere."

„Naar skulle vi begynde?"

„Jaften, om en Time."

„Saa hurtigt?"

„Ja, der er ingen Tid at spilde. Vi maa nu see at faae noget at spise og saa maa vi hen og begynde paa vor nye Forretning," sagde Mr. Baton.

Som sagt, saa gjort. Een Time efter vare De paa Veien til det Lokale, der skulde være Vidne til deres kunstneriske Præstationer.

Mr. Grenards Lokale var beliggende i en stor Gaard paa en aaben Plads.

Det var en stor, aflang Sal, glimrende oplyst. I den ene Ende var opreist en Tribune, hvorpaa de Musicerende skulde have Plads.

Forresten var Lokalet opfyldt af Smaaborde og Stole, paa hvilke Gjæsterne toge Plads.

Mr. Baton førte imidlertid ikke Nora gjennem Lokalet. Han gik med hende ind gjennem en lille Dør og gjennem en lang Gang, der endelig endte ved en anden Dør, som førte ind til et temmeligt stort Værelse.

Det var Selskabets Aftrædelses- og Paaklædningsværelse.

Hist og her i denne Stue var der anbragt Skjærmbrædter. Bag disse gik Paaklædningsscenerne for sig.

Mr. Grenard sad midt i Værelset, beskjæftiget med at tømme en Vinflaske.

„Her ere vi," sagde Mr. Baton, idet han traadte ind med Nora. „Maa jeg forestille Dem Frøken Ebbesen — Mr. Grenard."

Nora neiede og Mr. Grenard bukkede. Han kastede paa samme Tid et skarpt Blik paa Nora. Som routineret Sangerdirekteur, saae han strax at Nora kunde blive ham betydelig nyttig.

Han vidste rigtignok endnu ikke om hun kunde synge, men det gjorde mindre til Sagen. Smuk var hun, og det var Hovedtingen.

Efter at nogle ligegyldige Bemærkninger vare udvexlede imellem dem, sagde Grenard til Nora:

„Har De tænkt paa Deres Paaklædning?"

„Min Paaklædning?"

„Ja, De veed da nok at man ikke kan træde op paa en Tribune i de samme Klæder som man gaaer paa Gaden. Der maa gjøres Toilette."

Derpaa havde Nora slet ikke tænkt, og nu satte denne Omstændighed hende meget i Forlegenhed, da hun ikke eiede stort andre Garderobegjenstande end den hun havde paa.

Mr. Grenard saae hendes Forlegenhed og sagde venligt.

„Ah, jeg seer nok, De er ikke bekjendt med dette Fag. Men det gjør Intet, jeg er vis paa at naar De først har faaet lidt Routine, saa vil De gjøre stormende Lykke. Gaae De nu blot ind til min Kone og de andre Damer, saa hjælpe de Dem nok ud af Forlegenheden."

„Mine Damer!" raabte han derpaa saa høit at det kunde høres bag Skjærmbrædtet, „maa jeg ikke bede Dem om at tage Dem lidt af denne unge Dame."

Han førte nu Nora hen til Skjærmbrædtet bag hvilket de andre Damer klædte dem paa.

Det var et ganske eiendommeligt Syn, som mødte hende her i Kunstens Allerhelligste.

Skjærmbrædtet omsluttede en temmelig stor Plads, hvorpaa der var opstillet et langt smalt Træbord, paa hvilket

der brændte nogle Lys. Bordet var desuden opfyldt med Sminkekrukker, Puddercæsker, Pomadekrukker, Krøllejern og alle andre Ting, som høre til Pyntefaget.

Foran dette Bord sadde fem mere eller mindre unge Damer, mere eller mindre paaklædte I Midten tronede Md. Grenard. Det var en Dame paa henved fyrgetyve Aar, temmelig fyldig, men med et livligt og ungdommeligt Udseende. Hun havde i sin Tid gjort en vis Lykke paa Smaatheatrene i Provindserne, som Skuespillerinde. Men da hun gjorde Bekjendtskab med Mr. Grenard, forlod hun den dramatiske Carriere og slog sig udelukkende til Sangen, hvortil hun heller ikke var ilde skikket, da hun havde en ganske net og klar Sangstemme.

Det at hun havde været ved Smaatheatrene gav hende en vis Overvægt over de øvrige Sangerinder ved Selskabet, som aldrig havde været saa lykkelige at sætte deres Fødder paa de fristende skraa Brædder.

De andre fire Damer vare alle temmelig unge, om end ikke synderligt smukke, Mr. Grenard turde nemlig ikke engagere smukke Individer til at træde op paa sin Tribune.

Md. Grenard sagde nemlig:

„Det er saamænd nok at de skulle have det Fortrin at de ere yngre end jeg, jeg vil paa ingen Maade taale at de ere smukkere."

Og Md. Grenard var Kone i sit Huus, naar hun vilde Noget, saa satte hun det ogsaa igjennem.

Da Mr. Grenard engagerede Mr. Baton og Nora, saa tænkte han slet ikke paa at Nora kunde være en Skjønhed af første Rang. Da han saae hende første Gang, opfyldtes han derfor af meget blandede Følelser.

„Hun vil gjøre Lykke," tænkte han, „men hvad vil min Kone sige."

Det var derfor med en vis Andagt at han lod Nora træde indenfor Skjærmbrædtet. Hvad vilde hans Kone sige?

Md. Grenard havde to Grunde hvorfor hun ikke vilde have Skjønheder ved Selskabet.

For det Første vilde hun selv være Numer Ett og tage Løvens Part af Publikums Bifald, og for det Andet, var hun skinsyg paa sin Mand ligesom en Tigerinde.

Læseren kan derfor nok forestille sig hendes Forbauselse og Harme, da Nora præsenterede sig for hende.

Hun var dog for klog til at give nogen Scene til Bedste, eller til at lade sit Ansigt forraade hvad hun tænkte. Hun modtog tvertimod Nora med det meest smilende Ansigt og ønskede hende velkommen.

De fire andre unge Damer betragtede ogsaa Nora med Velvillie. De havde alle et større eller mindre Horn i Siden paa Direktricen, de vidste at hun ærgrede sig naar hendes Mand havde den Dristighed at engagere et smukt Ansigt. De forudsaae at der nu vilde komme Scener og de glædede sig til dem paa Forhaand. Det var ligesom en taus Overeenskomst imellem dem, at de vilde hjælpe Nora af bedste Evne med hendes Toilette for at hun kunde tage sig saa fordeelagtig ud som muligt. De bleve jo rigtignok selv satte noget i Skygge derved, men det brød de sig ikke om. Fru Direktricen vilde komme til at ærgre sig og det var Alt, hvad de forlangte.

At ærgre Direktricen det er altid ethvert syngende Selskabs Medlemmers høieste Fornøielse og Tilfredsstillelse.

Nora blev altsaa modtaget med den største Hjertelighed af dem Alle og hjulpet med den største Forekommenhed. En halv Time efter var hun iført en straalende Dragt, der paa det Bedste fremhævede hendes naturlige Fortrin.

„De behøver ikke at sminkes, min Kjære," sagde Md. Grenard i en bittersød Tone. „De er i den Henseende lykkeligere stillet end vi Andre."

Da Mr. Grenard atter saae Nora, da hun i Følge med hans Kone og det øvrige Selskab igjen kom frem fra Skjærmbrædtet, var han aldeles henrykt.

„Ah, hvor De er fortryllende!" raabte han, „De kan være vis paa at gjøre en uhørt Lykke. Alle Herrerne ville blive vanvittige ved det blotte Syn af Dem."

Nora rødmede og saae forlegen ud. Md. Grenard sagde skarpt:

„Jeg troer Du vil gjøre Begyndelsen, Du lader jo til at være aldeles begeistret."

Damerne fniste. Mr. Grenard blev forlegen og saae ganske forvirret ud; for at skjule sin Uro sagde han:

„Maa jeg forestille min gamle Ven, Mr. Baton, som vil gjøre os den Fornøielse at optræde som Guitarspiller, et Fag, hvori han har en forbausende Færdighed."

Der blev nu almindelig Hilsen og Complimenteren. Derpaa tog Md. Grenard sin Mand tilside og hvidskede arrigt:

„Hvor i Alverden har Du fisket den unge og smukke Pige?"

„Ved et reent Tilfælde!" svarede Mr. Grenard uroligt.

„Ved et Tilfælde. Ja, den Historie kjende vi nok. Hun bliver ikke gammel hos os, forstaaer Du — jeg kan ikke udstaae hende."

„Min Kjære, hvad gaaer der dog af Dig?" spurgte Mr Grenard, hvad er der i Veien?"

„O, Du er et Uhyre!" hvidskede Md. Grenard, „et komplet Uhyre. Men Du kan være forvisset om at Du skal faae det betalt."

Mr. Grenard der ønskede at gjøre saa brat en Ende som muligt paa denne alt andet end kjærlige Samtale sagde nu igjen:

„Nu er det nok paa Tiden at vi komme paa Tribunen, jeg troer der er allerede Folk i Lokalet."

Med disse Ord gik han selv i Forveien ind i Concertlokalet, hvor der allerede havde forsamlet sig en heel Deel Folk.

Det var med ganske eiendommelige Følelser at Nora besteg Tribunen. Det var med en Blanding af Ærgrelse

og Fortvivlelse at hun tog Plads deroppe, hvor hun var det fælles Maal for Alles Blikke.

Ogsaa Mr. Baton var heller ikke synderligt vel tilmode. Han skulde, som allerede tidligere bemærket optræde som Guitarvirtuos og naturligvis tillige som Sanger. Medens han stemte den Guitar, som Mr. Grenard havde laant ham, tænkte han ved sig selv:

„Herregud, det skulde mine salig Forfædre see, at jeg, en af de stolte Batoners Efterkommere, er blevet nødt til at indlade sig med at gjøgle paa en Tribune. — Dog, naar Alt kommer til Alt, er det ikke saa galt som det kunde være. En Troubadour var jo høit regnet i Fortiden — nu har man ikke længere Troubadourer, nu synger man paa Kneiper, det er Tiden, som har forandret sig, men Tingen er dog ganske den samme.

Denne Betragtning beroligede ham betydeligt og forsonede ham næsten ganske med hans nye Stilling.

XXXI.

I Paris.

Vi ville nu for et Øieblik vende tilbage til Pensionsanstalten og see hvad der foregik.

Om Morgenen mødte Alle, som sædvanligt til Psalmesangen, men Nora savnedes naturligviis.

„Hvor er Frøken Ebbesen?“ spurgte Md. Duval.

Det var der Ingen, der vidste.

De, som var paa samme Værelse, som hun, de havde om Morgenen vel lagt Mærke til at Nora var borte og at Vinduet stod aabent, men de slog dem til Ro med den Tanke at hun var kommet tidligere op end de Andre og maaskee havde gaaet sig en Morgentour i Haven; de troede ganske bestemt at ville træffe hende ved Psalmesangen.

Men der var ingen Nora. Md. Duval befalede strax at der skulde søges hele Huset rundt efter hende. Selv gik hun i Spidsen og ledede Undersøgelserne.

Hun fik nu at vide at Vinduet i Sovekammeret var fundet staaende aabent. Dette i Forbindelse med at Stegen var forsvunden og Erindringen om at hun havde hørt Hunden tude om Natten, gjorte hende ganske forvirret.

Da hun endelig kom op i Kammeret, hvor Nora pleiede at sove med sine Kammerater, fik hun Syn i Sagen. Lagenet, som Nora havde taget af Sengen og knyttet sammen til et Reeb, hang endnu befæstet til Vinduesposten. Besynderligt nok havde ingen af Eleverne bemærket det.

„Hun er flygtet!" raabte Md. Duval, saasnart hun fik Die paa dette. „Hun er flygtet!"

Hun sank om paa den nærmeststaaende Seng og saae ud som om hun havde i Sinde at falde i Besvimelse, men hun gjorde det dog ikke. Hun udstødte blot et høit Skrig og raabte:

„O, min Gud, hvilken Skandale!"

De unge Piger saae paa hverandre. De vidste ikke rigtigt om de skulde lee eller græde, men de vare dog meest tilbøielige til det Første.

Da Md. Duval havde udstødt det ovenomtalte Udraab, sad hun nogle Minuter taus og grundede som overvældet af Fortvivlelse. Derpaa sagde hun:

„Jeg maa have Bud efter Mr. Baton."

Mr. Baton, Dandselæreren, var nemlig hendes Factorum og Fortrolige i alle vanskelige Tilfælde.

Tjenestepigen foer straks afsted. Et Kvarteerstid efter kom hun forpustet tilbage.

„Nu?" sagde Md. Duval.

„Mr. Baton kan ikke komme," sagde Pigen.

„Hvorfor?"

„Jeg kunde ikke finde ham. Han har ikke været hjemme hele Natten. Der er Ingen, som veed, hvor han er henne."

Dette var et Raadestød. Skulde Mr. Baton virkelig have bortført Nora?

Hun kunde ikke tro det, men dog plagede denne Tanke hende forfærdeligt. Mr. Baton, som hun ansaae for sin erklærede Elsker, skulde være løbet bort med en Anden — umuligt.

„Vi kunne ikke foretage os videre i denne Sag, før jeg har indhentet Mr. Batons Raad," sagde hun saa roligt,

som muligt til Eleverne. „Han maa komme snart, det er imidlertid bedst at vi tage fat paa vore sædvanlige Sysler."

Eleverne saae paa hverandre.

De anede hvorledes Tingen hang sammen og følte en næsten uimodstaaelig Lyst til at lee høit. Md. Duval læste deres Tanker i deres Blikke og følte sig saa ærgerlig tilmode, som hun aldrig før havde gjort.

Undervisningen begyndte, men Md. Duvals Tanker vare langt borte og Elevernes ligesaa. Der var en Hvidskten og en Smilen og Blinken mellem Eleverne, som spottede al mulig god Orden og Disciplin.

Tiden gik, den ene Time efter den anden. Md. Duval saae af og til længselsfuld imod Døren, men der kom ingen Mr. Baton.

Hun sendte atter Pigen hen i hans Logis, men hun kom tilbage med den samme Besked, at Ingen vidste hvor han var blevet af.

Hvilken Skandale var ikke dette. Dandselæreren i Institutet var løbet bort med en af Eleverne. Dersom dette rygtedes saa var hele Institutets Fremtid forspildt. Hvilke Forældre vilde vel betro deres Børn til en Anstalt, hvor slige Skandaler kunde gaae for sig.

Dog, Md. Duval kunde endnu ikke troe at Ulykken var saa stor, som hun forestillede sig den.

Det blev Middag og det blev Aften, men Dandselæreren kom naturligviis ikke. Det blev endelig Md. Duval klart at Dandselæreren og Nora vare løbne bort sammen, der kunde ikke mere være nogen Tvivl. Hvem skulde ellers have hjulpet hende bort?

Da det blev Sengetid kaldte hun Eleverne sammen og holdt med tungt Hjerte en høitidelig Tale for dem. Hun sluttede med paa det Indstændigste at bede dem om at holde denne fatale Begivenhed skjult for deres Forældre og Bekjendte.

De unge Piger lovede det naturligviis med den største Beredvillighed, medens de paa samme Tid brændte af Længsel efter at komme til at fortælle Historien, som de fandt var ganske udmærket. Det var jo en heel Roman.

Md. Duval tilbragte en søvnløs Nat. Hun nærede endnu et svagt Haab om at Mr. Baton idetmindste maaskee kunde komme tilbage, men dette Haab var saa svagt at hun neppe vovede at klynge sig dertil. Henad Morgenstunden faldt hun i en urolig af Drømme afbrudt Slummer. Det forekom hende at hun saae Mr. Baton og Nora fare afsted paa en fortryllet Hest, idet de Begge tilkastede hende et djævelsk, udfordrende Smiil og raabte:

„Værsaagod og fang os, hvis Du kan."

Endelig vaagnede hun og stod op. Hun havde endnu et svagt Haab om at Mr. Baton vilde komme, men det skuffedes sørgeligt i Dagens Løb, han var og blev borte.

Der var Intet ved den Sag at gjøre. Maaskee hun ved at henvende sig til Politiet kunde efterspore de Flygtende, men det tøvede hun med at gjøre, af Frygt for sit Instituts Renomé. Hun opsatte Anmeldelsen fra den ene Dag til den anden, af Frygt for at gjøre Skandale.

Saaledes gik otte Dage, Den niende Dag, kom Pigen ind og meldte at en fremmed Dame ønskede at tale med Md. Duval.

Institutbestyrerinden vidste ikke selv hvorfor, men hun havde en Anelse om at der forestod hende noget Ubehageligt. Ikke destomindre sagde hun til Pigen at hun vilde tage imod den Fremmede i sit eget Værelse.

Da Md. Duval naaede derhen, var den fremmede Dame der allerede. Saasnart Institutbestyrerinden kastede et Blik paa hende, foer hun forskrækket tilbage og satte sig ned paa en Stol, idet hun rystede over alle Lemmer.

Den fremmede Dame var Frøken Klik.

Hun havde nemlig været i Paris hele Tiden. Hun troede bedst at kunne vaage over sit Barn ved ukjendt at være i hendes Nærhed. Hver Morgen havde hun seet at Nora frisk og rask havde deeltaget i Spadseretouren med de Andre, men nu havde hun savnet hende i otte Dage og blev derfor grebet af Frygt for at hun muligviis kunde være syg. Det var derfor hun henvendte sig til Md. Duval om Underretning. Institutbestyrerindens aabenbare Forvirring forundrede hende

høiligt og det var derfor i en høist forbauset Tone at hun spurgte:

„Gjenkjender De mig, Madam?"

„Ak ja, ak ja," stønnede Md. Duval.

„De synes at komme i en voldsom Bevægelse ved Synet af mig, vedblev Frøken Klik, der følte sig greben af en høist ubyggelig Anelse. „Frøken Ebbesen er da vel ikke syg?"

„Ak nei," svarede Md. Duval sukkende, „hun er det som er langt værre."

„Værre?" skreg Frøkenen. „Min Gud, er hun da død?"

„Ak nei, hun er det som er langt værre!" svarede Md. Duval igjen i en ynkelig Tone.

„Hvad er det dog De siger?" udbrød Frøken Klik i en forfærdet Tone. Hvad er det De siger? Hvad kan vel være værre end Døden?"

„Ak," svarede Md. Duval igjen, idet hun blev siddende i Fortvivlelse og vred sine Hænder.

„Men kjære Md. Duval, saa forklar Dem dog tydeligt, sagde Frøken Klik, der begyndte at blive bange for at den værdige Institutbestyrerinde var gaaet fra Forstanden. „Hvad er der bændet. Hvor er Nora, jeg ønsker at tale med hende."

Hele Md. Duvals Svar bestod blot i et gjentaget Ak og en fornyet, endnu voldsommere Hændervriden.

Det er meget ubehageligt at udspørge et Menneske som ikke svarer Andet end Ak, det er ikke alene ubehageligt, men det er til at fortvivle, ja til at blive gal over.

„Md. Duval," sagde nu Frøken Klik, der næsten begyndte at føle sig ligesaa forvirret som Md. Duval selv, „hvorfor vil De ikke sige mig, hvad der er i Veien med Nora? Hvorfor maa jeg ikke faae hende i Tale?"

„De kan desværre ikke komme til at tale med hende!" sagde Md. Duval sukkende.

„Kan jeg ikke!"

„Nei, det er umuligt."

„Umuligt!"

„Ja."

„Hvorfor?"

„Fordi — fordi —"

„Nu," sagde Frøken Klik utaalmodig, „fordi, fordi, det er intet Svar, jeg forlanger en tydelig Forklaring. Jeg kan ikke komme til at tale med hende fordi —"

„Fordi hun er løbet sin Vei!" udbrød Md. Duval, der ikke længere saae nogen Udvei til at bevare Hemmeligheden.

„Løbet sin Vei?"

„Ak ja, desværre."

„Naar?"

„For otte Dage siden."

„Alene?"

„Nei."

„Med hvem da?"

„Med Dandselæreren!"

Frøken Klik spurgte ikke mere, men kastede sig om i en Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder og rystede over hele Legemet.

Var derfor hun havde gjenfundet sin Datter, revet hende ud af Elendigheden og bragt hende hertil for at hun skulde løbe bort med en Dandselærer.

Var hun da uigjenkaldelig tabt, stod hun aldeles ikke mere til at redde for Samfundet?

Skulde hendes Datter virkelig været sunket saa dybt, at hun ikke mere kunde reises?

Disse Tanker forvoldte hende en umaadelig Smerte, en Smerte saa dyb og stor at den neppe lader sig udtrykke i Ord.

Taarerne styrtede ud af hendes Øine, hun græd, som om hun aldrig vilde holde op igjen, medens hun vred sine Hænder i Fortvivlelse.

Md. Duval saae forundret paa hende. En saadan Fortvivlelse havde hun endnu aldrig været Vidne til. Synet af den bragte hende næsten til at glemme hendes egen Elendighed.

Men, som Læseren allerede tidligere har seet Prøver paa, Frøken Klik var en energisk Charakteer, som Ulykken ikke saa let fik Bugt med. Da hun i saa Øieblikke havde hengivet sig til sin Fortvivlelse, tørrede hun sine Øine og gjorde en voldsom Kraftanstrengelse for at blive Herre over sig selv.

Det lykkedes hende ogsaa forsaavidt at blive rolig igjen at hun med Rolighed kunde tænke over Forholdene.

Hun udspurgte nu Md. Duval med den største Omhyggelighed, men den gode Dame kunde jo ikke give stor anden Underretning end den at Nora var borte og at hun havde taget Veien gjennem Vinduet og over Havemuren.

Denne Beretning var temmelig utilfredsstillende, men det var Alt hvad der kunde faaes ud af hende. Da Frøken Klik havde overbeviist sig herom, reiste hun sig op for at gaae.

Md. Duval saae ængsteligt paa hende og sagde med bævende Stemme:

„Hvad har De nu i Sinde at gjøre?"

„Naturligviis at søge efter Flygtningen."

„Men hvorledes vil De kunne gjøre det, der findes jo intet Spor af den Vei hun har taget."

„Men jeg har ladet mig fortælle, at man her i Paris har et ganske udmærket Opdagelsespoliti."

„Og De vil benytte det?" spurgte Madam Duval forfærdet.

„Naturligviis," sagde Frøkenen koldt.

„Saa er jeg ødelagt, ruineret!" raabte Madam Duval fortvivlet. „Saa kommer hele Historien i Folkemunde og saa er det forbi med mit Instituts Ære og Værdighed."

„De maa kunne indsee, at dette er et Hensyn, som ikke kan afholde mig fra at tage mine Forholdsregler," sagde Frøkenen, „jeg vil dog imidlertid love Dem, at der skal blive taget ethvert muligt Hensyn, for at holde denne ubehagelige Historie saa hemmelig som mulig."

Dermed maatte Madam Duval lade sig nøie. Frøkenen gik, og Institutbestyrerinden blev alene med sin Sorg og Fortvivlelse.

Hun gav sig selv et høitideligt Løfte paa at hun aldrig mere vilde engagere nogen Dandselærer — ja hun gik endnu videre, hun vilde aldrig mere tillade at noget Mandfolk traadte over Institutets hellige Tærskel, der kunde have altfor farlige Følger, som hun nu vidste af sørgelig Erfaring.

Frøken Klik begav sig øieblikkelig til en høitstaaende Embedsmand under Opdagelsespolitiet.

Hun forklarede ham kort og tydeligt hvilken Sag, der bragte hende til ham og hvad hun forlangte af ham.

Politiembedsmanden hørte paa hende med et roligt Smil. Da hun var færdig med sin Beretning, sagde han:

„Min kjære Dame, det er en temmelig vanskelig Sag. Jeg har mange Aars Praxis i Politifaget, men jeg forsikrer Dem for at der er Intet vanskeligere end at gjenfinde et Par bortløben Elskede. Kjærligheden er i Besiddelse af en List, mod hvilken den bedste Politimands Snuhed kun sjeldent kan veie op."

Dette var ikke meget opmuntrende og Frøken Klik spurgte derfor ængstligt:

„Min Gud, troer De da det er umuligt at opspore hende?"

„Det siger jeg ikke," svarede Politiembedsmanden med et fiint Smil. „Jeg skal gjøre hvad der staaer i min Magt, men jeg siger Dem, det er en meget vanskelig Historie. Jeg kan iøvrigt ikke sige Dem noget Bestemt, før jeg har undersøgt Lokaliteterne hos Md. Duval, hvor der muligvis maa kunne findes et eller andet Spor."

Et Øieblik efter vare de Begge paa Veien til Md. Duvals Institut. Institutbestyrerinden var nærved at synke i Jorden af Ærgrelse og Harme, da hun saae Politiembedsmanden og var nødt til at svare paa hans Spørgsmaal og give saa nøiagtig en Fremstilling af Sagen, som det var hende muligt.

Politimanden hørte til med megen Opmærksomhed og besaae Vinduet, Havemuren osv. med megen Ombyggelighed. Da han endelig lavede sig til at gaae igjen spurgte Frøken Klik ængstligt:

„Nu, har De fundet noget Spor?"

„Nei,"

„Troer De da det er umuligt at gjenfinde hende?"

„Intet er umuligt, men der kan gaae lang Tid. Jeg har kun et eneste Haab om at komme paa Sporet."

„Og det er?"

„Sagen er den at Flygtningerne ere sandsynligvis kjørte til en eller anden Jernbanestation. Kunne vi faae fat i den Vogn, sandsynligvis en Hyrevogn, som har befordret dem, saa ville vi altid kunne erfare hvilken Retning de ere flygtede i, og det er altid Noget."

„Og det er Deres eneste Haab!" spurgte Frøken Klik nedslaaet.

„Ja, mit eneste," svarede Politimanden bestemt. „Som jeg sagde Dem før, det er en meget vanskelig Sag at have med forelskede Flygtninge at gjøre."

Frøken Klik sukkede. Hun syntes at Politimandens Haab hvortil han klyngede sig, var saa godt som Intet. Det var kun et Halmstraa som den Drukneude klynger sig til.

XXXII.

Paa Kunstnerbanen.

Vi vende os nu atter til Nora.

Det Lokale hvori Mr. Grenard sang, var som allerede tidligere bemærket temmeligt stort. Da Selskabet kom ind paa Tribunen, var der allerede en Deel Publikum tilstede.

De sadde ved Smaaborde, beskjæftigede med at drikke og passiare. Der var Folk af alle Slags, Folk i Uniformer og Folk i Blouser og Folk i Spidskjoler.

De Fleste af dem vare øiensynligt gamle Bekjendte af Grenard og hans Selskab, thi de nikkede fortroligt til Selskabets forskjellige Medlemmer, efterhaanden som de viste sig. Mr. Batons og Noras Fremtræden vakte almindelig Forbauselse. Det var ganske nye Kræfter, som man ikke havde ventet.

Dertil kom endnu at Nora eiede den for en Sangerinde væsentligste Betingelse.

Hun var smuk. Hun var Publikums erklærede Yndling endnu inden hun havde aabnet Munden.

Da Damerne og Mr. Baton vare komne til Sæde, traadte Mr. Grenard frem med en Mine som det sig hør og bør for en Direkteur og sagde med en uforlignelig Majestæt:

„Mine Herrer, jeg tillader mig herved at underrette Dem om at jeg for om muligt at vinde Deres Bifald i endnu høiere Grad end det hidtil er blevet mig til Deel, fra i Dag af har engageret Mr. Baton, der er berømt som en af den gamle og nye Verdens første Guitarspillere, samt Mademoiselle Nora Ebbesen, Primadonna fra den kongelige Opera i Kjøbenhavn."

Da han havde sagt disse Ord, bukkede han og gik tilbage til Fortepianoet.

Hans Ord bleve modtagen med Jubel. En Primadonna fra den kongelige Opera i Kjøbenhavn og Verdens første Guitarspiller, det var noget som gjorde Effekt.

De andre Damer i Selskabet kastede misundelige Blikke ud paa Publikum, der kun syntes at have Øine for Nora. Md. Grenard mumlede ved sig selv.

„Det skal min Mand faae betalt, det kan han være vis paa. Folk glemmer jo aldeles os Andre for hendes Skyld, denne udenlandske Landstryggerske, som Gud maa vide hvor hun kommer fra. Hun skal saamænd ikke blive gammel paa vor Tribune."

Tingen var den at Md. Grenard aldeles ikke kunde taale nogen Rival ved Siden af sig. Hun var i saa mange Aar vant til at blive betragtet som den Første, at hun ligesom hadede Enhver, der paa nogen Maade kunde have Udsigt til at stille hende i Skygge.

Aftenunderholdningen begyndte. Et Par af Damerne sang en Duet, men det tilstedeværende Publikum skjænkede den ingen Opmærksomhed. Saa traadte Md. Grenard frem i hele sin Majestæt og sang en stor Arie, men hun var heller ikke heldigere. Hun som ellers var vant til at blive modtaget med stormende Bifald, saasnart hun reiste sig af Stolen og til at blive opfordret til at synge da capo, hun fandt i Aften den kjøligste Modtagelse af Verden. Ikke en Haand røre sig for hende.

Tingen var den at Publikum var saa spændt paa at see Nora træde frem og høre hende synge at de ikke havde Øie og Øre for Andet.

Md. Grenard var rasende. Hendes Øine sprudlede Ild. Hun bed Tænderne sammen for at styre sin Harme og sagde ved sig selv, idet hun satte sig ned, at hun snareste muligt vilde skaffe sig Nora fra Halsen.

Nu kom Noras Tour.

Hun saae saa smuk og saa frisk ud, idet hun reiste sig op og traadte frem, at Tilskuerne uvilkaarligt udbrød i en Bifaldsstorm. Nora neiede forlegen, medens de andre Sangerinder saae paa hverandre med ærgerlige Miner og Md. Grenard blegnede af Harme under Sminken.

Saa begyndte hun at synge. Det var en lille dansk Romance, hvortil Mr. Baton accompagnerede paa Guitar.

Hendes Stemme var ikke stor eller fuldtonende, men det klædte hende godt at synge. Hendes Tilhørere vare henrykte. De klappede og trampede i Gulvet som Rasende. Nora maatte synge sin Sang tre Gange da capo.

„Jeg kan rigtignok gratulere Dem," hvidskede Md. Grenard til hende, da Nora atter indtog sin Plads ved hendes Side. „Et saadant Held er næsten exempelløst. De har jo gjort en afgjort Lykke. Folk ere jo formeligt begeistrede."

Disse Ord bleve sagde i en honningsød og dog iskold, spottende og drillende Tone, der næsten foer Nora til Marv og Been. Hun svarede imidlertid ikke, men saae hen for sig med et ligegyldigt Smil.

Nora gjorde altsaa stormende Lykke, da hun traadte op og sang, en Lykke som skar Md. Grenard i Hjertet i saa høi Grad at hun ikke kunde forhindre at hendes Ærgrelse afspeilede sig i hendes Ansigtstræk.

„Saadan ere Folk," tænkte hun harmfuldt. De see blot efter det Ydre, efter et glat Ansigt. Kunsten, Sangen, den bryde de dem Pokkeren om. O, de Mandfolk, de Mandfolk."

De andre Damer i Selskabet bemærkede godt deres Direktrices Ærgrelse og det gjorde Mr. Grenard ogsaa.

Det var dog med høiest forskjellige Følelser at Damerne og han gjorde denne Opdagelse.

Damerne lo indvendigt, medens Direkteuren baade var glad og ængsteligt.

Glad over den Fordeel, som Nora vilde yde hans Kone og ængstlig over det Uveir som han vidste, der vilde trække op over hans Hoved fra hans Kones Side.

Dog, han bestemte sig til at møde det som en Mand. Som en sand Direkteur, var hans Kasse ham kjærere end hans Kone.

Nora selv begyndte at føle sig veltilmode ved den Lykke hun gjorde.

Der var noget Oplivende og Berusende i den Hyldest hun nød, som ikke kunde undlade at gjøre en vis Virkning paa hendes letbevægelige Fantasi.

Ogsaa Mr. Baton gjorde Lykke; thi vi skylde Retfærdigheden at tilstaae, at han var en sjelden dygtig og smagfuld Guitarspiller.

Da Selskabets Medlemmer hver havde sunget sit Numer, kom Touren til det bekjendte Stykke, Tallerkenvaltsen.

Md. Grenard var den, som gjorde Begyndelsen. Med den for Sangerinder eiendommelige Værdighed tog hun Tallerkenen og gik ind iblandt Publikum.

„Hvad er det for en ny Dame, De har faaet i Selskabet?"

„Hvor er hun fra?"

„Hvad hedder hun egentlig?"

„Det er den bedste Requisition De har gjort i lang Tid."

„Det kan ikke feile Andet, end at hun vil trække fuldt Huus hertil hver Aften i lang Tid."

„Hun er mageløs smuk."

Saaledes løde de mere eller mindre begeistrede Bemærkninger, som hilsede Md. Grenards Ore, efterhaanden som hun indkasserede Publikums Bidrag.

Enhver af disse Ytringer var hende et Dolkestik i Hjertet og hun søgte at afkjøle den almindelige Begeistring ved at paatage sig en fornem og ligegyldig Mine, idet hun af og til udsendte en eller anden bidende Bemærkning, saasom:

„Hvor hun kommer fra — Gud maa vide det, jeg troer min Mand har fisket hende op paa Gaden. — Hvem hun er

— Vorherre veed det. Det er en stor Feil af min Mand, saaledes at angagere et Menneske som Ingen kjender. Jeg siger Ingenting, jeg kjender hende ikke og vil ikke sige noget Ondt om hende — men. —

Her standsede hun altid idet hun lagde et Eftertryk og en Betoning paa dette „Men", der sagde mere end mange Ord.

Hun naaede dog ikke sin Hensigt.

Det Tvetydige i hendes Yttringer om Nora pinede endnu mere de Tilstedeværendes Nysgjerrighed og Interesse for Nora. En Smule Tvetydighed og Hemmelighedsfuldt kaster altid en vis Glands over en Sangerinde.

Hver Gang Nora traadte frem og sang, blev Begeistringen større og større, tilsidst maatte hun synge hvert Numer da Capo.

Endelig slog Klokken tolv og Aftenunderholdningen var forbi.

Hele Selskabet begav sig nu ind i det Værelse, der tjente Garderobe og Paaklædningsværelse.

Da Md. Grenard tørrede Sminken af sig, var hun bleg som et Spøgelse.

Hun var saa rasende at hun neppe kunde styre sig. Aldrig i hendes Liv var hun blevet stillet saaledes i Skygge som denne Aften.

Hun sad taus og rugede paa Hævn, medens hun klædte sig om for at gaae hjem.

Hvad Mr. Grenard angaaer, saa tog han Tingen fra en roligere Side, han gav sig med megen Alvor til at tælle Kassen, det vil sige de Penge som vare komne ind ved Indkassseringen.

Resultatet var glimrende.

Istedetfor ti Francs, som Mr. Grenard havde lovet Mr. Baton, og Nora hver, beløb deres Part sig til tredive.

„De kan rigtignok sige at De har gjort en glimrende Indtrædelse paa Kunstnerbanen," sagde Md. Grenard bittert. „Den første Aften jeg traadte op, havde jeg ikke mere end to og en halv Francs paa min Part. — Men vent kun, saa vil De nok faae at finde at Kunstnerlivet ogsaa har Torne, indtil nu har De kun gjort Bekjendtskab med Roserne. Hahaha, det er ingen Sag at træde op og gjøre Lykke paa engang, men Kunsten er at bevare denne Lykke — og det er en Kunst, som kun er givet ganske Faa."

Der var noget saa Skjærende og Bidende i disse Bemærkninger at de ikke kunde Andet end berøre Nora høist ubehageligt.

Hun svarede dog ikke, men begav sig roligt hjemad med Mr. Baton.

Saasnart de vare gaaede, brød Md. Grenards Vrede og Raseri ud i sin fulde Styrke.

Som en Afsindig foer hun hen imod sin Mand og raabte:

„Jeg vil ikke taale at denne Frøken Ebbesen nogensinde tiere sætter sine Fødder paa vor Tribune. Forstaaer Du?"

De andre Sangerinder vare endnu ikke gaaede. De gave sig til at lee og Mr. Grenard svarede roligt:

„Maa jeg spørge Dig, min Engel er det Dig eller er det mig, som er Direkteur?"

Md. Grenard svarede at hun vel ikke kunde nægte Andet end at det var ham, som var Direkteur, men hun nedlagte den høitideligste Protest imod at han forstod sig det Allerringeste paa Affairerne. Han var et Uhyre, som kun søgte paa enhver mulig Maade at fortrædige og forhaane sin Kone. Der forekom jo hver Dag Exempler, som fremhævede denne Kjendsgjerning paa det Klareste. Det var jo ogsaa tydeligt nok, hvorfor han havde angageret denne Landstrygerske, denne Nora Ebbesen; men saasandt som hun var Kone i sit Huus, saa skulde hun nok vide at sætte en Pind for Sligt.

Denne Tale, der holdtes med langt mere Vidtløftighed end vi have gjengivet den med, gjorde aldeles intet synligt Indtryk paa Mr. Grenard. Han indskrænkede sig blot til at sige i en rolig Tone:

„Kjære, Klokken er mange, Du glemmer nok reent at vi skulle hjem."

Intet opirrer et Fruentimmer mere end naar der ikke tages nogen Notits af deres Veltalenhed.

Følgen af Mr. Grenards korte Bemærkning var da ogsaa den at Md. Grenards Raseri steg og afødte en ny glimrende Prøve paa hendes mageløse Tungefærdighed, der tilsidst endte med et sandt Skybrud af Taarer.

Da Mr. Grenard saae dette, trak han Veiret en heel Deel lettere. Han vidste af Erfaring, at naar hans Kone først kom saavidt at hun græd, saa var det Værste overstaaet — idetmindste for en lille Tid.

Det varede heller ikke mange Minutter, før det værdige Ægtepar var paa Veien hjemad.

Først da de havde lagt dem til Ro, var Madammen kommet sig saavidt igjen, at hun kunde begynde at holde en af de saa vidtberømte Gardinprædikener, der varede ved saalænge indtil hun faldt i Søvn af Udmattelse.

Hvad hendes Mand angaaer, saa var han allerede faldet i Søvn, da hans Kone var kommet paa Halvveien med sin Prædiken.

Saaledes kan man spilde Veltalenhedens skjønneste Blomster.

Nora og Mr. Baton sadde imidlertid beskjæftigede med at udregne hvor lang Tid de behøvede at have den samme Fortjeneste som i Aften, for at faae saa mange Penge samlede at de kunde reise videre.

„Naar Alt kommer til Alt," sagde Mr. Baton „saa er det en glimrende Forretning dette Sangervæsen. Tredive Francs paa een Aften, det er ligesaameget som jeg i Paris brugte en heel Uge om at tjene. Bare det vil holde ud i Længden, saa kunde vi samle en heel Mængde Penge sammen."

„Og snart komme til at reise videre," sagde Nora.

„Har det da saadant Hastværk?" spurgte Mr. Baton, thi for at sige Sandheden, saa ville vi tilstaae at siden han havde faaet Prøve paa hvor indbringende Sangfaget var, saa vilde han helst have at det skulde vare saa længe som muligt. „Skulle vi absolut skynde os Alt hvad Remmer og Tøi kan holde?"

Nora saae halvt ængstligt og forundret paa ham og sagde:

„Har De da glemt, Mr. Baton at De har lovet mig at følge mig herfra saasnart det blev os muligt."

„Nei, nei, jeg har ikke glemt det," sagde Mr. Baton høit, medens han tænkte ved sig selv:

„Det er i Grunden et høist besynderligt Pigebarn, Gud veed om hun dog til Syvende og Sidst ikke skulde være Prindsesse alligevel."

Stakkels Mr. Baton!

XXXIII.

Uventet Møde.

Alle Md. Grenards Anstrengelser for at sætte Nora i Miscredit hos hendes Mand og hos Publikum, vare aldeles forgjæves. Mr. Grenard var ubøielig.

„Hun trækker Huus," sagde han koldt, hvergang hans elskværdige Ægtemage havde udtømt sig i Bredesyttringer, „altsaa vilde det jo være Galskab af mig at lade hende gaae."

„Du er et Uhyre!" udbrød saa hans Kone og brast i Taarer. „Du tilsidesætter Din Kone ved enhver Leilighed. Hvor kan Du troe at jeg rolig kan finde mig i at stilles i Skygge af saadan en ung Tøs, som Ingen kjender og Ingen veed hvor kommer fra? O, det er oprørende."

Det var i Sandhed ogsaa oprørende for en saa flintfølende Kunstnersjæl som Md. Grenard, at see alle sine mange Tilbedere forsvinde lidt efter lidt og tage Plads ved Noras Fødder.

Thi Læseren maa vel lægge Mærke til at Damer som optræde paa en Sangertribune, altid inddele deres Publikum i to Classer: Tilbedere og Tilhørere.

Tilbederne, det er den faste Stok, hvis høieste Ønske er at stifte nærmere Bekjendtskab med de syngende Sirener, og som til dette Øiemeds Opnaaelse ere villige til at gjøre adskillige Offre — deels i Skikkelse af Erlæggelsen af større Møntsorter paa Tallerkenen, deels i Skikkelse af værdifulde Presenter, og deels endelig i Skikkelse af flotte Aftengilder naar Aftenunderholdningen var forbi.

Det er denne Deel af Publikum, som Sangerinderne hovedsahelig sætter Priis paa, den anden Deel, Tilhørerne som blot komme i Sangerlokalet for at more sig ved Sangen, drikke et Glas Toddy eller Sligt, og saa gaae igjen efterat have offret nogle faa Skillinger paa Tallerkenen, betragtes af de syngende Damer med en vis ophøiet Foragt. Det er Folk, som ikke forstaae at leve og som ikke have Sands for at nyde Kunsten paa den rette Maade.

Md. Grenard havde altid tidligere været vant til at samle den første Classe Tilhørere og Tilbedere om sig, thi hun sørgede altid for at de andre Damer som bleve engagerede, ikke kunde stille hende i Skygge — man tænke sig derfor hendes Raseri, da Nora kom ligesom dumpende ned fra Skyerne og pludseligt berøvede hende hendes Stolthed.

Alle hendes Anstrengelser nyttede ikke. Alle hendes gamle trofaste Tilbedere flygtede bort og hyldede den opgaaende Stjerne.

Complimenter og Presenter styrtede ind over Nora i en saa høi Grad at det forbausede hende selv over al Maade. Der gik ingen Aften uden at den endte med et Gilde, som en eller anden begeistret Løve var saa velvillig at spendere paa dem.

Og disse Gilder vare dyre. For at faae den Fornøielse at spise tilaften med Nora, maatte nemlig hele Selskabet inviteres.

Verten i Lokalet, som havde Beværtningen, stod nemlig fast paa at ingen af Damerne paa Tribunen maatte lade sig traktere enkeltviis efterat Sangen var forbi. Det var ikke anstændigt, sagde han, det passede sig ikke. At hele Selskabet, eller idetmindste den største Deel deraf lod sig traktere,

det havde han ikke det Allermindste imod, det var gemytligt, sagde han.

Dette var et Arrangement, som Damerne ogsaa meget gjerne gik ind paa. Paa den Maade vare de temmelig visse paa Allesammen at komme i Betragtning naar der skulde gjøres Gilde, og desuden, saa lød det saa godt, naar man kunde afslaae en Invitation til et eensomt Aftensmaaltid med de Ord:

„Fy nei, min Herre, hvad tænker De paa, det vilde jo være høist uanstændigt."

Der er nemlig intet Ord i Verden, som Sangerinder holde saameget af at slaae om sig med som Anstændighed. Det er et Ord, der lyder saa godt.

Tidligere havde Md. Grenard altid været Hovedpersonen ved disse natlige Gilder, hvor Champagnen flød i Strømme, thi man maae ikke troe at Sangerinder ere billige at traktere de ere noget nær de meest fordringsfulde Skabninger under Solen. Nu derimod var Nora aabenbart Hovedpersonen, og alle de Andre bleve blot tagne med, fordi Værten vilde have det, for at redde Etablissementets „Anstændighed."

At være Nr. 2 ved disse Gilder holdt Md. Grenard ikke længe ud.

Da nogle faae Dage vare gaaede, undslog hun sig altid for at deeltage under et eller andet Paaskud. Hun gik hjem og lod sin Mand undgjælde for den Ydmygelse hun maatte lide.

Manden døiede imidlertid hendes Raseri med en beundringsværdig Ro og Taalmodighed. Nora bragte Penge i Kassen og det var ham mere end nok.

Hvad de andre Sangerinder angaae, saa brøde de sig ikke synderligt om at Nora var den, for hvis Skyld Gildet blev gjort. De bleve trakterede med, det var Hovedtingen for dem, de tillod ikke at deres Glæde forbittredes af en smaalig Ærgjerrighed.

Det er imidlertid klart at disse Sangelokalernes Løver ikke give slige Gilder, uden i Forhaabning om at faae dem

betalte igjen, om ikke med Andet, saa med en Smule Kjærlighed.

Noget for Noget, siger det gamle Ordsprog, dersom Venskabet skal holdes vedlige.

Her slog det imidlertid feil, idetmindste for Noras Vedkommende.

Da Nora havde sunget en heel Maaned hver Aften og hver Nat efter Sangen havde deeltaget i flotte Gilder, havde endnu Ingen opnaaet den mindste Gunst hos hende.

Hun modtog Alt, Foræringer Penge o. s. v., med et venligt Smil, men hun gjorde ingen Gjengjæld. Hun tillod end ikke at Nogen aflagde et Formiddagsbesog.

Alle disse Folk syntes hende saa flaue og ubetydelige at hun ikke kunde nære nogen Interesse for dem.

Halvgamle Grosserere og flaue, interessende, unge, rige Dagdrivere, kunde ikke gjøre noget Indtryk paa hendes Hjerte, saameget mindre som et eneste Billede stod uudsletteligt indpræget derinde.

Hun kunde ikke glemme den unge Greve.

Jo længere Tid der gik hen, jo mere tænkte hun paa ham. Adskillelsen havde bragt den flygtige Tilbøielighed til at voxe op til en brændende Kjærlighed.

Nu havde hun desuden næsten samlet saa mange Penge at hun igjen kunde reise tilbage til Kjøbenhavn.

Der maatte hun træffe ham, det kunde ikke feile, han maatte jo forlængst være kommet tilbage.

Denne Tilbageholdenhed, om vi maa kalde den saaledes, æggede endnu mere hendes Tilbederes Iver.

Det var noget saa ualmindeligt at en Sangerinde ikke var til at kjøbe, at det vakte den største Opmærksomhed i hele Byen.

Løverne indgik Pareer om hvem der først kunde beseire hende, og som Følge deraf bleve Foræringerne og Aftengilderne endnu flottere og kostbarere end de havde været tidligere. Men det hjalp ikke, Nora var og blev ubønhørlig.

Løverne bleve naturligviis rasende. Et Par af de For-

vovneste gik endogsaa svanger med nogle skumle Bortførelsesplaner.

Da hændte det en Aften, medens Nora som sædvanligt sad paa Tribunen med de andre Sangerinder, at nogle unge Herrer traadte ind.

Det var Herrer, som ingen af Sangerinderne kjendte, de havde aldrig seet dem før.

Det var aabenbart Folk af de høieste Samfundsklasser. De vare meget elegant klædte og havde disse frie og utvungne Manerer, der ere eiendommelige for de saakaldte „fine Folk".

De satte dem ved et Bord for dem selv og forlangte Champagne.

Nora lod ligegyldig sit Blik vandre hen til dem, men det ligegyldige Udtryk i hendes Ansigt forandredes hurtigt, hun blegnede og rødmede derpaa stærkt igjen, hendes Øine skjøde Lyn og hendes Bryst bevægede sig voldsomt.

Hun vilde ikke troe sine egne Øine.

Hun stirrede og stirrede, som om hun saae paa et Spøgelse.

Dog nei, det var ingen Feiltagelse. Hun kunde ikke tage feil af disse Træk, som hun saalænge havde baaret i sin Erindring.

Han var lidt mere mørk og solbrændt og saae noget mere mandig ud, men det var dog ham, ham og ingen Anden.

Det var den unge Grev Løvenklo.

Det var intet Sandsebedrag, det var virkelig den unge Grev Løvenklo. Han havde nu tjent sin Tid ud ved Armeen i Grækenland og paa Tilbageveien lagde han Veien over Frankrig. Han vilde til Paris, det var Grunden til at han nu var her.

Han bemærkede i Begyndelsen ikke Nora. Først da han havde siddet lidt og passiaret med sine Kammerater, løftede han Hovedet i Veiret og lod Blikket glide hen over de paa Tribunen siddende Sangerinder.

Synet af Nora forbausede ham høiligt. Han udstødte et lille Skrig og sprang overrasket op af Stolen. Han fattede

sig dog hurtigt igjen, satte sig atter ned, vinkede af en af Opvarterne og spurgte denne:

„Sig mig, hvad hedder den Dame der?"

Med disse Ord pegede han paa Nora.

„Det er Froken Ebbesen," svarede Opvarteren. „Nora Ebbesen."

„Hvor er hun fra?"

„Man siger hun er fra Danmark," lød Svaret.

Der var altsaa ingen Tvivl mere, det var virkeligt hende.

De andre unge Herrer, som ledsagede ham, kunde ikke lade være at lægge Mærke til den Bevægelse han kom i ved Synet af Nora, den var altfor iøinefaldende dertil. De vexlede betydningsfulde Blikke sammen og den ene af dem sagde:

„Hvad gaaer der af Dem, Greve. De bliver jo ganske forvirret ved at see paa denne Sangerinde. — Ah, det er sandt, det er jo ikke saa underligt. Rygtet siger hun er dansk. De ere altsaa Landsmænd. Det er maaskee endogsaa et gammelt intimt Bekjendtskab?"

„Og om nu saa var?" sagde Greven.

„Saa er De jo en Lykkens Pamfilius; thi De, som først er kommet hertil i Dag, De kan jo ikke vide at denne Dame her i Byen er berømt for sin Dyd og sine gode Sæder."

„Hvorledes?" raabte Greven overrasket.

„Ganske som jeg siger. Hun er ikke til at overvinde. Foræringer, glimrende Tilbud osv., alt muligt, gjør intetsomhelst Indtryk paa hende. Hun stikker Foræringerne i Lommen og leer af Tilbederne, som ere saa gale at give hende dem."

„Hahaha!" lo Greven høit.

„Hvorledes, De leer deraf?" sagde den Anden ligesom halvt fornærmet.

„Ja, jeg kan ikke lade være," svarede Grev Løvenklo endnu leende.

„Men hvorfor da? De troer maaskee ikke paa dydige Sangerinder?"

„Nei, aldeles ikke, og med Hensyn til denne Dame har jeg de allerbedste Grunde til ikke at gjøre det."

„De kjender hende altsaa?"

„Ja, fra Kjøbenhavn."

„Og der var hun ikke slet saa tilbageholdende som her," spurgte de Andre, der nu bleve ivrige for at faae Noget at vide om Noras Fortid.

„Nei, ikke ganske saameget, hahaha," svarede Greven idet han loe høit.

„O, men fortæl os hvad De veed, det interesserer os umaadeligt."

„Det er næsten et Eventyr."

„Et Eventyr?"

„Ja. Tænk Dem, det er saamænd hendes Skyld at jeg i dette Øieblik sidder her i Strasbourg."

„De er altsaa reist efter hende?"

„Hvor falder det Dem dog ind, De veed jo jeg kommer fra Grælenland."

„Hvorledes hænger det da sammen? De maae endelig fortælle, De spænder os jo paa Pinebænken."

„Nuvel, hvorfor skulde jeg ikke fortælle. Tænk Dem altsaa at jeg gjør Bekjendtskab med en ung smuk Dame."

„Denne Dame der paa Tribunen," afbrød de Andre ham ivrigt.

Greven nikkede samtykkende og sagde:

„Ganske rigtigt, men dengang var hun ikke saa tilbageholdende som jeg nu hører det skal være Tilfældet. Jeg besøgte hende hver Dag, thi jeg var tosset nok til at indbilde mig selv at jeg var forelsket i hende for Alvor — men jeg forsikrer Dem for paa Ære, mine Herrer, at den Gang var hendes Dyd aldeles ikke grundmuret."

De andre Herrer loe og syntes at more dem umaadeligt. Det var tydeligt at Grev Løvenklo's Historie interesserede dem i en meget høi Grad.

„Bliv ved, bliv ved!“ raabte de.

„Da vilde Tilfældet en Dag at medens jeg var hos hende, kommer Pigen ind —“

„Hun holdt altsaa Pige?“ afbrød de Andre ham.

„Jo, og Tjener og Ekvipage. — Altsaa som sagt Pigen kom ind og fortalte at Herren kom.“

„Herren? Var hun da gift?“

„Nei, ikke saa ganske, men De forstaaer jo nok at man kan have en Herre, uden at være gift.“

„Ah, saaledes, nu ere vi med.“

„Der var kun denne ene Udgang,“ vedblev Greven, „og jeg kunde ikke slippe bort, der var altsaa ikke Andet at gjøre end at jeg maatte skjule mig i Sovekammeret. Ulykkeligviis glemte jeg min Hue i Salen. „Herren“ saae den, og blev rasende. Han gav sig øieblikkelig til at søge efter mig for at tage Hævn —“

„Og saa kom der en Duel,“ afbrød de Andre ham, „det er den gamle Historie!“

„Nei slet ikke. En Duel var her en Umulighed; thi kan De gjætte hvem denne saakaldte „Herre“ var? — det var min egen værdige Hr. Fader!“

Her afbrødes han atter af et voldsomt Latterchor, som hans Tilhørere gav tilbedste.

„Udmærket, glimrende!“ raabte de.

„Ganske som i Romanerne!„

„Hvad sagde saa den værdige Fader?“

„Han tvang mig til at reise til Grækenland et Aarstid. De kunne altsaa let indsee at det er denne Dames Skyld at jeg i dette Øieblik sidder her.“

Heri gav alle hans Tilhørere ham Ret. Den fortalte Historie gav iøvrigt Stof til en heel Deel Underholdning endnu. Grev Løvenklo havde været Helten i en Roman og de Andre

vilde ikke staae tilbage. De gave derfor hver især Historier tilbedste, deels sande, deels opdigtede, som skulde bevise at ogsaa de havde oplevet Eventyr, som det var værdt at lægge Mærke til.

Læseren vil allerede have gjættet af den Maade hvorpaa Grev Løvenklo fortalte sin Historie, at hans ungdommelige Kjærlighed til Nora forlængst var fordunstet. Han havde virkelig været forelsket i hende, saa forelsket som man kan blive i den første Ungdom, men da han saa pludseligt blev skilt fra hende og han igjen blev istand til at tænke med Roligbed paa det Forhold hvori han havde staaet til hende, saa forandrede Sagen sig ganske.

For at Kjærligheden skal være varig, saa maa den Gjenstand som vi skjænke den, have vor Agtelse og være istand til at beholde den, kunde dette finde Sted i hans Forhold til Nora.

Umuligt.

Det kan altsaa ikke forundre Nogen, at han da tre Maaneder vare gaaede saae tilbage paa denne Historie som et pudsigt Eventyr han tilfældigviis havde oplevet, og hvis Erindring kun var en Moerskab.

Da han nu tilfældigviis traf sammen med hende her i Strasbourg, havde han næsten glemt hende, og det var kun det Overraskende i den første Gjenkjendelse, som virkede paa ham.

Kjærligheden var som sagt udslukt og den kunde ikke mere vækkes tillive.

Naar vi sige Kjærligheden, saa mene vi naturligviis den sande, inderlige Kjærlighed, ikke den blotte kjødelige Vellyst der jo i lang Tid kan overleve Kjærligheden.

Dog, nok herom. Greven og hans Venner, sadde som fortalt, endnu en Stund og passiarede, og det var temmeligt seent, da de endelig reiste dem for at gaae.

Greven gik, uden at hilse paa Nora, ja endog uden at tilkaste hende et Afskedsblik.

Dette skar Nora i Hjertet. Hun havde iagttaget den stærke Bevægelse, som gjennemfoer ham ved det første Syn af hende. Han havde gjenkjendt hende, det var hun vis paa — og saa kunde han gaae saaledes bort.

Dog, hun trøstede sig snart igjen. I samme Forhold som Grevens Kjærlighed til hende var taget af, saa var hendes Kjærlighed til ham tiltaget. Kjærligheden har Undskyldning for Alt og hun tænkte derfor:

„I Grunden er det rigtigt af ham at han ikke giver nogen Scene tilbedste for alle disse fremmede Mennesker. Hvad vilde de troe? — Han opsøger mig nok i mit Hjem, imorgen kan jeg vente ham!"

Og med denne lykkelige Tanke gik hun hjem, da Aftenunderholdningen var forbi.

XXXIV.

Gjensynet.

Morgenen efter de i forrige Kapitel skildrede Begivenheder, var der Ungkarlegilde hos den unge Grev Løvenklo i Hotellet hvor han boede.

Hans Gjæster vare kun faae, ikke flere end vi saae der ledsagede ham om Aftenen. Men Gjæsternes ringe Antal erstattedes rigeligt af det gode Humeur, som besjælede dem.

Det var en af disse Ungkarlefrokoster, hvorved Vinen flyder i Strømme og hvor Champagnepropperne knalde næsten uophørligt.

Man havde siddet til Bords en Timestid og Stemningen begyndte allerede at blive temmelig animeret, da en af Grev Løvenklas Gjæster udbrød!

„Det er mig umuligt at glemme, hvad Greven fortalte os i Aftes."

„Hvilket!" spurgte en Anden.

„Det om Sangerinden."

„Om Nora?"

„Ja."

„Og hvorfor det!"

„Fordi jeg ikke kan bare mig for at troe Andet end at vor høistærede Vært har ført os en lille Smule bag Lyset."

„Hvorledes mener Du det, Marquis?" spurgte nu Grev Løvenklo.

„Jeg mener det saaledes, svarede Marquien leende, at jeg ikke troer et Ord af det Hele. Den Historie Du fortalte os, var altfor romantisk til at kunne være sand, den havde meget mere Udseende af at være lavet. Hvad sige I Andre?"

„Vi sige det Samme," raabte de to Andre muntert og med et drillende Blik paa Løvenklo.

Greven optog deres tvivlende Udbrud med megen Roligshed, han spurgte koldt:

„Og hvorfor skulde det være en lavet Historie, om jeg tør spørge?"

„Fordi som sagt den er altfor kunstig og usandsynlig," svarede Marquien. „De som kommer her lige dumpende ned fra Grækenland eller Gud ved hvor fra, De skulde forlængst have besejret den Fæstning, som vi Andre forgjæves have anstrengt os for at storme, det er som sagt en utrolig Historie. Jeg for min Part forlanger Beviser, før jeg vil troe den."

„Hvilke Beviser?" spurgte Greven.

„Hvilke Beviser?" raabte Marquien, „ih det er da let nok at begribe. Du maa skaffe os en Invitation til Frokost eller Middag hos hende."

„Er det Alt hvad De forlange?"

„Ja."

„Godt, De skal faae Deres Villie. Imorgen spise vi Alle til Middag hos Nora Ebbesen," sagde Greven roligt.

Hans tre Gjæster saae forundrede paa hverandre. De vilde endnu ikke troe ham rigtigt. Marquien udbrød derfor:

„Trods Deres Sikkerhed Greve, saa kan jeg dog endnu ikke rigtig troe at De skulde være istand til at gjøre hvad De siger. Ja, jeg er endog villig til at holde en lille Paré derpaa."

„Hvormeget?" spurgte Grev Løvenklo."

„10,000 Francs!" raabte Marquien.

„Jeg med!" raabte nu den Anden.

„Og jeg med," sagde den tredie Gjæst.

„Jeg svarer Dem," sagde Greven. „Men da jeg i Forveien ved at De ville tabe Deres Penge, saa stiller jeg en Betingelse."

„Og den er?"

„At disse 30,000 Francs," som jeg ufeilbarlig vil vinde tilfalder Nora," sagde Greven. „Det er dog altid til Hjælp til Udstyr, hvis hun skulde faae i Sinde at gifte sig."

„Bravo, en glimrende Idee!" raabte de Andre.

Ved denne Aftale blev det. Gildet fortsattes noget endnu, indtil man en Timestid efter skiltes ad i en meget oprømt Stemning.

Lader os imidlertid see, hvad der paa samme Tid foregik hjemme hos Nora.

Hun og Mr. Baton var forlænge siden flyttet bort fra Hotellet. De havde leiet dem en lille Leilighed paa tre Værelser. Det ene afbenyttedes til Dagligstue og de to Andre til Sovekamre.

Som vi tidligere have fortalt, tilbragte Nora en meget urolig Nat. Hun stod desaarsag tidligt op, klædte sig paa og gik ind i Dagligstuen, saasnart det blev lys Dag.

Men Uroen og Spændingen fulgte hende. Det Samme, som havde holdt hende vaagen om Natten, holdt hende i en feberagtig Uro om Dagen.

Vilde han komme, eller vilde han ikke komme, det var det store Spørgsmaal, som satte alle hendes Tænkeevner i Bevægelse.

Endnu kunde hun ikke vente ham, det var altfor tidligt. Klokken var ikke mere end Syv, hun maatte have Taalmodighed.

Men hvor let det end er at sige til sig selv at man vil have Taalmodighed, saa er det dog meget vanskelig at holde den vedlige. Dette fik Nora tilgavns at føle. Hvert Minut saae hun paa Uhret, men i Dag syntes det som om Viserne slet ikke havde isinde at flytte sig, saa langsom var deres Bevægelse.

Nora forsøgte at forkorte Tiden ved Arbeide. Hun tog fat paa noget Sytøi, men hendes Fingre kunde ikke regiere

Naalen. Det gik heller ikke bedre med et Forsøg paa at lære. Det var hende umuligt at holde Tankerne fæstede ved de døde, kolde Bogstaver.

Hun kastede baade Bog og Sytøi hen i en Krog og gav sig til at gaae utaalmodigt op og ned ad Gulvet, det var umuligt at holde sig i Rolighed.

Hvor det dog varede længe inden han kom, Tiden gik saa uhyre langsomt.

Endelig blev Klokken otte og Mr. Baton reiste sig. Han blev meget forundret ved at see at Nora allerede var oppe; thi han pleiede ellers at være den første Mand paa Benene.

„Alt saa tidligt oppe?" sagde han.

„Ja, jeg har sovet saa daarligt i Nat," svarede Nora, derfor er jeg staaet saa tidligt op.

„De er da ikke syg?"

„Nei."

„Naa, Gudskelov!" sagde Mr. Baton.

Han forsøgte nu at knytte en Samtale med hende om en eller anden almindelig Gjenstand, men i Dag vilde det paa ingen Maade lykkes ham at holde Samtalen i Gang. Nora svarede kun med Enstavelsesord eller som oftest slet ikke, og under saadanne Omstændigheder er det umuligt at holde Liv i en Samtale.

„Gud veed hvad der gaaer af hende i Dag," tænkte Mr. Baton. „Det er jo ikke muligt at faae et Ord ud af hende. Hvad Fanden kan der være i Veien?"

Lidt efter kom Frokosten.

„De er bestemt ikke rigtig vel," sagde Mr. Baton, idet de gik tilbords. De maa see om De ikke kan spise Noget, der er Intet der hjælper saa godt paa Humøret som at spise."

Nora satte sig ogsaa tilbords, men det var hende umuligt at synke mere end et Par Mundfulde. Mr. Baton saae meget bekymret paa hende.

„De maa bestemt være syg," sagde han og rystede paa Hovedet med en betænkelig Mine.

„Hvor falder De dog paa det?" spurgte Nora noget

utaalmodig, thi i den Stemning hun var, var det hende en Plage at tale, hun havde Beskjæftigelse nok i sine egne Tanker.

„Jeg falder ganske simpelt derpaa," svarede Mr. Baton, fordi De hverken spiser eller drikker eller taler. Naar et Menneske hverken taler eller spiser, saa er det galt fat med ham, det er en soleklar Ting, det kan jeg see paa mig selv. Den Dag, da jeg ikke mere hverken kan tale eller spise, saa vil jeg ikke give fire Skilling for mit eget Kadaver."

Til Bekræftelse paa at denne ulykkelige Dag forhaabentlig endnu var langt borte, gjorde han et saare tappert Indhug paa Frokosten.

Nora svarede ikke. Hun sad taus med Haanden under Kinden og saae af og til paa sit Uhr.

Endelig var Klokken da bleven over Ti. Nu kunde hun da snart vente ham.

Vente ham! Kunde hun virkelig vente ham? Havde han maaskee ikke glemt hende?

Dog nei, det var umuligt, denne Tanke kunde hun ikke bære. Han var i Byen, han havde seet og gjenkjendt hende, og han vilde komme, det følte hun sig overbevist om.

Pludseligt foer hun op og udbrød:

„Synes De ikke der kommer Nogen op ad Trappen?"

Mr. Baton, der netop var ifærd med at synke sin sidste Mundfuld, saae forundret paa hende og svarede idet han rystede paa Hovedet:

„Jeg hører ikke en Smule."

Nora sukkede og satte sig hen ved Vinduet, i Haab om muligvis at kunne see ham, naar han kom.

Men der gik endnu lang Tid og hun fik ikke Øie paa den hun ventede. Hvergang hun hørte Nogen gaae ude paa Trappen, sagde hun til Mr. Baton:

„Hvem mon det er der kommer?"

„Det ved jeg ikke," svarede saa Mr. Baton, medens han med stigende Forundring tænkte ved sig selv:

„Gud i Himlen maa dog vide hvad der gaaer af Pigebarnet i Dag. Hun ligner slet ikke sig selv. Bare hun ikke gaaer hen og gaaer fra Forstanden. Jeg synes hun stirrer

saa vildt med Øinene. — Det er i det Hele taget et høist mærkværdigt Fruentimmer."

Nora lyttede med bankende Hjerte til enhver Lyd, som lod sig høre ude paa Trappen, men ak, alle Skridtene fjernede sig igjen — han kom ikke.

Om han nu ikke kunde finde hendes Bolig — om han ikke vilde — om han havde glemt hende?

Dog nei, det var umuligt, syntes hun, han maatte jo komme, han havde jo seet hende.

Endelig standsede nogle Fodtrin udenfor Døren. Der bankedes paa og Døren gik op.

Det var ham.

Nora sprang op, ilede ham imøde, kastede sig om hans Hals og raabte:

„Elskede Edvard er Du endelig der. Du kan ikke troe hvor jeg har længtes efter Dig."

Edvard, der neppe havde ventet sig en saadan Modtagelse, gjengjældte saa godt som muligt hendes Kjærtegn, og svarede:

„Har Du virkelig længtes efter mig?"

„Hvor kan Du tvivle derom. Jeg har ikke tænkt paa Andet end Dig hele den lange Tid. Har Du maaskee ikke længtes?"

„Jeg? hvor kan Du spørge om det?" svarede Edvard med mere Liv; thi Synet af Nora og den Maade, hvorpaa hun modtog ham gjenoplivede en Deel af den gamle Kjærlighed. „Men hvorledes i Alverden er Du kommet hertil, og hvorledes er Du faldet paa at optræde paa en Tribune som Sangerinde?"

„Ak, det er en lang Historie, som jeg snart skal fortælle Dig, kom sæt Dig ned."

„Med Fornøielse," svarede Edvard, og et Øieblik efter sad de ved hinandens Side i Sofaen.

„Her er jeg nok reent tilovers," mumlede Mr. Baton ved sig selv, da han opdagede at der slet ikke blev lagt Mærke til ham, „jeg er nok omtrent at betragte som det femte Hjul til en Vogn. Det Bedste jeg kan gjøre er vistnok at gaae

min Vei. Jeg gad vide hvad det er for en ung Springfyr, han seer ud til at være af god Familie."

Medens han mumlede disse Ord ved sig selv, gik han ind i sit Sovekammer og kort efter gik han ud.

Nora og Edvard vare saaledes alene og kunde fuldstændig uforstyrrede tale sammen om hvad der var skeet i al den lange Tid, de ikke havde seet hinanden.

Nora fortalte hele sin Historie. Hvorledes hun havde forkommet hans Brev af hvilken Grund Grosseer Ribs ansaae hende for en Bedragerske. Endvidere fortalte hun hvor lavt han havde opført sig imod hende og endelig hvorledes en Dame som hun ikke kjendte havde taget sig af hende paa den menneskekjærligste Maade.

Det var en høist mærkværdig Fortælling som hun havde at berette og Edvard afbrød den ogsaa ofte med et forundret Udraab. Den Tillid til hans Ord og Troen paa at han vilde vende tilbage til hende, rørte ham og bragte ham til at betragte hende paa en heel anden Maade end før.

Var det Skamfuldhed eller Anger eller en Blanding af begge Dele, som i dette Øieblik bevægede sig i hans Hjerte, og bragte det til at slaae hurtigere.

Vi vide det ikke, men saameget er vist at han i dette Øieblik bebreidede sig selv det Forhold hvori han stod til hende. Hvad kunde han byde hende til Gjengjæld for denne udholdende, opoffrende Kjærlighed?

Intet, thi, som vi allerede have fortalt, Kjærlighedens Flamme var udslukt i hans Hjerte.

Dog, disse Tanker husede han kun et Øieblik. Andre Tanker kom og forjagede de Første.

„Hvem indestaaer for?" spurgte han sig selv, „at Alt det, som hun fortæller er sandt? Er hele hendes Fortælling ikke høist usandsynligt, og hvad hendes Trofasthed angaaer — bah, da har den vist ikke stort at sige hos en Dame, som tilsidst giver sig til at være Sangerinde.

Netop som han kom til denne Slutning, endte Nora sin Fortælling.

„Hvor Du har gaaet meget igjennem," sagde Edvard i en halvt om, halvt spottende Tone.

„Ja, ikke sandt, men nu er det glemt Altsammen, nu har jeg jo Dig igjen, nu ville vi aldrig skilles mere."

Edvard vilde ikke svare ligefrem herpaa, han nøiedes med at sige:

„Det er en daarlig, lille Leilighed Du har her, Du maa have en Anden. Jeg skal skaffe Dig een i Lighed med den Du havde i Kjøbenhavn."

Herimod havde Nora Intet at indvende.

„Og saa skal jeg sige Dig Noget, Du skal ikke mere synge," sagde Edvard, „Du vil vel ogsaa helst holde op?"

„Naturligviis," svarede Nora, „jeg har blot gjort det for at skaffe Reisepenge."

„Det behøver Du nu ikke mere at sørge for," sagde Edvard. „Imorgen skal din nye Leilighed være istand. Og hør, det er sandt, jeg har Noget at bede Dig om."

„Og det er?"

„At Du vil tillade mig at invitere nogle Venner til Middag i Morgen."

„Hos mig?"

„Ja, naturligviis."

„Er der Mange?"

„Nei, Tre."

„De ere naturligviis velkomne," sagde Nora, „hvorfor skulde jeg ikke med Glæde tage imod dine Venner?"

Samtalen fortsattes endnu nogen Tid. Derpaa gik Edvard, idet han gjentog sit Løfte om at han vilde skaffe hende en ny Leilighed til den næste Dag.

Hvad var det, som bragte ham til at bringe hende dette Offer, da Kjærligheden var død? Det var Stolthed og Forfængelighed, Intet Andet. Hvilken Misundelse vilde det ikke vække blandt Byens Løver, at han ikke alene kunde invitere sine Venner hjem til Middag hos hende, men at hun tillige tillod ham at skaffe hende en Leilighed, som han naturligviis vilde beboe i Forening med hende.

Det var en Triumf, som i hans Øine nok var Noget

værdt, og naar han havde nydt den længe nok, saa kunde han jo altid trække sig tilbage, han var jo ikke bundet ved noget bestemt Løfte til den unge Pige, og selv om han havde givet et Løfte, hvad havde saa det at betyde — kunde der nogensinde tænkes paa en Forbindelse mellem ham, den fornemme Adelsmand, og hende, den simple borgerlige Pige, som neppe nok kjendte sine egne Forældre — umuligt.

Det var ganske andre Følelser, som besjælede Nora, da hun atter var bleven alene. Han var kommen tilbage, han var atter hendes — kunde der saa vel tænkes at nogen Nød eller Smerte kunde ramme hende.

Da Mr. Baton kom hjem igjen, forbausedes han over det glædestraalende Udtryk i hendes Ansigt.

„Mr. Baton," raabte hun ham imøde, „jeg har Noget at fortælle Dem."

„Noget Vigtigt?"

„Ja."

„Og det er?"

„Jeg synger ikke mere. De maa gjøre mig den Tjeneste at bringe Directeuren, Deres Ven Grenard, min Undskyldning," sagde Nora.

„Men hvad vil han sige til det?" raabte Mr. Baton forbauset. „De sætter ham jo i en en forfærdelig Forlegenhed."

„Det bliver hans Sag," sagde Nora ligegyldigt, „jeg synger ikke mere."

„Men Herregud, hvorfor?"

„Fordi jeg ikke vil, og fordi det ikke behøves mere. — De veed jo selv at jeg kun begyndte derpaa af Trang. Nu er Trangen forbi, altsaa synger jeg ikke mere."

Mr. Baton, der havde en svag Anelse om at han selv, skjøndt en dygtig Guitarspiller, vilde være umulig ved Mr. Grenards Trop, saasnart Nora hørte op at synge, gjorde forskjellige Forsøg paa at overtale hende, men det var forgjæves, hun blev urokkelig.

„Herregud," sukkede Mr. Baton, „nu vare vi saa godt i Gang med at synge os til Kapitalister."

„Men fordi jeg holder op, kan De jo godt blive ved," indvendte Nora.

„Ja, men jeg har ikke Deres Ansigt," sagde Mr. Baton, „det er Tingen. Der kommer saamænd ikke Mange løbende for at see paa min Skjønhed, det er en afgjort Sag."

Derpaa trak han et dybt Suk og begav sig paa Veien for at melde sin Ven Grenard denne Hiobspost.

Direkteuren blev naturligviis meget ubehagelig tilmode men han var fremfor Alt en praktisk Mand og han tillod ikke fine Følelser at have altfor vidt Spillerum. Da den første Forskrækkelse var forbi sagde han ganske roligt:

„Man maa vide at finde sig i sin Skjæbne. Jeg maa endnu i Dag see mig om efter en ny Primadonna."

Hans Kone derimod modtog Budskabet med en stor og usfromtet Glæde. Nu var der da Ingen, som kunde fordunkle hende — indtil den nye Primadonna kom.

XXXV.

Atter et Gjensyn.

Da Edvard forlod Nora, gav han sig strax til at træffe de fornødne Foranstaltninger til at skaffe hende en ny og elegantere Leilighed.

Det gjaldt først om at opsøge nogle passende Værelser. Da han gik omkring for at besee enkelte, som stode ledige, mødte han paa Gaden sine tre Venner, som han havde inviteret til Middag hos Nora.

„Hvor skal De hen, Greve, jeg synes De har saa travlt," raabte den Ene ham imøde.

„De har da vel aldrig ifinde at unddrage Dem de Forpligtelser De har indgaaet ved Væddemaalet," skreg den Anden. „De gaaer jo saa stærkt som om De havde ifinde at løbe Deres Vei."

„Det var godt vi traf ham, inden han fik seet sit Snit til at løbe bort fra os," sagde den Tredie.

„Det gjør mig ondt, mine Herrer," svarede Grev Løvenklo nu i den samme lette, drillende Tone, hvori de Andre havde talt, „at jeg maa skuffe Deres behagelige Forventning angaaende min Flugt."

„Hvad behager?"

„Hvad mener De med det?"

„Jeg mener at De alle Tre ere inviterede til Middag hos Nora Ebbesen i Morgen."

„Er det sandt?"

„Jeg spøger aldrig, naar det dreier sig om et Væddemaal paa tredive Tusind Francs."

„De er da en sand Troldmand!"

„En Hexemester!"

„En Hjerteknuser!"

Saaledes raabte de tre unge Mennesker, idet de forbausede saae paa hinanden.

„Og nu, da De have faaet denne glædelige Efterretning," vedblev Greven, „saa kunne De gjøre mig en Tjeneste."

„To for Een."

„Hvori bestaaer den?"

„Ganske simpelt deri at følge med mig og hjælpe mig med at fæste en Leilighed."

„En Leilighed?"

„Vil De flytte?"

Nei, jeg vil ikke flytte, men Nora Ebbesen flytter, og jeg har lovet at skaffe hende en Leilighed."

De unge Menneskers Forbauselse blev større og større, imidlertid gik de med Glæde ind paa hans Forslag om at hjælpe ham med at opsøge en Leilighed.

De vare alle Tre rige, unge Dagdrivere, som med Begjærlighed grebe enhver Leilighed, der frembød sig til at slaae Tiden ihjel.

Man vandrede fra den ene Ende af Byen til den anden. Enhver ledigstaaende Leilighed blev undersøgt paa det Omhyggeligste og ethvert Huusleilighedskontor blev ligefrem stormet.

Endelig kronedes deres Anstrengelser med Held. I en Gade i Udkanten af Byen fandt de et nydeligt lille Huus beliggende midt i en smuk Have.

Baade Huus og Have var tilleie. Dette Sted tiltalte dem alle Fire saameget at de øieblikkeligt bleve enige om at Greven skulde leie det.

Det gjorde han ogsaa. Da Leiemaalet var afsluttet gik

deres Vandring til Meubelhandlere, Tapetserere osv. Huset skulde nemlig være fuldstændigt forsynet til næste Dag.

Og med Penge kan man udrette Alt. Næste Morgen var Alt indrettet saa smukt og smagfuldt at en Dronning ikke havde behøvet at skamme sig ved at boe der.

Næste Morgen, da Nora og Mr. Baton sad og spiste Frokost, kom en Vogn rullende og gjorde Holdt udenfor deres Dør.

Grev Løvenklo sprang ud af Vognen og saa Øieblikke efter stod han foran Nora og Mr. Baton.

Modtagelsen var næsten ligesaa hjertelig som i Gaar. Da de første Hilsener vare forbi, sagde Greven:

„Jeg kommer efter Aftale for at hente Dig."

„Hente mig?"

„Ja, Du veed jo nok, jeg lovede Dig en ny Leilighed. Den er færdig og venter blot paa Dig."

„Ah, det er sandt, det havde jeg næsten glemt," raabte Nora, idet hun sprang op og klappede i Hænderne.

„Hvorledes?" raabte nu Mr. Baton i en bedrøvet Tone, „De vil flytte bort?"

„Ja, jeg vil, hvorfor skulde jeg blive boende her, nu da jeg ikke mere behøver det?" svarede Nora.

„De forlader mig altsaa aldeles?" sagde Baton.

„Kjære Mr. Baton, det vil være mig kjært at see Dem og tale med Dem, til hvilkensomhelst Tid, naar De vil gjøre mig den Ære at besøge mig. — Edvard, hvor er det jeg skal boe?"

Edvard opgav nu Adressen og gjentog Noras Indbydelse paa sine egne Vegne.

Der blev endnu talt noget. Derpaa klædte Nora sig om og lidt efter sad hun i Vognen ved Siden af Grev Løvenklo og rullede bort, idet hun kastede et Afskedsblik op til Mr. Baton.

Dandsemesteren stod i Vinduet og saae efter hende. Det var endnu slet ikke klart for ham, hvad Nora egentlig var for en Slags Dame. Det forekom ham at der var saa meget

Gaadefuldt og Hemmelighedsfuldt ved hende som han endnu aldrig havde truffet hos andre Mennesker.

„Prindsesse eller ikke Prindsesse," tænkte han ved sig selv, „det er ligemeget; men det er et høist mærkværdigt Fruentimmer."

Vi behøve vel ikke at fortælle Læseren at det lille Huus, som Greven havde leiet til Nora var udstyret paa det Eleganteste og Pragtfuldeste. Alt var fuldendt, Intet manglede. Det Hele var ordnet med en saa udsøgt Smag at end ikke den Kræsneste kunde have Noget at udsætte derpaa.

Edvards tre Venner ødslede ogsaa med deres Lovtaler da de kom til Middag. De vare uudtømmelige i deres Roes baade over Leiligheden og dens Beherskerinde.

„Før vi gaae tilbords, maa jeg imidlertid udbede mig at tale et Par Ord med vor smukke Værtinde," sagde den Ene af de tre unge Mennesker.

Han var Marquis og hans Navn var Charles de Sule.

„Dertil behøver De saamæn ingen Tilladelse," svarede Nora.

„Nuvel, saa vil jeg tale, men De maa dog i Forveien love mig ikke at blive vred," sagde Charles.

„Det lover jeg."

„Nuvel da, Tingen er den at vi Tre i Gaar indgik et Væddemaal med vor Ven Edvard. Vi have tabt og paa egne og mine Venners Vegne, beder jeg Dem herved modtage vort Tab; thi det var vor Ven Edvards Betingelse at i Tilfælde af at han vandt, saa skulde Gevinsten tilfalde Dem Frøken."

Med disse Ord trak han en særdeles elegant, lille Portefeuille op af Lommen og overrakte den til Nora med et elegant Buk.

„Hvor den er nydelig!" raabte Nora.

„Det glæder mig at den behager Dem," svarede Charles. „De modtager den altsaa."

„Naar det er Edvards Ønske, kan jeg jo ikke gjøre Andet," svarede Nora, og lagde Portefeuillen bort.

Derpaa sagde hun:

„Nu til Bords mine Herer."

Det var et udsøgt Maaltid, serveret paa en udsøgt Maade. Sølv, Porcellain, sjeldne Blomster og de kostbareste Retter og Vine mødte Øiet.

I Begyndelsen gik det noget stivt og uceremonielt til, men efterhaanden som Maaltidet skred frem, gjorde Vinen at Stemningen blev mere og mere livlig.

Man blev opromt, man blev vittig, kortsagt man morede sig udmærket.

Man havde netop naaet til Champagnen, da en Tjener kom ind og sagde:

„Der er en Dame her udenfor, som ønsker at tale med Frøken Ebbesen."

„En Dame der vil tale med mig?" sagde Nora forundret. „Hvad hedder hun?"

„Det veed jeg ikke," svarede Tjeneren, „hun vil ikke sige sit Navn."

„Hvor det dog er besynderligt," sagde Nora, „jeg kjender jo Ingen her i Byen, hvem kan det dog være?"

„Det er maaskee en Dame, som gaaer omkring og indsamler Penge i et eller andet veldædigt Øiemed," meente Charles.

„Eller til sig selv," meente en Anden.

„I alle Tilfælde vil jeg raade vor ærede Værtinde til at lade hende komme ind. Det er altid ganske morsomt at modtage uventede Fremmede, naar man sidder ved Middagsbordet," sagde den Tredie.

„Vel, jeg vil følge Deres Raad," sagde Nora. „Lad hende komme ind."

Tjeneren gik.

Et Øieblik efter aabnedes Døren igjen og en Dame, aldeles fortklædt kom ind.

Denne Dames Ankomst gjorde omtrent samme Virkning paa Nora som Commandantens Statue paa Don Juan — det var Frøken Klik.

Frøken Klik var aldeles sort klædt og standsede forbauset ved Døren, over det Syn, som mødte hendes forundrede Blikke.

Vi forlode Frøken Klik sidst i Paris i Samtale med en Politiembedsmand, der som Læseren vil erindre kun gav hende ringe Haab om at kunne gjenfinde den forsvundne Nora.

Der var dog endnu et Halmstraa han klyngede sig til, nemlig Haabet om at kunne finde den Kudsk som havde kjørt for dem.

Det lykkedes ogsaa at finde ham.

Ved hans Hjælp kom Politimanden paa Sporet og det varede ikke længe, før han var fuldkommen enig med sig selv om hvilken Vei Flygtningerne havde taget. Han meddeelte nu Frøken Klik sine Opdagelser og denne begav sig ufortøvet paa Veien.

Da hun først var kommet til Strasbourg, var det hende en let Sag at opspørge Noras Bopæl.

Hun ilede derhen, men Nora var der ikke mere. Frøkenen traf kun Mr. Baton, der med en melankolsk Mine underrettede hende om at Nora var flyttet den samme Morgen.

Atter et skuffet Haab.

Hvor var hun flyttet hen, vidste Mr. Baton det?

Jo, han vidste det og han opgav hende med stor Nøiagtighed Noras nye Adresse.

Frøkenen trak atter Veiret lettere og skyndte sig afsted, og det varede ikke længe før hun holdt sit Indtog i Noras nye Leilighed, som vi allerede have seet.

Nu, da vi have gjort Rede for Frøken Kliks Optræden, vende vi atter tilbage til vor Fortælling.

Frøkenen blev som sagt staaende ubevægelig ved Døren og vidste ikke hvad hun skulde troe eller tænke.

Var Nora virkelig aldeles fortabt, var der slet ingen Redning for hende mere?

Hvad Nora angaaer, da var hun bleg som et Lig og havde i de første Øieblikke ikke Kraft nok til at reise sig op for at tage mod sit Besøg.

Grev Løvenklo og de tre andre unge Herrer saae hendes

Forvirring og forundrede sig derover. Hvad kunde vel være Grund til den og i hvilken Forbindelse stod denne sørgeklædte Dame med Nora, der øiensynlig var bleven saa ubehagelig berørt ved hendes Ankomst?

Saaledes spurgte de unge Mennesker dem selv, uden naturligviis at kunne finde noget tilfredsstillende Svar.

Et Par Minutter gik hen i en ængstlig og pinlig Taushed, Ingen syntes at have Lyst til at sige det første Ord.

Endelig fattede Nora sig saameget at hun reiste sig op og gik Frøken Klik imøde og rakte hende Haanden.

„Hvor det glæder mig at see Dem igjen," sagde hun, „skjøndt jeg veed at De maa være vred, meget vred paa mig."

Frøken Klik greb ganske mekanisk hendes Haand og svarede i en sørgmodig Tone:

„Barn, Barn, jeg har saa meget at tale med Dig om. — Siig mig engang, hvad betyder dog dette?"

Med disse Ord pegede hun paa det yppigt dækkede Bord og det tilstedeværende Selskab.

De fire unge Mennesker saae paa hverandre, idet et ganske eiendommeligt Udtryk viste sig i deres Ansigter.

Hvad var dette for en Scene, som nu var ifærd med at gaae for sig?

Den truede med at falde lidt i det Rørende og Sentimentale — nu Herregud, til en Forandring kunde dette jo være ganske morsomt at være Vidne til.

De fire Herrer satte sig altsaa mageligt tilrette for i Ro og Mag at nyde den forestaaende Scene, ret som om det havde dreiet sig om at betragte en Scene i en Comedie.

„Barn, Barn," gjentog Frøkenen, „hvad er dog Alt dette, hvad betyder det?"

Nora svarede ikke, men slog Øinene ned mod Jorden og saae forlegen ud.

„Har Du saaledes glemt alle Formaninger, og Alt, hvad der er bleven gjort for Dig for at bringe Dig paa den bedre Vei, siden at jeg skal finde Dig her og i saadant Selskab — o Nora, har jeg fortjent dette af Dig," vedblev Frøkenen med en bevæget Stemme, der vidnede om hendes dybe Rørelse.

„Ah, man bliver rørende," hviskede den ene af Herrerne til de Andre, „pas paa, det bliver en interessant Scene vi her komme til at opleve."

Nora svarede endnu ikke.

Hun stod taus og saae forvirret ud, efter et Øieblik Forløb vedblev Frøkenen, idet et Par store Taarer rullede ned ad hendes Kinder:

„O Nora, har jeg fortjent dette? Har jeg ikke gjort Alt, hvad der stod i min Magt for at rive Dig ud af det beklagelsesværdige Liv Du engang førte, har jeg fortjent at Du lønner mig saaledes. — O Nora, Du veed, Du kan ikke vide, hvormegen Deel jeg tager i Din Skjæbne og hvor uhyre en Smerte Du forvolder mig ved denne Din Adfærd."

Nora syntes nu at komme til sig selv igjen.

Hun løftede Hovedet i Veiret, saae paa Frøkenen og sagde:

„Frøken, De gjør mig Uret — Skinnet er imod mig, men et Par Ord vil forklare Dem det Hele."

„Saa tal Barn, tal! — Dog," tilføiede hun, „her er ikke Stedet til nogen nøiere Forklaring. Vi ere ikke ene. Jeg har allerede sagt mere end jeg burde i Fremmedes Overværelse. Lad os opsætte Resten til vi blive ene."

„Og hvorfor det," sagde Nora, idet hun stolt saae sig om, jeg har Intet at skjule for denne Herre og hans Venner.

„Vi tage alle saare megen Deel i denne unge Dames Skjæbne," svarede Marquien paa egen og de Andres Vegne, „det vilde saare os dybt om vi bleve udelukkede for hendes Fortrolighed."

„Nuvel," svarede Frøkenen, „kan Du tale i dette Selskab, mit Barn, saa kan jeg vel ogsaa sagtens høre. Tal da."

Nora begyndte nu temmeligt omstændeligt at fortælle om sin Flugt fra Pensionsanstalten og Grunden til at hun var flygtet.

Hun lagde ikke Skjul paa Noget, men fortalte nøie overeensstemmende med Sandheden.

„Og nu," sagde hun, da hun havde endt, idet hun saae

sig om med et stolt Smil, „kan De endnu bebreide mig, hvad jeg har gjort Frøken? Jeg har gjort Alt dette for hans Skyld —" med disse Ord pegede hun paa Grev Løvenklo, „og han vil nu heller aldrig forlade mig mere."

Frøkenen rystede paa Hovedet og saae mere bedrøvet ud end nogensinde før. Hun gik hen til Grev Løvenklo og sagde:

„Min Herre, jeg har antaget mig Nora som en Datter, som Følge deraf maa jeg være berettiget til at gjøre Dem nogle Spørgsmaal paa hendes Vegne.

Greven bukkede samtykkende.

De andre Herrer saae med betydningsfulde Miner paa hverandre.

Et Uveir var ifærd med at bryde løs, og det er altid interessant, naar man selv sidder i Sikkerhed, at see paa dets Raseri.

„Jeg vil gaae lige til Sagen," sagde Frøkenen i en bestemt Tone. „Elsker De Nora?"

„Hvem vilde ikke gjøre det?" svarede Greven galant.

„Hvilke Hensigter har De?"

„Hvilke Hensigter?"

„Ja!"

„Nu," svarede Greven i en let Tone, idet han trak paa Skulderen, „jeg har vel de samme Hensigter som alle andre unge Mennesker, naar de indlade sig paa slige Affairer."

„Dette er intet Svar," sagde Frøkenen. „Jeg maa bede om en bestemt Erklæring."

„En Erklæring."

„Ja."

„Og hvorpaa skal da denne Erklæring gaae ud?"

„De veed det ikke?"

„Paa min Ære nei."

„Det er umuligt," sagde Frøkenen stolt. Da De er Adelsmand, formoder jeg at De ogsaa er en Mand af Ære, følgelig maa De forstaae mig."

„Jeg forstaaer Dem alligevel ikke og maa bede Dem om at forklare Dem tydeligere," sagde Greven roligt.

„Nuvel da, saa vil jeg tale tydeligt; thi Tiden er kommet, da dette Forhold maa vidnes enten paa den ene eller den anden Maade," sagde Frøken Klik. „Vil De ægte Nora?"

„Ægte hende?"

„Ja, jeg skulde da troe at jeg nu har talt tydeligt nok," sagde Frøkenen og betragtede ham stivt.

De tre unge Mænd saae mere og mere forbausede paa Frøkenen og Greven. Det var øiensynligt at denne Samtale begyndte at interessere dem i høieste Grad, og den morede dem tillige, thi det var aabenbart at de havde den allerstørste Lyst til at give sig til at lee.

„Min kjære Dame," sagde Greven efter et Øieblikks Taushed. „De maa opfatte Situationen paa en ganske eiendommelig Maade."

„Hvorledes da?"

„Ganske simpelt fordi De synes at antage at et flygtigt Bekjendtskab nødvendigviis maa slutte med et Ægteskab."

„Flygtigt Bekjendtskab!" udbrød Frøkenen harmfuldt, medens Nora forfærdet stirrede paa Greven.

Var dette Enden paa alle hendes Illusioner.

Skulde den smukke Drøm slutte saaledes — var det for at komme til at høre dette at hun havde lidt saameget.

Elskede han hende da ikke, kunde det virkeligt være muligt? Havde hun da blot været et Legetøi, en Spilleboldt i hans Haand?

Hun vovede endnu ikke at troe det. Hun vovede ikke at troe sine egne Øren, det kunde jo dog være muligt at hun havde hørt feil.

Hendes Hjerte bankede som om det skulde springe og hendes Hjerne brændte som Ild, men det var hende umuligt at bringe et Ord over Læberne.

Hvorledes vilde dog dette ende?

„Jeg veed ikke hvad De vil kalde mit Bekjendtskab til Frøken Ebbesen, andet end flygtigt. Det er af den Slags Bekjendtskaber, som saa ofte stiftes mellem en Adelsmand og en borgerlig Pige, men som ingen af Parterne forudsætter

skal have saadanne Følger for Fremtiden, som De synes at forudsætte som en given Ting."

„Og dette er virkeligt Deres Alvor?" spurgte Frøkenen, der maatte anstrenge sig voldsomt for at bevare Roligheden.

„Jeg spøger aldrig med slige Sager."

„Altsaa vanæret og forført, uden at have noget Haab om nogensinde at faae Oprejsning," sagde Frøkenen.

„Den Oprejsning De synes at naae og forlange, kan jeg, som Adelsmand naturligvis ikke yde," sagde Greven koldt. „Forresten synes jeg ikke at den unge Dame kan have nogen Grund til at klage over min Mangel paa Opmærksomhed imod hende. Jeg er vis paa at hundrede Andre vilde i mit Sted ikke have handlet halvt saa ædelmodigt som jeg."

„De roser Dem endog af Deres Forhold!" raabte Frøkenen, der nu næsten ikke mere kunde beherske sig. „De roser Dem deraf, det manglede blot!"

„Jeg betragter blot Sagen fra en anden Side end De, det er Forskjellen," svarede Greven let. — Forresten er jeg glad over at denne Scene er indtruffet. Jeg har nu en passende Anledning til at trække mig ud af dette Forhold, som jeg vil indrømme Dem, har varet altfor længe. Jeg vil gaae og overlade Dem Valpladsen. — Mine Venner," vedblev han, idet han vendte sig om til de tre Herrer, som vare fulgte med ham, det gjør mig ondt at denne Forstyrrelse er indtraadt, men De indseer vel at vi ikke have Andet tilbage at gjøre end at trække os tilbage."

Han tog nu sin Hat og de tre unge Herrer reiste sig for at følge ham.

Det var klart at de havde moret sig meget bedre over denne Scene end om det var faldet i deres Lod at fortsætte Middagsmaaltidet uforstyrret.

„Det er naturligvis klart at hvad jeg har skjænket Frøkenen, forbliver hendes Eiendom, jeg troer saaledes ikke at hun kan have nogen retfærdig Grund til at klage over mig. Farvel, mine Damer."

Idet Greven sagde disse Ord gik han henimod Døren. Nora, der hele Tiden havde staaet ubevægelig som en Støtte, blev nu bleg som et Lig. Hun aabnede Munden som for at udstøde et Skrig, men Kræfterne svigtede hende og hun faldt om paa en bag ved hende staaende Sofa, endnu inden Greven havde naaet Døren.

Frøken Klik styrtede til og greb hende i sine Arme, idet hun raabte:

„O Gud, mit Barn, hun dør, hun dør!"

Greven kastede et flygtigt Blik paa denne Gruppe, derpaa trak han paa Skuldrene, aabnede Døren og gik, fulgt af sine Venner, der neppe vare komne udenfor, før den Ene af dem udbrød:

„Gud veed om det var en virkelig Besvimelse?"

„Jeg troer det ikke!" raabte den Anden.

„Jeg heller ikke!" sagde den Tredie.

„Det kunde dog nok være muligt at det ikke var Forstillelse," sagde Greven, „men for Pokker, det forvinder hun snart igjen. Oprigtigt talt er jeg meget glad over at denne Scene har fundet Sted. Det er den bedste Maade at trække sig ud af saadant et Forhold paa, naar det bliver for langvarigt og altfor kjedeligt."

Den ene af de tre unge Herrer foreslog nu at man skulde gaae hen paa et bekjendt Beværtningssted for at fortsætte, eller rettere forfra begynde det paa en saa eiendommelig Maade afbrudte Middagsmaaltid.

Dette var et Forslag, som eenstemmig blev vedtaget og faa Minutter efter sadde de ved et velbesat Bord, saa lidet tænkende paa Nora Ebbesen, som de nyligt havde forladt, som om hun aldrig havde været til i Verden.

Da man kom til Desserten og Champagnen kom frem, gav man sig til at lee høit over det Passerede og det blev eenstemmigt erklæret for at være en af de morsomste Scener de nogensinde havde oplevet.

XXXVI.

Følgerne.

Frøken Klik lagde ikke synderlig Mærke til Grevens og hans Venners Bortgang, dertil var hun altfor meget beskjæftiget med sin besvimede Datter, der var ligesaa bleg og næsten ligesaa kold som et Lig.

Hun lagte hende tilrette paa Sofaen og søgte først at bringe hende tillive ved Kjærtegn og venlig Tiltale, men det var forgjæves. Grebet af en uhyre Angst ilede nu Frøkenen hen til Klokkestrengen og ringede.

Et Øieblik efter kom Pigen løbende.

„Din Frøken er bleven syg," sagde Frøkenen, „kom og hjælp mig med at bringe hende tillive igjen."

Man forsøgte nu at stænke hende i Ansigtet med koldt Vand, lade hende lugte til Eau de Cologne osv., men Alt var forgjæves. Nora forblev lige bleg og ubevægelig og saae ud som et Lig.

„Gud i Himlen, hun skulde da ikke dø mellem Hænderne paa mig — hun skulde da vel ikke allerede være død! — Skynd Dig!" raabte Frøkenen derpaa til Pigen, „skynd Dig, hent en Læge."

Pigen skyndte sig afsted.

Et Kvarteerstid efter kom hun tilbage med en ældre hvidhaaret Mand af et meget venligt og smilende Udseende.

Det var Lægen.

„Hvor er Patienten?“ var hans første Ord, da han kom ind i Stuen.

Frøkenen reiste sig nu fra den bøiede Stilling, hvori hun hele Tiden havde staaet over Nora, og gjorde med faa Ord Rede for hvad der havde foraarsaget Noras pludselige Besvimelse, dog naturligviis uden at indvie Lægen i Sagens sande Sammenhæng.

„Ah, saaledes,“ sagde Doktoren med sit venligste Smil. „En pludselig Sindsbevægelse altsaa. Hm, jo, det er Noget, som langtfra ikke er saa sjeldent hos unge Piger. De holde saa meget af at besvime. Det er en gammel Historie.“

Dokoren gik nu hen til Sofaen og gav sig til at undersøge den Syges Tilstand.

Frøken Klik vogtede imidlertid paa hans Ansigtstræk med en ængstelig, spændt Forventning.

„Er der nogen Fare?“ spurgte hun endelig.

„Fare?“ sagde Doktoren, der hele Tiden bibeholdt sit smilende Ansigt. „Herregud, har De nogensinde hørt at det er farligt at besvime? Især hos Fruentimmer er det slet ikke noget farligt Tilfælde. Jeg kjender saaamænd Damer, der gjøre sig en Fornøielse af at besvime, naar det skal være.“

„Men denne Besvimelse har allerede varet længe,“ sagde Frøkenen, der blev uhyggelig stemt ved Doktorens eiendommelige, ligegyldige Optræden. „Kan De ikke faae hende bragt til sig selv igjen?“

„Naturligviis kan jeg det,“ svarede Doktoren roligt, „men jeg kan ikke indsee, hvad Hast det har dermed. Mennesket er allerlykkeligst naar det er i Ubevidsthedstilstand, jeg samstemmer aldeles med den chinesiske Philosof, som siger: „Den lykkeligste Tilstand det er en absolut Ikkeexistents“. Desværre ere vi Mennesker altfor ufuldkomment kortsynede til at kunne fatte en saadan Lykksalighed.“

Alt dette blev sagt i en rolig, foredragende Tone, lige-

som om han havde staaet paa et Chateter, istedetfor ved Siden af en Syg. Frøken Klik begyndte allerede at tænke paa om hun ikke gjorde bedst i at sende Pigen bort igjen for at see at finde en Doktor, der var mindre smilende og mindre filosofisk.

Doktoren forsøgte nu forskjellige Oplivelsesmidler, men uden Frugt. Han beordrede derpaa at Patienten skulde bringes i Seng og skrev saa en Recept, hvormed Pigen blev sendt afsted til Apotheket.

Han Ordre blev naturligviis øieblikkelig adlydt og Nora bragt i Seng. Medens Pigen var borte underholdt Doktoren Frøkenen med et heelt Foredrag.

Besvimelser og Alt hvad dermed staaer i Forbindelse, det er netop mit specielle Studium," sagde han paa sin sædvanlige rolige, smilende Maade. Jeg har især studeret Mennesket i dets Ubevidsthedstilstand, som dog ikke er nogen Ubevidsthedstilstand; thi Evnerne, som betinge Bevidsthedens Tilværelse, de ere ikke bortflygtede, de ere kun i en Slags Hviletilstand. Besvimelsen, som man kalder dette Tilfælde i daglig Tale, er slet ikke Andet end Søvn i høiere Potents, det er et Mellemled mellem Søvnen og Døden, ligesom Søvnen er et Mellemled mellem den vaagne Tilstand og Besvimelsen. Desuden —"

Her blev han heldigviis afbrudt af Pigen, som kom tilbage med Medicinen.

Doktoren heldte nogle Draabdr af den lille Flaske i en Skee. Derpaa aabnede han med megen Besvær den Syges Mund og heldte Draaberne deri.

De gjorde næsten en øieblikkelig Virkning, den Syge slog Øinene op og saae sig om med et forvildet og forundret Blik. Men hun talte ikke. hun saae blot afvexlende paa Doktoren og Frøken Klik, paa en Maade, der tydeligt røbede at hun slet ikke kjendte dem.

„Tal dog Barn, tal!" sagde Frøkenen, som blev ængstlig over det forvildede Udtryk i Noras Ansigt. „Tal mit Barn og sig mig hvorledes Du har det?"

Nora bevægede Munden paa en krampagtig Maade, men der kom ingen Lyd over hendes Læber.

„O Gud, Doktor, er det muligt at den pludselige Sindsbevægelse kan have berøvet hende Mælet?" sagde Frøkenen dødelig angst.

„Man har Exempler paa at slige Tilfælde ere indtrufne," sagde Doktoren roligt og smilende, som om det drieде sig om den ligegyldigste Sag af Verden.

„Troer De da, det er Tilfældet her?"

„Det kan være, men det kan ogsaa ikke være. Indtræden af pludselig Stumhed er forresten en overordentlig interessant Tilfælde, som jeg desværre endnu ikke har havt Leilighed til at iagttage i min egen Praxis."

Det var temmeligt aabenbart at den smilende Doktor glædede sig til at han skulde have den Glæde at opleve dette sjeldne Tilfælde i sin Praxis. Hans Haab skuffedes forresten hurtigt, thi efter et Par Sekunders Forløb udstødte Nora et høit, uartikuleret Skrig, der bragte Frøkenen til at fare sammen.

„Nei," sagde Doktoren med et lille Suk, „hun har ikke mistet Mælet dennegang. Hør, nu giver hun sig strax til at tale."

„Gud være lovet!" udbrød Frøkenen.

„Hvor er han?" raabte nu Nora høit og gjennemtrængende, „hvor er Slangen i Paradiset? Han er gaaet, han turde ikke blive, af Frygt for at jeg skulde kradse hans Øine ud. Slangen er borte, den har listet sig hjem til sin Rede, efterat have overspyet mig med sin afskyelige Gift. Men den skal ikke døe i Synden, jeg vil forfølge den, om jeg saa skal løbe til Verdens Ende!"

Med disse Ord reiste hun sig op i Sengen og vilde springe ud paa Gulvet, men forhindredes deri af Doktoren og Pigen.

„O Gud, hun taler vildt," raabte Frøkenen. „Barn, kjender Du mig da ikke?"

„Jo, jeg kjender Dig," sagde Nora. „Du er Cheruben med Flammesværdet, som staaer ved Indgangen til Paradiset

og som forbyder mig at finde Slangen og hævne mig paa ham. Men, det nytter ikke, det skal lykkes mig alligevel!"

Atter vilde hun springe op, men atter forhindredes hun deri ligesom forrige Gang. Hun fantaserede endnu en Stund, derpaa syntes hendes Kræfter at blive lidt udtømte og hun blev liggende stille.

„Doktor, Doktor, hvad mener De om hende," spurgte Frøkenen meget ængstlig.

„Jeg mener at det er en stærk Hjerneaffection," sagde Doktoren mumlende som sædvanlig. „Der har sandsynligviis været en Kjærlighedshistorie med i Spillet ved den stærke Sindsbevægelse De omtalte før. Det er Noget som Damerne altid tage sig saa heftigt."

„Er det farligt?"

„Enhver Sygdom er farlig, men jeg tænker nok at Patientens Ungdom og stærke Constitution vil seire. Det pleier almindeligviis at gaae saaledes i disse Tilfælde, de ligne en Raket — sut! — men saa ere de ogsaa forbi med det Samme.

Trods Doktorens eiendommelige Maade at tale paa, var der dog noget Trøstende i hans Ord, som beroligede hende en heel Deel. Doktoren gav nu en Anviisning til hvorledes Patienten skulde behandles og gik idet han lovede at komme igjen næste Dag.

Frøken Klik pleiede selv den Syge, som af og til fantaserede paa den samme vilde Maade, som vi allerede have beskrevet. I de Mellemrum Nora var rolig og Frøkenen havde Tid til at samle sine Tanker, gjorde hun sig bittre Bebreidelser.

„Det er min egen Skyld at det er kommet saavidt med mit Barn, hvorfor har jeg ikke vaaget over hende saaledes, som det var min Pligt? — O Gud, vil jeg nogensinde kunne finde Tilgivelse for hvad jeg har forbrudt imod hende — vil ikke hele hendes ulykkelige Tilværelse falde som en Steen paa min Samvittighed?"

Af disse Selvbebreidelser vækkedes hun jævnligt igjen af Nora, som vedblev at fantasere om Slangen i Paradiset og om Cheruben med Flammesværdet.

Henad Natten blev hun imidlertid roligere og faldt i en urolig Slummer. Da hendes Moder saae hende sove, reiste hun sig op og gik ind i et andet Værelse, for at hente et Schawl, thi det var en temmelig kjølig Nat.

Da fik hun paa et Bord Øie paa den Portefeuille, som Marquien havde overrakt Nora.

Den var saa smuk at den fængslede hendes Opmærksomhed i den Grad at hun ikke kunde modstaae Fristelsen til at tage den i Haanden og lukke den op.

I det hun lukkede den op, faldt en Mængde Banknoter paa Gulvet.

Læseren vil erindre at denne Portefeuille indeholdt tredive tusind Francs, som de tre unge Mennesker havde tabt i Bøddemaalet med Grev Løvenklo.

„Hvilken Mængde Penge!" udbrød Frøkenen uvilkaarligt idet hun bukkede sig ned for at tage dem op. „Ha," vedblev hun derpaa efter et Øieblikks Betænkning, „det er Syndepenge, det er Skjændselens Belønning — o, det er som om de brændte mig mine Fingre. Bort, bort med dem!"

Med disse Ord ilede hun atter ind i Sovekammeret, hvor Ilden brændte i Kaminen. Hun gik hen til denne og kastede Portefeuillen med dens kostbare Indhold derind. I et Nu var det Hele fortæret. Det forekom Frøkenen at hun ved denne Handling havde ligesom lettet en Steen fra sit Hjerte.

„Hun skal ikke have hans Penge," mumlede hun ved sig selv, „der er hverken Held eller Lykke ved dem. Stakkels Barn! Jeg forstaaer hende saa godt. Hun har elsket ham, denne unge Greve. Elsket ham saaledes, som man kun elsker eengang i sit Liv, og hun er blevet bedraget. Stakkel Barn."

Hun sukkede dybt og tænkte paa sin egen Ungdom. Hun forstod hvad det vilde sige at blive skuffet i sin Kjærligheds skjønneste Drøm.

Hun gik atter hen og indtog sin Plads ved Sengen. Nora sov endnu, men hendes Søvn var urolig.

Af og til slog hun Øinene op og saae sig om med et vildt, sandsesløst Blik, og udstødte nogle forvirrede Ytringer om Slangen i Paradiset og Cheruben med Flammesværdet.

Der kan neppe tænkes noget Ubyggeligere end at vaage ene om Natten hos en Patient som fantaserer. Der er Noget derved, som sammenknuger Hjertet og bringer Blodet til at isne.

Natten sneg sig langsomt hen.

Der indtraadte ingen Forandring i Noras Tilstand. Da Doktoren kom næste Morgen, laae hun endnu i den samme, urolige af Drømme og Syner opfyldte Slummer.

„Naa, hvorledes gaaer det med Patienten," sagde Doktoren med sit sædvanlige Smil. „Bedre?"

„Ak nei," svarede Frøkenen, „hendes Tilstand er ganske den Samme."

„Jeg tænkte det nok. Har hun sovet hele Natten."

„Ja, med enkelte Afbrydelser."

„Godt, jo mere hun sover desto bedre. Naar Folks Hjerner ere i Uorden, gives der intet bedre Middel til at helbrede den end Søvn. De sove sig i Reglen Forstanden til igjen. De skal see, naar hun vaagner, er hun igjen meget bedre."

Heri skuffedes dog Doktorens Forhaabning. Thi da hun vaagnede igjen var hun ligesaa forstyrret som forhen og talte uafladeligt om Cheruben med Flammesværdet og Slangen i Paradiset.

„Hvad mener De om hendes Tilstand?" spurgte Frøkenen ængstlig.

„Jeg mener at vi maae see Tiden an. Det er Tiden som skal gjøre det Hele."

Hele Dagen laae Nora i den samme Tilstand og da Natten kom, var der endnu ikke indtraadt nogen Forandring.

Ved Midnatstid faldt hun atter i en urolig Slummer, til stor Glæde for hendes Moder, som efter Doktorens Udtalelser ventede Alt af Søvnen.

Frøkenen selv var frygtelig udmattet. Hun havde først foretaget den lange Reise fra Paris til Strasbourg, saa hurtigt som det var muligt. Derpaa fulgt den stærke Sindsbevægelse og nu Nattevaagen og Angst for hendes Datters Liv.

Hvad Under da at Naturen krævede sin Ret. Lidt efter at Nora var faldet i Søvn, var det hende ikke mere muligt at holde Øinene aabne. Hun begyndte at nikke og lidt efter faldt hun i en dyb Søvn paa Stolen hvor hun sad.

En Timestid efter vaagnede Nora; hun saae sig forvildet om og mumlede:

„Jeg kan ikke blive her. Dette er Slangens Rede. Han vil komme tilbage og opsluge mig. Bort, bort, jeg maa bort herfra."

Hun sprang op af Sengen og ud paa Gulvet. Et Schawl, som laae over Ryggen af én Stol, kastede hun over sine Skuldre. Derpaa saae hun sig om med et speidende Blik. Med den eiendommelige, stive og mekaniske Gang, som er særegen for Vanvittige og Søvngængere, listede hun sig lydløst hen til Vinduet, som hun aabnede.

Hun saae ud. Det var en smuk maaneklar Nat og Alt saae saa venligt ud derude. Der var ikke langt til Jorden, Nora befandt sig i Stuetagen. Hun krøb op i Vinduet og sprang derfra ned paa Jorden.

Nu stod hun i Haven. Hun saae sig om og ilede derpaa henimod det Gjærde, som omgav den lille Have, idet hun mumlede:

„Bort, bort, jeg maa bort herfra, jeg vil ikke mere være i Slangens Magt."

Med Søvngængernes og de Vanvittiges sikkre Instinkt fandt hun en bekvem Overgang over Gjærdet og stod snart ude paa Landeveien, som var øde og tom.

Det var seent paa Natten, maaneklart og lyst. Der var ingen Folk paa Gaderne, det var som om Alle vare gaaede til Ro, for aldrig at vaagne mere.

Hun ilede afsted med den Sikkerhed, som er egen for Søvngjængere og Vanvittige. Hendes bare Fødder saaredes af de Smaasteen, hvormed Veien var bedækket, men hun lagde aldeles ikke Mærke dertil, hun vedblev ufortrødent at ile videre.

Som vi før have bemærket laae det lille Huus i en Udkant af Byen. Gaden hvortil det vendte ud, var egentlig ikke

nogen rigtig Gade og heller ikke nogen rigtig Landevei, men en Mellemting mellem Begge.

Nora behøvede derfor ikke at løbe ret mange hundrede Skridt, før hun virkelig var ude paa Landet. Hun løb afsted midt paa Landeveien, uden at see til Høire eller til Venstre, blot fremad, fremad, det var hendes eneste Tanke.

Af og til mumlede hun nogle afbrudte Sætninger mellem Tænderne, men Alt hvad hun saaledes mumlede, dreiede sig kun om Slangen i Paradiset og om Cheruben med Flammesværdet.

Længe løb hun saaledes, langt længere end et sundt og rask Menneske vilde have holdt det ud. Endelig syntes hun at blive træt. Hendes Bryst bankede voldsomt og hun var nødt til at snappe efter Aandet.

Hun standsede sit ilsomme Løb og gav sig til at gaae langsommere, men ogsaa dette maatte hun snart opgive. Hun fik Øie paa en stor Steen ved Siden af Veien og satte sig ned paa den, idet hun mumlede:

„Jeg er saa træt, saa træt, jeg maa hvile mig lidt — men blot ganske kort, saa maa jeg afsted igjen."

Hun blev nu roligt siddende og stirrede hen for sig med et tomt, intetsigende Blik.

Hun havde vistnok løbet over en Time. Det var nu langt henne paa Natten og Morgenstunden var nær. Maanen nærmede sig Horizonten og Stjernerne begyndte at blegne.

Der hørtes en Rumlen i det Fjerne. Noras Øren opfangede denne Lyd og den slog hende med Angst.

„Bort, bort, jeg maa længere bort," mumlede hun igjen „jeg maa bort, langt bort fra Slangen i Paradiset."

Hun ilede nu midt ud paa Veien igjen og gav sig til at løbe saa stærkt hun kunde.

Men uagtet den sig nærmende Lyd havde slaaet hende med Forfærdelse, saa løb hun dog ikke i den modsatte Retning af hvilken den kom. Tvertimod hun løb lige imod den, hvorved hun snart tydeligere og tydeligere hørte Tumlen, der lød som en Vogns Raslen.

Alt som Lyden kom nærmere og nærmere blev Nora mere og mere angst.

„Det er Slangen," raabte hun, det er Slangen, „o, min Gud, hvorledes skal jeg undgaae den!"

Hun vedblev imidlertid at løbe fremad. Vognen, som hun havde hørt, nærmede sig hurtigt, og i den usikkre, dæmrende Morgenbelysning viste den sig for hendes forvirrede Fantasi som et Uhyre, der kom for at opsluge hende. De to Lygter paa Vognen bildte hun sig ind at være Uhyrets Øine.

„Der er Slangen, den kommer, jeg kan ikke mere undgaae den!" raabte hun og blev fortvivlet staaende.

Vognen kom imidlertid nærmere i en rasende Fart, medens Nora blev ubevægelig staaende midt paa Landeveien. Kudsken maa sandsynligviis ikke have bemærket hende, thi han gjorde ingen Mine til at dreie til Siden.

Nærmere og nærmere kom den i en rasende Fart. Nu manglede der kun ti Skridt, da rakte Nora pludseligt Hænderne i Veiret og udstødte et høit fortvivlet og gjennemtrængende Raab.

Nu forandrede Scenen sig pludseligt. Hestene bleve forfærdede over Skriget og ved Synet af den hvide Skikkelse som stillede sig i Veien for dem. De steilede pludseligt, Vognen væltede og den ene Hest styrtede, medens Kudsken trillede et langt Stykke henad Veien.

„Ha!" raabte Nora, „jeg har seiret, jeg har seiret. Slangen fra Paradiset ligger knust for mine Fødder."

Hun blev roligt staaende og smilte triumpherende idet hun betragtede Vognen, som laae væltet og den ene Hest der gjerne vilde løbe videre, medens den Anden forgjæves anstrengte sig for at komme paa Benene igjen.

„Tom!" lød nu en stærk Stemme inde fra Vognen.

Kudsken, der endnu ikke rigtigt var kommet paa Benene, svarede kun med en ynkelig Stønnen.

„Tom!" brølede Herren igjen inde i Vognen.

„Ja, Herre!" raabte nu Kudsken paa Engelsk. „Nu kommer jeg straks, jeg har stødt mig saa forbandet."

„Jeg med," skreg Herren, idet det lykkedes ham at aabne

det ene Vognvindue — Vognen var nemlig faldet paa Siden — hvoraf han stak Overkroppen ud.

Han talte ligeledes Engelsk. „Hvor er Du henne Tom?"

„Her!"

„Har Du slaaet Dig slemt?"

„Aah, jeg troer Skrækken er det Værste," svarede Tom, der nu var kommet paa Benene igjen.

Det Første han foretog sig var at befole sig selv fra Overst til Nederst for at komme til Vished om han ikke havde slaaet noget af sine Lemmer istykker. Da han havde forvisset sig om at baade Arme og Been vare hele og holdne, trak han Veiret en heel Deel lettere og sagde:

„Nu skal jeg komme og hjælpe Herren. Jeg troer dog ikke jeg er kommet synderligt tilskade."

„Du fortjente at jeg lod Dig hænge, Tom," sagde hans Herre i en vred Tone. „Hvor kan Din Klodrian gaae hen og vælte mig paa saadan en udmærket jævn Landevei som denne?"

„Hestene maa være blevne bange for Noget."

„Bange?"

„Javel."

„Vil Du da være saa god at sige mig, hvad de skulde være blevne bange for. Her er jo ikke en Moders Sjæl at see i flere Miles Afstand."

„Heste kunne altid blive bange, Mylord," sagde han ærgerlig, idet han gik hen til Vognen for at hjælpe sin Herre ud.

„Passiar! Undskyldninger, Du har sovet!" brølede Mylord.

Tom havde virkelig sovet, men det vilde han ikke tilstaae som naturligt var. Han blev derfor ved sin Paastand om at Hestene vare blevne bange, og saae sig nu om for om muligt at opdage en eller anden Gjenstand, som han kunde give Skyld for Hestenes Angst.

Da fik han pludseligt Øie paa Nora, som endnu stod ubevægelig i sin hvide Natdragt og saae til.

Tom blev bange og gav Slip paa sin Herre, som han

allerede havde taget Tag i, for at hjælpe ham ud. Han foer et Par Skridt tilbage og raabte:

„Vorherre bevares, er det ikke et Spøgelse der staaer?"

„Hvad siger Du?" brølede hans Herre.

„Jeg siger, der staaer et Spøgelse, det er det, som Hestene ere blevne bange for."

„Saa tag fat i det da," raabte Mylord ærgerligt, og lad os see, hvorledes det seer ud."

Tom, der i Grunden var en behjertet Fyr, nærmede sig nu langsomt den endnu ubevægelige Nora.

Da Tom kom nærmere og saae at det var et Fruentimmer, blev han meget forundret.

Et Øieblik blev han dog endnu ubestemt staaende, uenig med sig selv om det var et rigtigt Fruentimmer eller en Aand. Han læste i en Fart et Fadervor for sig selv, derpaa greb han Nora haardt i Armen og raabte:

„Hvem er Du?"

Nora udstødte et høit Skrig og saae forfærdet paa Tom, men hun svarede ikke.

„Naa," sagde Tom, der blev dristigere, nu da han var aldeles overbeviist om at han ikke havde nogen Aand for sig. „Svar, hvem er Du?"

„Bort, bort, lad mig gaae!" raabte nu Nora.

„Ja, hvad er det for et Sprog," sagde Tom, „det er jo noget Koudervelsk, som ingen Mennesker kan forstaae."

Tingen var den at Nora talte Dansk og Kudsken forstod ikke Andet end Engelsk.

Hans Herre havde imidlertid arbeidet sig ud af Vognen. Han kom nu hen til Tom og sagde:

„Hvad er det, hvad siger hun?"

„Der kan nu Herren selv see at Hestene ere blevne bange for dette hvide Gespents, og det er da ikke saa underligt, naar man hører hvad det er for et Sprog hun taler," sagde Tom.

„Hvad er det da for et Sprog?"

„Ja, det maa Vorherre vide. See bare Herre, hvor vildt hun stirrer med Øinene."

Denne Bemærkning var ganske berettiget; thi Nora betragtede dem Begge vexelvis, med dette eiendommelige, skarpe Blik, som er egent for Vanvittige og som er meget ubyggeligt at see paa.

Idetsamme raabte hun:

„Paradisets Slange er knust, den ligger i Støvet for mine Fødder, jeg har seiret, jeg har seiret."

„Hun er Dansk," mumlede Englænderen for sig selv. „Jeg forstaaer dette Sprog, da jeg har været længe i Danmark. Stakkels Barn, hvorledes mon hun er kommen her. — „Hvad er det Du taler om," tilføiede han derpaa paa Dansk, „hvad er det for en Slange, som er knust?"

„Slangen er knust, Slangen fra Paradiset er tilintetgjort!" raabte Nora igjen.

„Hun er gal!" sagde Englænderen til Tom, der med stor Forundring, havde hørt sin Herre tale det samme „Koudervelsk", som den unge Pige. „Skynd Dig og faae Vognen istand igjen at vi kunne faae hende bragt et eller andet Sted hen, hun gaaer ellers her og fryser ihjel."

Tom skyndte sig nu hen til Hestene, som det ogsaa lykkedes at faae paa Benene.

Men Vognen var det ham umuligt at reise ved sine egne Kræfter. Han spurgte derfor sin Herre om han ikke skulde løbe hen til den nærmeste Landsby efter Hjælp.

„Er Vognen i Stykker?" spurgte Engelskmanden.

„Jeg troer det ikke," svarede Tom.

„Vel, saa maa vi jo kunne reise den op ved vore egne forenede Kræfter. Hvis den er gaaet i Stykker er det jo altid tidsnok at løbe efter Hjælp. Her lader desuden ikke til at være nogen Assistance at faae i Nærheden," sagde Englænderen idet han saae sig om.

Dengang da Tom gik hen til Vognen, havde hans Herre grebet Nora i Armen og medens han var beskjæftiget med at faae den styrtede Hest paa Benene, talte han milde og beroligende Ord til hende. For at kunne hjælpe sin Kudsk med at faae Vognen op igjen, maatte han slippe Nora, hvilket han

dog syntes han grumme nødigt at ville gjøre, da han var bange for at hun skulde løbe bort.

„Tom!“ raabte han, efter et Øieblikks Betænkning.

„Ja, Mylord.“

„Hent mig den store Reisepelts, som ligger i Vognen.“

Tom saae forundret paa sin Herre og mumlede Noget om at han nok havde glemt at Vognen var væltet.

„Snak!“ raabte hans Herre utaalmodigt, „Du kan jo krybe ned i Vognen alligevel. Jeg vil have Peltsen. Dette stakkels Pigebarn er jo næsten nøgen. Skynd Dig, hent Peltsen at jeg kan svøbe hende ind i den.“

Der var ikke Andet for Tom at gjøre end at adlyde, hvilket han dog gjorde paa en vis gjenstridig og knurrende Maade, idet han mumlede Noget om Landstrygerskr som det var bedst at lade seile deres egen Sø.

Et Øieblik efter kom han dog med Peltsen. Hans Herre greb den, og svøbte Nora omhyggeligt ind i den, hvorpaa han greb hende i sine Arme som et Barn og lagde hende forsigtigt ned ved Siden af Veien, medens han paa en venlig Maade bad hende om at være rolig, medens han hjalp sin Kudsk med at faae Vognen op igjen.

Nora forstod naturligvis ikke hans Ord, skjøndt han talte Dansk til hende, hendes Forstand var flygtet bort, men den milde og venlige Tone, hvori Engelskmanden talte, gjorde et beroligende Indtryk paa hendes ophidsede Sind, og bragte hende, sig selv ubevidst, til at føie sig efter hans Villie.

Saasnart han havde lagt Nora ned ved Siden af Veien, ilede han hen til Vognen og tog nu af alle Kræfter fat for at hjælpe sin Kudsk med atter at stille den paa Benene.

Som de fleste Englændere var han en praktisk og energisk Mand, og det lykkedes ham ogsaa efter nogle Minuters Forløb, ved Toms Hjælp at faae Vognen op igjen.

Mærkelig nok var den aldeles heel og havde slet ikke taget nogen Skade i Faldet.

Saasnart dette Arbeide var overstaaet, var Englænderens første Beskjæftigelse at see efter Nora. Hun laae endnu ubevægelig paa det samme Sted. Han løftede hende op som

et Barn og satte hende ind i Vognen, hvor han meget omhyggeligt placerede hende paa det ene Sæde, medens han selv tog Plads paa det andet.

„Skynd Dig, lad os komme afsted!" raabte han derpaa utaalmodigt til Tom.

„Hvor skulle vi kjøre hen?" spurgte denne.

„Hjem naturligvis."

„Med dette unge, gale Pigebarn?"

„Hvor Fanden vil Du ellers have jeg skal gjøre af hende? Skulde jeg maaskee lade hende omkomme paa Landeveien? Hun trænger til hurtig Hjælp og jeg veed ikke jeg kan skaffe hende den hurtigere end ved at kjøre hende hjem til mig selv. Skynd Dig nu!"

Tom sprang op paa Bukken, greb Pidsken og saae Øieblikke efter var Vognen i Fart igjen, som om slet Intet var hændet.

Englænderen inde i Vognen, sad taus og betragtede Nora, som nu befandt sig i en eiendommelig halvslumrende Tilstand. Han henvendte flere Spørgsmaal til hende, men hun svarede ikke, hun vedblev at stirre hen for sig, som om hun slet ikke havde nogen Bevidsthed om at der var Nogen i hendes Nærhed.

„Stakkels Barn," mumlede Englænderen for sig selv. „Mon hun er løbet bort fra en Daareanstalt eller mon hun pludseligt er blevet gal af ulykkelig Kjærlighed eller Stigt: Naa, det vil vel give sig, naar hun kommer i Ro og underkastes en fornuftig Behandling. Med Guds Hjælp er hun ikke uhelbredelig. Det vilde være ubødelig Skade hvis hun var det. Efter hvad jeg kan see er hun meget smuk. Jeg gad vide hvem hun egentlig kan være."

Vognen rullede hurtigt afsted, gjennem Strasbourg og ud af Byen igjen paa den modsatte Side, hvor den tilsidst efter omtrent to Timers Kjørsel standsede udenfor en lang Muur, i hvis Midte der var anbragt en Gitterport.

Tom gjorde Holdt udenfor Porten og slog en tre fire stærke Smæld med sin Pidsk, for at vaagne Portneren, som boede i et lille Huus ved Siden af Porten.

Det varede en god Stund inden Portneren gav noget

Livstegn fra sig. Tom smældte flere Gange ærgerligt med Pidsken og Herren inde i Vognen begyndte at blive utaalmodig. Da hørte man endelig at en Dør aabnedes og en stor, svær, trivelig Skikkelse viste sig bag Gitterdøren.

Det var nu fuldkommen lyst. Portneren gjenkjendte følgelig straks sin Herres Kjøretøi. Han skyndte sig med at aabne Døren og et Øieblik efter rullede Vognen gjennem en lang Lindetræesalle, op foran et lille Slot, bygget i gothisk Stiil med spidse Gavle, Smaataarne og Spiir.

Den gjorde Holdt udenfor den særdeles smukke Indgang til Slottet. Her smældede Tom atter tre Gange med Pidsken, hvorpaa adskillige Tjenere øieblikkelig kom farende ud.

Englænderen sprang rask ud af Vognen uden Hjælp. Derpaa tog han Nora i sine Arme, og bar hende hurtigt, endnu indsvøbt i Peltsen, opad Trappen.

Paa Trappen mødtes han af en gammel Dame, der høist forundret standsede ham med disse Ord:

„Men Gud bevares, hvad er det, Du bærer der?"

„Et sygt Menneske, Tante. Er det grønne Værelse i Orden?"

„Alle Værelserne her i Huset ere altid i Orden, det veed Du nok," svarede den gamle Dame i gnaven Tone. „Hvad der staaer under min Opsigt pleier jeg ikke at lade være i Uorden."

Englænderen svarede hende ikke, men ilede forbi, uden at agte paa hendes Ord, hen til det grønne Kammer, det var altid kaldet saaledes, fordi det var tapetseret med grønt Silke.

I dette Værelse stod en opredt Seng, hvorpaa han med megen Varsomhed lagde Nora ned, derpaa kaldte han paa sin Tante.

Denne Uleilighed kunde han have sparet, thi den Gamle kom trippende saa hurtigt hendes Been formaaede at bære hende, brændende af Begjærlighed efter at faae en nærmere Forklaring angaaende den besynderlige Gjæst, som hendes Brodersøn saa uformodet havde bragt i Huset.

„Sørg for, Tante, at hun kommer ordentlig i Seng. Hun er syg."

„Er hun syg? er det en smitsom Syge?" skreg den Gamle forfærdet.

„Nei, det troer jeg ikke. Hun er gal."

„Ih Du Forbarmende, bringer Du gale Mennesker saaledes uden videre herind i Huset? Hvem er hun?"

„Det veed jeg ikke," svarede Brodersønnen utaalmodigt. „Gjør blot som jeg har sagt, hun trænger til hurtig Hjælp. Saasnart Du har faaet hende i Seng, saa kommer jeg igjen herind og saa skal jeg see hvad der er at gjøre ved hende. Du veed jo at jeg i sin Tid har studeret Lægevidenskaben."

Uden at afvente sin Tantes Svar gik han sin Vei. Den Gamle, som var ligesaa vant til at adlyde, som til at opponere, kaldte øieblikkeligt paa et Par af sine Piger, hvorpaa Nora blev ført Peltsen og lagt i Seng. Da det var gjort mumlede den Gamle:

„Det er nogle løierlige Ideer disse Mandfolk have. Istedetfor at sende saadant et galt Menneske til Daarekisten, saa bringer han mig det herhjem paa Halsen. — Det er forresten et kjønt Pigebarn — og hun er gal — det er tungt for den Stakkel, jeg vilde virkelig ønske at hun maatte komme sig, hun seer saa god ud. — Nu skal jeg kalde paa min Broderson, hvis han ikke kan kurere hende, saa er der Ingen i hele Verden, som kan."

Derpaa trippede hun afsted, for at underrette Brodersønnen om at hans Ordre vare blevne efterlevede paa det Punktligste.

XXXVII.

Lord Kalton.

Medens den gamle Dame løber efter sin Broderſøn, ville vi fortælle Læſeren Noget om dennes foregaaende Livsforhold.

I hans Ungdom havde han saa godt som slet ingen Udſigt havt til nogensinde at komme til at beſidde den uhyre Rigdom han nu eiede. Familien Kaltons Godſer og Formue vare i Hænderne paa en ældre Green af Familien og der var næſten slet ingen Sandſynlighed for at han nogensinde vilde komme til at arve.

Han blev derfor nødt til at ſøge at ſkaffe ſig ſelv en Exiſtents og gav ſig derfor til at ſtudere Lægevidenſkaben — et Studium, ſom lønner ſig en heel Deel bedre i England end i Danmark.

Han ſværmede for den Bane han ſelv havde valgt og ſtuderede med megen Iver. Der var neppe et Aar tilbage til at hans Studier vilde være endte, da hans Skjæbne pludſeligt forandredes.

Den gamle Lord Kalton, ſom eiede Familiens Godſer og Formue, havde tre Brødre og fire voxne Sønner. Disſe syv

Personer vare arveberettigede til Godserne før vor Mediciner, der neppe turde tænke paa Muligheden af nogensinde at komme i Besiddelse af Familiegodserne.

Da hændte det en skjøn Dag at den gamle Lord Kalton høitideligholdt sin halvfjerdsindstyvende Fødselsdag. I den Anledning fandt han paa at forlyste sig selv og sine tre Brødre og fire Sønner med en Lystseilads, som skulde foretages i hans egen Yacht.

Den Gamle var meget rask og rørig og agerede selv Styrmand. Alt gik fortræffeligt, indtil man ombord havde indtaget et temmeligt rigeligt Middagsmaaltid og skulde seile hjem igjen.

En Storm begyndte at reise sig og Himlen blev overtrukket med kulsorte Skyer, der varslede om et frygteligt Uveir.

Hertil kom endnu at de gode Herrer havde drukket en heel Deel Portvin mere end det egentlig er tilraadeligt naar man er tilsøs og skal møde et stærkt Uveir ombord i et lille Fartøi.

Der var nemlig slet intet Mandskab ombord, uden de omtalte Herrer. Det skulde være en Deel af Dagens Fornøielse selv at agere Sofolk.

Kort at fortælle, den næste Morgen fandt man paa Strandbredden adskillige Stykker af et sønderslaaet Skib. Af de otte Personer, som havde været ombord, fandt man kun de Fires Liig, de andre Fire vare sporløst forsvundne.

Hele den ældste Green af Familien Kalton var gaaet til Grunde i en eneste Nat.

Vor Mediciner var nu nærmeste Arving til Familiens umaadelige Rigdomme. Han forlod strax Universitetet for at tage sine Godser i Besiddelse og sætte sig ind i sin nye Stilling.

Det var unægtelig en betydelig Forandring fra en fattig medicinsk Student pludseligt at blive en af Englands rigeste Mænd.

Han glemte dog ikke derover sit Studium, men vedblev

at beskjæftige sig dermed for sin private Fornøielse saa ofte hans Tid tillod ham det.

Han foretog adskillige Reiser. Blandt Andet blev han betroet en diplomatisk Mission til Kjøbenhavn, der nødte ham til at opholde sig i længere Tid i denne By, hvorved han fik Leilighed til at erhverve sig en betydelig Færdighed i det danske Sprog.

Da denne Mission var endt tog han atter tilbage til England, hvor han spillede en temmelig virksom Rolle i det offentlige Liv.

For Øieblikket befandt han sig i Frankrig, for at nyde større Rolighed end det vilde være muligt hjemme, hvor man altfor meget lagde Beslag paa hans Arbeidskraft og Dygtighed. Han trængte til nogen Tids Rolighed og Hvile og det var dette han havde søgt og her fundet i landlig Eensomhed.

Da hans gamle Tante kom ned til ham for at berette ham at hans Ordre var bleven udført, havde han netop fuldendt sin Omklædning. Da han havde hørt den Gamles Besked, gik han strax op til den Syges Værelse.

Nora sov ikke. Hendes Øine stode vidt aabne, men det var aabenbart at hun Intet saae af hvad der omgav hende. Lord Kalton talte til hende, men hun syntes ikke engang at høre ham, og fremmumlede blot Noget af sine gamle Fantasier om Slangen i Paradiset.

Lorden satte sig ved Siden af Sengen, idet han mumlede hen for sig:

„Hvor hun er smuk! — Jeg gad vide hvem hun kan være. — Jeg vil forsøge paa om jeg ikke skulde kunne slutte mig til Noget af hendes Livsforhold ved at lytte til hendes Fantasier.

Og han sad længe taalmodigt og lyttede til hendes forvirrede Udbrud, hvori det dog ikke var ham muligt at finde nogen Mening. Endelig reiste han sig op igjen, rystede paa Hovedet og sagde til sig selv:

„Det er umuligt at finde nogen Mening i hendes Ytringer. Jeg maa vente. Med Guds Hjælp vil det vel nok lykkes mig at kalde hendes bortflygtede Forstand tilbage."

Han følte nu hendes Puls og ryftede paa Hovedet. Den slog meget stærkt. Derpaa stod han og betænkte sig lidt og ringede derpaa paa Klokken.

En Pige kom strax ind. Lorden befalede nu at der skulde vaages over Nora om Natten og gav forresten sine Befalinger til hvorledes hun skulde behandles.

Derpaa gik han tilbage til sit eget Værelse og gik i Seng. Men det var ham ikke muligt at sove. Dette Eventyr han havde oplevet, dette saa godtsom nøgne, vanvittige Fruentimmer som han havde fundet midt paa Landeveien, beskjeftigede hans Tanker altfor meget til at han kunde sove.

Hvem kunde hun være og hvorledes kunde hun være kommet i denne Situation?

Dette vare Spørgsmaal som han uophørligt opkastede for sig selv, men som det var ham umuligt at besvare paa en tilfredsstillende Maade.

Og saa var hun saa smuk — han mindedes aldrig at have seet nogen saa smuk Pige. Der var Noget ved hende, som fængslede ham i en Grad, som han aldrig havde troet muligt.

„Bah," afbrød han endelig selv sine Drømme, „hvorfor tænker jeg vel saa meget paa hende? Hvilket Nareri. Hvad vedkommer hun egentlig mig? Jeg har jo aldrig seet hende før i Nat, og naar hun er helbredet vil jeg vel heller aldrig faae hende at see mere. Hun er løbet bort fra sine Vogtere, jeg har fundet hende og vil sende hende tilbage igjen snareste muligt, det er det Hele. Hvorfor Fanden tænker jeg egentlig saa meget paa denne dumme Historie og spilder min Søvn dermed."

Halv ængstlig paa sig selv vendte han sig nu om paa den anden Side og forsøgte at falde i Søvn igjen. Men det vilde ikke lykkes. Hvergang han lukkede Øinene, tittede Noras Ansigt frem igjen og forstyrrede hans Ro.

„Hun er smuk," maatte han uvilkaarligt tænke, „men hvor meget smukkere vil hun ikke blive, naar disse klare Øine atter faae Fornuftens lyse Udtryk tilbage? — Bah," tilføiede han derpaa igjen ængstlig over sin egen Svaghed, „hvad

Fanden vil jeg tænke derpaa? hvis jeg var overtroisk kunde jeg jo næsten falde paa at tro at hun var en af disse Eventyrverdenens Hexe eller Feer, som Ingen kan komme i Berøring med, uden at blive forelskede i. — Det er dumt Tøi det Hele, jeg vil ikke tænke mere derpaa.

Det er godt nok ikke at ville, men Evnen svarer ikke altid til Villien. Dette maatte den stakkels Lord ogsaa erkjende, thi trods alle hans Anstrængelser var det ham ikke muligt at faae Søvn i sine Øine.

Ogsaa hans værdige, gamle Tante tilbragte en meget urolig Nat.

Hun havde faaet sin Broderson til at fortælle meget omstændeligt, hvorledes han havde fundet Nora og i hvilken Tilstand. Denne Historie forundrede hende høiligt, Sligt havde hun aldrig hørt Mage til.

„Naar Alt kommer til Alt," tænkte hun ved sig selv, „saa maa denne Landstrygerske være et simpelt Fruentimmer — thi hvem anden end et simpelt Fruentimmer vilde vel falde paa at give sig til at løbe ud paa Landeveien i det blotte Linned. — Sandt nok, hun er gal — men selv om en virkelig Dame bliver gal, saa vil hun dog altid beholde Anstændighedsfølelse nok tilbage til ikke at indlade sig paa Sligt. — Jeg troer aldrig jeg kunde finde paa at gjøre saadant Noget, selv om jeg blev nok saa gal."

Den gamle Tante, var i Grunden en skikkelig Sjæl og meente det langtfra saa slemt som hun tænkte eller sagde, men Tingen var den, at siden hendes Broderson var blevet Lord og hun forfremmet til hans Huusbestyrerinde, saa ansaae hun det for en Pligt, som spicielt paalaae hende, at vaage over Husets Ære. Hvor indskrænket og enfoldig hun end kunde være, saa var hun dog, ligesom alle andre Fruentimmer begavet med Skarpsindighed i en enkelt, bestemt Retning. Hun havde bemærket nogle Blikke, som Lorden havde kastet paa Nora, og disse Blikke opfyldte hende med Uro.

Hendes Broderson var egensindig og egenraadig, og naar han fattede en eller anden Idee, saa skulde den udføres, ligemeget hvad den kostede. Sæt nu han faldt paa at ville

gifte sig med Nora? Hvad vilde saa hele den fornemme Verden sige? Vilde det ikke være en komplet Misalliance?

Og det kunde ligne ham at gjøre det! tænkte hun ved sig selv, „det kunde ligne ham. Saadan at fiske Fruentimmer op paa Landeveien, det er det som de kalder for romantiske Historier og som de holde saa meget af. Det er saa usædvanligt saadan at finde sin Kone paa Landeveien, det er saa deiligt at have oplevet en Roman — jo vi kjende den Historie. Jeg kan tydeligt see paa ham at han allerede er halvt forelsket, men jeg troer ikke at han selv veed rigtigt af det endnu. Jeg skal saamænd ikke fortælle ham det, jeg skal nok sørge for at sætte en Pind for hele denne Historie inden den gaaer for vidt."

Da den værdige Dame havde fattet denne Beslutning, faldt hun i Søvn, men hendes Slummer var ikke rolig. Den opfyldtes i en utrolig Grad af vilde og fantastiske Drømme. Brodersønnen og Nora svævede forbi hendes indre Syn, med et spottende og drillende Udtryk i deres Ansigter. Tilsidst saae hun at de omfavnede og kyssede hinanden ligefor hendes Øine, hvorpaa de opsloge en høi Latter.

Dette Syn var formeget. Den Gamle udstødte i Søvne et Skrig og vaagnede rystende af Angst. Det varede et Par Minuter inden hun kunde komme saameget til sig selv at hun blev overbeviist om at det Hele kun havde været en Drøm.

„Men Drømme kunne blive til Virkelighed," mumlede hun ved sig selv, „hvad ere Drømme vel andet end Varsler? Det gjælder blot om at tyde dem rigtigt, men det er saa svært."

Med hendes Søvn var det nu forbi. Hendes Blod var nu kommet i saa voldsom en Bevægelse at hun ikke mere kunde tænke paa nogen Ro. Hun laae og væltede sig fra den ene Side af Sengen til den anden, idet hun af og til mumlede.

„At saadant Noget ogsaa skal indtræffe og forstyrre Eens Ro! — Jeg bliver ikke rolig igjen før hun er lykkelig og vel ude af Huset igjen. Min Broderson kunde være gal nok til — nei, det skal aldrig skee."

Trods denne energiske Beslutning var der dog Ingen der næste Morgen var venligere imod den syge Nora, end netop hun.

„Smuk er hun," sagde hun til sig selv, ligesom for at undskylde sin egen Svaghed, „og naar man seer hende ligge saaledes saa er der tillige udbredt noget vist Fint over hende. Hvem veed, hun er maaskee en høiere staaende Person end vi tænke. Hendes Hænder ere smukke, hun kjender ikke til Arbeide, det er klart — men dog alligevel kan jeg ikke rime alt dette sammen med hendes Løben paa Landeveien i det blotte Linned."

Solen havde neppe begyndt at titte ind af Vinduerne næste Morgen, før Lord Kalton allerede stod ved Siden af Noras Leie.

Han betragtede Patienten meget opmærksomt en Tidlang, derpaa vendte han sig om mod sin Tante og sagde:

„Har hun ligget saaledes hele Natten?"

„Jo! svarede den gamle Dame, „hun har været temmelig rolig hele Natten. Hun har blot af og til udstødt nogle enkelte Ord, som Ingen kunde forstaae.

Lorden nikkede med Hovedet med en temmelig tilfreds Mine. Tanten, som bemærkede dette, spurgte ivrigt:

„Troer Du hun kommer sig?"

„Jeg haaber det. Tilfældet har idetmindste ikke forværret sig, og det er allerede gode Tegn, hvor der er en saa lustig Hjerneaffectation tilstede som her," svarede Lorden.

„Bliver det langvarigt?"

„Maaskee og maaskee ikke. Det er umuligt at sige. Ved en omhyggelig Pleie, kan der jo udrettes meget for at fremskynde Helbredelsen."

„Gid hun da maatte komme sig saa hurtigt, som muligt," tænkte den Gamle, „jeg er ellers bange for at min kjære Broderson gjerne kunde gaae hen og forelske sig i sin Patient."

Der gik flere Dage, uden at der indtraadte nogen synlig Forandring i Noras Tilstand. Forstanden var borte hun kjendte Ingen, men de vilde Udbrud om Slangen i Paradiset

og Cheruben med Flammesværdet, bleve dog sjeldenere og sjeldenere.

Hvad der imidlertid blev hyppigere og hyppigere, det var var Lord Kaltons Besøg i Sygeværelset. Time efter Time kunde han sidde ved Noras Seng og stirre ind i hendes Ansigt, med en tankefuld, drømmende Mine.

Hvad var det, som saaledes fængslede ham til denne Patient, som han tilfældigvis havde fundet paa Landeveien?

Han vidste det ikke selv, han tænkte ikke derover, det var ham nok at han følte sig tilfreds naar han sad ved hendes Side og betragtede hendes regelmæssige Ansigtstræk.

„Jeg gad vidst," tænkte han ofte ved sig selv, naar han sad saaledes, „hvorledes disse Øine ville see ud naar Forstandens Lys vender tilbage. De maa være som et Par Stjerner, som et Par Lyskilder man aldrig kan blive træt af at betragte. — Jeg gad dog vide hvem hun egentlig er, og hvorledes hun i den Tilstand er kommet ud paa Landeveien — mærkeligt nok at der ikke er skeet nogen Foresprørgsel angaaende hende."

Tanten blev mere og mere bekymret over Brodersønnens tiltagende Omhu for den syge Landstrygerske som hun kaldte hende. Det var aabenbart at Lorden var bleven forelsket, om han end ikke selv vidste det endnu. Men denne Selvforstaaelse kunde ikke udeblive længe og hvad saa? Skulde saa denne Landstrygerske indpodes paa Kaltornernes ældgamle Stamtræ? Nei, det var dog for galt, det maatte aldrig skee.

Men hvorledes skulde hun forhindre det? Den eneste Maade vilde være at faae dem skilte ad, at faae ham til at reise, saa vilde han naturligvis snart glemme hende igjen.

En skjøn Morgen, da hun sad ved Frokostbordet sammen med Lorden, tog hun derfor Mod til sig og sagde:

„Nu reiser Du vel snart?"

„Reise, hvorhen?" spurgte Lorden forundret.

„Til London."

„Hvad skulde jeg der?"

„Hvad Du skal der?"

„Ja."

„Kan Du spørge derom," sagde Tanten lidt utaalmodig over den fremmede Maade, hvorpaa Brodersønnen svarede, — „Parlamentet er jo nyligt blevet aabnet og Du vil naturligvis deeltage i dets Forhandlinger."

„Nei, ikke for det Første. Jeg befinder mig saa vel her, saa jeg har ingen Lyst til at bryde op," svarede Lorden kort.

„Men det er høist urigtigt af Dig," sagde Tanten, der ligesom mange andre engelske Damer var en meget ivrig Politiker, „Du veed jo at der i Aar forekommer meget vigtige Sager, som skulle afgjøres, og fra hvis Afgjørelse, Du ikke kan være bekjendt at være borte, det skylder Du baade Dig selv og Dit Huus."

Det var noget saa Nyt og Usædvanligt at den gamle Dame søgte at indvirke paa hans Handlinger at Lorden blev ganske forbauset over denne Appel til ham og hans Husets Ære. Han stirrede forundret paa hende og sagde lidt utaalmodigt:

„Jeg troer jeg har gjort saa meget for mit Huus's Ære, at man vel nok kunde unde mig en lille Tids Ro og Hvile."

„Men nu har Du hvilet Dig hele Sommeren," vedblev Tanten ivrigt, „og i London venter man med Længsel at Du vil komme tilbage og stille Dig i Spidsen for dit Parti i Parlamentet."

„Saa, gjør man det," sagde Lorden tørt, „hvoraf veed Du det."

„Jeg har faaet Breve fra vore meest indflydelsesrige Venner, hvori de paa det Indstændigste opfordre mig til at overtale Dig til at vende hjem.

„Det lader ogsaa til at Du har lagt Dig dine Venners Anmodninger paa Hjerte," sagde Lorden koldt leende."

Tanten taug et Øieblik og saa ærgerlig og skuffet paa sin Brodersøn. Det var klart at han ikke vilde give efter for hendes Bønner eller Forestillinger, selv om hun støttede sig til nokſaa mange Venners Anmodninger, hun maatte derfor see at finde en anden Maade at paavirke ham paa.

„At blive til Latter og Spot," tænkte hun, „det er i

Reglen alle Menneskers ømme Sted, mon min kjære Broderson ikke ogsaa skulde kunne give efter derfor?"

Det var et Forsøg værdt og hun forandrede derfor øieblikkelig sin Angrebsplan, idet hun sagde:

„Jeg er bange for at Du vil komme til at gjøre en besynderlig Figur, naar Du atter vender tilbage til London?"

„Hvad behager?" spurgte Lorden forbauset.

Tanten gjentog roligt sine Ord.

„Hvad vil Du sige dermed?"

„Herregud, hvor Du er tungnem i Dag," sagde Tanten vranten og utaalmodig. „Jeg synes da det er klart nok, at Selskabet, der holder saa meget af at tale mindre godt om sin Næste, til næste Saison vil kunne faae en heel Deel at sige om Dig."

„Om mig?"

„Ja, Du vil aabenbart blive Gjenstand for alle Samtaler," sagde Tanten idet hun tog sig en Priis.

„Hvorfor?"

„Herregud, troer Du da ikke at Selskabet i Din Adfærd vil finde Stof nok til en heel Roman?"

„I min Adfærd — en Roman?"

„Ja, Du en af de indflydelsesrigeste Mænd i dit Fædrelnnd, en af Parlamentets Ordførere, en af de ivrigste Politikere, kan blive pludselig slov for sin offentlige Virksomhed og trække sig tilbage paa et lille Slot i Frankrig, hvor Du bliver roligt siddende trods alle Opfordringer til at vende tilbage. Og hvorfor trækker han sig saaledes tilbage, hvorfor giver han saaledes Slip paa Alt? — Blot for i Ro og Mag at kunne pleie en simpel Landstrygerske, som han halvnøgen har fundet paa Landeveien. Troer Du ikke at den Historie kan gjøre Effect, naar den paa behørig Maade bliver fortalt i Salonerne?"

Dette Angreb paa Lordens formodede svage Side, gjorde langt fra den af Tanten tilsigtede Virkning.

Lord Kalton saae smilende paa sin Tante og svarede blot:

„Kjære Tante, det er allerede en stor Fornøielse at kunne

skaffe Folk noget at tale om. Lad dem kun lave Romaner og Sensationsnoveller, det er en uskyldig Fornøielse, som ikke kan være til Skade for Andre end i det Høieste Fortællernes egne svage Hjerner. Jeg er nu engang bestemt paa at blive her en Tid endnu, og derved bliver det. — nu vil jeg gaae op og see til min Patient."

Med disse Ord reiste han sig op fra Bordet og gik.

Tanten saae efter ham og rystede paa Hovedet med en ærgerlig Mine. Slaget var tabt, det var klart. Lordens Patient havde en langt større Tiltrækningskraft paa ham end alle de Grunde hun kunde anføre for at han burde reise tilbage til London snarest muligt.

„Saadan ere de Mandfolk!" udbrød hun endelig ærgerlig, saadan ere de. De sige at Damerne ere letsindige og ufornuftige og saa ere de selv allerværst. At gaae hen og forelske sig i Een som er gal, det er dog noget af det Værste jeg nogensinde har hørt. Men saadan ere de Mandfolk! — Bare jeg dog kunde faae ham til at reise, jeg maa see om jeg ikke kan finde paa nogle andre Grunde, som kunne være vægtige nok til at overtale ham."

XXXVIII.

Lorden og Frøken Klik.

Da Frøkenen et Par Timers Tid efter Noras Flugt vaagnede op af sin Slummer, kan Læseren let forestille sig hendes Forbauselse da hun saae at Sengen var tom og Nora flygtet.

Det første Øieblik's Indtryk var saa overvældende at det næsten berøvede hende Bevidstheden. Hun blev dog hurtigt Herre over sin Svaghed, kaldte paa Tjenestefolkene og gav sig til at gjennemsøge hele Huset og Have.

Men Gjennemsøgningen var naturligvis forgjæves, Flygtningen havde ikke efterlade noget Spor.

„Ulykkelige Barn!“ raabte Frøkenen, da Søgningen var tilendebragt uden at have hidført noget Resultat, „hvor kan hun dog være løbet hen i sin Vildelse.“

Der blev sendt Bud paa Hosspitalerne og Sygehusene, men ogsaa her vidste man ikke det Mindste om den Forsvundne.

Der stod altsaa ikke Andet tilbage end igjen at henvende sig til Politiet.

Den Politiembedsmand hun henvendte sig til, var vidende om Noras Flugt fra Pensionsanstalten. Da han hørte

Frøkenens Beretning, kunde han neppe tilbagekalde et Smil og han gjorde ganske uvilkaarligt den Bemærkning:

Den omtalte unge Dame lider nok af en vis Mani for at løbe bort."

Frøkenen svarede ikke herpaa. Hun bed blot harmfuldt Læberne sammen og sagde:

„Troer De det muligt at gjenfinde hende?"

„Alt er muligt," svarede Politiembedsmanden, saameget mere, som hun i den Tilstand, hvori hun har foretaget Flugten neppe kan være løbet langt. Det mest Sandsynlige er at nogle barmhjertige Mennesker har taget sig af hende. Saasnart vi erfare Noget om hende, skal De faae Bud."

Med denne Besked maatte Frøken Klik lade sig nøie. Hun gik hjem og ventede.

Mange Dage maatte hun vente, inden hun hørte Noget fra Politiet. Endelig, efter otte Dages Forløb, fik hun Besøg af en underordnet Embedsmand ved Politiet.

Frøkenen foer høit iveiret af Glæde, da hun saae ham træde ind i sin Stue. Hun løb ham imøde og raabte:

„Naa, bringer De mig noget Nyt?"

„Ja," svarede Politimanden alvorligt.

„Skynd Dem, skynd Dem, fortæl, jeg brister af Utaalmodighed!" raabte Frøkenen.

„Hvad jeg har at meddele Dem er imidlertid ikke Meget," begyndte han.

„Saa hun er altsaa ikke fundet?"

„Maaskee og maaskee ikke. Politiet har faaet Underretning om at en rig engelsk Lord, som boer et Par Mile herfra, har taget en ung, syg Pige i Huset."

„Hvad hedder hun?"

„Det vides ikke, thi hun er fra Forstanden, men efter de Efterretninger Politiet har faaet, skal Lorden have fundet hende paa Landeveien, samme Nat, som den af Dem omtalte Dame flygtede. Det er altsaa rimeligt nok at det er den samme Person. Det er for at De selv kan tage derud og overbevise Dem derom at man har sendt mig herhen."

„Jeg takker Dem, jeg vil ufortøvet tage afsted. Hvad hedder den Engelskmand?"

„Lord Kalton."

„Og han boer?"

„To Mile herfra, paa Chateau de la Rose. De har nu alle de Underretninger, som jeg for Øieblikket er istand til at give, jeg har derfor den Ære at anbefale mig."

Med disse Ord bukkede Politimanden og gik.

Frøken Klik klædte sig strax paa, lod derpaa hente en Vogn og kjørte ufortøvet til Chateau de la Rose, som var Navnet paa den af Lord Kalton leiede Eiendom.

Hun naaede snart Slotter og kjørte op af den lange Allee til Indgangsdøren, hvor hun blev modtaget af de puddrede Tjenere, som spurgte om hendes Ærinde.

Frøken Klik talte meget godt Engelsk og havde derfor let ved at gjøre sig forstaaelig for disse høitideligt udseende Folk.

„Er Lord Kalton tilstede?" spurgte hun.

„Ja," lød Svaret.

„Kan jeg faae ham i Tale?"

„Herren spiser til Middag," sagde Tjeneren i en Tone, der tydeligt tilkjendegav at naar Herren var beskjæftiget med en saa vigtig Forretning, kunde der ikke være den mindste Smule Sandsynlighed for at han kunde indlade sig paa at tage imod Besøg.

Frøken Klik lod sig dog ikke afskrække heraf, men sagde:

„Meld mig kun, jeg vil vente til Deres Herre har spist. Sig, det er en Sag af allerhøieste Vigtighed. Her er mit Kort."

Med disse Ord rakte hun Tjeneren sit Kort med en saa bestemt og befalende Mine at han ikke turde modsætte sig længere.

Han bad Frøkenen komme ind i et Værelse, medens han selv gik ind for at melde hende.

Frøken Klik blev viist ind i et rigt udstyret Værelse, hvor Tjeneren lod hende være alene.

Lord Kalton, der sad ved Middagsbordet tilligemed sin

Tante, blev høist forbauset over Tjenerens Melding og den gamle Tante ligeledes.

Han havde ingen Bekjendtskaber der paa Egnen, hvem kunde det da være, der saa indstændigt ønskede at faae ham i Tale.

Han reiste sig øieblikkeligt op for at gaae ind til den Fremmede.

En Anelse sagde ham at dette Besøg stod i Forbindelse med hans hemmelighedsfulde Patient.

„De har ønsket at tale med mig?" sagde han, idet han traadte ind i det Værelse, hvor Frøken Klik ventede.

„Ja, jeg maa meget bede Dem undskylde min Paatrængenhed, men det er angaaende en for mig høist vigtig Sag."

„Jeg beder Dem, tal."

„De har nok for nogle Dage siden paa en høist menneskekjærlig Maade taget Dem af en ung, syg Pige?" sagde Frøkenen.

„Jeg fandt hende syg og sindsforvirret paa Landeveien og har bragt hende herhen for at yde hende Pleie, det er det Hele. Er det maaskee en Paarørende af Dem?"

„En kjær Myndling," svarede Frøken Klik. „I Vildelse flygtede hun bort fra Sygesengen, medens jeg et Øieblik var faldet i Søvn af Træthed — forudsat at min Patient og Deres er den samme Person. Jeg er kun kommet herud for at bede Dem om Tilladelse til at overbevise mig derom."

„En Tilladelse, som jeg naturligviis giver med største Fornøielse," svarede Lorden galant. „Vil De have den Godhed at følge mig."

Med disse Ord aabnede han Døren og viste Frøkenen ovenpaa, hvor Noras Sygeværelse var. To Minutter efter aabnede han sagte Døren til Noras Værelse og sagde:

„Her seer De Patienten."

„Det er hende!" sagde Frøkenen. „Gud være lovet at jeg atter har fundet hende."

„Det glæder ogsaa mig," sagde Lorden, „jeg kan tænke, De har været i en forfærdelig Uro."

„Hvorledes har hun det nu!“ spurgte Frøkenen ængstlig.

„Bedre,“ svarede Lorden bestemt, „men hun er endnu sindsforvirret og har ingen Idee om hvad der foregaaer om hende, men saavidt jeg kan skjønne er Sygdommen i Aftagende, jeg haaber snart at hun atter skal have den fulde Brug af sin Forstand.“

„Herren være takket derfor, De tillige for den Hjælp De saa betimeligt har ydet hende. Hvor let kunde ikke en saadan Flugt ved Nattetid have kostet hende Livet. —“

„Hun sover nu,“ sagde Lorden afbrydende, da han frygtede for at der var en Mængde Takkigelser i Anmarsch. I de sidste Dage har hun sovet meget og det er et godt Tegn.“

„Jeg maa bede Dem om at modtage min bedste Tak for al den Ulejlighed De har havt,“ sagde Frøkenen derpaa.

„Jeg skal nu ufortøvet træffe Anstalter til at befrie Dem for denne Byrde.“

„Hvorledes, hvad mener De dermed?“

„Jeg vil saa hurtigt som muligt lade hende transportere til mit Hjem.“

„Det tillader jeg ikke, ikke paa nogen mulig Maade,“ sagde Lorden med en eiendommelig Heftighed. „Den unge Dame maa ikke forlade mit Huus, før hun er rask.“

„Men,“ begyndte Frøkenen.

„Intet Men,“ sagde Lorden hurtigt. „Jeg veed hvad De vil sige. De ønsker selv at være om hende, at pleie hende. Nu, derfor er Intet i Veien. De kan opholde Dem her paa Slottet saa længe De vil. Dersom De vil have den Godhed at opgive mig Deres Adresse, saa skal jeg sende en Vogn ind efter Deres Garderobe og andre Fornødenheder.“

„Dette er et Tilbud, som,“ begyndte Frøkenen igjen.

„Som er vel meent, det forsikrer jeg Dem om, og som jeg ikke taaler bliver afslaaet,“ sagde Lorden. Sagen er altsaa i Orden, maa jeg have den Ære at følge Dem ned til Middagsbordet, jeg formoder at De endnu ikke har spiist til Middag.“

Med disse Ord bød han hende Armen paa en særdeles galant Maade.

Der var noget Storslaaet i denne Modtagelse, at Frøkenen blev ganske forvirret derved, saa hun ikke mere formaaede at gjøre Modstand med det af Lorden trufne Arrangement. Hun gav altsaa sit Samtykke og gjorde blot en Undskyldning for at hun ikke var passende klædt til at vise sig ved Middagsbordet."

„Bah," sagde Lorden galant, „paa Landet tager man ikke Sligt saa noie. De vil desuden heller ikke træffe noget stort Selskab. Hele mit Bordselskab bestaaer kun af min gamle Tante."

Da han havde sagt disse Ord, traadte de ind i Spisestuen.

Tanten sad endnu ved Bordet og reiste sig høist forundret, da hun saae sin Brodersøn træde ind med en fremmed Dame.

Lorden præsenterede Frøkenen for sin Tante, som en Dame der stod i nær Berørelse med den Syge og som han derfor havde formaaet til at blive indtil Patienten igjen blev rask.

Tanten hilste stivt og trunget, men dog med al mulig Høflighed.

Hun kunde ikke lade være at tænke ved sig selv:

„Herregud, have vi endnu ikke Bryderier nok af den Syge alene, skulle vi nu endog have et heelt Slæng af Slægtninge og Bekjendte paa Halsen. Det bliver snart altfor galt."

Der var imidlertid Intet for hende ved denne Sag at gjøre.

Hun maatte finde sig i Forholdene saaledes som de vare, thi mod Brodersønnens bestemte Villie vovede hun ikke at gjøre nogen Modstand.

Maaltidet forløb i Taushed.

Der blev kun vexlet nogle ganske almindelige Bemærkninger.

Da det var endt, viste en Tjener Frøkenen hendes tilkommende Værelse, hvor hun til sin Forbauselse allerede forefandt sine Sager, som Lorden ufortøvet havde ladet hente.

Saasnart hun havde klædt sig om, begav hun sig ned i Sygeværelset.

Nora sov endnu og Lorden sad ved Siden af hendes Seng og læste i en Bog.

„Det er godt jeg træffer Dem her, My'ord," begyndte Frøkenen, „thi jeg vilde gjerne give Dem en Forklaring."

Lorden bukkede og svarede forekommende:

„Hvorover?"

„Over hvem det egentlig er, De har vist saa stor en Velgjerning imod."

„Det skal være mig en Fornøielse at høre, thi jeg vil være aabenhjertig nok til at tilstaae at dette Eventyr har pirret min Nysgjerrighed i en høist usædvanlig Grad," svarede Lorden.

Han bragte nu Frøkenen en Stol, hvorpaa de Begge satte sig ned og Frøkenen begyndte sin Fortælling i en lav, hviskende Tone, for ikke at forstyrre den Syge.

Hun fortalte hvem Nora var og gav en Skildring om hendes Liv. Dog gjorde hun naturligvis dette saa skaansomt som muligt og det var kun meget losligt at hun berørte Noras Forhold til Grev Løvenklo.

Hvad hun fortalte tilfredsstillede imidlertid Lorden fuldkomment. Da hun havde endt, sagde han idet han vist betragtede den sovende Nora:

„Jeg har hele Tiden tænkt mig at der i denne unge Dames Liv maatte have været et Anstrøg af Romantik. Jeg sluttede det deels af den Tilstand hvori jeg fandt hende og deels af de Ytringer, som ere undslupne hende under hendes Sygdom."

Idetsamme vaagnede Nora og saae sig forundret omkring idet for hende fremmede Værelser.

Hendes Bevidsthed var omtrent vendt tilbage, thi det vilde og forvirrede Udtryk i hende Øine var aldeles forsvundet.

Frøken Klik vilde styrte hen til hende, men Lorden begreb strax hendes Hensigt og holdt hende tilbage.

„Rolig, jeg beder Dem," sagde han hviskende, „vi maa

vogte os for at sætte hende i en altfor stærk Sindsbevægelse. Jeg troer nu hendes Forstand er vendt tilbage. Lader os være stille. Enhver Støi eller pludselig Bevægelse kan være skadelig for hende."

Nora havde endnu ikke faaet Øie paa Lorden og Frøkenen, som stode ved hendes Hovedgjærde.

Hun vedblev at see sig om med en forundret Mine og hviskede endelig med en nepve hørlig Stemme:

„Hvor er jeg dog henne, hvad er dette for et Værelse."

„De er hos Deres Venner," sagde Lorden mildt, idet han traadte frem foran Sengen.

Nora stirrede forbauset paa ham og anstrengte forgjæves sin Hukommelse for at gjenkjende dette for hende aldeles fremmede Ansigt.

„Hvem er De?" sagde hun endelig, „jeg kjender Dem aldeles ikke, jeg har aldrig seet Dem før."

„Det er rigtigt, det har De heller ikke," svarede Lorden, „men denne Dame her, har De upaatvivlelig seet før."

Med disse Ord tog han Frøkenen ved Haanden og førte hende frem for Sengen.

Nora udstødte et svagt Glædesskrig og forsøgte at reise sig op, men det var forgjæves, hun havde ikke Kræfter dertil. Frøkenen bøiede sig kjærligt ned over hende og trykkede et Kys paa hendes Pande. Hun var saa bevæget at hun ikke var istand til at tale."

„Sig mig dog," sagde Nora efter et Øieblik's Taushed, „hvorledes er jeg kommet her? Dette er ikke det Værelse, hvori jeg blev syg."

„Du maa nu ikke tænke derpaa," sagde Frøkenen venligt, „det vil anstrenge Dig formeget. See at falde i Søvn igjen. Søvnen vil styrke Dig."

Men dette vilde Nora ikke paa nogen mulig Maade. Hun vedblev at trænge ind paa Frøkenen, saa at denne tilsidst maatte give efter og fortælle hvorledes det Hele var gaaet til.

„Ah, nu husker jeg det," sagde Nora, idet hun lagde Haanden paa Panden og forsøgte at tænke sig om. „Nu

husker jeg det, den øde Vei, Vognen — det Hele forekommer mig som en hæslig Drøm. Denne Mand har altsaa taget mig op paa Landeveien?"

„Ja mit Barn — men sov nu. Tænk ikke mere derpaa, før Du igjen er bleven rask."

Denne korte Samtale havde ogsaa trættet Nora. Hendes Øine lukkedes igjen og saa Øieblikke efter var hun atter faldet i Søvn.

„Nu er jeg sikker paa hendes Helbred," sagde Lorden med et glædestraalende Ansigt, „naar hun vaagner igjen vil hun være betydeligt styrket."

„Hvormeget skylder ikke baade jeg og den ulykkelige unge Pige Dem, det er mig umuligt at udtale min Taknemmelighed," sagde Frøkenen.

„De har Intet at takke for," svarede Lorden, „hvad jeg her gjort, har kun været simpel Menneskepligt."

Fra nu af bedredes Nora hurtigt. Det varede kun faa Dage før hun kunde forlade Sengen og være oppe nogle Timer om Dagen.

Sygdommen havde taget meget paa hende, hun var blevet mager og hendes Kinder vare indfaldne. Men selve den Afkræftelse og Afmagrelse som Sygdommen havde foraarsaget gav hendes Skjønhed en ny og høist forførerisk Charakteer.

Lorden og Frøken Klik forlode næsten aldrig hendes Side Han var den Første utrættelig i at vise hende enhver mulig Opmærksomhed.

Han talte med hende, læste for hende, kortsagt han gjorde Alt muligt hvad der stod i hans Magt, for saa meget som muligt at forkorte hende Tiden medens hun var Rekonvalescent.

„Den gamle Tante havde haabet at hendes Brodersøns Opmærksomhed for Patienten vilde tage af, naar hun begyndte at bedres, men til sin store Ærgrelse saae hun at hun havde taget feil.

Tvertimod, Lordens Opmærksomhed for Nora tog til Dag for Dag. Den syntes at være i samme Forhold som Noras Bedring skred frem.

Tanten slog flere Gange paa at Brodersønnen spildte

altfor megen Tid med saaledes at være Sygevogter og at hans Nærværelse i London i Parlamentet, nu var aldeles nødvendig. Lorden svarede aldrig anderledes end med et flint Smil og med at sige:

„Bah, kjære Tante, der er Folk nok i Parlamentet foruden mig. Naar man hørte Dig tale, skulde man tro at hele Englands Vel og Vee afhang at min Gjøren og Laden, men da det heldigvis ikke er Tilfældet, saa vil jeg ganske roligt blive her, hvor jeg befinder mig meget bedre end i Londons Steenkulstaage."

Naar Tanten fik dette Svar, rystede hun ængstligt paa Hovedet og gik sin Vei.

„Der er intet Udkomme med det Menneske," mumlede hun saa. „Han er saa stivsindet som en Flintesteen. Det har han efter sin salig Fader."

Nora fandt sig meget vel tilfreds i Lordens Huus og i hans Selskab. Der var Noget ved hans Person, som tiltalte hende i høiste Grad. Noget mand- og dristigt og dygtigt, kortsagt Noget, som kun synes aldrig at være truffet paa før.

Hun blev nu snart saa rask at hun kunde tilbringe en Times Tid ude i den store Have, som omgav Slottet. Den friske Luft gjorde hende godt og hendes Bedring skred nu fremad med Kjæmpeskridt.

Snart kunde hun i Følgeskab med Lorden og Frøkenen foretoge smaae Kjøretoure i Omegnen. Hun var nu fuldkommen helbredet og skulde blot samle Kræfter.

Hvergang Tanten saae sin Brodersøn kjøre ud med Nora, var det ligesom om et Dolkestik foer igjennem hendes Hjerte.

„Det gaaer for vidt," tænkte hun ved sig selv, „det gaaer for vidt. Jeg seer saa tydeligt som at to og to er fire at min Brodersøn er forelsket til op over begge Øine. Hvis hun ikke kommer herfra i en Fart, saa vil han gifte sig med hende. Herre Du milde, hvilken Mesalliance, hvilken Skandale! Det maa forhindres, forhindes for enhver Priis. Jeg vil ikke taale at Sligt skal skee, saafremt det staaer i min Magt at afværge det."

Men stod det i hendes Magt at afværge at dette skete?

Det var Spørgsmaalet.

Naar Alt kom til Alt, hvad kunde hun saa vel have at gjøre.

Kunde hun forhindre Broderſønnen fra at følge ſit eget Hoved?

Hun tilbragte adſkillige ſøvnløſe Nætter med at udkaſte Planer, den ene mere urimelig og uudførlig end den anden, men endda ſtod hun lige fjernt fra Maalet.

Trods alle hendes Anſtrengelſer var det hende ikke muligt at udfinde en Plan, ſom kunde føre til Maalet.

„Jeg maa dog kunne finde en Maade, hvorpaa jeg kan ſkille dem ad," tænkte hun ivrigt, hvergang hun havde forkaſtet en uudførlig Plan. „Jeg maa kunne finde den!"

Og ſaa tog hun ſig en Priis og gav ſig til at tænke paany med fornyet Iver og Anſtrengelſe.

XXXIX.

Hvad Nora tænkte.

Hvorledes var Nora nu tilmode, efter at hun tildeels havde gjenvundet sin Sundhed og atter var istand til klart at tænke over sine Forhold?

Havde Grev Løvenklos hensynsløse Optræden ligeoverfor hende, knust ethvert Haab i hendes Sjæl og udslukt enhver Tanke om fremtidig Lykke?

Havde hendes første egentlige Kjærlighed været saa stærk og dyb, saa inderligt sammenvoxet med hendes Væsen at hun ikke kunde overleve dens Død?

Nei, dette var ikke Tilfaldet. Slaget havde ramt hende haardt, ubarmhjertigt haardt, saa haardt at hun nær havde mistet Livet derved, men det var ikke dødeligt. Hun havde atter reist sig, reist sig i sin Ungdom og Skjønhed ligesaa stolt som tilforn.

Den Sygdom hun faldt i umiddelbart ovenpaa den skjæbensvangre Scene i det lille Huus, synes at have udøvet en luftrende Indflydelse paa hendes Tanker og Følelser. Da hun atter fik Klarhed i sin Tanke og Herredømme over sine Evner, forekom hun sig selv som gjenfødt.

Hun saae tilbage paa den lange Tid hun havde offret i Kjærlighed til ham, den Uværdige, som paa en hæslig og styg Drøm. Alt hvad hun havde lidt og gaaet igjennem viste sig for hende som noget hun havde lidt forgjæves. Det var en lang Tid af hendes Liv, som var gaaet tabt.

„Han var ikke denne Kjærlighed værd," tænkte hun, „han fortjente ikke min Længsel og mine Taarer. Det var en Sygdom, en hæslig Sygdom, som havde grebet mig, men Gud være lovet, jeg blev helbredet i Tide. — Jeg tilgiver ham Alt, hvad jeg har lidt for hans Skyld, men jeg vil ikke tænke mere paa ham. Jeg vil glemme ham som om han aldrig havde været til og aldrig havde mødt mig paa min Vei. Jeg vil rive hans Billede ud af mit Hjerte og begynde et nyt Liv."

Disse Tanker beskjæftigede hende en af de første Dage efterat hun atter havde faaet sin Bevidsthed tilbage. Da hun først rigtig havde gjort sig Rede for hvad det var, der egentlig var skeet, var hendes Beslutning fast og urokkelig.

Den unge Greve skulde være glemt, glemt for evig.

Og det faldt hende ikke vanskeligt at holde dette Løfte. Der var noget saa Uhyggeligt og Frastødende i Mindet om Fortiden at det ikke kunde være Andet end velgjørende at holde Tanken borte derfra.

Dertil kom endnu den Behandling hun nød ber af Lorden. Denne ærbødige Opmærksomhed og omhyggelige Imødekommen af ethvert Ønske, det var for hende noget Nyt. Saaledes som Lorden bar sig ad mod hende havde endnu aldrig nogen Mand opført sig mod hende. Dette ærbødige, agtelsesfulde og forekommende Væsen havde hun endnu aldrig stødt paa og det gjorde saameget desto større Indtryk paa hende, som Lord Kalton aabenbart var en betydelig Person, baade i aandelig og materiel Henseende.

Det var første Gang i hendes Liv at hun stødte paa en virkelig Mand, i Ordets sande Betydning.

Det var en eiendommelig Følelse Nora nærede ligeoverfor denne Mand. Nærmest var det Nysgjerrighed. Den første Gang hun saae ham, var der strax Noget i hans Adfærd,

som slog hende og som sagde hende at dette ikke var nogen almindelig Person.

Men hvori bestod dette Ualmindelige? Det var dette som Nora ikke strax kunde gjøre sig klart. Hun gav sig derfor til paa en vis Maade at studere sin venlige Vært, hvilket var hende en meget opmuntrende Beskæftigelse i den Tid hun var Reconvalescent.

Men for unge Piger er det et farligt Experiment at give sig til at studere Herrerne. Det, som i Begyndelsen kun er en Arbeiden af Forstanden, gaaer lidt efter lidt over til at blive en Følelsessag. Studenten forvandler sig enten til en Beundrer eller bliver opfyldt af Afsky.

Det sidste Tilfælde indtraf ikke, men vel derimod det Første, skjønt Nora endnu ikke var sig det selv bevidst. Hun følte sig idet Hele tage saa let og fri tilmode, at hun egentlig slet ikke gad være over at gjøre sig rigtig Rede for sine Tanker og Følelser med Hensyn til sig selv.

Der var imidlertid en Anden, som læste tydeligere i hendes Sjæl end hun selv gjorde, og denne Anden var hendes Moder, Frøken Klik.

Hun saae med Bekymring at det fortrolige og venskabelige Forhold mellem Lorden og hans unge Veninde tog til Dag for Dag. Hun saae vel ogsaa klart at Noras Hengivenhed for hendes Vært endnu ikke var Kjærlighed, men den var nærved at blive det, og hvad saa?

Vilde denne Kjærlighed, hvis den virkelig opstod, ikke om muligt blive endnu mere haabløs end den første.

Ja, det var høist sandsynligt, og Nora maatte derfor for enhver Pris beskyttes mod denne Fare.

Hun og Nora maatte reise bort, tilbage til Danmark, inden det endnu blev for sildigt, og Kjærlighedsflammen var blevet saa stærk at den ikke mere var til at slukke.

Der var en Anden, som var af samme Tanke, og denne Anden var, som Læseren vel allerede har gjættet, Lord Kaltons gamle Tante.

Dag ud og Dag ind, gik hun og spekulerede paa at udfinde en Maade til at faae disse Fremmede kastede vaa Døren.

„Naar Alt kommer til Alt," tænkte hun ved sig selv, „saa er det ikke Andet end et Par Eventyrester. Hvem veed, maaskee hele denne Komedie med Flugten paa Landeveien og den lange Sygdom kun har været en opdigtet Historie, for at lokke min Broderson i deres Garn. Det er slet ikke saa utroligt, man har hørt at Sligt har ladet sig gjøre før, og for saadanne Fruentimmer er Intet umuligt."

Det var dog kun naar den gode Tante var i Centrum at hun nærede slige foragtelige Tanker, thi naar hun talte med Frøken Klik, ja selv med Nora, saa syntes hun meget godt om dem, og saa faldt det hende aldrig ind at henregne dem til saadanne Fruentimmer, hvilken Benævnelse ogsaa kun var en Frugt af hendes Angst for en mulig Mesalliance.

Det gjorde Frøken Klik ondt at hun saae sig nødt til at maatte gjøre en brat Ende paa Noras Ophold her, hvor hun øiensynligt befandt sig saa vel.

„Men det er nødvendigt." tænkte hun, „aldeles nødvendigt. Nora er nu ganske rask, og jeg vil ikke paa nogen Maade tillade at denne Lord Kalton skulde komme til at optræde som en Grev Løvenklo Nr. 2. Jeg vil endnu i Dag sige til hende at vi maa reise snareste muligt."

Da Frøkenen meddelte Nora sin Beslutning, berørte den hende høist ubehageligt, skjøndt hun ikke selv vidste hvorfor. Hun svarede ikke strax, men efter et Øieblikks Betænkning sagde hun:

„Jeg troer Du har Ret Moder, vi tør ikke længere lægge Baalæg paa denne Mands Gjæstfrihed vi maa reise, skjøndt det gjør mig ondt at skulle forlade dette deilige Sted."

„Det smerter ogsaa mig," sagde Frøkenen, „men det kan ikke være anderledes. At blive her længere, vilde være høist upassende. Du er jo nu aldeles rask, ikke sand?"

„Ja Moder," svarede Nora, idet der uvilkaarligt udslap hende et Suk.

„Godt, saa see til at faae Dine Sager bragte i Orden, saa vil jeg endnu i Dag underrette Lorden om vor Beslutning.

„Naar troer Du da vi komme afsted?"

„Imorgen. Gaae Du derfor op paa Dit Værelse og begynd at pakke Dine Sager sammen."

Nora adlød nikkende. Hun vidste ikke selv hvorfor, men Skilsmissen saa dette Sted, vilde blive den tungeste Adskillelse hun endnu havde oplevet, det følte hun sig overbevist om.

Da hun var kommet op paa sit Værelse, kunde hun ikke straks beslutte sig til at begynde og ordne sine Sager. Hun satte sig paa en Sofa og faldt i Tanker.

I den korte Tid hun havde opholdt sig paa dette lille Slot var hun saa at sige sammenvoxet med det og dets Beboere. Lorden var en prægtig Mand og selv den gamle Tante, der trods al hendes Gnavenhed og Særhed, alligevel en meget elskværdig, gammel Kone paa sin Maade.

Disse Omgivelser, som vare bleven hende saa kjære, skulde hun nu forlade og drage — hvorhen? — hjem til Danmark — Ak, hun havde jo ikke noget Hjem der, der var Ingen, som ventede paa hende. Kunde hun vel i Danmark finde noget Sted, hvor hun vilde føle sig saa hjemme som her?

Ak nei, det var umuligt.

Men dog, hun maatte herfra, blive her, det kunde hun ikke, det var umuligt, det vidste hun. Hun maatte altsaa begynde at pakke sine Sager sammen, i Morgen skulde de jo reise, havde Frøkenen sagt.

Men det gik kun langsomt med Indpakningen, saa langsomt at der endnu næsten Intet var gjort, dengang Klokken kaldte til Middagsbordet.

Middagen forløb som sædvanligt. Da den var endt og man var samlet i Salen for at samtale, sagde Frøken Klik pludseligt:

„Nu er det vaa høie Tid, Mylord at jeg aflægger Dem min Tak, for Alt hvad De har gjort imod min Myndling og mig."

Lorden saae forundret paa hende og sagde:

„Hvad vil De sige der med? Er der Nogen, som skal takkes, saa er det Dem og Deres Myndling som er nærmest

dertil, thi Deres Selskab har forskaffet mig nogle af de behageligste Dage, som jeg har tilbragt i mit Liv."

„De smigrer Mylord," sagde Frøkenen, „som en virkelig Cavaleer, vil De naturligvis ikke modtage nogen Tak, men De vil alligevel selv indsee —"

„Hvilket?" afbrød Lorden hende.

„At vi umuligt længere kunne lægge Beslag paa Deres Gjæstfrihed," svarede Frøkenen.

Den gamle Tante saae forundret paa den Talende og tog af Forbauselse tre Priser Tobak i Træk. Dette havde hun ikke ventet. Damerne vilde selv bryde op? Det var dog altsaa til Syvende og Sidst alligevel ingen Eventyrerske.

Lorden paa sin Side var ogsaa forbauset. Han maatte jo rigtignok have vidst at dette Øieblik vilde komme, men han havde slet ikke tænk derpaa, og derfor berørte denne pludselige Afskedtagen ham meget ubehageligt. Han havde befundet sig saa vel i Noras Selskab og nu vilde hun reise bort, nei, det vilde han paa ingen Maade tillade.

„De vil reise?" sagde han, idet han endnu ikke var vis paa at han havde hørt rigtigt.

„Ja."

„Naar?"

„Imorgen?"

„Saa pludseligt kan jeg ikke tillade at De forlader mig," sagde Lorden, der nu havde fattet sig igjen. „Det vilde være en altfor pludselig Adskillelse. Hvorfor vil De desuden endelig reise i Morgen?"

„De maa jo selv indsee Mylord, at vort Ophold her allerede har været saa længe at det neppe kan udstrækkes længere, uden at overskride det Passendes Grændser."

„Det indseer jeg ikke," svarede Lorden ivrigt. „De ere jo mine Gjæster, som det, som jeg allerede har sagt Dem, er mig en Fornøielse at huse, og paa den anden Side kan jeg da ikke troe at Noget skulde have mishaget Dem og indgivet dem denne pludselige Beslutning?"

„Den Tid jeg har tilbragt her i Deres Huus," svarede

Frøkenen, „vil altid være en af mine kjæreste Erindringer, det forsikrer jeg Dem om."

„Nu, jeg tillader mig altsaa at troe at De har befundet Dem vel her," vedblev Lorden ivrigere og ivrigere, „hvorfor skulde De altsaa ikke kunne gjøre det en lille Stund endnu?"

„Vi maa hjem, tilbage til Danmark," svarede Frøkenen.

„Ganske vist," svarede Lorden, „men Deres Fraværelse fra Hjemmet, fra Danmark, har nu været saa lang, at nogle faa Dage mere eller mindre ikke kunne gjøre Noget til Sagen. Jeg beder Dem derfor, opsæt denne Reise endnu lidt, thi denne Adskillelse kommer mig altfor pludselig."

„Men," begyndte Frøkenen.

„Jeg beder Dem, intet Men. De maa desuden betænke at Deres Myndling endnu er Reconvalescent, hun er endnu ikke ganske helbredet. Nogle faa Dages Ro og Hvile endnu ville virke høist velgjørende paa hendes Helbred. De maa erindre, at jeg ikke alene er Deres Vært, men tillige hendes Læge. Skjænk mig endnu Deres Nærværelse her i otte Dage," sagde Lorden i en bønfaldende Tone.

„Jeg veed virkelig ikke," sagde Frøkenen, „om —"

„Om," afbrød Lorden hende, „om De ikke trætter min Taalmodighed, vil De sige. Det gjør De kun, hvis De afslaaer min Bøn. Otte Dage maa De skjænke mig endnu, det vilde være grusomt at nægte mig dem."

Frøkenen var forlegen men samtykkede endelig i at blive endnu otte Dage.

Lordens Ansigt straalede af Glæde, og Noras gjorde ligesaa. I det Øieblik Frøkenen endelig gav efter, mødtes Lordens og Noras Øine tilfældigviis hinanden, og det var som om dette Blik kastede et Lys i deres Sjæle.

Den Eneste, som var utilfreds med dette forlængede Ophold, det var Tanten. Hun tog sig den ene Pris efter den anden af Ærgrelse, men det hjalp ikke Noget.

XL.

Hvad der saa skete.

Først i det Øieblik da den Mulighed viste sig at Nora Ebbesen kunde faae ifinde at tage bort, først i det Øieblik gik det op for Lord Kalton at det vilde gjøre ham saare ondt at skilles fra sin smukke Gjæst.

Han havde tilforn slet ikke tænkt paa at Skilsmissens Time vilde komme.

De Timer han henlevede med hende syntes ham saa smukke og fortryllende, at han slet ikke havde tænkt sig Muligheden af at de kunde ophøre.

Frøken Kliks Beslutning berørte ham derfor høist ubehageligt.

Skilles fra hende, som han i denne korte Tid havde faaet saa kjær? — Nei, altsaa denne Tanke var han ikke i Stand til at udholde.

Skilles fra hende, sige Farvel til hende, og sandsynligviis aldrig mere træffe sammen med hende — nei, det var mere end han havde Kraft til at bære.

„Og hvorfor falder denne Skilsmisse mig saa tung?“ spurgte han sig selv. „Hvorfor?“

Svaret udeblev ikke længe. Der var Noget i ham som sagde: „Fordi Du elsker hende.“

Ja, han kunde ikke mere skjule det for sig selv — han var forelsket, forelsket i en Grad som han aldrig havde været det før.

Dagen efter den i det foregaaende Kapitel beskrevne Scene, var han meget tankefuld og holdt sig usædvanligt længe inde i sit eget Værelse.

Da han endelig kom sammen med de Andre var han adspredt og ordknap, det var klart at han rugede over en eller anden Tanke.

Tanten, som betragtede ham nøie lagde Mærke til den Forandring, som var foregaaet med ham og tænkte ved sig selv:

„Hvor han seer nedslaaet ud. Det er blot fordi han saa nødigt vil skilles fra hende. Bare de otte Dage vare forbi og hun vel ude af Huset, før faaer jeg ikke en rolig Time. Jeg maa for enhver Priis holde dem fra hinanden i de faa Dage, som er tilbage. Han vil takke mig bagefter, hvis det lykkes mig at forpurre hans Dumheder.“

Men trods al hendes Aarvaagenhed, kunde hun dog ikke forhindre at Lorden og Nora Ebbesen jævnligt vare sammen og foretoge Udflugter i Forening. Hun opfandt tusinde Udflugter for at forhindre dette, men det var Alt forgjæves. Hun saae det og ærgrede sig derover.

„Det er rigtignok et sandt Ord, som jeg har hørt saa tidt,“ sagde hun ærgerlig til sig selv: „At naar Ungdommen er gal, saa er det umuligt for Alderdommen at bringe den til Fornuft.“

Trods alle hendes Forsigtighedsregler var Lorden og Nora altsaa dog ofte sammen. Men Talen flød ikke saa let mellem dem som før.

Det var gaaet op for dem Begge, hvorledes Forholdet egentlig var og dette lagde en Dæmper paa deres Ytringer som ofte truede med at lade deres Samtale gaae istaae.

Lorden havde forresten fattet sin Beslutning, men hver-

gang han saae Nora i Øinene, saa savnede han Mod til at udføre den.

Den ene Dag gik efter den anden, men endnu stod han lige fjernt fra Maalet.

Endelig var der kun en eneste Dag tilbag. Den næste Dag skulde Nora og Frøken Klik reise.

Og denne Dag var allerede langt fremskreden, men endnu var Lorden lige nær.

Han spadserede i Haven med Nora. Tause gik de ved hinandens Side, det var som om det var dem en Umulighed at finde Ord for hvad der bevægede sig i deres Hjerter.

„De vil altsaa reise i Morgen," begyndte Lorden endelig.

„Ja," svarede Nora.

„Og De er ikke til at bevæge til at udsætte Afreisen længere?" spurgte Lorden.

„Det beroer ikke paa mig, det maa Frøken Klik afgjøre," svarede Nora, idet hun rødmede dybt.

„Men naar det nu afhang af Dem?"

„Hvilket?"

„At blive eller at tage bort, hvad vilde De saa bestemme Dem til?" spurgte Lorden ivrigt.

„Men jeg har jo ingen Villie i den Retning."

„Men sæt nu De havde, hvad vilde De saa gjøre. Vilde De saa virkelig reise bort i Morgen?"

„Men hvortil dette Spørgsmaal. Hvad enten jeg besvarer dette eller ikke, saa vil det jo dog slet ingen Indflydelse have paa Tingenes Gang," sagde Nora forlegen.

„Og hvorfor ikke? Intet, end ikke det Allerringeste som et Menneske foretager sig er uden Indflydelse og Virkning," sagde Lorden, der talte sig varmere og varmere. „Tal, Frøken, svar mig med Oprigtighed. Forlader De virkelig gjerne mit Huus?"

„Hvor kan De troe det?" svarede Nora forlegen. Hvorledes skulde jeg gjerne ville forlade et Sted, hvor jeg har nydt saa megen Venlighed og Godhed."

„Denne Bortreise er Dem altsaa imod?"

„Den falder mig tung," sagde Nora aabenhjertigt, „hvor-

for skulde jeg ikke tilstaae det. Ethvert Sted som er blevet os kjært forlade vi jo kun nødigt. Hvorfor skulde jeg være hævet over de almindelige, menneskelige Følelser?"

„Dette Sted er altsaa blevet Dem kjært?" faldt Lorden ivrigt ind.

„Ja, hvor vilde det vel være muligt Andet."

„Og dog vil De forlade det?"

„Men Mylord, hvor kan De bebreide mig det? Hvor kan jeg blive? Hvad vilde Folk, hvad vilde Verden sige, hvis jeg endnu længere lagde Beslag paa Deres Gjæstvenskab."

„Oh, hvad behøve vi at bryde os om Verden? Og desuden, hvorfor skulde de ikke kunne blive her, uden at give den saakaldte Verden Anledning til Sludder?"

„Hvad mener De, Mylord?" spurgte Nora forlegen.

„Forstaaer De mig ikke?"

„Nei."

„Aner De ikke, hvorledes De kunde blive her, saalænge De selv vil?" spurgte Lorden, idet han betragtede hende med et Blik, der trængte hende ind i Sjælen.

„Mylord, hvortil disse Spørgsmaal? Lad os ende denne Samtale, der dog ikke fører til noget Resultat."

„Og hvorfor skulde den ikke føre til noget Resultat?" spurgte Lorden ivrigere og ivrigere. „Svar mig, svar mig oprigtigt: Gjør det Dem ondt, at forlade mig og mit Huus?"

Nora saae paa ham, men svarede ikke.

„Svar, svar!" gjentog Lorden.

„Ja, ja," hviskede Nora endelig.

„Nuvel, saa bliv da — bliv her og bliv min Kone," sagde Lorden, idet han slyngede sin Arm om hendes Liv.

Blive hans Kone! Disse Ord klingede for Noras Øren paa en ubestemt, berusende Maade, der gjorde hende det umuligt i det første Øieblik at fatte dens Betydning. Blive hans Kone! Kunde det virkelig være hans Alvor.

Hun svarede ikke, men hun rev sig heller ikke løs fra hans Omfavnelse.

Hun rødmede dybt og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Svar, svar!“ raabte Lorden, vil Du blive her og blive min Kone?“

„Ja, ja,“ hviskede Nora.

Længe spadserede disse To endnu nede i Haven. De glemte reent at Tiden til Middagsmaaltidet var forhaanden og de kom først i Hu derom da den gamle Tante kom for at søge dem op.

„Men, hvor bliver Du dog af,“ sagde hun i en skjændende Tone til sin Broderson. „Vi have ventet næsten en halv Time paa Dig, og kunde ikke begribe, hvor Du var blevet af. — Nu begriber jeg det forresten godt, naar man er i behagelig Selskab, saa gaaer Tiden saa let,“ tilsoiede hun i en spodsk og ondskabsfuld Tone.

„Ja, Du har Ret, Tante, behageligt Selskab forkorter Tiden i en forbausende Grad. — Det gjør mig forresten ondt at jeg har ladet Dig og Frøkenen vente. Men nu ville vi skynde os at indhente det Forsømte. Kom Nora lad os ile.“

Med disse Ord tog han Nora under Armen og løb hurtigt forbi den Gamle.

Der var Noget saa muntert og lykkeligt i hans Stemme og hele Adfærd at det slog Tanten med Angst og Forfærdelse. Hun saae efter det bortilende Par, slog Hænderne sammen og mumlede ved sig selv:

„Nu skal man see, nu er dog Ulykken skeet alligevel. Han har friet til hende, det tør jeg døe paa — og hun, hun har naturligviis sagt ja hellere end gjerne. — Herregud at han dog ikke ogsaa kunde have ventet til i Morgen, saa havde det da været for seent, thi saa havde hun været reist. Hvilken Skandale! Hvilken Misalliance! Hvad vil hele London sige til denne Historie? — Ja, min Skyld er det ikke, jeg vadsker mine Hænder i Uskyldighed!“

Medens hun mumlede saaledes, trippede hun hurtigt afsted efter det unge Par og kom næsten ligesaa tidligt ind i Spisestuen som de.

„Før vi gaae tilbords,“ sagde Lorden til Frøken Klik, idet Tanten traadte ind, „har jeg en Meddelelse at gjøre Dem Frøken, og Dig med Tante.“

„De har en Meddelelse at gjøre mig?“ spurgte Frøkenen.

„Ja.“

„Og den bestaaer i?“

„At jeg har vundet Deres Myndlings Hjerte og at jeg nu udbeder mig Deres Samtykke,“ sagde Lorden.

Frøkenen havde vel ventet dette, men dog kom denne Meddelelse hende som et Tordenslag.

Han kjendte ikke Noras Fortid, og skjøndt hun selv havde mindst Skyld i den Maade hvorpaa Begivenhederne havde udviklet sig, saa stod hun dog brødefuld i Verdens Øine.

Dette vidste Lorden ikke nu, men hvis han engang i Tiden fik det at vide, og der var jo megen Sandsynlighed for at det vilde skee, hvorledes vilde saa Noras Skjæbne blive? Vilde hun saa ikke blive tifold ulykkeligere, end ved nu strax at bære den Smerte, som et Afslag vilde medføre?

Alle disse Tanker krydsede om i hendes Hjerne med Lynets Hastighed og hun vidste ikke hvad hun skulde svare.

Hendes Bevægelse afmalede sig i hendes Ansigtstræk. Lorden lagde Mærke dertil og sagde lidt uroligt:

„Bedste Frøken, De svarer mig ikke. De har dog vel ikke Noget at indvende mod mig eller mit Tilbud?“

„Nei, det være langtfra, tvertimod,“ sagde Frøkenen.

„Men dog —“ begyndte Lorden.

„Men dog maa jeg,“ afbrød Frøkenen ham, „nægte mit Minde til denne Forbindelse.“

„Hvorledes?“ raabte Lorden, „De nægter Deres Minde.“

„Ja.“

„Det kan aldrig være Deres Alvor!“ sagde Lorden fornærmet og vred.

„Det er mit fulde Alvor,“ svarede Frøkenen bestemt.

„Men jeg har Deres Myndlings Minde, og hun er jo fri og uafhængig. Hun har jo ikke givet nogen Anden noget Løfte?“

„Nei, ingenlunde.“

„Nu, hvorfor vil De da nægte mig Deres Samtykke?“

„Frøken Klik,“ sagde Nora nu, idet hun for første Gang tog Ordet, „jeg har i den sidste Tid betragtet Dem som min

moderlige Velgjørerske, skal jeg nu nødes til at forandre denne Mening."

„Gud forbyde det mit Barn, at det nogensinde skulde skee," sagde Frøkene varmt. „Jeg nægter at give mit Samtykke kun for Dit eget Vels Skyld."

„Troer De da Deres Myndling vilde blive ulykkelig med mig?" raabte Lorden.

„Mylord," svarede Frøkenen, „De har viist os saa store og uegennyttige Tjenester at vi aldrig kunne gjengjælde Dem. Jeg anseer Dem for en saa hæderlig og brav Mand, som vel Nogen kan være og jeg veed Ingen i hvis Hænder jeg hellere vilde lægge den unge Pige's Skjæbne, men Tingen er den, De kjender aldeles ikke os, og De veed jo ikke om der ikke i Fortiden er foregaaet Ting, som forbyder Opfyldelsen af Deres Ønske."

„O Gud, hvad siger Du!" udbrød Nora, idet hun vendte sig bort og græd.

„Fortiden?" raabte Lorden. „Hvad vedkommer vel Fortiden Fremtiden? Jeg bryder mig ikke om hvorledes Noras Fortid har været — jeg vil kun tænke paa at skabe hende og mig en lykkelig Fremtid."

„Men Fremtiden er som oftest afhængig af Fortiden," sagde Frøkenen.

„De gjør Dem bestemt aldeles unyttige Skrupler," sagde Lorden, der begyndte at troe at Frøkenen var blevet grebet af en fix Idee. „Jeg er ganske vis paa at i en Dame som Noras Fortid, kan der ikke være Noget, hvorfor hun behøver at rødme."

„Og dog kunde det maaskee være Tilfældet, idetmindste i Verdens Øine, som kun dømmer efter Skinnet."

Hvad troer De jeg bryder mig om den dumme Verdens Dom," sagde Lorden utaalmodigt. „Giv mig Leilighed til selv at dømme og lad os ende denne piinlige Samtale. Aabenbar mig denne piinlige Hemmelighed, som synes at hvile paa Fortiden — hvis De ikke gjør det, vil det være mig umuligt at troe Andet, end at De er grebet af en eller anden fix Idee."

Frøkenen taug og kjæmpede med sig selv. Skulde hun opfylde Lordens Bøn eller ikke?

Hvad vilde han troe, hvad vilde han tænke, naar han fik det rette Sammenhæng at vide?

Og dog, var dette ikke den eneste og bedste Maade at bringe denne piinlige Sag tilende paa. Naar Lorden fik et klart Overblik over Noras Hændelser, saa var han selv istand til at domme og kunde saa senere ikke kaste nogen Bebreidelse paa Nora, om hendes Livshistorie senere skulde komme for hans Øren, muligviis i en forvanskет Skikkelse.

Nora stirrede ængstelig paa Frøkenen.

Vilde hun fortælle hvad hun vidste? Hvad vilde Lorden sige dertil? Kunde hun vel række ham sin Haand, naar denne Bekjendelse var gjort.

Lorden saae i mørk Taushed paa Frøkenen, som øiensynlig kæmpede en haard Kamp med sig selv.

Det var nogle frygtelige Øieblikke, saa ubehagelige og piinlige, som det vel sjeldent falder i noget Menneskes Lod at opleve dem.

Den gamle Tante dreiede sin Snuusdaase mellem Fingrene og lod sit Blik glide fra den Ene til den Anden med en forbauset Mine. Det var klar at hun slet ikke forstod Noget af hele Situationen.

Et Par Minutter sneg sig saaledes hen i Taushed. Da tog Lorden endelig Ordet:

„De svarer mig ikke, Frøken; De vil altsaa ikke aabenbare mig den Hemmelighed, der, som De selv har sagt, ligger i den unge Dames Fortid?"

„Jeg veed ikke om jeg tør," sagde Frøkenen og kastede et tvivlsomt Blik paa Nora.

Nora taug et Øieblik. Hun skjælvede af Bevægelse Endelig samlede hun hele sin Kraft og sagde i en lav Tone:

„Gjør hvad Du vil."

Derpaa sank hun om paa en Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder, medens en Taarestrøm flød ud af hendes Øine.

Hun havde intet Haab mere. Al Lykke og Held syntes at være forbi for hende.

„Nuvel, Mylord," sagde Frøkenen, „saa er jeg villig til at give Dem en Forklaring."

„Saa tal da."

„Jeg beder Dem om at det maa skee under fire Øine," sagde Frøkenen."

„Som De vil, maa jeg bede Dem om at træde herind," sagde Lord Kalton, idet han aabnede en Dør til et Sideværelse.

Saasnart de havde taget Plads derinde, begyndte Frøkenen: „Grunden hvorfor jeg nægtede at give Dem mit Samtykke strax og ubetinget, er den, at jeg agter Dem saa høit som en Mand af Ære og at jeg ikke vilde have at hvad der saa end skeer, der skulde kunne kastes nogen Skygge af Bebreidelse hverken paa Nora eller mig.

„Jeg har seet den Kjærlighed, som blussede op i Deres og Noras Hjerter og jeg har frygtet den og søgt at undflye den, men det var Dem selv, som holdt os tilbage her. Jeg vil nu fortælle Dem hele Noras Levnetsløb, saa maa De selv dømme om hvorvidt det vil være Dem muligt at staae ved Deres engang givne Løfte eller ikke. Hvilken Beslutning De end vil fatte, saa vil jeg ikke bebreide Dem Noget, ligesaalidt som jeg vil skjule den mindste Omstændighed for Dem. Det er en eventyrlig Historie jeg har at fortælle Dem, næsten en Roman, men jeg beder Dem være overbeviist om at hvert Ord denne Fortælling indeholder er Sandhed."

Hun taug nu et Øieblik for at samle sig. Derpaa begyndte hun at fortælle.

Hun begyndte med at fortælle sin egen Historie og at hun var Noras Moder, skjøndt denne selv ikke vidste det. Grunden hvorfor hun aabenbarede denne Omstændighed var den at Lordens ellers ikke let vilde have fattet i hvilket Forhold hun ellers kunde staae til Nora.

Derpaa gik hun videre, fortalte om Noras Barndom, hvorledes hun var faldet i Jødens Kløer og af denne var bleven solgt til Grev Løvenklo, kortsagt hun fortalte med den

største Oprigtighed hele den lange og sørgelige Historie, som Læseren allerede kjender.

„Og nu, Mylord," sluttede Frøkenen, „nu vil De selv kunne dømme om hvorvidt jeg har staaet i min Ret til at nægte uden videre at give mit Samtykke eller ikke."

„Jeg takker Dem for Deres Oprigtighed og for den Tiltro De har vist mig," svarede Lorden. „Jeg forstaaer at skatte Deres Bevæggrunde til at handle som De har gjort, Bevæggrunde som jeg ikke kan Andet end agte."

Her taug han og hensank for et Øieblik i Tanker, medens Frøkenen betragtede ham med Opmærksomhed.

Et Par Minuter forløb saaledes i Taushed. Da sprang Lorden pludseligt op stillede sig lige foran Frøkenen og sagde:

„Jeg staaer ved mit Ord som jeg sagde før: Fremtiden kommer ikke Fortiden ved. Deres Datter har været ulykkelig men ikke brødefuld. Omstændighedernes Magt har kastet hende ind i uheldige Forhold, men kan dette tilregnes hende? Deres Fortælling har ikke svækket min Kjærlighed, tvertimod, den er ligesaa stærk og levende nu, som nogensinde før.

Da han havde sagt disse Ord gik han atter ind i Salen, hvor Nora endnu sad grædende paa Stolen. Han greb hendes Haand, reiste hende op og omfavnede hende, idet han sagde.

„Elskede Nora, enhver Misforstaaelse er hævet, Skyerne ere forsvundne fra vor Lykkes Himmel, Du er nu min for evigt!"

Nora svarede ikke, men sank grædende til hans Bryst.

Den gamle Tante slog Hænderne sammen af Forbauselse. Efter hvad der var forgaaet i den sidste halve Time, havde hun mindst af Alt ventet sig dette Resultat. Saa var Ulykken dog skeet, Mesalliancen var indgaaet.

„Jeg har desuden en glædelig Tidende at meddele Dig," sagde Lorden nu til Nora. „Jeg har fundet Din Moder.

„Min Moder er jo død," sagde Nora forundret.

„Nei, hun lever, der staaer hun," sagde Lorden og pegede paa Frøken Klik.

Der paafulgte naturligvis nu en lang Forklaring. Det kostede en heel Deel Tid inden Nora kunde fatte hvorledes

Sagen egentlig hang sammen. Da det endelig blev hende klart, styrtede hun i Frøken Kliks Arme og udbrød.

„Du er altsaa min Moder! Det var derfor at jeg syntes saa godt om Dig fra det første Øieblik, det var Blodets Røst, som talte."

„Ak mit Barn, tilgiv mig, at jeg i saa lang Tid ikke var Din Moder. Alt hvad Du har lidt og gaaet igjennem det er jo udelukkende min Skyld, Frugten af mit Feiltrin."

Det blev seent inden man kom til Middagsbordet den Dag og Maden var bleven kold, men det var der ingen af dem, som lagde Mærke til, uden den gamle Tante, som lod hele sin Ærgrelse gaae ud over den stakkels Kokkepige, der forgjæves forestillede den gamle Dame at det var umuligt at vedligeholde Madens Temparatur, naar den skulde staae og vente i flere Timer.

XLI.

Slutning.

Sagen var altsaa bragt i Orden. Lord Kalton og Nora vare forlovede.

Det var naturligt at fra den Dag dette blev bragt i Orden var der ikke mere Tale om Frøkenens eller Noras Bortreise, de bleve naturligvis nu betragtede som Lemmer af Familien.

Den der var meest misfornøiet med dette Arangement var den gamle Tante, og der gik nogen Tid inden hun rigtig kunde forsone sig med at denne unge Pige, som Lorden havde fundet halvnøgen paa Landeveien, skulde være hans Gemalinde.

Dog, den Gamle var ingenlunde af nogen ondskabsfuld Charakteer. Det lykkedes derfor Nora efterhaanden at vinde hendes Velvillie i en langt høiere Grad end hun selv eller Lorden nogensinde havde vovet at haabe.

Det blev bestemt at Bryllupet skulde staae paa Slottet. Til den Ende vilde man forskrive en protestantisk Geistlig fra Strasbourg.

Tre Maaneder skulde Forlovelsestiden vare.

Nora var lykkelig. Hun indsaae grant nu i hvilken

Afgrund hun hidtil havde bevæget sig og hvilken uhyre Lykke det var for hende at være blevet revet ud deraf.

Hun var lykkelig baade fordi hun elskede Lorden og fordi hun havde fundet sin Moder.

Alligevel var hendes Lykke ikke reen og ublandet. Der var en eneste Sky paa hendes Himmel.

Hvad det var som foraarsagede hende Uro vil Læseren erfare af efter følgende Samtale, som forefaldt faae Dage efterat de i foregaaende Kapitel beskrevne Begivenheder vare forefaldne, medens Frøken Klik og hendes Datter tilfældigvis sadde ene sammen.

Frøken Klik slog tilfældigvis Øinene op og saae paa Nora som tankefuldt sad og saae ud af Vinduet.

Der var et eiendommeligt Udtryk i Noras Ansigt, som berørte Frøkenen ubehageligt, og i en halv ængstlig Tone spurgte hun:

„Du seer saa tankefuld ud. Er Du nu ikke lykkelig mit Barn?"

„Jo Moder, jeg er meget lykkelig — men dog —"

Her standsede hun forlegen og slog Øinene ned.

„Men dog?" gjentog hendes Moder.

„Dog er der en Tanke, som jeg ikke kan vise fra mig og som hjemsøger mig baade Dag og Nat?"

„Hvad er det for en Tanke?"

„Jeg veed ikke om jeg tør sige Dig den."

„Hvorfor ikke. Tør Du ikke betroe Din Moder."

„Men Du vil blive vred."

„Hvorfor det? Hvilke Tanker skulde Du vel kunne være som jeg vilde vredes over," sagde Frøken Klik kjærligt. „Tal Du kun ud og let Dit Hjerte, mit Barn."

Nora taug dog endnu. Det var øiensynligt at hun kæmpede med sig selv, men dog gik der flere Minuter, og ikke et Ord kom over hendes Læber.

„Nu mit Barn, hvorfor taler Du ikke," sagde Moderen endelig, „og aabenbarer Din Moder Alt, hvad der ligger Dig paa Hjerte? Hvorfor er Du saa tankefuld? Fortryder Du at Du at har givet Lorden Dit ja?"

„Ak nei, hvor kan Du troe det?"

„Nu, hvad er det da, som gjør Dig tankefuld.

„Det er Tanken om —"

„Nu, om? —"

„Tanken om — min Fader."

„Din Fader?"

„Ja Moder, Du maa ikke blive vred, men siden jeg har erfaret at de, som jeg altid havde troet vare mine virkelige Forældre, ikke vare det, saa kan jeg ikke lade være at spørge mig selv om hvem min Fader er."

Frøkenen saae lidt overrasket paa sin Datter. Efter et Øieblik's Forløb sagde hun:

„Og hvorfor ønsker Du at kjende ham?"

„Jeg veed det ikke, men det er en Tilbøielighed, som jeg ikke kan modstaae."

„Og dog er det bedst at Du glemmer denne Tilbøielighed," sagde Frøkenen langsomt.

„Men hvorfor?"

„Fordi at Forholdene ere saadanne at han aldrig anerkjende Dig som sin Datter."

„Han lever altsaa endnu?"

„Ja."

„Hvad hedder han, bærer jeg hans Navn!"

Frøkenen bøiede Hovedet og svarede ikke. Alle disse Spørgsmaal kom hende saa uventede at hun slet ikke var forberedt paa at besvare dem.

Hun, Frøken Klik elskede endnu Alfred Ebbesen hendes Barns Fader.

Hvis hun nu aabenbarede dette Barn hvem Faderen var, kunde der da ikke let deraf opstaae Ubehageligheder for ham, som nu var gift.

Kunde Opdagelsen af dette Forhold ikke kaste en Brandfakkel ind i hans huuslige Lykke og forstyrre denne for stedse?

Jo, det troede hun kunde skee.

Vel ikke nu straks men det var uberegneligt hvad der kunde skee i Tiden.

Hun besluttede derfor ikke at aabenbare Nora hvem hendes Fader var.

En Oplysning der jo forresten heller ikke kunde være hende til nogen Nytte.

Hvad Noras brændende Længsel efter at lære sin Fader at kjende, da betragtede Moderen denne blot som en barnagtig Grille, der snart vilde gaae over.

Medens disse Tanker fore gjennem Frøkenens Hjerne betragtede Nora hende med forventningsfuld Taushed. Endelig tabte hun Taalmodigheden og udbrød:

„Naa Moder, nu er det Dig, som ikke svarer mig."

„Du spørger om Du bærer hans Navn," svarede Frøkenen endelig langsomt. „Det er jo et overflødigt Spørgsmaal, thi Du kan nok tænke at Du blev døbt med samme Navn som bæres af den Familie, hvis Barn Du ansaaes for."

„Du vil altsaa ikke sige mig det?"

„Til hvilken Nytte? Han kan, som jeg jo allerede har sagt Dig, aldrig anerkjende Dig for sin Datter," sagde Frøkenen.

„Er han da gift?"

„Ja."

„Og har Børn?"

„Ja."

Nora taug lidt og saae eftertænksomt hen for sig. Derpaa sagde hun:

„Du har Ret. Det er bedst at dette Forhold bliver som det er. Et Ønske kan jeg dog ikke tilbageholde."

Og det er?"

„At see ham."

„Din Fader?"

„Ja, blot en eneste Gang."

„Dette Ønske kan jeg tilfredsstille. See, her seer Du Din Fader, saaledes som han saae ud for tyve Aar siden," sagde Frøkenen.

Med disse Ord tog hun en Medaillon frem fra sin Barm. Denne Medaillon var til at lukke op og indeholdt et Portrait af Alfred Ebbesen, saaledes som han saae ud, da vi første Gang forestillede ham for vore Læsere.

Nora greb Medaillonen og betragtede længe Portraitet. Endelig sagde hun:

„Han har været smuk. Har han forandret sig meget?"

„Ikke synderligt," sagde Frøkenen, „hans Træk ere blevne skarpere og fastere, men Udtrykket er det samme som for tyve Aar siden."

„Tak," sagde Nora, idet hun gav Medaillonen tilbage, „jeg føler at jeg vilde kunne holde meget mere af denne Fader, end jeg gjorde af ham, som jeg virkelig troede var det."

Nu kom Lord Kalton ind og sagde:

„Her er en Fremmed udenfor, som ønsker at tale med Dig."

„Med mig!" sagde Nora forundret.

„Ja, en Herre, som kalder sig Mr. Baton."

„O, Mr. Baton!" raabte Nora, idet hun sprang op, lad ham komme ind. Det er jo ham, som hjalp mig med at flygte fra Pensionsanstalten."

„Ah," sagde Lorden, „nu husker jeg Du har fortalt mig derom, men jeg havde glemt hans Navn. Jeg kan forresten ogsaa have Lyst til at gjøre Bekjendtskab med ham."

En Tjener blev nu sendt ud for at hente Mr. Baton, der et Øieblik efter kom ind i Stuen.

Han saae ud som sædvanligt og hilsede saa elegant og kunstrigtigt som kun en Dandsemester er istand til at gjøre det.

„Undskyld at jeg trænger mig herind," sagde han, „men

førend jeg reiser bort, vilde jeg dog gjerne sige Farvel til Frøken Ebbesen."

„De maa ikke tale om at trænge Dem herind," sagde Nora venligt, „det vil altid være særdeles kjært for mig at see Dem. Jeg betragter Dem som en gammel tro og prøvet Ven. Jeg behøver derfor heller ikke at forestille Dem for min Forlovede Lord Kalton, thi jeg har allerede fortalt ham saameget om Dem at han kjender Dem fuldkomment."

„Det er mig særdeles kjært at gjøre Deres personlige Bekjendtskab," sagde Lorden, idet han rakte Mr. Baton sin Haand.

„Sæt Dem nu ned," sagde Nora, „og fortæl os hvorledes det er gaaet Dem, siden vi skiltes ad."

Mr. Baton adlød Opfordringen med en noget forvirret Mine. Han vidste at Lord Kalton var meget rig og ved et Tilfælde havde han faaet at vide at Nora boede hos ham, men at de vare forlovede havde han ingen Anelse om før nu.

Imidlertid fattede han sig snart og gav sig ufortøvet til at fortælle.

Da Nora havde forladt Sangerselskabet havde Direktricen igjen indtaget sin Plads som Primadonna og gjort Alt hvad der stod i hendes Magt for at fjerne Mr. Baton fra Selskabet, hvilket ogsaa var lykkedes hende inden ganske kort Tid.

Han havde derpaa levet af hvad han havde sammensparet sig og søgt at faae nogle Informationer. Men dette vilde ikke gaae for ham. I Strasbourg havde han nu engang ingen Lykke med sig," sagde han og derfor vilde han reise videre bort.

„Hvor vil De saa reise hen?" spurgte Nora.

„Til Tydskland," svarede Mr. Baton, „det vil more mig at lære Tydskerne at dandse."

Samtalen fortsattes endnu nogen Tid og Lorden fandt saameget Behag i Dandsemesteren at han sagde:

„Da det altsaa ikke har nogen særdeles paatrængende

Hast med Deres Reise, saa indseer jeg ikke, hvorfor De ikke skulde kunne blive her og bivaane mit Bryllup. Naar det er forbi, saa reise vi til Tydskland, saa kunne vi jo gjøre Følgeskab."

Mr. Baton tog naturligviis med Glæde mod Tilbudet og oyslog foreløbigt sin Bolig paa det lille Slot.

Han og Lorden bleve snart særdeles gode Venner. Som alle Engelskmænd var Lord Kalton en stor Ynder af Legemsøvelser, hvilket ogsaa var Tilfældet med Dandsemesteren.

Dette var et Tilknytningspunkt, som snart gjorde dem uadskillige og snart affødte et særdeles fortroligt Forhold imellem dem.

Det var blevet bestemt at Brylluppet skulde holdes en Maaned efter den Dag Lorden og Nora vare blevne forlovede. Denne Maaned var en Maaned fuld af Travlhed og Bevægelse især for den gamle Tante, hvem det især paalaae at træffe hele det fornødne Arrangement.

Endelig kom Dagen.

Det lille Kapel paa Slottet var blevet festligt smykket og en protestantisk Geistlig fra Strasbourg var kommet for at forrette Vielsen.

Der var ingen Fremmede indbuden til at overvære Ceremonien.

Ingen Andre vare tilstede end Mr. Baton, Tanten, en Notarius og Husets Tjenerpersonale.

Nora var denne Dag henrivende smuk.

Hun var iført en hvid Atlasskjole og havde en Myrthekrands i Hovedet.

Da Lorden førte hende op til Alteret, var hun meget bleg og skjælvede af indre Bevægelse, men hun saae dog uendelig lykkelig ud.

Ogsaa Lorden saae glad og lykkelig ud.

Hans smukke og mandige Ansigt straalede af Glæde, da Præsten foran Alteret lagde hans Haand i Noras.

Da Vielsen var forbi begav man sig op i Slottet store Sal, der ogsaa var festligi smykket og indtog det prægtige Bryllupsmaaltid.

Umiddelbart efter at dette var forbi, steg hele Selskabet i de ventende Reisevogne og tog Veien til Schweitz.

To Maaneder tilbragte de nu paa Reisen.

Man reiste igjennem Schweitz, Norditalien og gjennem Tydskland.

Endelig naaede man Hamborg.

Her vilde Mr. Baton tage Afsked, men det vilde Lorden paa ingen mulig Maade tillade.

„Vist ikke, sagde han, „vil De til England med os. Jeg trænger netop til en Intendant paa mit Gods, det vil være en Plads for Dem."

Det mente Mr. Baton ogsaa og sprang høit i Veiret af Glæde over Tilbudet, som det naturligvis ikke faldt ham ind at afslaaae.

„Jeg haaber ogsaa at De følger os," sagde Lorden til Frøken Klik, og opslaaer Deres fremtidige Bopæl paa Kaltonhouse. Det vil være mig en stor Glæde naar De vil gjøre det, thi jeg er bange for at Nora, navnlig i Begyndelsen vil føle sig ene og forladt i det fremmede Land, naar hun ikke har en eneste Slægtning til at følge sig."

Frøkenen vaklede dog et Øieblik, inden hun modtog dette Tilbud.

Hun vilde vel gjerne følge sin Datter, men paa den anden Side vilde hun ogsaa gjerne gjensee Alfred Ebbesen og selv fortælle ham om Noras Lykke.

„Dog," tænkte hun, „det er maaskee bedre at jeg ikke gjør det. Hvem veed, maaskee min Nærværelse i Kjøbenhavn kunde bidrage til at forstyrre hans huuslige Lykke, og det vil jeg ikke have. Jeg vil følge Nora."

Hun samtykkede altsaa efter en kort Betænkning og endnu samme Dag fortsattes Reisen til England.

Tre Dage efter holdt Selskabet sit Indtog paa Kaltonhouse.

Den nærmeste Jernbanestation var to Mile borte fra Lordens Gods. Lord Kalton havde telegraferet og beordret Ekvipager til Jernbanestationen for at afhente dem.

Lorden kjørte selv den Vogn, hvori han og Nora sad. Tanten, Frøken Klik og Mr. Baton fulgte bagefter i en anden Ekvipage.

Rygtet om Lordens Bryllup var forlængst trængt til Godsets Beboere. Som Følge deraf var der foranstaltet en heel Deel Høitideligheder.

Paa Grændsen af Godset var der opreist en Æresport, som Lorden og Nora maatte kjøre igjennem.

Paa begge Sider af Æreporten havde Godsets Beboere forsamlet sig og modtoge deres Herskab med jublende Velkomsthilsener.

Der blev afsunget en Sang og Sognepræsten holdt en lang Tale, som Lorden besvarede med nogle venlige Ord.

Da dette var forbi kjørte man videre op til Kaltonhouse, som var en stor, prægtig gammel Bygning.

Den var fuldstændig opført i gammel, gothisk Stiil, med Spidsbuer og Taarne. Den laae paa en lille Høi, hvorfra man havde en vidd Udsigt over Omegnen.

„Her er vort Hjem," sagde Lorden til Nora, idet han standsede Vognen foran Hovedindgangen og sprang ud for at hjælpe Nora ned.

Ved Indgangen til Slottet stod Husets Tjenerpersonale i fuld Galla. Ogsaa de hilsede deres Herskab velkommen paa en særdeles høitidelig Maade.

Lorden førte nu Nora ind i Slottet, ind i dets store Sal, hvor et prægtigt Maaltid ventede dem.

Det er umuligt at beskrive det Indtryk, som alt dette gjorde paa Nora. Hun havde nok vidst at hendes Mand var

rig, men denne, næsten fyrstelige Pragt oversteg langt hendes Forventning.

I de første Øieblikke følte hun sig næsten nedtrykt af al denne Glands.

Der var noget Ydmygende i at hun, den fattige og forladte Pige, skulde gaae ind til alt dette, uden at kunne yde Noget til Gjengjæld.

Dog, da hun saae paa sin Mands smilende og lykkelige Ansigt, tænkte hun ved sig selv:

„Det Eneste jeg kan give ham, er min Kjærlighed — blot den maa blive stor nok til at gjengjælde ham Alt, hvad han har gjort for mig."

Denne Tanke beroligede hende igjen; thi hun følte at hun dog havde Noget at give til Gjengjæld.

Vi ville nu tage Afsked med Lord og Lady Kalton og kun fortælle at de leve saa lykkeligt sammen som det vel er muligt for et Par Mennesker her i denne skrøbelige Verden.

To smaa Børn, en Dreng og en Pige have sat Kronen paa deres huuslige Lykke.

Froken Klik opholder sig stadigt hos sin Datter og er saa lykkelig som et Menneske med en stormfuld Fortid vel formaaer at være det.

Den gamle Tante har ogsaa fuldstændigt forsonet sig med sin Svigerdatter.

Da hun saae at den nye Lady hævdede sin Stilling med sømmelig Anstand og Takt, svandt al hendes tidligere Fordom imod hende og hun betragter hende nu som sit eget, kjære Barn.

Hvad Mr. Baton angaaer, da befinder han sig ogsaa overmaade vel i sin nye Stilling som Intendant paa Kaltonhouse. I sin Fritid, hvoraf han ikke har lidt, gjør han sig en Privatfornøielse af at indprænte Norges to smaa Børn Dandsekunstens allerførste Regler.

Vi have endvidere hørt et Rygte om at han er ifærd med at gifte sig med en rig Forpagterdatter, men for dette Rygtes

Sandhed ville vi dog ikke indestaae, skjøndt det kan være troligt nok.

Hvad de øvrige Personer i vor Historie angaaer, da ville vi i Korthed gjøre Rede for hvorledes deres Skjæbne har været, siden vi skiltes fra dem sidst.

Md. Duval maatte opgive sin Pensionsanstalt.

Den Skandale som Noras og Mr. Batons Flugt havde foraarsaget, ødelagte hendes Etablissement i Bund og Grund. Heldigviis eiede hun en lille Formue og med den har hun nu trukket sig tilbage paa Landet.

Noras foregivne Fader, Brask, er forlængst Tid paa Ladegaarden.

Han var saa aldeles forfaldet til Drik at han tilsidst egentlig slet ikke mere havde noget klart Begreb om hvad der foregik omkring ham.

En skjøn Dag, da han tilfældigvis var kommet i Besiddelse af nogle flere Penge end sædvanligt, og havde Udgangstilladelse vendte han ikke tilbage igjen.

Først den næste Dag, fandt man ham liggende i en Grøft med en Brændevinsflaske ved Siden.

Han havde drukket sig ihjel.

Den værdige Mand Efraim, der var Skyld i Brask's Undergang og Ophavsmand til alle de Lidelser Nora havde gjennemgaaet, gik det ogsaa galt.

Han havde saa længe bevæget sig paa Grændsen af det Forbryderiske at han endelig en skjøn Dag blev hængende fast derved.

Det blev opdaget at han havde drevet en storartet Hælerforretning, samt at han havde indladt sig paa forbryderiske Vexeltransactioner med Umyndige, som Følge deraf blev han anholdt og tiltalt.

Den jordiske Retfærdighed naaede ham dog ikke.

Han fandt nemlig Leilighed til at aflive sig i Fængslet.

Alfred Ebbesen, Noras virkelige Fader, lever derimod et lykkeligt og tilfreds Familieliv med sin Kone og sine Børn.

Han faaer jævnligt Underretning fra Frøken Klik om Datterens Befindende.

Den gamle Grev Løvenklo lever ogsaa og lever endnu paa sin sædvanlige Maade. Han har forresten forlængst glemt Nora og den Ærgrelse hun forvoldte ham.

Da hans Søn kom hjem fra Paris, modtog han ham med disse Ord:

„Naa, nu vil jeg da haabe at Du er blevet helbredet for Dine Dumheder."

„Fuldstændigt," svarede Sønnen, „jeg har forresten en udmærket Historie at fortælle Dig."

„Om hvad?"

„Om Kjærlighed, om virkelig, sand Kjærlighed," svarede Eduard, idet han opslog en spottende Latter.

„Lad mig høre den," sagde den Gamle, „den sande Kjærlighed er noget saa Sjeldent at det nok er værdt at høre en Historie derom."

„Hvad der gjør den endnu mere pikant er, at Heltinden i Historien er en gammel Bekjendt af os," sagde Sønnen med et Smil.

„En Bekjendt af os?"

„Ja, en intim Veninde. Kan Du ikke gjætte hvem?"

Nei, det er mig umuligt."

„Herregud, det er hende, for hvis Skyld vi bleve Uvenner," sagde den unge Greve.

„Nora Ebbesen?"

„Ja, netop hende. Nu skal Du høre."

Og nu gav han sig til at fortælle paa en egen spottende Maade om, hvorledes hun var draget ud i den vide Verden for at finde ham, som hun elskede til Raseri. Hvorledes hun havde troet at han vilde gifte sig med hende og hæve hende op til sin Stilling i Samfundet, samt hvorledes hun

endelig besvimede af Ærgrelse, da hun kom under Veie med at dette ikke var hans Mening.

„Jeg skal aldrig glemme den gamle Dame," sluttede han, „som gav sig til at tale hendes Sag og læse mig Texten. Hun gjorde det med en saadan Alvor og Anstand at hun burde lade sig engagere ved Theatret som værdig Moder og Dydsheltinde. Hahaha, det var en kostelig Scene, den glemmer jeg aldrig saalænge jeg lever. — Hahaha!"

„Du har Ret, det maa have været morsomt," sagde den Gamle og istemte lystigt sin værdige Søns Latter.

Mon Nora virkelig havde fortjent dette?

Ende.

Nora Ebbesen,

eller

Kjøbenhavn paa Vrangen.

Original Roman.

Anden Deel.

Noras Eventyr i Kjøbenhavn.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af P. A. Worms Enke.

Trykt hos Ernst Lund.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Nora Ebbesen.

Anden Deel.

Noras Eventyr i Kjøbenhavn.

I.

Lykkens Omskiftninger.

Allerede Solon sagde for 2500 Aar siden: „Ingen kan prise sig lykkelig før han er i sin Grav."

Denne saa ofte betvivlede Sandhed have selv de Mennesker, som synes fødte til Lykken, som have fuldt op af Sundhed, Penge, Kjærlighed, maattet erkjende, og „Nora Ebbesen" eller som hun hed en kort Tid, Lady Nora Kalton, er en ny Bekræftelse paa den gamle Bismands Ord.

Nora — den smukke yndige Nora — forlode vi i første Deel som fuldkommen lykkelig, glad ved sin Mand, Lord Kalton og sine 2 Børn, en Pige og en Dreng. Disse Dage henrandt i Glæde og Tilfredshed. Disse anede ikke, at Sorgen vilde komme, og komme som et Uveir paa en solklar Dag.

Kun 3 Aar gammel døde Noras ældste Barn af en smitsom Sygdom, og den yngste en deilig Pige paa et halvt Aar fulgte fjorten Dage efter sin Broder i Graven.

Forældrenes Sorg var grændseløs og Noras Moder, Frøken Klik tog sig Datterbørnenes Død saa nær at hun to Maaneder efter blev stædt til Hvile i Familiekapellet. Dog endnu skulde den bittre Kalk ikke være tømt til Bunden, endnu engang skulde Nora stødes ud i Verden ene og forladt, og hun skulde — dog, vi ville ikke foregribe Fortællingens Gang.

Det var Middag — Lord og Lady Nora Kalton havde forladt Taffelet og som sædvanlig i den senere Tid, hun spiste Lidet eller Intet.

De sadde ved Kaminen hensunkne i sørgelige Betragtninger og det var navnlig Lorden hvem Smerten over de lidte Tab havde angrebet i høi Grad, saa at den fordums stærke, livsglade Mand nu lignede en Skygge.

Da traadte Kammertjeneren ind.

„Hvad er det, sagde Lorden med svag, dirrende Stemme — har jeg ikke utrykkelig befalet, at Ingen maa forstyrre os? — gaae."

„Mylord! De bedes tilgive mig — en Herre som i dette Øieblik er kommen fra London beder om øieblikkelig Audients."

„Jeg vil Ingen see — lad ham pakke sig, bort med ham; raabte Lord Kalton."

„Ja Mylord, men han siger, at det han har at forebringe er af yderste Vigtighed og at det er af høieste Interesse for Deres Herlighed. — Han bad mig tillige overgive Mylord dette Kort."

Tjeneren overrakte Lorden et Kort, og neppe havde denne læst: Mr. Henderson, Advokat, førend han med ærgerlig Stemme udraabte: Nei — ja ham maa jeg jo rigtignok modtage; han er min Advokat, men formodentlig har han intet Andet at meddele end at en eller anden Slyngel er gaaet fallit og at jeg har mistet en halv Snes tusind Pund Sterling! — Saadan et Par Skilling er ogsaa Noget at gjøre Allarm over, men det er nu den Slags Folks Vane. — Før ham ind — ja at sige — hvis Du, min elskede Nora kan taale at høre tale om de kjedsommelige Forretninger."

„Kjære Mylord!" svarede Nora blidt. „Tak for din Omhed imod mig, men lad ham kun komme, det vil maaskee adsprede mig og — Dig."

Kort efter traadte Mr. Henderson, en af Londons mest ansete Advokater ind i Gemakket. Det var en temmelig lille Mand noget korpulent, noget skaldet med et gjennemborende

Blik, og et eiendommligt Kast med Hovedet naar han vilde bekræfte en Ting som aldeles ufeilbarlig. Forresten var han bekjendt for sin strænge Redelighed, der næsten var bleven til et Ordsprog.

Efter at han høflig og med Værdighed men uden Slaviskhed havde hilset paa Mylord og Lady, tog han paa Opfordring Plads ved Siden af Lord Kalton og efter at de sædvanlige Høflighedsyttringer vare vexlede begyndte han:

„Mylord! Det gjør mig ondt at jeg kommer i et saa sørgeligt Ærinde, men min Pligt fører saadant med sig, og jeg maa bede Dem og Gemalinde være forberedte paa en meget ubehagelig Efterretning."

„Naa min kjære Mr. Henderson jeg kjender Deres Punktlighed og Forretningsiver, men De kjender ogsaa de Sorger, jeg og min Gemalinde have haft — og derfor er det bedst ikke at gjøre formeget Væsen af Bagateller. — Sig mig heller ligefrem hvor stor er Summen?"

„Hvilken Sum Deres Herlighed?"

„Jh nu, naturligvis er en eller anden Bankier Rotschild eller Gedalia gaaet Fallit og jeg har mistet saa og saa mange Tusind Pund."

„Mylord! Jeg vilde ønske, at jeg istedetfor det Budskab jeg bringer kunde meddele Dem at De havde mistet 50,000 Pund Sterling."

Men min Gud udbrød Nora skjælvende, men hvad mener De?

Hvilken anden Ulykke kunde ramme min Gemal end Tabet af nogle Penge som," fortsatte hun, „til hvilken vi dog ingen Arving have til."

Lorden sad imidlertid stille stirrende hen for sig. Hans Ansigt var blegt og hans Hænder skjælvede.

„Men Mand kom frem med det, hvad er det dog? skynd Dem!"

„Tilgiv jeg maa gaae regelmæssig tilværks."

Altsaa, De erinder Mylord at De for ti Aar siden var en uformuende medicinsk Student uden Udsigt til at opnaae Besiddelserne af de Eiendomme som nu ere i Grevskabet.

Den ulykkelige Hændelse da den gamle Lord Kalton paa sin Fødselsdag med sine tre Brødre og fire Sønner foretoge en Lystseilads, at Yachten kæntrede i Stormen, Skibet søndersloges mod Klipperne, og at man af de 8 ombord værende Personer fandt de fires Lig, medens de andre vare spørløst forsvundne *)

„Ja — ja — det erindrer jeg naturligviis godt — det var den ulykkelige Hændelse der bragte mig mine nuværende Rigdomme, men hvorfor erindrer De mig derom?"

„Et Øieblik Mylord — vil strax opklare Alt" — svarede Mr. Henderson.

„De var den nærmeste Arving til Godserne og før de tiltraadte dem lod De, paa mit Raad, som De bearede med Deres Fortrolighed, gjøre Alt for at faae at vide hvorvidt Nogen af de fire ikke fundne Personer endnu maatte være ilive. Alle Bekjendtgjørelser, saavel i engelske som i fremmede Blade forbleve uden Resultat, og da der altsaa var tilveiebragt en til Vished grændsende Sandsynlighed for, at Alle havde fundet Døden i Bølgerne, blev Deres Herlighed erkjendt som berettiget til Godserne, — naturligviis som Lovene foreskriver i Myndiges Ret forbeholden i alle Maader.

„Jeg kan ikke begribe Mr. Henderson, hvad den lange Indledning skal til," yttrede Lord Kalton utaalmodig, „De spænder mig paa Pinebænken".

„Nu kommer det! For omtrent 3 Maaneder siden kom til mig paa mit Kontor en fransk Dame med et lille Barn, en Dreng paa 6 Aar, og forlangte mig itale og fremlagde fuldgyldige og uomstødelige Beviser for, at hun var Enke efter den næstældste af den gamle Lord Kaltons Sønner, der ligesom ved et Underværk var bleven frelst hin Ulykkesdag og optaget af en fransk Sydfarer. Med denne maatte han gjøre Reisen til Sydhavet, og derfra til Ostindien hvor han blev bekjendt med bemeldte Dame, hvem han giftede sig med og levede 4 Aar, dels i Ostindien og dels paa Reiser i det Indre af Landet.

---

*) See Nora Ebbesen 1. Del, Pag. 373

I disse Aar forsømte han stadig at skrive til England, og Døden overraskede ham, netop som han stod i Begreb med at reise hertil for at gjøre sine Rettigheder gjældende, hvis de vare ham berøvede, hvad han dog tvivlede paa, da han ingen Slægtninge kjendte.

Før sin Død fik han dog Leilighed til at konstatere sin Identitet for den lokale Øvrighed og reservere sin Kones og sit Barns Rettigheder.

Flere Omstændigheder saasom: Afhændelsen af hendes Eiendomme, Krig o. s. v. have forhalet Enkens Afreise til England indtil hun endelig, som sagt, ankom hertil for 3 Maaneder siden, og opspurgte mig: At jeg ikke strax underrettede Dem om denne Sag har sin Grund i at jeg, der er mistroisk med saadanne Ting, først nøiagtig vilde prøve de medbragte Dokumenter og indhente de nøiagtigste Efterretninger. Det har jeg gjort og befundet Alt i den fuldkomneste Orden som ikke lader nogen Tvivl om —

„Om hvad?" spurgte Lorden med et ligblegt Ansigt — idet han med et forfærdeligt Udtryk stirrede paa Advokaten.

Om at den omtalte Dames Søn er den eneste rette Arving til Deres Herligheds Titler og Godser og at Deres Herlighed ikke mere er Deres Herlighed, men slet og ret „studiosus medicinæ" uden en eneste Skilling.

Lord Kaltons Hoved sank ned paa hans Bryst — hans Hænder der krampagtig havde omfattet Sidearmene paa Lænestolen slappedes mere og mere. Pludselig gjorde han en Bevægelse som om han vilde springe op, men faldt livløs tilbage i Stolen.

Lady Nora ilede forfærdet hen til sin elskede Gemal, kastede sig jamrende om hans Hals, kaldte paa ham med de ømmeste Navne, og styrtede da hun mærkede hans Læber blev kolde, besvimet om paa Gulvet.

Mr. Henderson ringede paa Tyendet, en Jæger kjørte øieblikkelig afsted til den nærmeste Læge. Han kom kun for at erklære at Lord Kalton var død af et Slagtilfælde.

Lady Nora faldt i en Nervesygdom akkurat som den der havde angrebet hende i Strasbourg. Hun talte vildt, kaldte paa sine Børn, paa Løvenklo, Brandt og vilde springe ud af Vinduet.

Men endelig seirede hendes Ungdom og den særdeles gode Pleie over Sygdommen, og 3 Maaneder efter Lord Kaltons Død stod hun reiseklædt i den nye Eierindes Gemak for at tage Afsked.

Den nye Lady Kalton var af gammel fransk Adel, stolt og Hovmodig, og da onde Tunger havde været rede til at fortælle hende baade Løst og Fast om den stakkels Nora, behandlede hun ikke denne som en Jevnbyrdig, men som et Væsen hvem man af Barmhjertighed havde optaget, klædt og fødet, og som man, da man nu skulde af med hende skyldte en Nødskilling.

„Mistres Nora," sagde hun, „det glæder mig at De er saa vel, at De kan forlade de for Dem vistnok ubehagelige Omgivelser og tage tilbage til Deres Fædreland; de Omgivelser som venter Dem der passe naturligvis ogsaa bedre med Deres Stand og Opdragelse.

Jeg skal imidlertid ikke glemme at De har været gift med en Slægtning af mig, og saaledes har et vist Krav paa min Medlidenhed, og derfor har jeg her en Anvisning paa 100 Lst. som vil være tilstrækkelig til Deres Hjemkomst og sætte Dem istand til, enten ved Haandarbeide eller en tjenende Stilling at søge Deres Livserhverv.

Nora stod et Øieblik som bedøvet. Vel havde hun i sit stille Sind ikke tænkt paa at gjøre Fordring paa at behandles efter den Stand som hendes afdøde Gemal havde hævet hende op til, — men haanes — nei det vilde hun ikke.

Med et skarpt Blik, der klædte hende uforligneligt, tog hun Anvisningen, rev den itu, kastede den paa Gulvet og sagde:

„Mylady! Husk paa at jeg endnu bærer det Navn, hvoraf

De er saa stolt, og ønsk at en Kalton — selv om det kun er en Kvinde — ikke trygler om Naadegaver. Jeg forlader dette Huus, hvis Herskerinde jeg har været, ligesaa fattig som da jeg traadte ind deri, men naar jeg forlader det, efterlader jeg tillige det Navn som jeg er berettiget til at bære. Jeg vil Intet have tilfælles med Dem, ikke engang saameget som et Navn.

Med disse Ord forlod hun majestætisk Gemakket, steg i Vognen og kjørte til den nærmeste Jernbanestation, for uforrettet at begive sig til London.

II.

Atter i Kjøbenhavn.

Da hun var kommen til Ro i Vognen og den første Harme havde lagt sig, følte hun hvor forladt hun var, hun brast i Graad og overlod sig en Tidlang til sin Fortvivlelse. Endelig kom hun til roligere Eftertanke og kom snart til den Erkjendelse at hun kun i Danmark kunde finde et Tilflugtssted og muligt at opnaae et roligt Liv.

Vel havde hun Fjender, det vidste hun, men hun følte sig skyldfri og haabede, ved Mod og Udholdenhed at kunne beseire de onde Dæmoner.

Ankommen til London gjorde hun de høist nødvendige Forberedelser for at komme til sin Hjemstavn.

Hun solgte sine undværlige Smykker, byttede nogle faa Obligationer, tog over Hamborg og Kiel til Kjøbenhavn og stod Mandagen d. 4de April 1856 ene paa Toldboden i Kjøbenhavn med en let Bagage og et tungt Hjerte.

Det var et yndigt Veir, og Havnen var bedækket med en stor Mængde Skibe.

Hun kastede et Blik tilbage og dvælede et Øieblik ved sine Sorger og sin korte tabte Lykke.

Da hun igrunden stod aldeles fremmed i sin Fødeby vidste hun ikke hvor hun forelobig skulde opslaae sin Bolig men lod sig efter en kort Betænkning kjøre til Stadt Lauenborg i store Strandstræde hvor hun tidligere havde boet en kort Tid.

Dagen efter besluttede hun at opsøge sin Pleiefader — og vandrede, simpelt klædt ned til lille Brøndstræde Nr. 406, hvor hun vidste at han tidligere havde boet.

Det var med Modbydelighed at Nora, der kom ligefra den høieste Luxus og Elegance traadte ind i den noget smudsige Bagtrappe som tidligere havde tjent hendes Pleiefader til Bolig.

En Mands Børn, der just ikke saae meget pyntelige ud, betragtede med Forundring den, efter deres Begreber, straalende Dame, og paa hendes Spørgsmaal om Brask endnu boede deroppe i Stuen, svarede en af de ældste Piger:

„Naada — næ, De ka' rigtnok tro Nei, den gamle fordrukne Rad har længe været paa Anstalten, og der kan De vistnok finde ham. — Aa lille Madam gi'e en Skilling for je æ saa sulten!"

Nora Kalton, eller som hun ogsaa kaldte sig „Nora Ebbesen" gav den smudsige Pige en Mark, og fik til Gjengjæld at vide, at Pleiefaderen Brask, der synes at have giftet sig igjen, allerede for et Aar siden var kommen paa Ladegaarden og han, der næsten altid var drukken naar han fik Udgangstilladelse, — eller som det hedder i Hverdagssproget „Udgangsbilletten" — havde Strafarbeide for Uorden. Forresten vidste Pigebarnet ikke videre om ham, men lovede med Løftet om en Erkjendtlighed at skaffe nærmere Oplysninger til næste Dag.

Da Nora forlod denne Gade, og ad Gothersgade vilde begive sig til sit Hjem, standsede en lille undersætsig Herre ved Synet af hende og fulgte efter hende.

Da han havde gjort adskillige „Slag" kom han hen til hende kastede et eiendommeligt gjennemtrængende Blik paa hende og sagde:

„Goddag Jomfru. Naa, hvorledes har De det? Hvornaar kom De hertil?"

Nora kastede et forbauset Blik paa ham, og først efter længere Tids Eftertanke gjenkjendte hun en Politiembedsmand ved Navn Hart der var almindelig bekjendt som en meget dygtig Officiant.

Da Nora følte sig fornærmet over den ligefremme og næsten uforskammede Tiltale svarede hun:

„Min Herre, jeg kjender Dem ikke og jeg beder Dem øieblikkelig at forlade mig. Jeg har Intet med Dem at bestille."

„Naa, naa, bliv ikke saa hidsig. Det kunde jo maaskee dog være at jeg kunde give Dem adskillige gode Raad og Oplysninger."

„Deres Raad behøver jeg ikke og Deres Oplysninger skjøtter jeg ikke om."

„Ikke det, ja, ja, jeg vil dog foreløbig underrette Dem om, at Deres Pleiefader er død paa Ladegaarden for en Maaned siden og at Deres virkelige Fader er ruineret og ikke er Eier af 2 Skilling. Ikke sandt det, interesserer Dem? Den gamle Grev Løvenklo ligger for Døden og hans Søn er blevet gift med Komtesse Stjernskjold. Det har ogsaa Interesse for Dem, hvad min Engel?"

Nora var som himmelfalden.

Det var rigtignok aldeles uventede Nyheder, men hvad kunde være denne Mands Mening med at fortælle hende Alt dette.

Vilde han hendes Fordærvelse eller vilde han hjælpe hende?

Naar Alt kom til Alt, var dog det sidste muligt. I al Fald var han en erfaren Mand, der muligvis vilde have Medlidenhed med hende og hjælpe hende til at erhverve sig en Existents.

„Hr. Hart," svarede hun efter et Øieblik's Betænkning, „tilgiv mig, at jeg maaskee ikke besvarede Deres Tiltale paa en høflig Maade. Men de vil kunne forstaae, at jeg i min forladte Stilling maa være forsigtig. Iøvrigt har de Ret,

Deres Oplysninger interessere mig virkelig i høi Grad og under saadanne Omstændigheder kan jeg ogsaa høilig trænge til et godt Raad. Men det er mig ubegribeligt at De har gjenkjendt mig.

„Kjender De ogsaa min Skjæbne i de senere Aar?"

„Lille Nora, Politiet kjender Alt — Deres Ophold hos Efraim, og Deres Salg til Grev Løvenklo, Konflikten med Sønnen, Deres Reise, Deres Giftermaal med Lord Kalton — kort sagt Alt!"

„Min Gud!" udbrød Nora, „saa veed De da ogsaa at jeg er uskyldig og at det er mit Ønske at erhverve mig et beskedent men ærligt Udkomme."

„Ja Ønskerne ere beskedne nok idag, lille Nora, men naar man er ung og smuk, holder af at pynte sig, more sig, og Alt det kan kan opnaaes ved at vise sig venlig mod Herrerne saa staaer De ligesaavidt som 1000 smukke Piger før Dem: „i Fare for at blive fanget!"

„Men jeg forsikrer Dem, Hr. Hart!"

„Ja, lad det nu være godt. — Jeg er en Verdensmand og — ja vi kunne jo fortsætte hjemme hos Dem i Stadt Lauenborg 2den Sal Nr. 19. — Seer De, jeg kjender Alt."

Nora indsaae at det var umuligt at unddrage sig Harts Beskyttelse eller Overhæng, — hun vidste ikke hvad — og han forlangte hende hjem.

Det er imidlertid blevet Aften, og Kl. 1 om Natten forlod Hart den grædende Nora, som Hart ved Afskeden forsikrede om, at nu skulde Ingen kunne krumme et Haar paa hendes Hoved.

III.

Nora stifter nyt Bekjendtskab.

Efter at Hart havde forladt Nora, som tidligere meddelt Kl. 1 om Natten, sad hun længe oppe endnu og stirrede hen for sig, grundende paa hvad hun nu egentlig skulde foretage sig, vel sandt, han havde jo rigtignok sagt, at Ingen skulde krumme et Haar paa hendes Hoved. Men vilde han da understøtte hende?

Saaledes sad hun oppe længe, til hun pludselig blev vækket ved Dagens Lysskjær.

Hun begav sig til Ro, egentlig for at sove, som i Reglen alle Mennesker pleier at gjøre, men hun fik kun en Deel ubehagelige Drømme som vaagnede hende tidlig paa Formiddagen.

Da hun var staaet op, syntes hun dog lidt efter lidt at faae bedre Haab, og tilsidst var Nora saa fuld af Forhaabninger som jo alle sangvinske Mennesker, der efter at have været drevet næsten til Fortvivlelse, pludseligt vaagne op som af en Drøm og er de lykkeligste Mennesker af Verden.

Da hun med koldt Blod eftertænkte sin Stilling indsaae hun, at der kun var meget lidt Haab om, at hun kunde slaa sig igjennem paa en „ærlig Maade.“

Den Driftighed som Hart havde viist, den Adfærd hvormed han havde behandlet hende ved at tilbringe den halve Nat hos hende, trods hendes Vægring, hendes Taarer overtydede hende om at hun paa en Maade var fortabt.

Og hvorfor?

Hart havde sagt hende det, og naar hun kastede et Blik i Speilet, maatte hun indrømme at han dog havde Ret til at sige dette.

Hun var smuk, altfor smuk til at hun kunde beholde denne Skjønhed for sig selv.

Hun havde givet efter for ham — det første Skridt var gjort — hun kunde næsten umuligt træde tilbage og igrunden havde en Fremtid som den Hart afmalede hende ogsaa sine Tillokkelser.

Hun skulde see Grever, Barorer, Millionærer, ja maaskee endog Fyrster for sine Fødder.

Hun skulde atter gaae klædt i Flsil og Atlask, bære Diamanter, boe med fyrstelig Pragt, hun skulde atter svømme i den Luxus som hun savnede saa bittert — ja, det var afgjort, hun vilde følge Harts Raad.

Dog, for at være ærlig, var det just ikke hans Raad, nei, det var det ikke; han havde viist hende, at hun igrunden var letsindig, at hun var pragtsyg, lidenskabelig, og saaledes maatte blive gode Venner med den eller de, der kunde tilfredsstille hendes Lidenskaber.

Han havde viist hende, at det maatte skee tidligere eller senere, og at hun gjorde klogt i at indrette sine Sager nu paa en Maade, som sikkrede hende en sorgfri Alderom. Nu vel, hun besluttede at leve, leve flot, knuse Hjerter og tømme de Forelskedes Lommer.

Hun vilde glemme Fortiden for ene og alene at leve i Nutiden og dog nogenlunde at sikkre sig for Fremtidens Tilstikkelser.

Nora vilde strax gjøre en Begyndelse.

Da hun var rigeligt forsynet med de smukkeste og kostbareste Kjoler, Shawler, kort sagt, Alt hvad der hører til et pragtfuldt og elegant Toilette, varede det ikke længe førend hun var fuldt paaklædt.

Den Pragt, Elegance og Smag, forhøiede i den Grad hendes naturlige Ynde, at hun maatte beundres som en fuldendt Skjønhed.

Neppe havde hun lagt den sidste Haand paa Værket og smilet veltilfreds til sit smukke Billede i Speilet førend Opvartningspigen, der forbauset blev staaende i Døren, meldte Hr. Hart ønskede at tale med hende.

„Strax," sagde Nora, „bed ham vente lidt, sig at jeg endnu ikke er fuldkommen paaklædt".

Hans Ankomst var hende noget uventet, og hun vilde være forberedt paa at møde et nyt Angreb, medens hun dog samtidig vilde formaae ham til at yde hende al den Hjælp han formaaede.

Men, have ham til Elsker!

Nei, skulde hun absolut have Elskere, saa maatte det da være Grever, Baroner og Herremænd, maaskee endogsaa høiere op.

Efter et Øiebliks Betænkning havde hun fattet sin Beslutning.

Hun ringede paa Opvartningsjomfruen.

Denne, der synes at være fuldstændig forvandlet, kom hurtig og ærbødig.

„Jomfru!" sagde Nora, „vil De, imedens jeg i Værelset ved Siden af taler med Hr. Hart, gjøre mit Sovekammer istand, og ikke forlade det før han er gaaet. Jeg betaler gode Drikkepenge.

Med disse Ord forlod Nora Sovekammeret og lukkede Døren af til Sideværelset, hvor Hr. Hart magelig havde kastet sig paa Sophaen.

Ved Noras Indtrædelse sprang han op og blev staaende forbauset, næsten blændet af denne smukke og majestætiske Skikkelse.

Endelig tog han Ordet og begyndte:

„Nei, det er da mageløs hvor De er yndig, det kunde nok hænde sig at De vil gjøre Lykke! Nei, sikken Figur, sikke Øine, sikken Mund, aa jeg maa have mig et Morgenkys min søde Pige.

„Nei, holdt! Hart, ingen saadan Tiltale og ingen saadan Fortrolighed mere".

„De har benyttet Dem af min forladte Stilling og har opnaaet hvad Hundreder af Mænd forgjæves have sukket efter, men dermed er ogsaa Alt forbi imellem os, idetmindste foreløbig. Jeg vil ikke bebreide Dem, hvad De har gjort. Enhver anden vilde maaskee have gjort ligesaa, men nu skal der være kastet et Slør derover."

„Ja, men, lille Nora!"

„Der hjælper intet Men", svarede Nora. De svor inat at de Intet mere vilde forlange af mig, og at de vilde hjælpe mig."

„Vil de holde Deres Ord?

„Ja under een Betingelse."

„Hvilken?"

„At De, naar jeg har hjulpet Dem vil give mig lidt Haab?"

„Velan! men indtil da lover De at betragte mig som en aldeles Fremmed, som en Dame De skylder Agtelse. Jeg veed at man kan stole paa Deres Ord."

„Det kan De sikkert."

„Hvormed kan jeg hjælpe Dem?"

„Foreløbig med at skaffe mig en Bolig. Her kan jeg jo ikke blive i Længden. Jeg maa have et Par Værelser, smukt og luxuriøst møblerede, og en Pige til min Oppartning."

„Det skal jeg skaffe."

„Værelserne maa være i en stille og rolig Gade og i et Huus hvor der ikke føres for megen Sladder."

„Naturligviis! og saa?"

„Ikke videre for Øieblikket! De har jo lovet, at Ingen skal krumme et Haar paa mit Hoved."

„Ganske vist, men det forudsætter, at Du, om Forladelse, at De holder Dem Loven efterrettelig, eller med andre Ord, at De ikke giver Politiet Anledning til at skride ind."

„Det følger af sig selv, kun at man ikke forstyrrer mig i mine smaa „laisons."

„Disse skal De faae Lov til at beholde."

„Altsaa seneste imorgen skal Værelserne staae beredte. Farvel Frøken."

„Nei, holdt, De glemmer at faae Penge."

„Gudbevares, jeg skal nok!"

„Paa ingen Maade. Jeg har tilstrækkeligt for det Første, saa at De maa ingen Udgifter have. Den Slags Forbindtlighed vil jeg ikke staae i til Dem. Da de veed Alt saa vil jeg ogsaa sige Dem, at jeg fra England har reddet 300 Lst. som jo er henved 3000 Rd. Her er Halvdelen, som vel vil være tilstrækkeligt til alle de nødvendigste Udgifter. I Pengesager stoler jeg ubetinget paa Dem."

„De kan trygt stole paa mig i Alt! Farvel."

„Farvel!"

Nora tog nu Hat og Shawl og besluttede at see sig om i Byen.

Det er naturligt, at hun deilig som hun var, med et udsøgt, kostbart og elegant Toilette opvakte almindelig Forbauselse paa sine Spadseretoure.

Ingen kjendte hende.

Men Alle vare enige om, at enten var hun en fremmed Dandserinde, en engelsk Lady eller en — Kourtisane.

Hun spadserede ud til Frederiksberg, tilfreds med den Opsigt hun vakte, og mærkede ikke at en ung, fri, elegant Modeherre, med et intetsigende, flabagtigt Fysiognomi, fulgte hende i Hælene.

Det var en af Kjøbenhavns meest renomerede Flotheder, den unge Grev Norskjold.

Han var især bekjendt under det smukke Kjælenavn „Kartoffelsvaleren".

Noras Skjønhed havde slaaet ham, han var drisstig og

uforfærdet naar det gjaldt Damer af Demimonde, og at Nora hørte til den Kreds følte han sig overbevist om.

Nora kom imidlertid ind i Frederiksberghave og satte sig paa en eensom Bænk.

Grev Norskjold, ham Kartoffelsvaleren, satte sig ved hendes Side.

„Paa min Ære, deiligt Veir, Frøken, kun endnu lidt koldt", begyndte han, Kartoffelsvaleren, Konversationen.

Nora svarede ikke strax, men betragtede ham for mulig at udfinde hvem han var, og af hvad Beskaffenhed han var.

I Begyndelsen troede hun, at det var en af disse pyntede Kræmmersvende der var ude for at lufte sin Principals Lager ud, og som paa en keitet Maade vilde agere Greve, men hendes skarpe Øie opdagede strax, at der, uagtet det enfoldige Udtryk i den unge Mands Ansigt, dog var noget aristokratisk, der ikke kunde fornægtes.

Hun havde levet længe nok mellem det høieste Aristokrati i England for at vide, at Enfoldighed og Grevetittel næsten altid ere uadskillelige.

„Han kan maaskee benyttes til en Introduction," tænkte hun, og sendte ham et halvt blu halvt udfordrende Øiekast.

„Finder De ikke, paa min Ære, De er da ikke vred, Frøken, paa min Ære, det skulde gjøre mig ondt om jeg havde fornærmet Dem, ja paa min Ære, men synes De virkelig ikke det er koldt?"

„Jeg er paa ingen Maade fornærmet, og De har Ret, det er virkeligt koldt!"

„Paa min Ære, De har Ret, jeg troer paa min Ære, at en Kop Chocolade kunde varme godt, det vilde paa min Ære glæde mig om jeg maatte opvarte Frøkenen med en Kop Chocolade hos Josty."

„Men min Herre, jeg kjender Dem jo slet ikke og hvorfor skulde De ogsaa?"

„Aa veed De hvad, De skal paa min Ære ikke bryde Dem derom. Tillader De at jeg præsenterer mig selv: Mit Navn er Grev Norskjold!"

„Ah! det glæder mig at gjøre Grevens Bekjendtskab, mit Navn er Eleonora Ebbesen."

„Paa min Ære, det er vidunderligt. Maaskee af gammel Adel, nedstammer maaskee fra Niels Ebbesen til Nørreris?"

Ganske rigtig, jeg er den sidste Ætling af denne berømte Familie, jeg er uden Forældre og Slægtninge, staaer ene i Verden og lever af mine Midler."

„Paa min Ære, Frøken, jeg er henrykt over dette Bekjendtskab, igrunden ere vi Slægtninge, Fætter og Kousine, paa min Ære, thi nu erindrer jeg at min Onkel har talt om, at en af vore Forfædre har giftet sig med en Ebbesen, paa min Ære, det er interessant. Maa jeg saa have den Ære at byde min smukke Kousine en Kop Chocolade? Det vil paa min Ære være mig en stor Fornøielse."

„Naar De er min Fætter, tør jeg nok modtage deres Tilbud."

Og nu gik Nora ind til Josty med „Kartoffelsvaleren." Det var hendes første nye Bekjendtskab.

IV.

Hvad det blev til med Bekjendtskabet.

Nora tilbragte en meget behagelig Time hos Josty; Kartoffelsvaleren eller den unge Grev Norskjold var uudtømmelig i at conversere hende paa den behageligste Maade, og med at forsikkre hende, „paa min Ære“, at hun var uforlignelig, og at hun absolut maatte til Hoffet.

Hoffet — ja, det var et af Noras brændende Ønsker. Hvorfor skulde hun ikke kunne gjøre ligesaa megen Lykke som Grevinde D.?

Nora meente i ethvert Tilfælde at være smukkere. Og havde hun ikke været virkelig Grevinde, gift med en virkelig engelsk Lord.

Hvis hun kunde vippe Grevinden af Pinden, det var et Mesterstykke.

Hun blev enthusiastisk alene ved denne Tanke og hun blev fortryllende ligeoverfor „Kartoffelsvaleren.“

Da Chocoladen var drukket, og Complimenter udvexlede, bød hun op for at begive sig til sin midlertidige Bolig.

Kartoffelsvaleren vilde absolut ledsage hende hjem og „tilbringe en halv Time hos hende.“

„Min Gud, Hr. Greve," udbrød hun fornærmet, „hvad anseer De mig for?"

„For en Gudinde, en Fee, en Venus," raabte han med glødende Kinder, som jeg vil offre Alt, mig selv, min Faders Penge."

„Hvorledes, — De frier til mig efter et saa kort Bekjendtskab."

Kartoffelsvaleren blev flau — inderlig flau.

„Paa min Ære," stammede han, „De tager nu ogsaa Alt saa alvorligt. Seer De, man kan, paa min Ære ogsaa elske hinanden uden at være gift."

„Farvel, jeg seer at De har misforstaaet min Overbærenhed ved at modtage Deres Tilbud. Jeg har ikke givet Dem den ringeste Grund til at tro noget slet om mig. Vi sees ikke mere."

„Jeg beder om Forladelse, paa min Ære, jeg mener det ikke saa slemt, men De maa tilgive mig, jeg maae see Dem igjen."

„Jeg vil nødig fatte slette Tanker om Dem og vil prøve Dem, hvis De virkeligt ønsker at fortsætte vort Bekjendtskab."

„Sæt mig paa Prøve, paa min Ære, jeg skal nok gjøre Alt."

„Det kommer an paa. Jeg gaar imorgen Middag en Tour fra Langelinie, gjennem Bredgade, Østergade til Vesterport. Tag et Par af deres fashionable Venner med, gjør Dem Umage for at møde mig flere Gange, og viis, ved at hilse mig ærbødigt og høfligt, at De sætter Priis paa mig."

„Paa min Ære, det skal skee, De skal see mig med Blomsten af Danmarks unge Aristokrati. Der er f. Ex. Hr. X— ved Garden, Legationssekretær U—, Baron Y—, oh, paa min Ære, de vilde misunde mig et Blik af saa deilige Øine. Men nu?

„Nu maa De forlade mig og De maa love mig paa Æresord ikke at følge efter mig."

„Grusomme, men paa min Ære, et Ord er et Ord, altsaa imorgen Middag."

Med disse Ord gjorde Grev Norskjold en dyb Kompliment for den skjønne Nora, og forsvandt i en Sidegang.

Nora begav sig hjem til Stadt Lauenborg, inderlig glad over det nye Bekjendtskab hun havde stiftet idag.

Hun tænkte! Det er aabenbart at den unge Greve er en stor Nar og en Dosmer.

Han er aabenbart Syndebuk for de fleste af sine Kammerater og Standsfæller, men Hovedsagen er, at han er virkelig Greve, at han staaer i Fordindelse med Aristokratiet, det Aristokrati, som snart skal være i mine Lænker. Han er forelsket i mig, det er klart, og af denne Forelskelse skal jeg bygge mig en Bro der maa føre mig til det Maal jeg tragter efter, maaskee endogsaa til."

I Mørkningen kom Hart, ærbødig og høflig og meddeelte, at han havde leiet fire Værelser i en Stueetage i N. V . . . . .gade.

Leiligheden var netop som hun ønskede. Faa Huusbeboere, afsides beliggende og dog paa en vis Maade i Midten af Byen.

„Imorgen blive Værelserne afpudsede og møblerede paa det eleganteste."

Nora udtalte sin Tilfredshed og da hans Opførsel var mønsterværdig (en hemmelig brændende Ild i hans Øine kunde ikke fange hendes Hjerte) bad hun ham spise til Aften med hende.

Under Maaltidet udspurgte hun ham om Landets adelige og rige Familier og nævnede som tilfældig Navnet Norskjold.

„Det er en af Landets rigeste Familier, hæderlig og brav i enhver Henseende. Der er imidlertid for Øieblikket nogle yngre Medlemmer i „Labandsalderen" som vække endeel Opsigt ved deres Lapseri, især en ung, lyshaaret Mand, klædt efter nyeste Mode og som Folkevittighed har givet Navnet „Kartoffelsvaleren".

„Fy", sagde Nora, „det er dog igrunden uartigt."

„Javist, men han er unægtelig en stor Laband, uagtet man ikke kan bebreide ham Andet end Lapseri. Hvis De øn-

ster det skal jeg gjøre Dem bekjendt med ham; han kjender Alt hvad der hedder „beaumond."

„Tak, det behøves ikke," yttrede hun triumferende, han er allerede blevet præsenteret for mig, og hvis De imorgen Middag vil patrouilere paa Østergade eller i Bredgade skal De see ham bringe mig sin ærbødige Hilsen."

„Hvad behager! er det muligt," spurgte Hart, men „fortæl mig, nei, det troer jeg ikke før jeg seer det."

„Naa, saae saa Troen i Hænderne imorgen. Troe De mig imidlertid, gode Hart, det skal ikke blive derved."

„Ja, hvis De i Løbet af to Dage har bragt det dertil, at en Søn af en af Landets fornemste Adelsmænd hilser Dem paa Østergade, saa tiltroer jeg Dem Alt."

„Pas kun paa imorgen; Men Klokken er mange, og jeg skal til Ro."

„Men det er jo det Samme som at sige, jeg skal gaa. Deres ærbødige Tjener, husker De Deres Løfte."

Vær ubekymret, Touren kommer nok til Dem. Adieu. Vi sees imorgen."

Nora sad nu og drømte, at hun var paa Veien til en Throne, der var sammensat af lutter „Kartoffelspalere."

Naturligviis gjorde hun næste Morgen et om muligt endnu prægtigere Toilette, end den foregaaende Dag.

Hun spadserede paa Langelinie og gik Touren til Nygade.

Man talte paa hele Touren kun om den ubegribelige Skjønhed.

Grev Nordenskjold mødte ganske rigtig med 4 gode Venner, og ganske rigtig, midt paa Østergade, og midt i Bredgade sendte han og hans Venner Nora den venligste og ærbødigste Hilsen.

Hart var aldeles forbauset, og da Nora kom hjem skrev hun følgende Billet:

„Hr. Greve!

De har holdt Deres Løfte og det fortjener Belønning. Jeg slaaer Dem til min Ridder og tillader Dem at indføre

Deres Venner hos mig. De ventes i Aften Kl. 7 i min simple Bopæl, N. B. . . . . gade Nr. 5 i Stuen.

Nora Ebbesen."

Adresse Hr. Grev Norskjold,

St. Kjøbmagergade o. s. v.

Da hun havde afsendt denne Billet fik hun travlt med at pakke ind og afgjøre sin Regning fra „Hotellet."

Kl. 5 ankom Hart, og i en Droske kjørte Nora til den Bolig, der i flere Aar skulde indeslutte en af Stadens flotteste og smukkeste Damer og være Vidne til mange ømme Scener mellem Nora og mange — unævnelige høie Herrer.

Hun var fuldkommen tilfreds med Harts Arrangement, (der rigtignok havdt slugt næsten Halvdelen af hendes Kapital) saa tilfreds at hun gav ham Tilladelse til ved Afskeden at kysse hendes smukke Haand.

Hun anede ikke, at Hast, da han var kommen udenfor, kastede et brændende Blik til Døren og mumlede:

„Vent — om 2 Maaneder er j e g den første Hane i Kurven, — hvis jeg gad, men det er min Pligt at holde Øie med Dig, og derfor bilder jeg Dig ind at jeg er forelsket i Dig."

Kl. 7 præcise ankom Grev Nordskjold, Nora modtog ham i et henrivende Morgentoilette.

En fin hvid Tylls Morgenkjole, aaben foran og besat med kostbare Kniplinger omsluttede hendes ranke, fine og fyldige Former, Haaret hængte i naturlige Krøller ned ad Nakken, og om Halsen bar hun et eneste lille Diamantkors.

Det var alle hendes Smykker.

Værelset var smukt oplyst og dog var der sørget for dette fortryllende Halvmørke der fremfor Alt er skabt til at bedaare Sandserne.

Nora laae i en skjødesløs Stilling paa Sofaen, og kunde friste den hellige Antonius selv.

Hun rakte smilende Haanden hen imod den indtrædende Greve.

„Tak, Herr Greve! Det er smukt af Dem at De besøger

mig i min Eensomhed. Tag Plads." Greven var fortryllet.

„Tilbedelsesværdige Nora, paa min Ære — jeg er væk! Det er mig umuligt at sidde ved Deres Side!"

„Min Gud, er jeg da saa afskyelig" — spurgte hun skalkagtig.

„Paa min Ære, jeg kan ikke sidde ved Deres Side, jeg maa ligge for Deres Fødder, der er den rette Plads for Deres Ridder."

„Eller i min Arm spurgte hun skalkagtig?"

Det var pudsigt at see Kartoffelsvaleren styrte paa Knæ og dernæst kaste sig i Noras Arme.

Men denne holdt afværgende Haanden ud og sagde:

„Nei holdt, Hr. Greve, De forstaaer vel Spøg."

„Spøg, Spøg, paa min Ære, Nora, deiligste Pige, ah! jeg kvæles, Spøg. Jeg elsker Dem til Raseri, paa min Ære forlang Alt af mig."

Saaledes vaasede han medens Nora hemmeligt smilede og værgede sig mod hans Angreb.

„Hør nu et Ord saa godt som ti, Hr. Greve," yttrede hun endelig med et alvorligt Blik, „mellem os er der en altfor stor Afstand til at jeg kan blive Deres Kone, Deres Maitresse vil jeg ikke være."

„Hvorledes, Grusomme. Vil De aldrig elske mig."

„Maaskee, men ogsaa kun maaskee, det vil sige, hvis De opfylder et af mine Ønsker, og vil virke for det saa"

„Naa, hvad saa."

„Saa vil jeg tilhøre Dem," sagde hun med et udfordrende Blik.

„Befal, hvad skal jeg gjøre?"

„De skal føre Deres Venner til mig, ligefra Baron H. til den unge Grev F— og betragte mig som en Dame af Deres Lige i Stand, hvad jeg i Virkelighed ogsaa er", tilføiede hun med et Suk.

„Imorgen skal hele Adelsklassen ligge for Deres Fødder,

paa min Ære. Men hvad mener De, skjønne Nora, om jeg endnu i Aften hentede et Par Stykker?"

„Nei, iaften er jeg ikke oplagt til at tage imod andre Elskværdigheder end Deres. De gjør mig vel den Ære at spise til Aften hos mig?"

Nora ringede.

Kort efter stod der et herligt Aftensmaaltid fra Ginderup, paa Bordet, og Kl. 11 forlod Kartoffelsvaleren hende, drukken af Kjærligheds Champagne, idet han svor paa at hun fortjente at være Keiserinde af Rusland.

V.

Nye Personer komme frem.

Kjøbenhavn har ligesom alle andre Stæder en Mængde Vampyrer, som i daglig Tale selv kalde sig „Kommissionærer".

I Reglen er denne Titel kun en Maske for det Slags Blodsugeri hvis rette Navn er Aager

Der gives naturligviis Undtagelser, men de ere meget sjeldne.

En saadan Kommissionær eller Aagerkarl bliver som oftest en velhavende, ja en rig Mand, inden faa Aars Forløb.

Han kjøber Landsteder, kjører i egen Ekvipage, lever som en Prinds og bliver tyk og fed.

At hele Verden afskyer dem, bryde de sig ikke om, ja Mange af dem sætte sig endogsaa en Ære i deres Skam, og erklære, at de godt vide de blive betragtede som Sørøvere.

I en af Byens mindre ansete Gader have en af de værste Aagerkarle, Cand. phil. Fee— opslaaet sit Hovedkvarteer.

I Porten prangede et Skildt, der underrettede de Forbigaaende om, at her var et Kontor for Kjøb og Salg af Eiendomme.

Det er det sædvanlige Skjærmbrædt for Aager, uagtet

der vistnok handles om Eiendomme, d. v. s. om Alt hvad de ulykkelige Debitorer eie lige indtil deres Børns Vuggeklæder.

Hr. Cand. Fee— blev i Almindelighed anseet for en af de værste, maaskee den allerværste af Byens Blodsugere

Han er oprindelig Student, af en hæderlig Familie, som nu naturligviis ikke vil vedkjende sig ham. Som ungt Menneske havde han været i Klørne paa andre Aagerkarle, og endte med, fra selv at være et Offer, at blive en Ypperstepræst blandt de Helvedes Udsendinge, der pine og plage Menneskene her paa Jorden.

Han havde giftet sig med en Pavillonsangerinde, en Stakkel, der lod sig bedaare af Udsigten til en sultfri Fremtid.

Og kun et saadant skikkeligt men fattigt Pigebarn kunde bekvemme sig til at ægte det modbydelige Væsen.

Han var feed, væmmelig feed, af et uhyre Omfang. Et Par runde, mæskede og dog slappe skidenblege, hængende Kinder skjulte næsten en Næse der havde stor Lighed med en lille ny Kartoffel. Han skelede med det ene Øie og var „vindøiet" paa det andet, saaledes, at naar han talte med Nogen, maatte han altid sætte Hovedet skjævt paa den ene Side. En Mund med et cynisk Udtryk der kun tildeels skjulte en stor Hugtand, omtrent den eneste Rest af de reglementerede 32. fuldstændiggjorde det lidet indbydende Billede af:

„Fæet fra Veile",

som han almindelig blev kaldt.

Saa modbydeligt det end kan være maae vi dog bede Læserne følge os op til Herr Fee— i hans Kontoir, omtrent en Maanedstid efter de i foregaaende Kapitel fortalte Begivenheder.

Han boede naturligviis paa første Sal, og havde 2 mukke Værelser, elegant meublerede, hvoraf eet var „Venteværelse" og eet hans „Audiencesal."

For Øieblikket er han ledig.

Hans Fuldmægtig, en nuværende fattig Stymper, men

vordende Aagerkarl sidder ærbødig ved Døren og beæres med en Samtale.

„Seer De min gode Hansen," forklarede Fee— nedladende, „saalænge der er Noget at hale maa De s'gu hænge i. Familien har hjulpet ham 2 Gange, og den hjælper ham s'gu ogsaa tredie Gang inden de sende ham til Amerika."

„Ja, men naar de høre det er falske Vexler?"

„Gud — er De saa grøn endnu min gode Hansen?" spurgte Fee— med et væmmeligt Grin — „falske" — ja s'gu ere de falske. Troer De inte jeg vidste at Grosserer H. aldrig endosserede Vexler som kommer til mig og mine Collegaer — jo mageligt! — Men derfor ere de netop sikkre."

„Sikkre."

„Ja netop, Menneske, De kan da for Fanden nok begribe, at Justitsraad A—, Kammeraad B— og hans Svoger Commerceraad C—, ikke vil have Deres Neveu, som bærer Familienavnet, i Tugthuset."

„Nei, det er umuligt, men"

„Nu, naar De ikke vil have det, saa maa de s'gu betale, og De kan tro, de betaler den ogsaa. Og det er en god Forretning, Vexlen er paa 800 Rd. Den er gaaet i to Aar og han har kun faaet 500 Rd. Naa, inden den er færdig har jeg tjent 1000 Rd. paa den allerede."

„Ja de er en dygtig Mand Hr. Fe—," forsikkrede Hansen ærbødig.

Det ringede.

Hansen gik ud og lukkede op.

Kort efter vendte han tilbage, listede sig sagte paa Taaspidserne hen til Fe— og hviskede:

Det er en ung, elegant Herre som jeg ikke kjender, han seer noget medtaget ud."

„Hm, — lad ham vente et Øieblik, og — træk ham hen til Vinduet. Jeg vil see om jeg kjender ham."

Da Hansen var gaaet, listede Fee— sig sagte hen til Døren, satte sit skjæve Øie til et i Døren anbragt Hul.

„Ho, ho — er det Dig — en Søn af den rige Bryggeer H.," mumlede han, gnidende sig i Hænderne — „ho, ho,

jeg har længe ventet at det skulde skee — naa, Du kan rigtignok tro, Du skal blive plukket min Ven — thi — din Fader er sikker nok for en Tønde Guld."

Fe— lod nu den Fremmede komme ind.

„Goddag Herr Fe—."

„Goddag — hvem har jeg den Ære at tale med?"

„Mit Navn er H—."

„Naa — og saa — hvad er til Tjeneste. Vil De kjøbe Eiendomme?"

„Nei, jeg vilde gjerne spørge om De kunde laane mig 400 Rd.?"

„Min bedste Herr H—. Saadanne Forretninger befatter jeg mig ikke med. Og desuden — hør mit oprigtige Raad. See til at hjælpe Dem uden at laane hos disse forbandede Aagerkarle. Det er blodige Penge. — Gaa til Deres Fader!"

„Det tør jeg ikke. Der er en Dame med i Spillet — og jeg maa have Penge, de koste hvad de vil."

„Ja, men har De betænkt. —"

„Jeg har betænkt Alt — kan jeg faa dem og hvad koster de?"

„Det er grueligt hvad Penge ere dyre i denne Tid. Jøderne give kun 80 af 100 paa 3 Maaneder, og — Lidt maa jeg da have for min Ulejlighed! Naar De udsteder en Vexel paa 400, saa faaer De 300 Rd."

„Det er blodigt!""

„Ja — det har jeg jo sagt."

„Naa — velan da — har De en Vexelblanket — jeg maa have Pengene inden en halv Time."

„Nei — undskyld Høistærede — her har jeg ingen Vexelblanketter. Kom med Vexlen om en Time, med Deres Faders Endossement, saa skal Pengene være parate. — Men for en Sikkerheds Skyld skulde De dog udstede den paa 410."

„Min Faders Endossement! — Men jeg sagde Dem jo, at min Fader ikke maatte vide et Ord derom."

„Ja — det kommer ikke Sagen ved —, derfor kan Deres

Faders Navn jo godt staae paa Vexlen — De er jo saa nær i Familien —."

„Men det er umuligt — tag en anden, f. Ex. min Ven P— som Endossent."

„Et Ord saa godt som ti, Herr H—. De skaffer mig Deres Faders Navn bag paa Vexlen, saa kan De faae Pengene om en halv Time. Hvorledes hans Navn kommer derpaa, er Deres, ikke min Sag. Uden det — ikke en Skilling, Adieu — Undskyld, der er Flere, der venter."

Med et blussende Ansigt forlod H— den ædle Menneskeven, og med et blegt Ansigt kom han kort efter tilbage med en Vexel, endosseret af den gamle H—.

„Vær saa artig — 1 — 2 — 3 — Hundrede Daler. Mange Tak Herr H—, Tak skal De have, fordi De under mig Deres Næring — Mange Tak — Naar De bare sørger for at betale Vexlen om 3 Maaneder, er der ikke det Ringeste ivejen — Jeg er taus som Graven."

Og med en dyb Kompliment fulgte han sit unge Offer til Døren, og hans sidste Ord vare: Farvel og mange Tak!

Den unge H— gik en kort Tid med sænket Hoved, ligesom bedøvet, med Haanden knuget om de kostbare Penge.

Et Øieblik stod han paa Nippet til at ile tilbage og give Aagerkarlen Pengene tilbage.

Men — saa tænkte han paa — hende — hende, som ventede ham med Længsel — som satte sit hele Haab til ham — Nei — det var umuligt — og — desuden, om 3 Maaneder vilde han maaskee nok skaffe Udveie. Foreløbig var han hjulpen, det var det Vigtigste.

Efterhaanden som han forestillede sig, at han nok kunde klare Vexlen, og at han aldrig mere skulde indlade sig paa en saadan Trafik, blev han i bedre Humør, og ilede afsted. Snart stod han paa Østergade i en af de prægtigste Juveleerbutikker.

Han syntes at være kjendt, og man syntes at have ventet ham, thi Juveleren selv kom ham imøde med en Æske, hvori et udsøgt smukt Halsbaand, Armring og Ørelokker.

Men nu var der en ny Ulykke — han havde kun

300 Rd. og Smykkerne kostede 400. At prutte kunde ikke nytte. Forlegen tog han de 300 Rd. og sagde:

„Det er rigtignok uheldigt — det har ikke været mig muligt at tilveiebringe mere end 300 Rd. og —

„Ih bevares Herr H—, skyndte Juveleren sig at tilføie — det gjør Intet. Vil De blot give mig et lille Beviis, maaskee en Verel for de 100 Rd., saa er Etuiet til Tieneste."

Den unge H— gav med Glæde Juveleren den forlangte Verel, modtog Etuiet — og stormede afsted.

Hvorhen?

Kan Læseren gjætte det?

Til Nora Ebbesen.

Men — for at meddele hvorledes han er kommen i Forbindelse med Nora, og hvorfor det var saa magtpaaliggende at tilveiebringe det dyre Etui og de endnu dyrere Penge, maa vi henvise til næste Kapitel.

VI.

Noras Experimenter.

Nora var, som allerede tidligere meddeelt, særdeles fornøiet med den af Hart arrangerede Leilighed; hun havde 4 Værelser, møblerede med Alt, hvad der hører til Luxus. Noras Bekjendtskab med Kartoffelsvaleren, var hun allerede leed og kjed af. — Han var saa rædsom kjedelig med sit stadige Vrøvl, krydret med: „vaa min Ære". Hun søgte kun at paaskynde hans Løfte at introducere sine fine Venner, Baron U—, Grev Y—, men forresten ønskede hun ham langt bort.

I længere Tid havde hun fra sit Vindue bemærket en elegant ung Mand, — rigtignok ikke af Adelstanden —, men som dog saae dum ud og synes at være af meget velhavende Forældre.

Denne unge Mand var Herr H—, hvis Bekjendtskab vi allerede have gjort hos Aagerkarlen Fe— (hvis virkelige Navn er Feestrup).

Han var som sagt Søn af en meget rig Bygger, havde nydt en meget god Opdragelse, var ikke uden Talenter i forskjellige Retninger, men var dog ved Vanen til at nyde alle Bekvemmeligheder blevet sløv for hvad der var Nyttigt, eller

rettere sagt, lagt sig efter en Dagdrivers Beskjæftigelse, ved nemlig at spadsere Østergade op og Østergade ned. — Det var paa en saadan Forretning han en Dag saae Nora Ebbesen, netop som hun gik hjem; han kunde umuligt modstaae hendes Yndigheder, han fulgte derfor efter hende, saae i ærbødig Afstand Nummeret paa hendes Gadedør og vandrede hjem med Haab om at gjensee og muligen at tale med denne fortryllende Skabning, der saaledes paa et Øieblik havde fængslet hans Sind.

Men hvorledes skulde han introducere sig hos hende, hun kjendte jo ikke ham, og han ikke hende. — Det var derfor ikke saa underligt, at hans stadige Spadseretur var gjennem N. B. . . . . gade for at see et Glimt af hans ubekjendte Skjønne.

Saaledes gik flere Dage for ham uden nogetsomhelst Resultat, da han en Dag tilfældig saae hende gaae ud og, da hun var nedenfor Gadedøren, tabe en Handske, som han øieblikkelig kom til for at tage op.

Hun gik videre efter at have takket ham for hans Opmærksomhed, men han standsede hende og bad om Undskyldning for denne Dristighed, men — stammede han, han havde flere Gange seet hende og ønsket at gjøre hendes Bekjendtskab.

Nora syntes ganske godt om ham; han var høi, rank, med smukke, sorte, livlige Øine, en smuk Knebelsbart og særdeles elegant klædt; hun svarede ham derfor, at det var hende en Fornøielse at maatte lære ham at kjende, det var der jo ikke noget Ondt i.

Saaledes fulgtes de ad op af Østergade, over Kongens Nytorv ud paa Langelinie og tilbage til hendes Bolig, hvor han tog Afsked med hende, efter at have modtaget en Indbydelse til næste Dags Middag.

Han var henrykt!

Næste Dag mødte han præcise efter Aftale; der var dækket et glimrende Bord, Nora selv var pyntet, som da hun modtog og fortryllede Hart.

„Det glæder mig overmaade at see Dem hos mig",

sagde hun, — han takkede med den Bemærkning, at Glæden hos ham heller ikke var af ringe Grad.

For at faae et Thema at conversere over under Maaltidet, beundrede han hendes Toilette og kostbare Smykker, men — bemærkede han: De mangler enduu et Armbaand.

Ja! — sagde hun, men jeg venter i Eftermiddag en Herr Norskjold, som har lovet mig et Saadant, jeg er inderlig kjed derover, da denne Greve er en høist kjedsommelig Person, men for ikke at fornærme ham, bliver jeg dog nød til at tage imod ham.

„Frøken, udbrød H— begeistret! — Maa jeg da ikke komme ham i Forkjøbet - hvad Tid kommer han?

Om en halv Time venter jeg ham, svarede Nora.

Elskede Nora! Siig: maa jeg ikke have den Fornøielse at forære Dem et saadant Armbaand, tilmed da De dog ikke bryder Dem om ham.

„Ja, men jeg vil saa nødig fornærme ham," indvendte Nora.

„Fornærme — en Greve — hvad gjør det, Frøken, jeg beder Dem, tag ikke imod ham."

Det er det samme, — paa een Betingelse.

Ja — om det saa var paa tyve Betingelser gaaer jeg ind derpaa.

„At De er her seneft om en halv Time."

„Det lover jeg Dem, Frøken, bestemt skal jeg være her."

Han tog nu Frakke og Hat og ilede afsted.

Vi have i det Foregaaende underrettet Læserne om, at den unge H—, begeistret af Kjærlighed til Nora, havde begaaet en Uforsigtighed, ja en Forbrydelse for at tilveiebringe en Deel Smykker.

Efterat han endelig havde overvundet alle Hindringer og endelig holdt de dyrebare Smykker i sin Haand, ilede han til N. B . . . . . gade.

Da han kom til Døren, hørte han høirøstet Latter og Lystighed.

Allerhøiest lo Nora.

Det var, med Undtagelse af hendes Stemme, lutter Herrer.

H— standsede for at lytte.

Bludselig synes han at høre sit Navn.

Jo — ganske rigtig.

Det var Nora, der talte om ham, og lo som hun var besat.

De Øvrige sekunderede hende med en Jver, som om det gjaldt at frembringe et harmonisk Latterkor.

H— vedblev at lytte.

„Ha — ha — ha — lo Nora — ja — han er ubetalelig — hvad giver I mig for ham?"

„Et Kys, — og —

„Nei Tak Herr Greve — det har jeg nok af — nei — De maa give mig Mage til de Armbaand og de Halsbaand den Ulykkelige er ude at kjøbe til mig."

„Naa — jeg vil offre Dem mit Liv — min Sjæl — ja, jeg vil skjænke Dem min Gjæld — men De veed nok — at —

„At De kun har en Uniform, der klæder Dem smukt, en Kaarde, der endnu ikke er betalt og endnu ikke har seet Blod — ja det veed jeg — det var ogsaa mit Spøg."

Man lo — Baron J—, der havde strakt sig paa Sofaen med Støvler og Sporer paa Bordet — „hvad skal vi gjøre med den lille Pomadekrukke?"

„Ja — hvad skal vi gjøre med ham?" spurgte Nora — „den unge Gjæk troer, at han i mine Arme skal faae Betaling for sine Armbaand."

„Sekretair, — find paa Noget!"

„Oh!" — grinede Sekretairen, „det er ikke saa vanskeligt. — Hør Nora, De venter ham jo snart?"

„Hvert Minut."

„Nu saa skjul os i Deres Sovekammer, tag alene imod ham, pak Armbaandet ned i Deres Kommode, vær smægtende —

om — forførende, og forsvind i Deres himmelske Sovekammer, idet De giver ham et skalkagtigt „Vent!"

„Og hvad saa?"

„Jh — naar han saa kommer ind i Helligdommen og troer at omfavne en Gudinde — saa —"

„Ha — ha — ha" — skoggerlo Herrerne — „jeg forstaaer, saa faaer han et hjerteligt Kys af et Par store Knebelsbarter."

Nora klappede henrykt i Hænderne, og gav sit Minde til denne som hun syntes glimrende Spøg.

Den unge H— havde hørt Nok!

Hans første Følelse var Raseri.

Han vilde støde Døren op og give de Adelige en Dragt Prygl.

Heldigvis betænkte han sig et Øieblik, og hans Blod blev koldere.

Kjærligheden, den vanvittige Kjærlighed til en Kourtisane forsvandt af hans Hjerte. Han indsaae, i hvilken Afgrund han var styrtet.

Men — endnu var det muligt at komme op af den.

Han gik rolig bort, for at overtænke hvad han kunde gjøre.

Det var tydeligt, at hun havde holdt ham for Nar.

Det var for en saadan Kvindes Skyld at han havde skrevet en — han gyste — en falsk Vexel.

Kun en eneste Ting kunde frelse ham, og for første Gang i sit Liv handlede han som en Mand.

Han gik til sin Fader.

Med sænket Hoved, og med bevæget Stemme fortalte han Alt.

„Fader," sagde han — „jeg veed jeg har feilet! Jeg veed at jeg har været en Daare, jeg veed at jeg har glemt, hvor kjærlig Du har været imod mig. Jeg veed, at jeg fortjener Straf."

„Nu vel — straf mig — men forstød mig ikke."

Den gamle H— omfavnede rørt sin Søn, talte kjærlige

og trøstende Ord til ham, og der kom fra nu af et saa kjærlige Forhold mellem de To, som ingensinde før.

„Kjære Fader" — sagde den unge H— „Vi sælge disse Smykker, og hvis Du vil laane mig den resterende Sum, vil jeg strax betale Kommissionæren Feestrup sine 400 Rd."

„Nei, min Søn — han skal ikke betales endnu. Smykkerne skal sælges, deri har Du Ret, thi da de engang har været bestemt til en saadan Kvinde, kan de ikke bæres af nogen uskyldig Pige. Men Feestrup skal ikke have sine Blodpenge før om 3 Maaneder. Gjør nu som jeg siger, min Søn — den Fornøielse vil vi dog have at overraske ham. Lad ham kun blive i den Tro, at jeg Intet veed om Vexlen. Han vil sætte et morsomt Ansigt op.

Da den unge H— ikke oftere vil forekomme i vor Fortælling, skulle vi her meddele, at denne Historie havde gjort et saa stærkt Indtryk paa ham, at han, efter Faderens Ønske tog Deel i dennes Bedrift, og er nu en agtet, flittig og velhavende Mand.

Da de 3 Maaneder og 8 Løbedage vare forbi, skrev Feestrup til den unge H—, at han maatte berigtige den omtalte Vexel inden Middag, da den ellers vilde blive præsenteret Faderen.

Den unge H— svarede, efter Aftale med sin Fader, slet ikke derpaa.

Om Middagen kom Hansen til den unge H—, og truede ham med Børnehus, Tugthus og deslige.

Den unge H— kastede ham ned ad Trapperne.

Skummende af Raseri styrtede han hen til Feestrup, som saa hurtigt som muligt personlig vraltede hen til den gamle H—.

Stønnende af den uvante Anstrengelse, bankede han paa den Gamles Dør.

Denne lukkede selv op.

„Hvem har jeg den Ære at tale med?" spurgte han.

„Mit Navn er Feestrup", svarede denne, „og jeg har en lille Fordring paa Dem."

„Paa mig?" spurgte den Gamle med tilsyneladende Forundring.

„Aa ja — en lille Vexel paa 400 Rd., udstedt af Deres Herr Søn — og — sagde han med Eftertryk — endosseret af Dem."

„Af mig? Aa — maa jeg ikke see den?

Ho — ho — tænkte Feestrup, nu kommer det — jeg vilde ikke være i den unge H— Sted for 20 pCt.

Langsomt trak han Vexlen op og præsenterede den.

„Jh — jo — jo — det er ganske rigtigt — jeg havde næsten glemt det — Vær saa artig - her ligger Pengene aftalte til Dem. Men — stop lidt, sagde han til den af Forbauselse stumme Feestrup — naar De en anden Gang vil forføre unge Mennesker til at skrive falske Vexler, saa skal De bære Dem lidt fiffigere ad. — Og hvis De nogensinde tiere sætter Deres lumpne Fødder indenfor min Dør, bliver De kastet ned ad Trapperne, ligesom Deres Fuldmægtig for lidt siden."

Aagerkarlen skadskede ned ad Trapperne saa hurtigt som det var ham muligt.

VII.

Noras fine Fornemmelser.

Det Selskab, der var samlet hos Nora, for at gjøre Nar af den unge H—, blev slemt skuffet i sine Forventninger.

H— kom ikke, som vi allerede vide, og det manglede ikke paa Spottegloser hos de fine Herrer over Noras Ufeilbarlighed.

H— blev imidlertid hurtig glemt, og man foreslog Nora at give en brillant Souper.

Naturligvis imod, at enhver af de Tilstedeværende gav sin Deel. Nora var fri for pekuniære Udgifter.

Alt blev arrangeret paa den flotteste Maade, og man beredte sig allerede til Gildet, med Nora som Husets Værtinde til at gjøre Honneurs.

Det ringede.

Pigen kom ind og gav sin Herskerinde et Tegn til, at hun havde noget Vigtigt at meddele.

Da Nora kom ud i Entreen, stod Efraim der. Hun vilde øieblikkelig vise ham Døren, da han standsede hende, opløftede en Haand og sagde:

„Nora — hør blot et eneste Øre. Du støder Din Lykke

fra Dig, hvis Du ikke hører mig. — Det er ikke i mit eget Navn jeg kommer — nei — det er Lykken jeg bringer."

„Du — bringe mig Lykke? Du som har bragt Vanære over mit Hoved, Du som jeg kan takke for alle mine Lidelser — Du som —"

„Stands Nora — Du kan have Ret, men jeg kan med eet eneste Ord bevise Dig, at Du vil angre, hvis Du ikke hører mig."

„Nu saa tal — men jeg siger Dig forud, at jeg ikke troer et Ord."

„Det beroer paa Dig selv — Hør nu — Du har gjort Opsigt — Du er smuk, smukkere end de allerfleste andre Damer i Kjøbenhavn. Man har lagt Mærke til Dig, man ønsker at gjøre Dit Bekjendtskab. Den jeg taler om, vil belønne Dig fyrsteligt!"

„Naturligvis et Opspind for at faae mig i Dine Garn — nei min gode Efraim — undskyld, Selskabet venter mig."

„Godt — skal jeg altsaa sige til Prinds .... (hvisker hende et Navn i Øret), at Du afslaaer at modtage ham."

„Hvorledes? Er det muligt? Prinds .... Maalet for alle mine Ønsker! Hør Efraim — dersom det er sandt, men jeg kan ikke tro det — saa vil jeg tilgive Dig!"

„Om det er sandt, kan Du faae Vished for en halv Time."

„Om en halv Time?"

„Ja, han vil komme her, incognito naturligvis, om en halv Time. Og derfor maa Du skyndsomst affærdige de Smaaherrer, som sidder derinde."

„Affærdige dem — ja — men hvorledes? Det er næsten umuligt."

„Det bliver Din Sag — naturligvis vil Prindsen komme ganske hemmeligt — ikke en Sjæl uden Du og jeg maa ahne Noget. Hans Gemalinde er jaloux — og han vil nødig gaae forgjæves."

„Og Du Efraim — vil nødig gaa Glip af Din Provision — ja det kan jeg forstaae — men bliv et Øieblik —

kom om tre Kvarteer med ham og Alt skal være i den fuldkomneste Orden."

„Det kan jeg lide — lad mig see Du er fortryllende — ja — det behøver jeg da ikke at bede Dig om — Du har endogsaa næsten fortryllet mig!"

Ved denne sidste Yttring var Nora nærved at udbryde i en Skoggerlatter, men standsede dog itide.

Efraim gik, og Nora vendte tilbage til Selskabet.

„Nu mine Herrer — tilbords — tilbords, vi skal have en glad Aften, og senere faae vi os en lille rouge et noir."

„Jeg maa prøve paa at vinde de Armbaand og det Halsbaand, som den unge H— saa skammelig har bedraget mig for."

Støiende begav man sig tilbords og tog godt til sig af Retterne.

Baronen reiste sig og vilde udbringe en Toast for den smukke Nora — da denne pludselig styrtede besvimet om paa Gulvet.

Alle Herrerne løb forskrækket til og vilde hjælpe hende — men hendes Pige kom til, og bragte hende ved Herrernes Hjælp ind paa Sengen.

Saa vilde og uregjerlige de unge Herrer end vare, gjorde dette uheldige Tilfælde dem ganske tause, og da Pigen kort efter kom ind og sagde, at hendes Herskerinde vel var kommen til Besindelse, men følte sig saa svag og afkræftet, at hun maatte bede Herrerne komme igjen den næste Dag.

Man adlød — og neppe var Døren aflukket efter den Sidste, førend Nora, til Pigens usigelige Forbauselse sprang op og i en Fart hjalp hende med at rydde Bordet.

Da dette var skeet, gjorde hun atter Toilette, og ventede nu med bankende Hjerte paa Efraim og hans Protegé. Præcis tre Kvarteer efter ringede det, og da Nora selv lukkede op, stod Efraim der med en middelhøi Herre, indsvøbt i en Slængkappe.

Nora kjendte ham strax.

Han havde just ikke noget synderligt oprakt Ansigt, men dog ret godmodigt.

Et mørkt Overskjæg krusede sig over hans Læber. Et Par vel vedligeholdte, mørke, friserede Bakkenbarter mødte næsten Overskjægets; forresten var der i det Hele taget ikke noget fyrsteligt hos ham, men derimod havde han en særdeles stor Lighed med en rigtig vel pudset Underofficeer.

Han talte med en noget udenlandsk Accent, formodentlig for at gjøre sig saa ukjendelig som det var muligt. Han var iøvrigt særdeles beleven og galant.

Nora indbød ham til at træde nærmere og Efraim fjernede sig med dybe Komplimenter og en velspækket Pung, og udbad sig Ordre til, naar han skulde komme og afhente Grev C., under hvilket Navn han havde præsenteret ham for Nora.

Om et Par Timers Tid blev Aftalen og dermed forsvandt han.

Grev C traadte nu ind til Nora og efterat hun havde paalagt Pigen ikke, under nogensomhelst Betingelse at forstyrre hende og Greven — befandt hun sig ganske alene med denne.

I Begyndelsen underholdt de sig med de almindelige Samtaler om Vind og Veir.

Nora iagttog stedse en meget tilbageholdende og undseelig Stilling.

Det synes som om den saakaldte Grev C— næsten var forlegen, idetmindste vovede han ikke at gjøre noget rask Angreb paa den Skjønne.

Dog hvilede hans Øine paa hende med uforstilt Beundring.

Nora besluttede at komme ham til Hjælp.

Hun stod op og satte sig tæt ved Siden af ham idet hun klogelig lod ham skimte sin lille Fod med det yndige Smalbeen.

Hun lagde sin Haand paa hans Arm og kastede et Blik paa ham, der bragte ham til at rødme lige op til Tindingerne.

„Hr. Greve," spurgte hun med blød Stemme — „De synes vistnok jeg er afskyelig."

„Wis-was — po min Ehre, jai finder Dem göttlig — ſchmokere end min Kone jemals geweſen iſt. — Aber —

„Nu — min Hr. Greve, naar De ſynes om mig — hvorfor taler De da ikke til mig? De ſiger jeg er „göttlich", men — beviis det."

Greven ſvarede ikke, men bedækkede hendes Hænder med fyrige Kys.

Dernæſt ſlyngede han ſin Arm om hendes Liv, og nu gav Nora ham et Kys — ſaa varmt, ſaa elſkovsfuldt at hans Puls løb Stormgalop.

* *

*

To Timer efter kom Efraim og fulgte den fremmede Herre bort igjen.

Nora blev alene og overtænkte ſin Stilling.

Hun var nu rykket ſit oprindelige Maal et Skridt nærmere.

Rigtignok var denne Herre, Hrev C. ikke danſk, men han kunde vel nok vente at faae Indfødsret.

Han var rig, gift med en rig Dame, og kom paa de allerfineſte Steder.

Man kunde jo ikke vide hvad der vilde følge paa i Fremtiden.

Nora gik tilſengs med et triumpherende Smil og drømte, at den unge H. havde druknet ſig af bare Kjærlighed til hende.

Næſte Dags Formiddag indfandt atter Efraim ſig hos hende.

Han medbragte en meget koſtbar Preſent til Nora fra Grev C.

At Efraim ikke blev glemt, hverken af Grev C eller af Nora behøve vi vel ikke at fortælle.

Følgen af dette intereſſante Bekjendtſkab var en udvidet Kreds af elegante og rige Tilbedere.

En intereſſant Epiſode danner en italienſk Fyrſtes Frieri.

Han var en stadig Gjæst hos Nora, og Følgen af denne daglige Omgang og det bestandige Samkvem med den forføreriske Nora, var en af disse dybe Lidenskaber, en af den Slags altfortærende Kjærlighed som blødgjør selv den kraftigste Sjæl og som smelter det haardeste Hjerte i sine glødende Digle.

Fyrsten — hans virkelige Navn tør vi ikke nævne —, men vi ville kalde ham Horace, havde ikke nogen fast Karakteer og gjorde ikke nogen synderlig Modstand mod de Pileskud, som Noras solklare Øine affkød paa ham.

Efter en Maaneds Forløb stod han beredt til at offre hende Alt — selv sit Navn.

Vistnok stod Nora i Byrd langt tilbage for ham. — Det italienske Adelsregister vilde vist neppe anerkjende Navnet „Ebbesen."

Desuden havde han uhyre Rigdomme, fyrstelige Slægtninge.

Men hvad bekymrede han sig derom?

Noras Skjønhed var mere værd end et fyrsteligt Vaabenskjold, og Alverdens Skatte vilde efter hans Mening ikke være tilstrækkelige til at betale den efter dens fulde Værdi.

Forresten var Fyrst Horace ikke afhængig af Nogen i sit Fædreland.

Hans Slægtninge var langt ude beslægtede, men han var den Sidste af sin Stamme.

Ikke en eneste knarvorren Raadgiver vilde hæve sin Stemme for at tilraabe ham:

„Fyrste, De begaaer en Daarskab!"

Horace nærede nu kun een Tanke, — een Ærgjerrighed, eet Ønske, nemlig: af yderste Evne at fremskynde sin Lykkes Time.

Han besluttede derfor, endnu samme Dag at udtale sig for Nora.

Da han ankom til „Kourtisanen" havde hans Ansigt et Udtryk af bevæget Alvor, som ikke var sædvanlig hos ham, og hans Gang var noget høitidelig og sat.

Nora begreb øieblikkelig, hvad disse Tegn havde at betyde.

Hun gav Pigen et Vink, og denne forlod strax Salen.

Horace og Nora blev ene tilbage.

Nora var igrunden bevæget.

Hun var forberedt paa, hvad der vilde komme.

Hun havde havt en haard Kamp med sig selv — men hun var fast besluttet paa at afvise dette Frieri.

Hun vilde endnu høiere op.

Horace var ligeledes bevæget.

Skjøndt den Maade, hvorpaa han var bleven modtaget og udmærket af Nora, og Følelsen af sit eget Værd, syntes ham en sikker Borgen for et gunstigt Udfald, befandt han sig dog i en usigelig Angst og Forvirring.

Han fandt ikke et eneste Ord at sige Nora.

Den nølende Maade, hvorpaa han gik frem og tilbage i Salen med snart hurtige og snart langsomme Skridt, forraadte hans Sjæls Tilstand.

Nora kom ham tilhjælp.

„Kjære Fyrste" — sagde hun — „De lader til at være bedrøvet — bekymret — adspredt."

„Jeg — bedrøvet — bekymret" — udbrød han — „Nei paa ingen Maade."

„Jo" — vedblev Nora — „jeg gjentager det og jeg er vis paa, ikke at tage feil. Tilgiv mig derfor, hvis mit Spørgsmaal er ubeskedent, det er ene og alene Interesse, som lægger mig det i Munden. Sig mig, kjære Fyrste, hvad fattes Dem?"

Horace tøvede med at svare.

„Er det en Sorg" — vedblev Nora — „saa betro mig den uden Frygt."

„Er jeg ikke Deres oprigtige Veninde?"

„Nora!" — stammede den unge Fyrste — Nora, aner De ikke, hvad jeg vil sige?

„Jo — jeg aner det nok, men — men?"

„Men jeg ønsker at høre det af Dem selv."

„Velan, jeg elsker Dem."

„Jeg veed det."

„Og jeg kommer, for paa Knæ at bede Dem være min Hustru."

Horace kastede sig virkelig paa Knæ for hende.

Nora rakte ham Haanden for at reise ham op.

„Siger De ja!" — spurgte han.

Nora svarede ikke.

Fyrsten gientog ængstelig:

„Siger De ja, Nora! — Siger De ja?"

Et Par Taarer stjal sig frem under Noras lange Øienhaar.

Hun holdt endnu stedse Horaces skjælvende Haand i sin.

Hun førte ham hen til en Sofa, hvor hun selv først tog Plads.

„Sæt Dem ned ved Siden af mig" — sagde hun — „og hør paa mig."

Fyrsten gjorde en Gebærde for at antyde, at hans Opmærksomhed var spændt.

„De er ædel og elskværdig" — vedblev Nora med virkelig Følelse — „jeg elsker Dem, elsker Dem saa oprigtigt, som jeg er istand at elske, og derfor hverken kan eller vil jeg føre Dem bag Lyset."

„Hvad! — De elsker mig, og elsker mig oprigtigt, og dog taler De om at føre mig bag Lyset — hvad skal dette sige, hvad skal det betyde?"

Nora taug.

„Elskede Nora, tal! giv mig et Svar, denne Uvished piner mig."

Nora saae op — hun græd.

Horace trøstede hende og sagde:

„De er bevæget, Nora, hvad er der veien?"

Nora fattede sig øieblikkelig og svarede:

„Jeg elsker Dem, som jeg engang har sagt — oprigtigt, men, det gjør mig ondt at sige det, Deres Kone bliver jeg aldrig!"

„Det havde jeg rigtignok ikke ventet af Dem, Nora, —

vi maa altsaa skilles — skilles for bestandigt. — Een Bøn vil jeg dog bede Dem om, før jeg reiser bort, for aldrig mere at komme tilbage, og det er: tænk engang imellem paa mig."

„Det skal jeg — jeg lover Dem, det og skal ogsaa holde Ord, men — De reiser ikke for bestandigt, — De kommer tilbage om kort Tid, det beder jeg Dem om."

„Nuvel da, — Farvel Nora, jeg skal gjøre Alt, for at føie Dem, - naar jeg kommer, veed jeg ikke."

Næste Dags Formiddag pakkede Horace sine Sager sammen, og om Aftenen reiste han til Italien.

VIII.

Nora stifter flere nye Bekjendtskaber.

Efterat Horace havde forladt Nora, sad hun i Sofaen, tænkende over, om det egentlig var fornuftigt handlet af hende, saaledes at give ham en Kurv.

Tilsidst blev hun dog enig med sig selv om, at det var rigtigt, thi som hun sagde, havde jeg giftet mig med Horace, kunde jeg jo ikke stifte fornemme Bekjendtskaber, og da det er mit eneste Ønske, saa vil jeg ikke tænke mere derover.

Det ringede.

Pigen kom ind og meldte, at Grev C— var ude i Entreen.

„Bil Du øieblikkelig lade ham komme ind."

Grev C— traadte ind, ikke saa undseelig, som da han første Gang var hos Nora, nei, de daglige Besøg havde gjort ham mere fri imod hende, han tog hende om Livet og kyssede hende.

„Elskede Nora," — begyndte han, — „jeg kommer vist til at forlade Dem for nogen Tid, — jeg maa reise bort."

„Reise bort? — det er da ikke Deres Alvor, Herr Greve."

„Jo — min Kone vil det og — naar hun sløiter, — saa maa jeg dandse, og jeg er desuden bange for, at hun har opdaget mit Bekjendtskab til Dem.“

„Men kjære Herr Greve, naar De troer det, saa maa vi see at finde paa Raad itide.“

„Raad, — ja men hvor faaer man et saadant Raad fra?“

„Lad De mig om det, Herr Greve, naar De har forladt mig idag, skal jeg øieblikkelig gjøre Foranstaltninger til, at Deres Kone ikke skal opdage det allerringeste.“

„Tak, elskede Nora, De er dog mageløs, göttlich.“

Efter et Par Timers Tid forlod Greven Nora, og overlod hende til selv at finde paa Raad, da han selv ikke var i Besiddelse af nogle.

Da Nora var alene, overveiede hun, hvad hun nu skulde gjøre.

Hun klædte sig paa og gik ud.

Nora gik lige op til Hart, hvor hun øieblikkelig blev indladt, uagtet Mange der søgte at faae ham itale, maatte enten vente forgjæves eller ogsaa komme igjen.

„Det er længe siden jeg har seet Dem hos mig, Herr Hart,“ begyndte Nora.

„Ja, lille Nora, mine Forretninger ere saa mange, at de optage mig næsten hele Dagen, og sommetider noget af Natten med, og det er hele Grunden, hvorfor jeg i saa lang Tid ikke har været hos Dem; thi længtes efter Dem, det har jeg rigtignok, uagtet jeg veed Alt, hvad der passerer hos Dem daglig.“

„Hvorledes, De veed det?“

„Ja — jeg kjender Historien med den Herr H—, som narrede Dem for nogle Guldsmykker, han havde lovet Dem, men jeg veed ogsaa, at det var Deres egen Skyld, at De ikke fik dem af ham.“

„Min egen Skyld, hvorledes forstaaer jeg det?“

„Ja det er nu min Hemmelighed. — Grev C— veed jeg ogsaa kommer til Dem, og jeg veed ogsaa, at hans Kone er meget jaloux og for temmelig sikkert tør jeg nok sige, at hun

allerede har opdaget hele Sammenhængen, — hun har da i ethvert Tilfælde fine Garn ude allevegne."

„Ja, det er netop angaaende denne Sag, hvorfor jeg kommer til Dem, og da jeg hører, De kjender hele Historien, saa behøver jeg jo ikke at forklare Dem den, jeg vilde derfor hos Dem søge Raad om, hvad jeg skal gjøre."

„Ja Nora, De maa flytte.

„Flytte — det vil jeg saa nødig — men naar der ikke er andet at gjøre, maa jeg finde mig deri."

„Gaa De nu hjem, lille Nora, saa skal jeg idag gjøre Foranstaltninger, og iaften skal jeg komme til Dem og underrette Dem om min Plan."

Nora forlod nu Hart, som hun paa en vis Maade hellere ønskede ikke at kjende, men hun var desværre nødt til at holde sig fortrolig med ham, paa Grund af hans store Indflydelse paa forskjellige Steder.

Da Nora forlod Hart for at begive sig hjem, var der en Herre, som blev ved at følge hende, og da hun kom til Gadedøren, standsede han og spurgte, om det ikke var Frøken Ebbesen?

Nora vendte sig om og blev ikke lidt forbauset over at see en gammel Bekjendt.

Den Fremmede var ingen anden end Herr Baton.

Hun inviterede ham op for at fortælle, hvorledes han havde havt det og hver han havde opholdt sig.

De fulgtes nu op sammen, hvor Pigen havde dækket Bord. Nora indbød Baton til at være behjælpelig med at indtage, hvad der fandtes derpaa.

Nora bad ham nu at fortælle sine Eventyr, som han naturligvis maatte have ikke saa faa af - hvilket ogsaa var Tilfældet.

Herr Baton vilde imidlertid helst først have Noget at spise, da han var forfærdelig sulten.

De satte sig nu begge tilbords og lod Retterne vederfares fuldstændig Retfærdighed.

Det ringede.

Pigen kom ind og meldte en Herre, der ønskede at faae Frøkenen i Tale.

„Hvem er den Herre," spurgte Nora.

„Det veed jeg ikke, men det er et ungt, ganske net Menneske med Ansats til Overskjæg, saavidt jeg kan see."

„Spørg om hans Navn."

Pigen kom tilbage med et Visitkort, hvorpaa stod:

„Le comte Frederic."

Det var dog et besynderligt Navn, sagde Nora, det seer næsten ud, som det var en meget fornem Herre, der kom incognito:

„Ja lad ham saa vente lidt i Salen, saa skal jeg strax være der."

Pigen gik med den Besked.

„Ja saa min gode Herr Baton, maa jeg bede Dem undskylde, men det lader til, at denne Herr Frederik absolut vil tale med mig i dette Øieblik, saa De maa bevise mig den Tieneste en anden Gang at besøge mig."

„Tak, Frøken Nora, men hvornaar er det Dem beleiligt?"

„Naarsomhelst, Herr Baton, det skal glæde mig, naarsomhelst De vil bære mig med Deres Besøg."

Herr Baton bukkede og forlod Nora.

Nora kiggede nu gjennem Nøglehullet, for at see, hvad det var for en Fyr, der gik under et saadant Mærke.

„Ah!" — udbrød hun, „det er jo ham, den fornemme Herre, som Norskjold sagde var Prinds, — kan det være muligt, oh! — det var jo guddommeligt."

Nora gjorde nu i en Fart et pragtfuldt Toilette, hun iførte sig med en mageløs Hurtighed sine kostbareste Kjoler og Smykker, satte det meest forførende og fortryllende Ansigt op, man nogensinde kunde tænke sig.

Hun gik nu ind i Salen til den unge Herr Frederik, hvem hun hilste meget gratiøst.

Den unge Greve saae ud til at være omtrent 21 til 22 Aar gammel, spinkel af Bygning, men med ret smukke Ansigtstræk, og som Pigen ganske rigtigt havde bemærket, med

Ansats til Overskjæg, idet han nemlig havde nogle enkelte Kikurrehaar, som han bearbeidede med en mageløs Virtuositet.

Han hilste Nora meget elegant.

Nora spurgte, hvad der gav Anledning til en saadan Ære for hende, ved hans Besøg.

„Hvor kan De dog spørge saaledes, Frøken, — hvad uden Deres Skjønhed og Deres Elskværdighed, kan give mig Anledning til Sligt."

„De smigrer og figer virkelig Komplimenter, min Herre, jeg antager da ogsaa, at det kun er Deres Spøg."

„Spøg — nei ramme Alvor, smukke Nora," udbrød den unge Greve begeistret.

De satte sig nu begge i Sofaen og talte om mange forskjellige Ting, som ere vanskeligt at opgive her, men noget Interessant maa det absolut have været, thi pludseligt reiste Greven sig og opdagede, at Klokken var blevet mange, hvorfor han maatte anbefale sig for denne Gang, men haabede, at det ikke skulde vare saalænge, forinden han atter skulde see sin fortryllende Nora, som han allerede kaldte hende.

Nora takkede og bad ham indstændigt, at han endelig maatte komme den næste Dag og spise til Middag sammen med hende.

Han lovede det og gik sin Vei.

Nora var ikke saa snart blevet ene, før hendes tre Dagdrivere, der nu ikke havde været der siden Besvimelseshistorien fandt Sted, meldte sig.

„Ah! — vor smukke Nora" — udbrød Grev Norskjold, „hvorledes befinder De Dem efter Deres Sygdom, — paa min Ære, det var høist fatalt den Historie forleden Aften — Er De nu rask?"

„Tak Herr Greve, nogenlunde, det var jo rigtignok blot en Overgang, men jeg føler mig dog endnu lidt mat efter det Anfald. — Det gjør mig forresten ondt, min Herre, at jeg ikke kan være saa behagelig imod Dem, som jeg gjerne vilde, men jeg haaber De undskylder mig, da jeg ikke er rigtig vel."

Nora ønskede dem aabenbart alle tre at ryge og reise ad

Hekkenfeldt til, da, som vi vide, hun jo ventede Hart om Aftenen, og da det allerede var temmelig seent paa Eftermiddagen, var der jo altsaa ikke lang Tid at spilde.

„Aa, Frøken" — bemærkede Baron Y— ligegyldigt, „vi vil forresten ikke andet end spørge, om vi maatte have Fornøielsen at invitere Dem med til Karneval, som Kunstnerne afholde om otte Dage."

Nora var just ikke saa ganske ligegyldig ved Invitationen, ikke for de tre Dagdriveres Skyld, men paa et virkeligt Kunstnerkarneval kunde det jo for det første være særdeles morsomt at deeltage, og for det andet kom der jo mange fornemme Folk, som hun haabede at gjøre Bekjendtskab med, hvilket jo udelukkende var hendes Hovedopgave.

Det blev altsaa en Aftale, at de tre unge Herrer samlede skulde hente Nora og paa den Betingelse, at hun maatte være saa elegant som muligt.

„Paa min Ære," udbrød den oppakte Kartoffelsvaler, „det er udmærket, at tre Herrer skal føre een Dame til Karneval, ha — ha — ha!"

Herrerne forlode nu Nora, som lovede at være parat til den aftalte Tid.

Da de vare gaaede, tænkte Nora, hvad det dog er for tre Lapse, som aabenbart ikke forstaae andet end at drive og saa slaae deres Forældres Penge ihjel.

Naa Herregud, det skal der jo ogsaa Nogen til.

Især Hr. Nordfjold, — Kartoffelsvaleren, — aa ja — der laa igrunden noget Vittigt og tillige noget saa sandt i denne Benævnelse, idet Munden paa ham altid stod aaben saameget, at akkurat en almindelig Kartoffel kunde sidde imellem Tænderne og ogsaa ganske rigtigt blive svalet af. — Rundt om dette virkelige Kartoffelsvaler-Apparat sad der noget ganske tyndt lyst Duun, eller, som hun selv var ufornuftig nok til at kalde det: Skjæg; dertil kom et Par matte dumme Øine, lange tynde Been, idethele taget en komplet Karrikatur med nogle forfærdelig afstikkende, forresten meget smukke Klæder.

Saaledes saae denne „Svaler" ud, derfor kan man virkelig

ikke fortænke den smukke Nora i, at hun var leed og kjed af ham.

Da hun havde siddet noget i disse Tanker, kom Pigen ind med et Brev til hende.

Nora aabnede det og læste:

Frøken Ebbesen!

Det gjør mig inderlig ondt, at jeg seer mig nødsaget til at narre Dem i Aften, men da det er mig aldeles umuligt at komme til Dem, fordi jeg er saa meget optaget af Forretninger til heelt ud paa Natten. Jeg vil dog herved underrette Dem om, hvad jeg troer at have erfaret idag — for vist tør jeg ikke sige det — men jeg troer, at De een af de første Dage kommer til at gjøre en Forandring med Deres Bolig, og vil derfor heller ikke gjøre noget ved den Sag, før jeg har faaet nærmere Underretning.

Imidlertid skal jeg enten personlig eller skriftlig underrette Dem om mere desangaaende.

Deres hengivne

Hart.

Nora læste Brevet flere Gange igjennem, men kunde ikke forstaae, hvad den Forandring skulde sige, hvem skulde vel kunne tage Bestemmelser med Hensyn til hende, naar hun ikke selv vilde.

Naa — imidlertid var herved ikke noget at gjøre, hun vilde lade sin Skjæbne besørge Alt.

IX.

Nora kommer paa Karneval, og gjør Bekjendtskab med en Sooffiseer.

Der henrandt flere Dage uden at der passerede andet end det Sædvanlige, Besøg af de tre unge Drivere, den unge Grev Frederik, som nu næsten var bleven en daglig Gjæst hos hende, og tillige en meget nobel Gjæst; han svarede ikke paa Noget: Penge, Kjoler, Shavler, Smykker, Alt af det meest udsøgte og elegante og tillige det dyreste.

Hart havde hun ikke hørt det allerringeste fra, men han havde jo lovet at ville underrette hende om, hvad der skete, og det vidste hun, at hun kunde stole paa, saa hun forholdt sig aldeles rolig med Hensyn til den Forandring, som Hart havde skrevet hende til og som for hende var aldeles „mystisk."

Imidlertid kom Karnevalsdagen og efter den kom altsaa Aftenen.

Vi ville nu følge Nora ind i hendes Sovekammer, som jo maaskee synes at være lidt vel dristigt af os, men da vi kjende Læserens og ifærdeleshed vore Læserinders Nysgjerrighed med Hensyn til Paaklædningen, giver dette Anledningen til, at vi følge hende derind — og det lige i Hælene paa hende.

Hun tog en elegant, lyseblaa Atlaskes Kjole, besat med ægte Kniplinger, paa; i Brystet havde hun en kostbar Brystnaal med ægte Perler, hendes smukke lysegule Haar bølgede sig i lange Krøller ned ad Nakken og paa Hovedet bar hun et Diadem, besat med een virkelig Diamant; to deilige brede Guldarmbaand havde hun paa, og hendes nydelige smaa Fødder vare bedækkede af et Par hvide Atlaskes Sko med Sølvspænder, kortsagt: hun var i det Hele saa elegant og elskværdig som nogen virkelig Dronning Isabella; hun vilde nemlig paa Karnevalet agere Dronning af Spanien.

Det var jo hendes høieste Ønske at komme saa høit tilveirs som muligt, og da her var en passende Anledning til det, saa benyttede hun Øieblikket.

Hun var altsaa Dronning af Spanien, rigtignok ikke i Landflygtighed, men en saa nøiagtig Kopi behøvede hun da heller ikke at gjøre sig Umage for at blive. I ethvert Tilfælde var hun komplet deilig. Paa den bestemte Tid var hun færdig, og hendes tre Kavalerer mødte ogsaa præcise, og det ovenikjøbet ikke med een, men derimod med to Karether, hvori hele Selskabet begav sig ud i Amaliegade til Kasino.

Klokken var 8, da de ankom til Kasino. Dandsen var endnu ikke rigtig begyndt, hvorimod der herskede den livligste Stemning; elegante Dragter, som spanske Riddere, Konger, Keisere og ligened til Medlemmer af Ladegaarden og Augustforeningen vandrede imellem hinanden i Pergolaen. den store og den lille Sal.

Saasnart Nora var kommen ind med sine tre Drabanter, ønskede hun blot hun var dem alle kvit, saa skulde hun nok sørge for sig selv.

Da vi have beskrevet Noras Paaklædning, vil vi med det Samme anføre, hvad hendes Kavalerer vare iførte.

Grev Norskjold var, som Modsætning til sig selv iført en Generalsuniform med en Masse af Ordener, som selv en

Hofmarskal vilde have havt Vanskelighed ved at fremvise, et umaadeligt krigerisk Skjæg. ja han var i eet og Alt udstyret saa nobel og krigerisk, at han med Lethed vilde have kunnet kopiere en General Baglænds i en virkelig Krig; imidlertid her havde han da ogsaa Leilighed til at vise sig, om ikke ved Tapperhed, saa dog ved Lapseri for et stort Publikum.

Baron U— og Y— vare som to stadige Venner begge iførte spanske Ridderdragter, som jo for saavidt kunde være meget passende, da deres Dame var spansk Dronning.

Vi vil nu foreløbig følge Noras Bevægelse; Dandsen var begyndt, og Nora havde ved sin elegante Paaklædning og stolte Holdning vakt almindelig Beundring blandt Herrerne; ja endog Damerne selv maatte indrømme, at der var noget majestætisk ved den Dame med den elegante Dragt, og man veed nok, at naar den ene Dame skal indrømme den anden Noget til Ære, saa hører der virkelig ikke saa lidt til.

Da Nora passerede igjennem denne brogede Mængde, kom hun uvilkaarligt til at mindes den første Gang hun var paa Maskerade. Ak ja, det var jo som vi vide, med hendes Plejefader eller hendes Sælger, der fulgte hende dertil dengang, og det var ikke for at dandse, nei kun for at vise hende frem. — Men nu tænkte Nora, vil jeg rigtig more mig, i Aften har jeg jo ingen Efraim, og de tre andre Drivere skal jeg nok blive af med, naar jeg først har faaet fat i en Kavaleer, som jeg synes om.

I disse Tanker forlod hun den store Sal, for gjennem Pergolaen at gaae ind i den lille; her blev hun øieblikkelig engageret af en ung elegant Herre, som førte saa mageløst deiligt, hvilket jo er det Udtryk, som Damerne i Reglen benytte sig af. — Efterat de saaledes længe havde dandset, blev hun borte for sine tre Følgesvende, som paa det ivrigste søgte hende overalt.

Godt, tænkte hun, nu skal jeg dog narre jer og hun foreslog den unge Dandser, om de ikke skulde leie dem hver en Domino, thi, forklarede hun ham, jeg har tre Herrer med, som jeg godt kunde lide at spille et Puds, og paa den Maade troer jeg nok at kunne narre dem.

Med Fornøielse indvilgede han i denne Spøg, han havde jo endnu ikke andet Bekjendskab til hende end at han havde dandset med hende.

De fulgtes ad ned og leiede sig hver en Domino.

„Min Frøken," udbrød den unge Mand, „maa jeg ikke byde Dem Noget?"

„Tak," svarede Nora, der aldeles ikke var saa stolt, som han havde tænkt sig.

De gik nu ind i Restaurationen, han tog først Masken af, og et smukt mandigt Ansigt kom tilsyne.

„Nu min smukke Ubekjendte, vil De ikke tage Masken af?"

Nora blev kostbar.

„Nei, jeg vil helst beholde den paa saa længe som muligt, og desuden — jeg veed jo ikke, hvem De er, og De ikke, hvem jeg er."

„Frøken! De maa — jeg tvivler jo aldeles ikke om, at jeg faaer et smukt Ansigt at see, thi naar jeg skal slutte af Deres smukke Figur og Holdning, maa der absolut være et overmaade smukt Ansigt.

Efter mange Overtalelser lod hun Masken falde.

Han forbausedes virkelig, han havde aabenbart ikke ventet et saa smukt Syn.

„Min Frøken!" udbrød han begeistret, hvem er De, — hvad er Deres Navn?"

„Ja," sagde Nora, „jeg maa da være ligesaa berettiget til at spørge Dem om Deres?"

„Undskyld Frøken, at jeg ikke har Nogen, der kan præsentere mig for Dem uden mig selv. Mit Navn er Ferſen, og min Stilling i Samfundet er Lieutenant i Marinen.

„Jeg har nu sagt Dem Alt, nu er det Dem, der er i min Gjæld."

Nora sagde nu sit Navn, og efterat have spist sammen, vare de saa intime, som om de havde kjendt hinanden i længere Tid.

Nora syntes aabenbart rigtig godt om sin nye Bekjendt, og var tillige glad over, at hun var blevet sine tre kjedelige Kavalerer kvit.

Det blev Morgen, og en Kareth kjørte dem begge til Noras Bopæl, hvor han tog Afsked med hende med Løfte om næste Dag at aflægge hende et Besøg.

Nora faldt som man kan tænke sig oven paa en saadan Nat, i en fast Søvn, og drømte om Karnevaler, Søofficerer og mange andre Ting.

Da Nora vaagnede op ad Formiddagen, kom Pigen med et Brev til hende af følgende Indhold:

Frøken Ebbesen!

Ifølge Ordre fra Hs. Excellence Grev C—, tillader jeg mig herved at underrette Dem om, at Hs. Excellence har kjøbt et Landsted i Nærheden af Byen, som han i Eet og Alt overlader til Dem at disponere over, ganske som De behager, men er det tillige paalagt mig at underrette Dem om, at De hurtigst muligt maa fraflytte den Leilighed, De nu beboer, for at begive Dem til ovenomtalte Lyststed.

Hvad Udgifter der er forbunden med Flytningen, er jeg beordret til paa Hs. Excellences Vegne at udrede

Med Agtelse

Fabian,
Privatsekretair hos Grev C—.

Nora var sienfynlig glad over at faae et Landsted, og dertil maatte ntturligvis høre baade Kjøretøi, Kudsk og Tjener, men hvad denne øieblikkelige Fraflytning skulde betyde, det var for hende en Gaade.

Mon, tænkte hun, hans Kone skulde have opdaget det Hele, eller hvad kunde være Grunden?

Nora klædte sig hurtig paa for at begive sig til Hart, som hun tænkte nok kunde give hende nogen Underretning desangaaende.

Da hun kom til Hart, vidste han ganske rigtig Alt med Hensyn til hendes foreståaende Flytning.

Nora spurgte ham, om han vidste nogen Grund, hvorfor denne hurtige Forandring skulde gjøres.

„Jo," — sagde han, Grunden veed jeg jo nok, men den vil jeg idetmindste foreløbig beholde for mig selv; men det kan jeg sige Dem for aldeles bestemt, at De vil i alle Henseender faae det bedre, saavel med Hensyn til selve Leiligheden, som til Deres øvrige Forbrug. Hovedgrunden, hvorfor De skal noget bort fra Byen, er ligefrem den, at Grev C— der mere ugeneert kan komme til Dem; som De veed, er han jo en Mand, der er godt kjendt af Alle, og derfor er det ham altsaa om at gjøre at blive saa lidt bemærket som muligt.

Nu har jeg sagt Dem saameget som jeg omtrent veed, sørg De nu blot for at komme derud hellere idag end imorgen."

Nora takkede ham for den Underretning, hun havde faaet, og vilde gaae, da Hart pludselig bemærkede:

„De var nok paa Kunstnerkarnevelet i Aftes med Deres tre daglige Gjæster, som De senere forlod for en Søofficeers Skyld?"

Nora saae forbauset paa ham og sagde:

„De er vist en Troldmand, min gode Hart, jeg kan ikke foretage mig det Ringeste, uden at De i selvsamme Øieblik veed det Hele, — jeg kan ikke begribe, hvor De faaer Saadant noget at vide fra."

„Ja, lille Nora, det er ogsaa Dem aldeles ligegyldigt, men hvorfor jeg taler til Dem om Karnevalet, som der jo i og for sig jo ikke er noget Ulovligt i, er ene og alene for at sige Dem, at De maa være lidt forsigtig med Fersen, saalænge De kjender Herr C—, thi opdager Greven ham hos Dem, bliver han vred og forlader Dem øieblikkeligt; og paa den anden Side kan Fersen ikke heller være tjent med at træffe sammen med Grev C—, nu har jeg underrettet om Alt for idag, skeer der noget senere, skal jeg enten skriftlig eller personlig meddele Dem det."

Nora forlod nu Hart og gik hjem.

Da Nora kom hjem, fandt hun paa sit Bord en Masse Visitkort med næsten udelukkende adelige Navne, der havde, fortalte Pigen, været flere Herrer og spurgt efter hendes Frøken, men da de hørte hun var ude, havde de hver især aflagt deres respektive Kort.

Det var godt, tænkte Nora, Karnevalet skal nok bære gode Frugter.

Hun satte sig nu ned ved Bordet og saae Kortene igjennem, for at see om der ingen bekjendte Navne fandtes.

Da hun havde siddet noget, reiste hun sig hurtigt op med et Kort i Haanden, hvorpaa der stod:

Grev Løvenklo.

„Løvenklo, udbrød hun, oh — Utaknemmelige! skal jeg maaskee endnu pines af Dig? — dog nei, Du skal ingen Seier faae over mig mere dengang. Men, hvad er det — der staaer jo noget skrevet paa den modsatte Side, — hun læste nu:

Elskede, uforglemmelige Nora, glem gamle Minder, og forund mig et Stævnemøde, hvor og naar, maa Du selv bestemme. Din

L.

Nora udbrød forbauset: „han skriver mig til om Stævnemøde, tiltaler mig med „Du", — den Nedrige, — godt, han skal faae Stævnemøde, men for min Part vil jeg gjøre det til et Hævnemøde, — jeg vil øieblikkelig skrive ham til og bestemme, naar han skal komme. Hun satte sig ned og skrev:

Herr Greve!

Da jeg idag kom hjem, forbausedes jeg ikke lidt over at finde Deres Visitkort paa mit Bord, hvorpaa De med Blyant havde skrevet om at glemme gamle Minder, — ja hvorfor skulde jeg ikke det — jeg kan forsikre Dem om, at det fra min Side er glemt for længe siden.

Dernæst beder De om et Stævnemøde, hvor og naar, beder De mig bestemme, — vel, paa Gademøder reflekteres ikke, hedder det jo i „Dagstelegrafen", og hos mig ikke heller, derfor beder jeg Dem komme til mig endnu i Aften Klokken 8, og De skal da finde mig beredt til at modtage Dem.

Forbindligst,
Nora Ebbesen

Dette Brev skal bringe Hævn over ham, sagde Nora ved sig selv, — jeg vil dog prøve paa at ydmyge ham; min Kjærlighed til ham var engang oprigtig, men nu — hader jeg ham. —

Nora gik hele Dagen i en spændende Forventning om, hvad Virkning dette Brev vilde gjøre. Endelig blev Klokken 8. Det ringede, og ind traadte hendes fordums Elsker, den unge Grev Løvenklo.

Nora hilste ham meget høfligt, men fremmed. „Tør jeg spørge Dem, Herr Greve, hvad De ønsker at tale med mig om, og tillige, hvad der berettiger Dem til at tilskrive mig paa den Maade, De har gjort?

„Min Gud, Nora, kjender Du mig ikke, mig, som Du selv sagde, var den Eneste, for hvem Du levede og satte Dit Haab til."

„Min Herre," udbrød Nora forbittret — „jeg spørger Dem endnu engang, hvad der berettiger Dem til at tiltale mig med „Du", — at jeg engang har været saa naragtig at elske Dem, – ja, satte hele mit Haab om min Fremtid til Dem, det indrømmer jeg, men det kan jeg forsikkre Dem, at jeg forlængst har været fornuftig nok til at glemme Dem og ligeledes Deres lave Opførsel imod mig."

Grev Løvenklo var taus, man kunde see, at han ikke havde ventet sig en saadan Modtagelse.

„Imidlertid," sagde Nora efter nogen Tids Taushed, „skal jeg nærmere underrette Deres Kone om Deres Besøg hos mig."

„Nei! — De gjør det ikke" — ubbrød Greven – „jeg beder Dem! — For min Kones Skyld, — jeg beder Dem, Frøken, — De maa faae Alt af mig, hvad De forlanger, naar De kun lader det være."

Aha – tænkte Nora, nu har jeg ham, jeg vil dog gjøre ham lidt forskrækket.

„Forlanger, — jeg hverken forlanger eller vil modtage det Ringeste af Dem, — men jeg vil dog vise Dem, at jeg kan hævne mig, naar jeg vil."

„Bedste Nora, — jeg vil gjøre Alt for at føie Dem, —

jeg beder Dem endnu engang, underret ikke min Kone om Nogetsomhelst.

„Vel," sagde Nora stolt, — „saa forlanger jeg, at De øieblikkelig forlader mig, og aldrig oftere vover at komme indenfor mine Døre og lige saalidt at skrive mig til paa Deres Visitkort. Det er Alt, hvad jeg fordrer, og hermed har De ydmyget Dem tilstrækkeligt. Farvel, Herr Greve!"

Med disse Ord forlod Nora majestætisk den i saa høi Grad ydmygede Grev Løvenklo, der rystede af Harme over slig en Behandling af saadan en Kvinde.

Grev Løvenklo gik bort, tænkende over, om han ikke ved een eller anden Leilighed kunde hævne sig, dog — det kom han aldrig til.

Hvad Nora sagde til Grev Løvenklo, om at skrive til hans Kone, var aldeles ikke hendes Alvor, thi Nora var i Virkeligheden ligesaa god som hun var smuk; som et Exempel herpaa vil vi anføre Følgende:

I N. B. . . . r gade havde hun en fattig Kone, som gik hende tilhaande, og som havde to Børn, en Pige og en Dreng, som paa Grund af Moderens Fattigdom ikke kunde faae den Pleie, som Moderen ønskede at give; disse to Børn tilligemed Moderen tog Nora sig i Eet og Alt af, som om det havde været hendes nærmeste Slægtninge, — hun betalte Husleie, holdt Børnene net klædte og lod dem gaae i en god Skole, kortsagt, hun gjorde Alt hvad der stod i hendes Magt, for at gjøre dem det saa behageligt som muligt, — thi vel havde Nora mange Penge daglig mellem Hænder, men hun brugte ikke heller saa faa til sit eget Brug.

Imidlertid var Nora ganske glad ved den Hævn, hun havde faaet over Grev Løvenklo, og som man veed, er Hævnen sød, om den end er nok saa lille, som denne jo rigtignok var.

I de første Dage efter at alle disse Visitkort vare blevne aflagte hos Nora, modtog hun en Mængde Besøg, dels af Adelige, dels af ikke Adelige, som f. Ex. pyntede Kræmmersvende eller som de ogsaa kaldes, Kræmmersfilte; men alle disse Herrer modtog Nora igrunden mere for at have Løier

af dem, ved at love En og Anden at gjøre Udflugter med dem, men narrede bleve de Alle.

Hendes Flytning fra hendes nuværende Bolig nærmede sig nu stærkt og hun begyndte selv at indpakke sine kostbareste Sager, hvilket hun ikke tillod at hendes Pige befattede sig med.

Vi ville lade Nora ganske rolig pakke sine Syle sammen, og følge hende til Landstedet.

Dagen oprandt — da Nora skulde tage Ophold paa sit Landsted, — Grev C— havde foruden Flyttevognen sendt en Kabriolet med dertil hørende Kudsk og Tjener, til at føre Nora ud i.

Da hun kom derud, oversteg det rigtignok hendes Forventning, — det var et elegant to Etages Hus med en lang Allee til Indkjørsel, bag ved var Haven, med Udsigt til Søen; hver Etage bestod af 5 Værelser, møblerede paa det meest elegante, hun kunde ønske sig. Vognskur med Vinervogne, Hestestald, besat med tre udsøgte Heste, samt alle andre Bekvemmeligheder, saasom Kudske- og Tjenerværelser, kortsagt: Alt var indrettet saa komfortabelt som det vel var muligt.

Det første hun foretog sig, da hun var kommen i Ro, var at skrive til Løitnant Ferſen, for at underrette ham om hendes Forandring, og lod ham vide, huu snart ønskede at see ham.

Det første Besøg hun modtog, var Grev C., der indfandt sig Dagen efter hun var flyttet ind, og, som han sagde, haabede han, at Nora nu maatte være tilfreds.

Nora takkede ham, hun kunde jo umuligt ønske sig det bedre — men hvorvidt hun i Virkeligheden var tilfreds, det kunne vi ikke besvare.

Hun savnede Nogen, og denne Nogen var ingen anden end hendes Løitnant.

Grunden, hvorfor Nora ikke var rigtig tilfreds, var den, at hun ikke havde talt til Løitnant Ferſen om sit Forhold til Grev C., og da Hart havde sagt hende, at hun skulde være forsigtig, at ikke de to Herrer traf sammen hos hende, gjorde denne Tanke hende stadig i daarligt Humør.

Løitnant Ferſen havde endnu ikke de tre første Dage beſøgt hende, ſaa dette gjorde hende ogſaa utaalmodig, — mon han ſkulde have opdaget mit Forhold til Greven, eller han ſkulde være blevet kjed af mig? ſaaledes talte Nora med ſig ſelv, indtil endelig den fjerde Dag kom — ſaa indfandt Ferſen ſig til ſtor Glæde for Nora.

„Min Gud," udbrød hun, „hvor jeg har længtes efter Dig, kjære Ferſen. — hvorfor har Du ikke været her? — jeg underrettede Dig dog om min Adreſſe."

„Kjæreſte, bedſte Nora, tro ikke at det er Ligegyldighed, nei jeg har været i Tjeneſte, og det er et mageløſt Held, at jeg ikke er kommen til at reiſe bort; — men nu er jeg atter fri, ſaa at jeg kan komme til Dig igjen hver Dag.

Saaledes gik det nu i lang Tid; Grev C—, Grev Frederik og Løitnant Ferſen kom daglig, uden endnu at træffe hinanden.

X.

Herr Batons Hændelser.

Som tidligere meddelt, kom Herr Baton i forrige Kapitel til Uleilighed hos Nora, men dog med Løfte om at komme igjen og fortælle sine Eventyr.

Han var ganske rigtig kommet til N . . B . . . . . gade, men da han kom, var Nora flyttet, hvorhen, vidste Folkene, hvorfra hun var flyttet, ikke. Hvad skal jeg gjøre, tænkte han — tale med hende maa jeg, om jeg saa skal gaae til Politiet, vil jeg have at vide, hvor hun opholder sig.

Som sagt, saa gjort. Herr Baton opgav aldrig Noget, han bestemt havde sat sig for, tilmed da han antog, at hans fordums, idetmindste i Tankerne, værende Prindsesse, absolut nu maatte være ved Muffen, og som vi vide, saae Herr Baton kun efter det Solide, i Form af forskjellige Møntsorter eller andre Ting, f. Ex. Udsigt til et Embede; han tænkte sig Muligheden af, at Nora maaskee ved sine store Bekjendtskaber kunde skaffe ham et eller andet fedt Embede.

Han gik altsaa til Politiet.

Ganske rigtigt, her vidste de Besked om den, Herr Baton saalænge havde søgt forgjæves, nemlig Nora Ebbesen.

Da han fik at vide, hun boede udenfor Byen, leiede han sig en Vogn, kjørte selv derud, og traf ogsaa Nora hjemme.

Han blev straz indladt.

Det første, der blændede ham, var al den Pragt, han saae Nora var omgivet af, og han udbrød øieblikkelig:

„Gud! — hvor De maa være bleven rig."

„Aa, — ja, saamæn." svarede Nora, „rig og ikke rig, det er som man ta'er det."

„Hvorledes, kalder De ikke dette for Rigdom: Landsted, Kjøretøi, Kudsk ogTjener? Og hvad koster ikke Alt dette at holde i Orden, — hør, veed De hvad, De er en Lykkens Yndling, Frøken."

„Ja, idag, imorgen, og maaskee iovermorgen har jeg Alt dette, men derfor er det jo ikke sagt, at jeg har det for bestandigt, — det er jo ikke kjøbt for mine egne Penge. — Forresten er den Konversation mig for kjedelig, hvad bryder jeg mig om jeg beholder det eller ei, — veed De hvad, man bliver saa leed og kjed af al denne Pragt ved daglig ikke at see andet."

„Men hvorfor beholder De det da?"

„Ak, naar man først har bragt det saa vidt som jeg, saa kan man ikke fravire sig denne Luxus. — Men for nu at komme til noget Andet, saa fortæl mig Deres Eventyr, De har havt, siden vi sidst tog Afsked med hinanden paa Kaltonhouse."

„Det bliver en lang Historie, og jeg er bange for at blive tør i Halsen, hvis jeg skal vedblive i eet Kjørevæk at fortælle. — Dersom De altsaa skulde have en lille Draabe af Et eller Andet" —

„Hvad behager —? Baton! De er vel ikke bleven —?"

Nora gjorde en Bevægelse, som naar man er drukken.

„Ih! — hvor kan De tro — nei, men jeg er virkelig flau."

Nora ringede, og kort efter stod der en saa nydelig og delikat Frokost, at man skulde troe, den var lavet for Kongen selv.

Da Baton havde ladet Frokosten glide ned tilligemed adskillige Glas fortræffelig Vin — tændte han en Cigar og begyndte:

„Som De vel erindrer, skulde jeg giftes med den rige Forpagterenke Kate Smith, netop da Ulykken vilde, at Lord Kalton begav sig paa Reise til det ubekjendte Land, og De forlod England, — men der blev ikke Noget af Giftermaalet."

„Ikke det — hvorfor? Fortæl dog."

„Det kommer strax, svarede Herr Baton.

„Bryllupsdagen var kommet, og der var kun tre Dage til, at Præsten skulde lyse sin Velsignelse over Enken, hendes store Jorder og mig."

Det var Fredagaften, som Vielsen skulde foregaae om Søndagen.

Jeg havde taget Afsked med min trinde Brud, efter at hun, der allerede ansaae mig for sin Herre og Husbond, havde gjort mig Rede og Regnskab, saavel for Bedriften, Mobilier, rede Penge og udestaaende Fordringer.

Lille Nora — jeg var begeistret — Alt oversteg mine dristigste Forventninger, og jeg omfavnede hende saa varmt og lidenskabeligt, som om hun var en Venns, og med de Ord:

„Paa Søndag, paa Søndag, min inderlig Elskede!"

Jeg, den stærke Mand, rev mig endelig løs fra min dyrebare Elskede og begav mig paa Hjemveien.

Jeg var hed i Hovedet — mine Tindinger brændte, og uagtet det var mørk Nat syntes jeg dog at see i Hundredevis Forpagterenker, der stode og skovlede Guldstykker i et gammeldags Egetræsskab med mit Navn paa.

Jeg saae endvidere en mylrende Mængde smaa Batoner, dandse omkring mig, klædte i Guld- og Sølvmor, — ja jeg saae ogsaa mig selv iført en glimrende Dragt, til Hove hos Dronningen, som talte naadigt til den ny Lord Baton.

Jeg var netop ifærd med at holde en smuk Tale til Hendes Majestæt Dronningen, da jeg pludseligt fik et voldsomt Slag paa Hovedet, saa at jeg styrtede bevidstløs til Jorden.

Hvad der foregik med mig, vidste jeg ikke; men da jeg

atter kom til min Besindelse, laae jeg i en snæver Køie, med indbundet Hoved, som smertede mig meget.

Jeg forsøgte at samle mine Tanker, som stedse vendte tilbage til min lille tykke Forpagterenke, Kate Smith.

Jeg kaldte paa hende: Kate! kjære Kate, raabte jeg saa stærkt som jeg formaaede — Kate, hvor er Du?

„Naada," raabte en raa Stemme — „er Du nu ved Dine Fem igjen? — Her er s'gu ingen Kate — hende maa Du sla'e ud af Ho'edet, idetmindste i de første to Aar! — Lad mig nu snart see, om Du kan lette Dig?

Til min store Forbauselse traadte en skirskaaren, skjægget og bronceret Matros hen til mit Leie.

„For Guds Skyld — sig mig, hvor er jeg, hvor er min Brud, min Kate — min Forpagtergaard?

„Hold nu op med det Vrøvl om denne Kate — nu er Du ombord paa Hendes Majestæts Brig „Ildfluen" — og saavidt jeg kan skjønne af Skabelonen, bliver Du nok snart Formand paa store Mers."

„Her er nu lidt Vand og lidt Eddike, som Du kan bade Din Skal med. Men jeg vil raade Dig til at være færdig med dette Kliseri inden en halv Time — for Grædekjællinger holder vi inte af her ombord."

Dermed gik han og overlod mig til mine egne Betragtninger, der just ikke var synderlig glædelige.

Det var klart, at jeg enten var bleven Offer for Hendes Majestæts Officerers Embedsiver eller for privat Hævnsyge. Ved nærmere Eftertanke erindrede jeg, at en vis Forpagter, hvis Gaard kun laae et Bøsseskud fra min Kates, havde kuret til hende længe førend jeg kom til Huset, og da jeg blev hans begunstigede Rival, var ilde seet af ham.

Hans Navn var Strand- eller Landberg, og man havde fortalt mig, at han i den nærmeste Kro flere Gange havde truet mig med en Dragt Prygl.

Skulde Nogen have forsøgt paa at bringe mig i den nuværende Situation, maatte det være ham.

Senere fik jeg at vide, at min Gisning var ganske rigtig.

Han havde paa en underfundig Maade givet det Mandskab, der gik iland fra „Ildfluen" for at presse Mandskab, Anvisning paa mig, hvem han tillige betegnede som en forhenværende heelbefaren Matros, der var deserteret fra et Krigsskib.

Hans Hævnplaner vare lykkedes, han var fri for mig, og jeg — istedetfor, min Kates Arme, ombord paa Hendes Majestæts Brig.

Da jeg virkelig var syg, nødsagedes man til at lade mig blive liggede i Køien endnu i otte Dage.

Men inden den Tid havde vi lettet Anker og stod ad Kanalen til.

Alt Haab om at komme iland og at retfærdiggjøre mig, var altsaa forsvundet.

„Stakkels Baton," udbrød Nora deeltagende — „det tænkte De nok ikke paa, da vi vare i Paris."

„Nei — og det var drøit for mig at gjennemgaae de første 14 Dage.

Senere fandt jeg mig bedre deri, og da jeg indsaae, at jeg kun havde Valget mellem stadig at faae Prygl eller gjøre min paatvungne Pligt, valgte jeg det Sidste.

Jeg gjorde mig tilsidst meget yndet af Mandskabet og Kaptainen, og min tidligere Livsstilling gjorde det lettere for mig end mange Andre at erhverve mig en vis Færdighed i at gaae op i Stormersет, beslaa Seil o. s. v.

Vi vare bestemte til Ostindien og skulde krydse i de kinesiske Farvande for at udrydde den derværende Masse af Sørøvere, der huserede slemt.

Jeg vil ganske forbigaa Reisen omkring Afrika, Stormen ved det gode Haabs Forbjerg, og kun meddele, hvad der hændtes mig i Ostindien og hvorledes det gik til, jeg er her.

Efter mange Mellemmeligheder ankrede vi endelig ved Singapore, og da Briggen var slemt medtaget, maatte vi lægge op i 2 Maaneder for at repareres.

Der laae flere Krigsskibe og en Mængde Koffardimænd af alle Nationer, deriblandt ogsaa danske. Vort Mandskab blev holdt strængt — for at forhindre det fra at desertere. —

Det var som sagt lykkedes mig at erhverve saamegen Tillid hos Kaptainen og Næstkommanderende, at jeg fik en Slags Tillidspost; jeg skulde nemlig passe paa en Deel af de mistænkeligste Matroser, og da jeg et Par Gange var saa heldig at opsnappe endeel uheldige Fyre, der paa egen Haand vilde tage Orlov, var Tilliden til mig næsten ubegrændset.

Jeg besluttede at benytte mig af denne Omstændighed og selv skaffe mig den Frihed, som jeg havde berøvet Andre.

Naar jeg var iland, besøgte jeg ofte et Værtshus, som var lidt finere end det, Matroserne besøgte.

Værtinden, der paafaldende mindede mig om min forladte Kate, var en Hollænderinde, og alt Andet end en god Ven af Englænderne.

Da jeg, uden at smigre mig selv, tør antage, at jeg har en vis Gave til at behage det smukke Kjøn, insinuerede jeg mig hurtig, og da jeg mærkede hendes Sindelag mod Englænderne, betroede jeg hende min Historie, selvfølgelig uden at omtale min Forpagterenke.

Da hun hørte, at jeg ikke var engelsk af Fødsel, var hun strax beredt til at hjælpe mig med at desertere.

Hendes Plan var simpel og ufeilbarlig.

Iblandt hendes Gjæster var der en stor Deel Sepoyer eller indfødte Soldater.

Mange af dem ere rige, betale godt og nære et uudslukkeligt Had til Englænderne, og Værtshuset udgjorde paa en Maade en Samlingsplads for de Misfornøiede, som siden det sidste Oprørs Underkuelse ikke tør „knyv", men maa vise fuldstændig Lydighed, indtil det andet indiske Oprør udbryder.

Dagen før Briggen skulde afseile til de kinesiske Farvande, blev jeg, som jeg havde beregnet, sendt iland, dels for at hente Proviant og dels for at holde Øie med 2 Matroser.

Da jeg kom iland, ilede jeg strax til Enken, der havde forberedt Alt.

En Sepoy ventede mig, og efter at jeg var bleven raget fuldstændig, med Undtagelse af en lille Haartop og en smuk Knebelsbart, blev mit Ansigt, Hals, Arme og Fødder ind-

gnedne med en brungul Farve, saa at jeg efter et Kvarteers Forløb saae ud som en indfødt Indianer.

Derpaa iførte han mig en fuldstændig Sepoy-Uniform.

Da jeg saae mig i et lille Speil, kunde jeg ikke kjende mig selv, og jeg tvivler om, at nogen Mo'ersjæl vilde have antaget den halvvilde, halvpjaltede og barbenede Sepoy for at være Dandseren og Matrosen Baton.

Værtinden handlede i Overensstemmelse med den indfødte Anfører for 3die Kompagni af det 44de indiske Sepoyregiment, og da min Forklædning var færdig, spadserede jeg omkring mellem de andre vilde Soldater, ganske som om jeg hørte til deres Stamme.

Hvad vi havde forudseet, skete.

Tredie Løitnant paa Ildfluen blev næste Morgen sendt iland med en Kommando Marinere for at fange mig, død eller levende.

Hele Omegnen, hver Hytte og hvert Hus blev gjennemsøgt, og paa Opfordring maatte ogsaa Sepoyerne hjælpe til.

Jeg var selv en af de allerivrigste til at søge, og mit forbittrede Kaudervelsk, som hverken Englænderne eller Indianerne forstode, gjorde en saa god Virkning paa de stikkelige Marinere, at de deelte Indholdet af deres Flasker med mig.

Efterspørgningen blev naturligvis uden Resultat, og da man antog, at jeg muligvis paa en Streiftur i den nærliggende uhyre Urskov var bleven opædt af en Tiger eller kvalt af en Boaslange, saa seilede Briggen uden at faae mig med.

Baton gjorde en Pause for at tænde en frisk Cigar og drikke nok et Glas Vin.

„Men," — vedblev han — „vi fik Dagen efter at vide, at Cheferne for de andre Skibe havde givet Ordre til at passe paa, om jeg ikke kom frem fra et eller andet Skjulested, og jeg maatte altsaa sørge for at komme udenfor deres Omraade.

Min indiske Enke fandt ogsaa paa Raad dennegang.

Der skulde afgaae en Proviantransport til et 40 engelske Mile bortliggende Fort; Leverancen af denne Proviant var overdraget min Enke.

Det kunde aldeles ikke lade sig gjøre, at jeg gik med Soldaterne som skulde føre denne Transport, saameget meer som Halvdelen af Soldatrrne vare indfødte Englændere.

Derimod skulde der en paalidelig Mand med, som ikke alene kunde holde det nødvendige Personale i Orden, men ogsaa varetage Enkens Interesser. I en Fart blev den brungule Farve vadsket af mig, en fort krøllet Paryk og et Par do. vældige Bakkenbarter gjorde mig atter ukjendelig paa en anden Maade. Jeg gik nu for at være en Slags Huushovmester eller Fuldmægtig, og befandt mig snart ridende paa en smuk Hest og i Selskab med 100 engelske og indiske Soldater paa Veien til Fortet „Hendalubad."

Uagtet det kun var 40 engelske Mile, eller omtrent 10 danske Mile, varede Reisen dog i tre Dage. Veien gik nemlig, deels gjennem lange øde Strækninger og deels gjennem næsten ufremkommelige Skove, hvor man altid stod Fare for, enten at blive overfaldet og bortsnappet af vilde Dyr, eller skudt fra et Baghold af de grusomme „Sahikker", der føre Guerillakrig paa Liv og Død med Englænderne.

Endelig naaede vi vort Bestemmelsessted. — Fortet var en af Mure og solide Bjælker stærkt bygget Fæstning med Blokhuse indeni, og udenom forsynet med Palisader, spanske Ryttere og alle andre til Forsvarsvæsenet hørende Gjenstande; endvidere fandtes et Huus, som tjente til Bolig for Kommandanten paa Fortet, omgiven af en lille Have.

Til dette Huus begav jeg mig saasnart vi ankom paa Fortet. Kommandanten, der naturligvis var engelsk af Fødsel, var en høi smuk Mand og særdeles venskabelig, modtog mig med den største Høflighed af Verden.

Her opholdt vi os i noget over otte Dage, før vi begave os paa Hjemreisen, men var Udreisen slem, saa var rigtignok Hjemreisen værre. Der havde nemlig reist sig en heftig Storm som gjorde Veiene næsten ufremkommelige, idet den blæste os Sand i Øinene saa det var os umuligt i flere Nætter at reise, hvorfor vi maatte bivouakere, og ved en af disse Bivouakeringer mødte der os en Nat et farligt Selskab. — Vi havde nemlig tændt et stort Baal, deels for Varmen

og deels for at stege vore Forraad af Levnetsmidler, da vi pludselig hørte et rædsomt Hyl; vi reiste os i en Fart, Hylene kom nærmere, pludseligt saae vi to Tigere sætte lige midt ind imellem vore Heste, men Indianerne der ere gode Jægere fik kort efter dræbt begge Bæsterne. — Af Hestene havde vi mistet to og der var altsaa ikke andet for os at gjøre end øieblikkelig at bryde op, da der sandsynligviis var flere Huler der i Nærheden, hvor disse og andre farlige Dyr opholdt sig.

Dagen efter dette natlige Besøg, lagde Stormen sig, og vi reiste saa videre indtil vi ankom til min Hollænderinde, der naturligviis modtog os godt da hun her havde gjort en god Handel.

Der gik nu en lang Tid hvori jeg havde taget fast Ophold hos Enken, ved nemlig at gifte mig med hende; da hun pludselig en Dag blev stærkt angreben af den gule Feber og maatte sige Farvel til denne Verden for at see til hvorledes der var i den anden.

Jeg var altsaa bleven Enkemand, det gjaldt nu om at komme bort; hvad skulde jeg gjøre? blive der kunde ikke føre til Noget, — jeg maatte see at komme bort snarest muligt.

Da skete det en Dag, at iblandt de mange Skibe der ankom var et fransk Dampskib; jeg gjorde Akkord med Kapitainen om at føre mig til Frankrig. — som sagt saa gjort, vi seilede nu; i Middelhavet reiste der sig et stærkt Uveir, som gjorde, at vi mistede Skibet, Kapitainen og endeel af Mandskabet, og vi da bleve ilive paa en vidunderlig Maade, idet vi frelstes os ved at flyde omkring paa enkelte Planker.

Da vi saaledes i 2 Dage havde tumlet os paa Søen, vare vi aldeles udmattede, og vi vare lige ved at opgive enhver Tanke om Redning, da jeg saae en mørk Gjenstand nærme sig, og jo nærmere den kom desto større blev den, indtil vi endelig opdagede det var en „Seiler".

Heldigviis fik de Ombordværende Øie paa os, en Baad blev sat ud som optog os og bragte os ombord. Da jeg var kommen ombord besvimede jeg, men da jeg kom til mig selv, befandt jeg mig i en god Køie og vel tilpas.

Da jeg havde ligget noget kom der en Matros hen til mig og spurgte hvorledes jeg havde det og det paa en mere høflig Maade end da jeg skulde reise fra England.

Jeg forbausedes ikke lidt da jeg kjendte Sproget den unge Matros talte, idet det nemlig var tydsk.

Da jeg havde ligget tilkøis nogle faa Dage var jeg saavidt helbredet at jeg atter kunde staae op og spadsere omkring paa Dækket, tilsidst var jeg aldeles rask.

Skibet jeg var optaget paa var en Skonnert, førende Navnet „Der Erobrer", Kapitainen der førte det hed Bismarck, og var en i Forhold til andre Bismarcker meget godmodig Mand, venlig og forekommen; han fortalte mig om sine Hændelser og jeg ham mine.

Da vi havde seilet omtrent 14 Dage landede vi i Stettin, Kapitainen førte mig nu iland og vi vare sammen i en ganske kort Tid, da jeg en Dag spurgte ham om hvormeget jeg var ham skyldig og tillige underrettede ham om at jeg vilde reise videre.

„Det er da ikke Deres Mening min gode Herr Baton! jeg er nu blevet saa vant til Deres behagelige Selskab at jeg nødig vil undvære Dem, og hvad det angaaer at skylde mig Noget da kunde det aldrig falde mig ind at fordre det Allerringeste; hvad jeg har gjort er jo ligefrem Menneskepligt, og rigtignok hedder jeg Bismarck, men Hjerte har jeg dog i Livet."

Han foreslog mig at reise med ham som en Slags Forvalter, han vilde foreløbig give mig 16 preussiske Thaler om Maaneden i Løn og sikkre mig for 6 Maaneder ad Gangen.

„Vel," sagde jeg, „Deres Tilbud tager jeg imod og det skal glæde mig, hvis jeg kan være Dem til Nytte, jeg skal da i ethvert Tilfælde gjøre mig Umage derfor."

Engagementet blev altsaa afsluttet, og 14 Dage derefter seilede vi bort, dennegang kun til Triest. Dog besøgte jeg flere Steder, som Wien, Prag og mange andre Steder.

Imidlertid indtraf der for mig et Uheld, idet Kaptainen en Dag fortalte mig, at han skulde giftes med en rig Pige og sandsynligvis opgav at fare og hvor ondt det gjorde ham

at skilles ved mig, var han dog bange for, at han saae sig nødsaget til at gjøre det, da nemlig han og hans unge Brud strax efter Brylluppet reiste til Italien; men — sagde han — hvis De ønsker det, skal jeg gjerne hos min Eftermand søge at opnaae en Plads for Dem.

Dette vilde jeg imidlertid ikke, jeg havde allerede samlet mig en efter mine Forhold ikke ringe Kapital; jeg maa, tænkte jeg kunne begynde paa Eet eller Andet og komme ret godt ud af det.

Dagen efter Kaptainens Bryllup, der blev holdt i Triest, tog jeg Afsked med ham og hans unge elskværdige Brud.

Jeg tog strax til Wien, hvor jeg leiede mig et Værelse til 7 Gylden om Maaneden, — ja det kunde jeg jo ikke leve af, men dandse kunde jeg jo, da jeg havde været Dandselærer.

Jeg satte altsaa et Avertissement i Aviserne, og samme Dag indfandt sig en lille spinkel Mand og spurgte om Herr Baton.

„Det er mig, — tør jeg spørge, hvem har jeg den Ære at hilse paa?"

„Mit Navn er Speech, og er Direktør for et Akrobatselskab."

„Ja min bedste Herr Speech, jeg er Dandser, men ikke Akrobat."

„Ja, seer De nu Herr Baton, jeg søger netop en Dandser, men det skulde rigtignok helst være en Liniedandser."

„Liniedandser," udbrød jeg — „ja det er jeg ikke."

„Ja, men saa maa De blive det."

„Nei, det er umuligt."

„Hvorfor Høistærede?" indvendte han.

„Fordi jeg ikke er vant til at bevæge mig i de høiere Regioner."

„Men, — De kan jo komme til det."

„Hvorledes? om jeg tør spørge."

„Ved at øve Dem, — seer De, jeg er i en stor Forlegenhed, jeg er her i Wien for at give Forestillinger, og jeg har lovet Liniedands som mit Første."

„Ja, men jeg kan ikke hjælpe Dem, min gode Mand, paa Brædderne kan jeg tjene Dem, men heller ikke mere."

„De maa, jeg vil betale Dem det Halve af min Indtægt, og det veed jeg er en Gage, som selv en Blondin ikke vilde sige Nei til.

„Ja hvad Gagen angaaer, har jeg ikke det Ringeste at indvende, men prostituere baade Dem og mig. — det kunde aldrig falde mig ind."

„Aa, Snak, hvem taler om at prostituere, jeg skal først om fjorten Dage bruge en Liniedandser, men der er ikke en eneste at opdrive, saa jeg maa hjælpe mig som jeg bedst kan. Min Plan er nemlig den:

„Naar De nu hos mig i disse fjorten Dage øver Dem daglig, saa skal De see det gaaer fortræffeligt — her er naturligviis ikke Tale om noget overordentligt, men kun en almindelig Balance med Stang."

„Veed De saa, hvad jeg gjorde, Nora?"

„Nei."

„Jeg tog imod Tilbudet, og blev — Liniedandser."

„Aftenen kom jeg skulde optræde, jeg var angst i en ganske forfærdelig Grad; det var paa et Lyststed, omtrent som Sommerlyst hos os; der havde samlet sig en Masse Mennesker, for at overvære den største Mester i Liniedandsen; Præstationen, Alting gik heldig for mig og for min Direktør; jeg faldt ikke ned, og han vandt sit Bæddemaal.

„Bæddemaal," afbrød Nora ham.

„Ja, seer De, Manden var jo saa forfærdelig forlegen for en Liniedandser, at jeg gjerne troer, han havde taget Een, der slet ikke kjendte den Dands, men da han hørte jeg var Dandser, og altsaa maatte være lettere tilbeens end enhver anden, saa foretrak han naturligviis mig, og saa hvad der først og fremmest var Grunden, er, Manden havde med en anden Dirnktør indgaaet et Bæddemaal om en temmelig betydelig Sum; der opstod sandsynligviis endeel Uenighed des-

angaaende, da det jo nok var Liniedands, men derfor dog ikke af en Liniedandser."

„Imidlertid tjente jeg meget godt, og da jeg ikke fik andet at bestille i Wien, reiste jeg til vor gamle Vært i Strasborg og optraadte som den i saa mange Aar bortreiste, men atter tilbagevendte Guitarvirtuos; jeg gjorde Lykke, og reiser nu med Selskabet, — for Øieblikket er vi her, og dette er Grunden, hvorfor De har havt mit Besøg, — jeg maatte naturligviis hilse paa Dem."

Saaledes endte Herr Baton sine Eventyr.

XI.

Nora bryder med Herr C—, og hvad deraf følger.

En af de vigtigste Begivenheder i Noras, paa Afvexlinger saa rige Liv, er hendes Brud med Herr C—.

Det er en Begivenhed, som i sine Følger fuldstændig kan sættes ved Siden af Lord Kaltons Død.

Og den stakkels Nora var omtrent lige uskyldig i dem begge.

Der var forløbet omtrent 3 Uger, siden hendes Ungdomsven Baton havde forladt hende.

Hun havde ikke sluttet nye Bekjendtskaber, hun nøiedes med de gamle, og hun havde besluttet, saavidt muligt at sikkre sin Fremtid ved at holde Grev C— til Ilden.

Det var ham hun skjænkede den Lykke at betale Gildet, imedens hun igrunden kun elskede Løitnant Fersen.

Da indtraadte den omtalte Katastrofe, der henveirede hendes Behageligheder og bortjog hendes to Elskere.

Det var en hyggelig Efteraarsaften. — Det vil sige hyggelig i hendes elegante Bolig, hvor en venlig Ild brændte i Kaminen, medens de prægtige Lamper kastede et dæmrende,

forførende Lys paa de elegante Møbler. Udenfor peb Vinden uhyggeligt henover Øresund, og Regnen pidskede paa Ruderne, medens enkelte Sneflokke varslede om en nær Vinter.

Løitnant Fersen havde gjort sig det mageligt.

Henslængt i en „Chaiselong", med de besporede Støvler hvilende paa en af de elegante Stole, røgende paa en fiin Havannacigar, med halvt tillukkede Øine, førte han en afbrudt, hendøsende Conversation med Nora.

Hun var magesløs forførende.

Hendes deilige Haar rullede i naturlige Krøller ned ad den hvide, halvt blottede Skulder.

Et rosenrødt Silkeliv omsluttede den fine og dog fyldige Barm, der kun tildels var bedækket.

Hendes smukke hvide Arme vare blottede, og en let, næsten gjennemsigtig Morgenkjole omsluttede hendes forføriske Former.

Nora sad i en amerikansk Gyngestol med en lille Cigaret mellem Læberne, og hvergang hun gyngede sig, kom den lille Fod og de vidunderlige Smalbeen tilsyne.

„Som sagt" — lallede Fersen, halvt drømmende — „jeg vil Fanden tage mig gjerne gjøre Bekjendtskab med denne Dumrian, denne Grev C—. — For Pokker — igrunden skylder jeg ham Tak — Puh!

„Saa? — det vilde Du maaskee nok, lille Fersen" — udbrød Nora — „men den gaaer ikke."

„Og hvorfor? om jeg maa spørge?

„Hvorfor? — Jh — nu først og fremmest, fordi jeg ikke vil det, og dernæst, fordi jeg har Lyst til at beholde jer Begge. C —, fordi han er saa skikkelig og — Dig —

„Nora — hvorfor ogsaa mig?"

„Fordi Du er en sød Fyr og en dygtig Karl."

„Synes Du — herlige Nora — kom hen og giv mig et Kys, Du min Sjæls Elskede."

Nora stod op og bøiede sig over ham. — Hun kysfede ham, han slog sine Arme om hendes yppige Liv, kastede Cigaren bort og — pludseligt ringede det.

De Elskende fore op.

Det ringede endnu engang, stærkt og utaalmodigt.

„Hvem mon det kan være?" raabte Fersen. — hvem er den Uforskammede, som vover —"

Nora var bleven bleg som et Lig.

„Tys!" — udbrød dun endelig, da hun havde fattet sig — „tys — det er Grev C—, jeg kjender hans Ringning — for Guds Skyld — Du maa skynde Dig — ellers er det ude med mig og al min Herlighed."

„Skjule mig — jeg — ja men hvor i Djævelens Skind og Been."

Imidlertid vedblev det at ringe med stærk tiltagende Heftighed.

„Ind under Sofaen — skynd Dig — han bryder Døren ind."

Halvt modstridende, og halvt leende besluttede Fersen sig endelig til at krybe ind under Sofaen.

Nora ilede med at lukke op.

Ganske rigtig, det var Grev C—.

„Men — zum Teufel — hør Nora, det er umuligt at Du ikke har har hørt mig ringe —"

Nora forsøgte ved en Omfavnelse at bringe ham til at glemme sin Vrede.

„Nei — nei — jeg vil vide, hvad der er iveien?"

„Iveien? — min Gud — hvad skulde der være iveien, Greve? — Jeg var i Begreb med at gjøre Toilette — det er det Hele."

Greven lod sit mistænksomme Blik fare omkring i Værelset, men bemærkede ikke noget Usædvanligt.

„Men — hvad er det for en verdamt Cigarrøg?"

„Min søde, kjære Greve" — sagde Nora kjælent — „Du veed jo nok, at jeg sværmer for Cigarer — og — jeg maa tilstaae — jeg vil spørge Din udmærkede Smag tilraads angaaende Gardinerne i mit Sovekammer."

Med disse Ord tog hun Greven kjælent om Halsen og trak ham hen mod Sovekammerdøren, i det Haab, at Fersen, der skjælvende laa under Sofaen — skulde faae Leilighed til at undslippe.

„Det kan vi jo altid afgjøre," — sagde Greven — „nei, jeg vil hvile mig lidt — jeg har gaaet en lang Vei — Sæt Dig ved Siden af mig."

Han gik hen til Chaiselongen, og kastede sig ned paa den.

I samme Nu sprang han op med en Ed.

Han havde sat sig paa noget haardt.

Nora skjælvede.

Greven saae efter, og saae en — Søofficeershue.

„Ha — — — Nora — det er derfor jeg maatte den vente! — Du har en Elsker foruden mig, — Hvor er han, den Elendige, som vover at jage paa mine Enemærker."

„Elsker? — hvorledes — denne Hue, stammede Nora — den Hue — den Hue vil jeg bruge til næste Maskerade — jeg vil være forklædt som Officeer."

„Løgn — Udflugter" — tordnede Greven. „Din Elsker, han er her — han veed hvem jeg er." Det kan ikke nytte, at jeg vil skjule mig, — men jeg vil ogsaa vide, hvem han er, og for hvis Skyld Du Utaknemlige har bedraget mig."

Nora sank grædende ned paa en Stol.

Greven begyndte nu at undersøge Værelset.

Det varede ikke længe, inden han fik Øie paa et Par Støvler under Sofaen.

„Kom frem" — befalede Greven — „Hvem det saa er. Nu nytter det Ingen af os at ville skjule sig.

Langsomt krøb Fersen frem.

„Fersen?" — udbrød Greven — „er det Dem? hvorledes kunde De vove — da De vidste, at —"

„Tilgiv Herr Greve — havde jeg havt mindste Anelse om, at De var Noras Elsker, skulde Ærefrygten for min Chef —"

„Vidste De virkelig ikke, at jeg begunstigede denne Dame"

„Jeg forsikkrer Dem paa min Ære og Kavaleersparol, at jeg ligetil dette Øieblik har været aldeles uvidende derom. Det er en Hemmelighed, som Nora — Frøken Nora — har bevaret med en Haardnakkethed uden Lige."

„Hun — det er altid Noget — men De indseer, at De ikke foreløbig kan blive her i Landet — De maa reise bort —

reise med det først udgaaende Skib, — og De skal faae Permission, som jeg skal sørge for bliver Dem bevilget, og det er naturligviis en Selvfølge, at De bevarer en dyb Taushed angaaende denne Sag."

„Jeg er taus som Graven Deres Excellence, og reiser øieblikkelig til Paris, naar jeg faaer Permission."

„Det er godt — Farvel." — Med disse Ord vinkede Greven til ham, og Ferſen forsvandt uden at kaste et Blik paa den halvt besvimede Nora.

„Nu er Turen til os" — sagde Greven, idet han stillede sig hen foran Nora.

„Sig mig oprigtig — hvormange Elskere har Du endnu foruden denne sølle Fyr, der laa under Sofaen?"

„Ingen — ikke en eneste, hulkede Nora — og — han var ikke min Elsker."

„Passiar min Engel."

„Jeg forsikkrer Deres Excellence — han trængte sig ind til mig under tusinde Paaskud — det var mig umuligt at blive fri for ham."

„Jai troer Dig ikke — men da jeg trænger til Adspredelse — min Kone er forbandet kjedelig, saa vil jeg maaskee tilgive Dig."

Henrykt kastede Nora sig i Grevens Arme, idet hun udbrød:

„Kjære, dyrebare C—, hvorledes kunde Du dog tro, at jeg kunde have Tanker for Andre, end for Dig! — Du som er saa god imod mig."

„Det er nu godt nok — Du maa sige mig, om Du har flere Elskere. — Anden Gang tilgiver jeg Dig ikke."

Nora rakte sin hvide Arm iveiret og sagde:

„Jeg sværger!"

Hun trykkede en Mængde fyrige Kys paa hans Læber, og satte sig paa hans Skjød.

Der begyndte nu en saa fortrolig og øm Kjærlighedshvidsken, saaledes som den kun kan finde Sted imellem Forelskede, da det atter — ringede.

Hastig skjød Greven Nora bort fra sig, idet han udbrød:

„Endnu en Elsker — Nora — Du har bedraget mig — Du er falsk."

Nora var aldeles fortvivlet.

Hvem kunde det dog være. Hendes Elskere vidste, at de ikke maatte komme paa denne Tid.

Den Eneste, som der kunde være Tale om, var den unge Grev Frederik, — men han var jo reist for otte Dage siden, og vilde ikke komme igjen før om 4 a 6 Dage.

Det var altsaa muligviis et aldeles ligegyldigt Besøg.

Maaskee fra Modehandlerinden, fra Skomageren, eller lignende.

Alt dette gjennemløb Noras Hoved i et Øieblik, og hun tog sine Forholdsregler.

„Herr Greve," udbrød hun fornærmet — „De troer mig ikke? Skal jeg da absolut være ansvarlig for Enhver, der ringer paa min Dør, eller skal Enhver der ringer, absolut være en Elsker?"

„Men hvem er det da?"

„Hvor er det muligt for mig at vide? Maaskee en Modehandlerinde — Skomager, en Snedker."

„Paa denne Tid af Dagen?"

„Oh, Herr Greve — jeg betaler, takket være Dem, Alt kontant, og naar en Haandværker er forlegen —"

„Naa — saa see ad hvem det er, Du tager et Lys, lukker Døren op, medens jeg i Døren tæt bag ved Dig seer, hvem det er."

Nora havde intet Valg, og stolede paa sin gode Stjerne.

Imidlertid havde det ringet flere Gange, om end ikke saa heftigt som da Greven kom.

Nora tog et Lys, og fulgt af Greven begav hun sig til Entreen.

Greven var tæt bagved hende skjult af Døren og Mørket.

Hun lukkede op, og gav et Skrig fra sig.

Det var Grev Frederik.

I samme Nu blev Lyset pustet ud.

Grev C— tog hendes Haand og drog hende med feber-

agtig Heftighed tilbage, lukkede Døren og hvidskede med en af Harme og indre Bevægelse skjælvende Stemme:

„Ulykkelige — Du er en Forræderske, et skjændigt Uhyre — den nye Elsker, som Du nys aabnede Døren for, er — min Søn!“

Nora var nærved at besvime, men Grevens kraftige Haand knugede hendes, medens han sagte og rasende tiltalte hende:

„Du er fortabt, hvis Du ikke øieblikkelig sender ham bort — Du er saa falsk, at det vil være Dig let at finde et Paaskud. — Afsted med Dig — Du har kun to Minutter at afgjøre den Sag i.“

Mere død end levende vaklede Nora ud i Entreen, hvor den unge Greve stod forbauset og samlende sig frem, for at komme ind.

„Grev Frederik, hvor er Du?“ hvidskede hun.

„Her min Elskede — men hvad er der iveien — Du skjælver.“

„Frederik! - Elsker Du mig? Har Du Tillid til mig?“

„Om jeg har — sæt mig paa Prøve, mangler Du Penge?“

„Nei! — Nei — men hvis Du virkeligt elsker mig, saa bevis mig det ved øieblikkelig at begive Dig bort.“

„Men — hvorfor?“

„Spørg ikke — hav Tillid til mig, kom igjen om to Dage, saa skal jeg forklare Dig Alt — men forlad mig nu.“

„Naar Du endelig vil — saa, Farvel Nora — men — et Kys maa jeg dog have til Afsked.“

„Nei — nei — kjære Frederik — gaa blot — hvis Du har mig kjær.“

Han gik.

Nora vendte tilbage til Grev C—, der bleg af Raseri og Frygt, gik hurtigt op og ned ad Gulvet.

Hun stod ganske taus — hun frygtede denne Vrede — thi den var retfærdig.

Greven standsede foran hende.

„Ved hvilken Løgn har Du nu faaet ham afsted? Hvil-

ken Glæde føler Du nu ved at have havt Fader og Søn til Nar?"

„Deres Excellence," stammede Nora — „jeg forsikkrer."

„Ti — ingen flere Forsikkringer, ingen flere Løgne! — At jeg er bleven duperet og holdt for Nar ved en saadan Pjalt som denne Fersen, det kunde jeg til Nød tilgive, men at Du har drevet et skjændigt Spil med mig og min Søn — min uskyldige Søn — nei — det skal hævnes."

Nora gjorde en Bevægelse, som om hun vilde knæle.

„Rolig," tordnede Greven, „man knæler kun for Gud, og til Nød for Kongen; det Første bliver jeg aldrig og det Sidste er jeg endnu ikke blevet og bliver det vist heller aldrig, jeg er kun et syndigt Menneske, som har glemt min trofaste Hustru og mine deilige Børn for en — —!"

Han taug, og gik med sammenbidte Læber op og ned ad Gulvet.

Endelig havde han fattet en Beslutning.

„Mellem os er det nu forbi," sagde han mere roligt. — „Jeg tilgiver Dig ikke, men af Hensyn til mit Navn og min Familie vil jeg ikke straffe Dig."

„Alt hvad der findes i dette Hus, tilhører Dig. Hvad Grev C— har givet, kan han ikke tage tilbage."

„Men — vogt Dig for at være her imorgen Aften — og vogt Dig endnu mere for at forføre min Søn, thi i saa Fald vil jeg ikke skaane Dig."

Med disse Ord tog han sin Slængkappe og sin Hue, og uden at værdige hende et eneste Blik, fjernede han sig med faste Skridt.

Bedøvet sank Nora ned paa en Stol.

Hun pressede Hænderne mod sin glødende Pande og tænkte:

Fortabt — fortabt!

Endnu for faa Øieblikke siden var jeg i Besiddelse af alle Lykkens Goder.

Jeg havde en rig og fornem Elsker, der lyststrede ethvert af mine Luner.

Jeg havde et Palads, Tjener, Ekvipage, Luxus, kortsagt Alt. —

Og nu — har jeg Intet — er Intet uden en Kourtisane og maa opgive alt Haab om at naae det Maal, hvorfor jeg hengav mig.

Hun hensank et Øieblik i dyb Eftertanke.

Efter omtrent ti Minuters Forløb syntes hun at være kommen til et Resultat.

Vel var hun endnu bleg, men rolig.

Hun tog Papir, Pen og Blæk og skrev et kort Brev.

Hun ringede paa Kammerpigen.

„Lad Tjeneren øieblikkelig besørge dette Brev til Herr Hart. Hvis han ikke er i sit Hjem, saa maa han søge, til han finder ham."

En Time efter stod Hart hos Nora.

Et tilfreds snu Smil saaes paa hans Ansigt.

„Her er jeg! Hvad ønsker De?"

„Sæt Dem og hør mig. — Jeg er ruineret. Grev C— har opsagt mig Huldskab og Troskab. Forskaan mig for al Forklaring, muligvis er det min egen Skyld — men nu er det engang saaledes, og jeg maa gjøre en Forandring. Hele dette Bohave er mit. — Det maa gjøres i Penge og imorgen maa jeg have en Leilighed. Vil De paatage Dem at arrangere det?"

„Ja."

„Nuvel — saa er det afgjort og — jeg husker mit Løfte — fra idag af kan De disponere over mig."

Næste Morgen ved Daggry forlod Hart Noras Bolig, og faa Timer efter holdt en Drosche i l. K. . . . . stræde.

I Droschen sad Nora, som traadte ind i sin nye Bolig.

Hermed er det vigtigste Afsnit af Nora Ebbesens Liv afsluttet.

Hun har senere aldrig modtaget Grev C— eller hans Søn.

Men hun har desuagtet ikke ophørt at tragte efter fine og fornemme Forbindelser.

Mange have været forelskede i hende, og Mange have overvældet hende med rige Gaver.

Hun har altid været vant til at bruge mange Penge og hun har altid forstaaet at bruge dem tilgavns.

Det Tidsrum, i hvilket hun opholdt sig i I. K.... de, hører forresten ikke til hendes meest glimrende.

Det var i 1863—65.

Den offentlige Interesse var dengang optaget af saamange andre Ting, at Nora og hendes Elskere bleve glemte.

Hun flyttede senere til B.....gen, hvor hun endnu boer.

Men i dette Øieblik, da vi nedskrive dette, opholder hun sig ikke her i Byen.

Horace er nemlig kommen tilbage, og uagtet han har opgivet at ville række hende sin Haand, saa kan han dog ikke undvære hendes Selskab, og hun følger ham bestandig paa hans Reiser.

Hun lever næsten som en Fyrstinde paa disse Reiser, men det er ikke usandsynligt, at Horaces Kjærlighed vil tabe sig, og da vil Nora sandsynligvis atter forrykke Hovedet paa andre unge Mænd.

Vel er Nora ikke ganske ung, men hun er dog ikke ældre end 28 Aar. Pepita var fortryllende i sit 40de Aar, og derfor kan Nora godt vedblive at nære forførende idermindste endnu i 10 Aar.

Ende.

Nora Ebbesen.

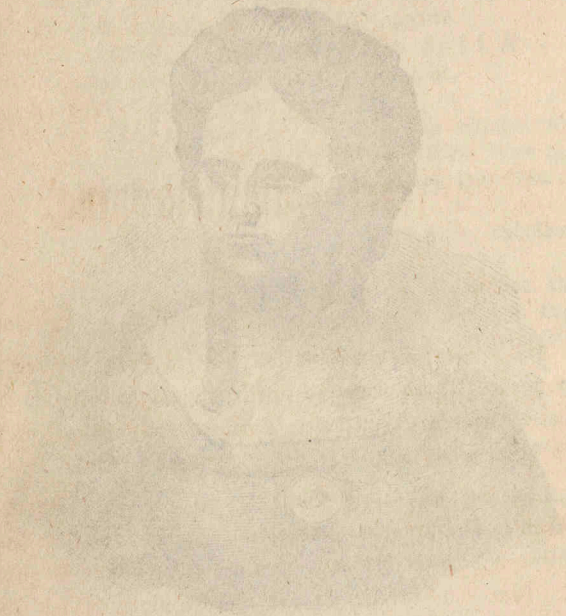

Illustreret Familielæsning.

Under ovenstaaende Titel vil der fra Lørdagen den 8de November d. A. udkomme et Ugeskrift, indeholdende: Fortællinger, Eventyr, Anekdoter, Gaader, Selskabslege, nyttige Husholdnings- og tekniske Notitser, Husraad o. s. v.

Ved hvert Kvartals Slutning vil der blive leveret et fuldstændigt Register over Indholdet, saaledes vil Ugeskriftet ikke alene blive underholdende, men vil tillige blive et nyttigt Værk, hvor man med Lethed kan finde Oplysning om Husholdningssager, Husraad o. s. v.

Desuden ville alle Abonnenter, naar de have abonneret et Kvartal, enten uge- eller kvartalsvis, som Præmie erholde et Hefte Viser, 32 Sider stort, indeholdende et Udvalg af de bedste ældre og nyere Sange, og vil saaledes enhver Abonnent i kort Tid kunne samle sig en god Visebog aldeles

gratis.

Illustreret Familielæsning vil blive af samme Størrelse som den nu sluttede Roman: „Nora Ebbesen“: 16 tættrykte Sider med 1 a 2 gode Illustrationer, og leveres for en Priis af:

26 Sk. Kvartalet eller **2 Sk. ugentlig.**

Abonnement, der er bindende for et Kvartal (indeværende Aar for de 2 Maaneder, November og December) modtages i Adelgade 57, Stuen, samt hos undertegnede Udgiver.

Ærbødigst

A. Petersen,

Studiestræde 26, 3die Sal.

Navn.	Bopæl.	Kvartal.	Uge.

Foto 200262, S. 7bf
-11- 92